

Giới thiệu Nửa Vòng Tròn

Cô lớn lên trong tuổi thơ không được tròn trịa như các cô gái khác mà đó chỉ là một Nửa Vòng Tròn, mọi thứ đều thiếu thốn... Sự kỳ thị từ hàng xóm bạn bè khiến cô đi đâu cũng bị dòm ngó soi mói.

Người đàn ông tàn phế kia lại muốn kết đôi với cô thông qua xem mắt! Cô thật không dễ dàng đồng ý, nhưng rồi cuộc sống giúp cô nhận ra rằng..

Anh ta tàn nhưng không phế, đó chỉ là một chút khuyết điểm cần khắc phục sẽ là người đàn ông hoàn hảo trong cuộc đời của cô!

Bạn đang đọc truyện *Nửa Vòng Tròn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 1: Nông cạn

Hàng ngày, cứ đến sẩm tối, hình ảnh con phố vàng nằm ở trung tâm thành phố luôn là những dòng người tấp nập, xe cộ nhộn nhịp, đèn đuốc sáng choang, sắc sỡ tựa như dải lụa màu. Chỉ nói đến đám người với những chức vụ cao thấp khác nhau mà người ta thường gọi bằng cái tên chung là “thành phần tri thức” đang đổ ra từ những tòa nhà cao tầng, trong chốc lát đã bị phân thành nhiều loại. Với những người có địa vị thì đi vào gara để xe, những người có tiền lương hơi khá một chút thì xếp hàng ở khu vực đợi taxi. Còn tầng lớp tiểu viên chức thì hơn phân nửa bọn họ lên tàu điện ngầm hoặc đi về bằng phương tiện giao thông công cộng. Ban ngày, mọi người tuy quần áo đều thẳng thớm như nhau nhưng giờ đây nhìn kỹ đã thấy lộ ra vẻ trề nải: cà vạt kéo thấp, lớp phấn trang điểm hơi bong khiến nếp nhăn quanh mắt càng trở lên rõ ràng. Mặc dù bọn họ từ trước đến nay vẫn luôn coi trọng vấn đề hình thức nhưng giờ đây cũng không thoát khỏi nanh vuốt của sự mệt mỏi. Cả ngày bọn họ chật vật cố tỏ ra nghiêm trang hoặc tươi cười nhưng giờ phút này đã không thể chống đỡ mà đổ sụp xuống. Con người giống như loài thực vật bị xếp trong phòng điều hòa lâu ngày, bốc hơi nước quá nhiều nhưng lại không được đón nhận ánh nắng mặt trời thừa thãi mà cứ như vậy trở nên phờ phạc, ử rử.

Đúng 6 giờ tối, giống như mọi khi, Đồng Triều Lộ kiểm tra lần cuối bàn làm việc của mình, sau khi sắp xếp mọi thứ ổn thỏa, cô mặc thêm áo gió và khoác ba lô đi về. Nơi cô làm việc vốn là một công ty chuyên sản xuất đồ gia dụng có Tổng công ty ở Bắc Âu. Công ty này có quy mô rất tầm cỡ với các xưởng sản xuất đặt tại mười mấy quốc gia khác nhau. Công ty của cô so với đại công ty chỉ như anh chàng nhỏ bé đứng trước một sân khấu lớn.

Công việc của Đồng Triều Lộ không có gì dễ ca thán. Chức vụ nhỏ nên trách nhiệm nhẹ nhàng, công ty lại đang hoạt động hiệu quả, phúc lợi tương đối tốt nên mức lương so với các công ty cùng loại có phần cao gấp đôi. Nhưng quan trọng nhất là cô mới hai mươi lăm tuổi, cơ hội thăng chức vẫn còn khá nhiều.

Đồng Triều Lộ đợi thang máy đi tới rồi lên vào. Cô nhàm chán nhìn những con số vô nghĩa đang nhảy từ tầng 18 xuống tầng 1. Cửa thang máy vừa mở, đám người vội vã đi ra cầm theo tấm thẻ ra vào quét lên chiếc máy gác công tự động. Sau khi cất tấm thẻ vào túi, cô vô thức đưa tay lên vén tóc, do dự một giây rồi rẽ vào khúc quanh nơi có phòng trang điểm ngay gần đại sảnh.

Thường thì cô hay đi thang máy thẳng xuống dưới tầng hai để đi tàu điện ngầm về nhà. Nhưng tối nay thì khác, cô và cô bạn thân Nhượng Chi còn phải tham gia buổi họp lớp phổ thông.

Hình ảnh của cô trong gương còn rất trẻ, làn da tươi tắn cho dù không chút son phấn nhưng vẫn nhậy cảm. Xuất phát từ yêu cầu công việc nên hàng ngày cô chỉ dặm chút son phấn, trang điểm sơ qua cho phải phép. Cô ngắm mình trong gương, nhìn trước ngó sau, ngoài lớp mồ hôi dầu nhờn nhật trên mặt ra thì mọi thứ đều tạm ổn.

Cô vươn tay khiến vòi nước tự động chảy ra làn nước ấm. Cô đặt túi sang một bên, vốc nước rửa mặt. Sau khi dùng khăn giấy lau lớp nước li ti còn đọng lại trên mặt, cô có cảm giác tinh thần đã trở nên sáng khoái hơn nhiều.

Cô không trang điểm mà chỉ dùng ít kem dưỡng thoa lên mặt sau đó rời khỏi phòng hoá trang. Mới đi được vài bước thì di động đổ chuông. Cô vừa a lô thì tiếng Nhượng Chi trong điện thoại đã vang lên:

“Cậu đang ở đâu đấy?”.

“Thế còn cậu đang ở đâu?”. Cô hỏi lại.

“Mình đang đứng ở cổng chính, cậu ra khỏi cửa là thấy ngay. Cậu nhìn thấy xe của mình chưa?”.

Quả nhiên, Triều Lộ vừa ra khỏi cửa liền nhìn thấy ngay Nhượng Chi đang ngồi trong chiếc Mazda. Cô vừa cười vừa mở cửa xe ngồi xuống.

Hôm nay Nhượng Chi mặc bộ váy âu phục màu trắng, kết hợp với đôi khuyên tai ngọc trai lấp ló sau những lọn tóc xoắn màu nâu trẻ trung, càng tôn thêm vẻ ngoài nhỏ nhắn như búp bê ngoại quốc, sang trọng và đáng yêu. Nếu không để ý ngón tay áp út đeo chiếc nhẫn kim cương một carat, mọi người căn bản sẽ không nghĩ rằng cô đã là mẹ của một đứa trẻ bốn tuổi.

Nhượng Chi vừa lái xe vừa hỏi: “Sao cậu lại trang điểm không ra làm sao thế này?”.

Triều Lộ trả lời: “Mình chỉ là một viên chức quèn, phô trương quá sẽ thành khoe khoang, trong khi thực lực kinh tế lại không có. May mà thu nhập của mình cũng khá, có đi ra ngoài cũng không đến nỗi mất mặt”.

Nhược Chi tỏ ý trách móc: “Cậu không phải không biết, lớp chúng mình, bọn họ...”.

Triều Lộ cười nói: “Cậu đấy. Mình đã nói từ lâu rồi, thời sinh viên đã không vun vén kết giao với bạn học, giờ tỏ ra thân mật với bọn họ được sao? Không lẽ bọn mình phải vun đắp thứ tình cảm sâu sắc ấy để có được cái gì đó? Cậu thì chỉ thích đi xem náo nhiệt”.

“Cậu nói đúng, mình rất muốn đi nhưng cậu có biết vì sao mình lại muốn đi không? “Nhược Chi vừa bẻ lái chuyển hướng một cách nhuần nhuyễn vừa nói chuyện, cô bổ sung câu nói bằng giọng trầm bổng: “Mình muốn đi để xem cảm giác chiến đấu như thế nào. Mình muốn thấy những kẻ đã từng khinh thường mình sẽ phải đứng một bên mà uất hận, ước ao và đổ kỵ ra sao”.

Triều Lộ lên tiếng: “Thế mới nói, cậu đúng là không nên rủ mình đi theo”.

Nhược Chi bật cười: “Cậu nghĩ cho mình đấy à? Ngồi cùng một bàn đối diện với những kẻ đáng ghét mình nuốt sao nổi com”.

Triều Lộ cất giọng lười biếng: “Lần này thôi nhé, lần sau đừng có tìm mình nữa đấy”.

Nhược Chi thuận miệng hỏi lại: “Sao vậy?”

Triều Lộ hơi dựa vào thành ghế ngược nhìn kính chiếu hậu ngoài cửa xe, hờ hững nói: “Thì như cậu nói đó”.

Nhược Chi phản ứng sau mấy giây nhớ lại: “À à, ăn không ngon miệng phải không?”.

Triều Lộ hít một hơi thật sâu: “Nhược Chi, giờ đây tâm trạng của mình đã khá hơn mười năm trước. Mình không muốn nhớ lại những hồi ức không vui. Và mình cũng không muốn hồi tưởng lại thời tuổi trẻ không hay ấy. May mà mọi thứ đều đã qua đi. Mình với bạn học không có gì để nói thích hay không thích, đơn giản chỉ là không muốn gặp mà thôi. Hơn nữa, mình không được như cậu, gả vào một gia đình tốt, được làm thiếu phụ nhân. Công việc của mình lại không có gì đặc biệt, không có gì hay ho để điều võ dương oai với bọn họ. Tương lai sau này có xoay vần thế nào mình cũng sẽ vô tư thuận theo ý trời”.

Phía trước gặp đèn đỏ, Nhược Chi cho xe dừng lại, quay đầu chất vấn Triều Lộ: “Triều Lộ, cậu có thấy mình là người nhàm chán nông cạn không?”.

Triều Lộ lắc đầu trả lời chân thành: “Thực sự mình rất tự hào vì có người bạn thân như cậu”. Cô thờ dãi: “Trên đời này có mấy ai là không nông cạn. Nếu trước kia bọn mình không gặp phải mấy người hời hợt như thế, nói không chừng ngày hôm nay cậu sẽ không dẫn mình lên sân khấu diễn trò”.

Đèn xanh bật sáng, Nhược Chi đạp chân ga nói to: “Triều Lộ, chỉ có cậu là hiểu mình nhất”.

Địa điểm liên hoan nằm ngay trung tâm thành phố. Nhược Chi trên đường lái xe gặp giao thông khá thuận lợi nên chỉ mất chưa đến năm phút đã tới nơi. Lúc trước Triều Lộ không hỏi chi tiết về buổi gặp mặt như tên nhà hàng, địa điểm cụ thể nên bây giờ ngồi trên xe chỉ biết đi theo sự hướng dẫn của Nhược Chi.

Đó là khu trung tâm thương mại. Cho xe đỗ trong gara xong, Triều Lộ theo Nhược Chi vào thang thang máy.

“Đúng là ở đây rồi”. Nhược Chi dẫn Triều Lộ đi lòng vòng khắp tầng 8 rốt cục cũng tìm thấy nơi mà mọi người nói tới. Nhược Chi báo tên phòng xong liền được nhân viên hướng dẫn mời vào.

“A, Chu Nhược Chi, Đồng Triều Lộ”. Có người đứng lên, vui vẻ bắt chuyện với các cô.

“Ha ha, Tiêu Mông kia”. Nhược Chi bước về phía đó, nhẹ nhàng đặt tay lên vai cô gái ấy, họ làm như đã lâu lắm rồi bạn cũ không gặp lại nhau.

Triều Lộ đi tới gật đầu tươi cười chào Tiêu Mông rồi quay sang đám bạn cùng lớp thăm hỏi: “Đã lâu không gặp”. Sau đó cô nhẹ nhàng kéo ghế ngồi xuống bên cạnh Nhược Chi.

Triều Lộ nhìn Nhược Chi ngẫm nghĩ, nếu như Nhược Chi nói mục đích đến đây hôm nay là để náo loạn thì cô ấy đã chọn đúng chỗ. Cô bé ngây ngô chỉ biết học hành ngày nào nay đã biến thành một phụ nữ đẹp duyên dáng với khuôn mặt thanh tú, mọi cử chỉ đều tỏ ra sang trọng đúng kiểu thiếu phụ nhân. Từ phẩm chất, tác phong đến những món đồ trang sức tinh tế, kiểu tóc tao nhã, bàn tay được chăm sóc kỹ lưỡng, cùng ánh sáng lấp lánh đến lóa mắt của chiếc nhẫn kim cương... Mọi thứ trên người cô đều được khen ngợi và không ai là không tỏ ra ngưỡng mộ.

Cũng có người nói chuyện với Triều Lộ, cô không mặn không nhạt đáp lời. Họ khen cô, cô khen lại. Có người hỏi tình hình của cô gần đây, cô ứng đối vài câu, không nói quá, cũng không thật cụ thể. Dần dần người tiếp chuyện cô phát hiện ra trọng tâm câu chuyện khó có thể xâm nhập nên cũng ít lời đi. Đối với Triều Lộ thì điều này không có gì quan trọng cả.

Đồ ăn đã nguội lạnh từ lâu nhưng không ai động đũa, bọn họ chỉ uống một chút đồ uống. Triều Lộ và Nhược Chi nghĩ chắc còn ai đó chưa đến nên cũng không ăn ngay. Một lúc lâu sau mới có người hỏi: “Hay là gọi nhân viên mang đồ ăn nóng lên nhỉ”.

“Đợi một lát, để mình gọi điện cho Phương Uẩn Châu hỏi xem cậu ta đi đến đâu rồi”. Tiêu Mông vừa nói vừa cầm điện thoại ấn số.

Nhược Chi vội vàng nuốt ngụm trà trong miệng, đặt chén xuống hỏi: “Ai cơ? Cậu nói là Phương Uẩn Châu?”. Nói xong, cô nghiêng đầu nhìn Triều Lộ.

Triều Lộ hơi ngần người cầm chén trà. Bị Nhược Chi nhìn thấy, lúc này cô mới hoàn hồn, đưa chén trà lên môi nhấp một ngụm nhỏ.

Tiêu Mông cúp điện thoại nói: “Mọi người chờ một chút đi, cậu ấy đang ở dưới tầng, lên ngay bây giờ đây”. Mặt mũi cô ấy tiếp tục hớn hờ: “Không biết có đúng không. Năm đó cả nhà cậu ấy di cư sang Singapore, tưởng rằng không quay lại nữa. Không ngờ khéo thế, tuần trước ở hội sở mình gặp cậu ấy, hóa ra cậu ấy hiện đang sống cùng thành phố với chúng ta. Cậu ấy nói lần này trở về cư trú ở đây là do công ty điều phái. Minh liền nói chuyện hợp lớp, cậu ấy đồng ý sẽ tới luôn”.

Di dân... cư trú? Triều Lộ cười khỏ, Phương Uẩn Châu này, đã bỏ đi rồi còn quay lại làm gì, như vậy chẳng phải gây bất ngờ sao?

Cánh cửa phòng bao bị mở ra lần thứ hai. Người đến đứng là Phương Uẩn Châu. Nếu nói lúc này Triều Lộ không hề tò mò về tình hình của anh thì là giả. Cô nhìn anh, trong lòng so với lúc mới nghe tin anh đến đã có phần bình tĩnh hơn.

“Ồ, Uẩn Châu, tên tiểu tử này xuất hiện đúng là ‘thiên chi kiêu tử, nhân sĩ thành công’ nhé”. Có người đi tới, thân thiện ôm lấy bờ vai anh.

Câu nói này là thật – Triều Lộ cũng nghĩ như vậy. Đã vài năm không gặp, anh không chỉ đẹp trai như trước mà có vẻ nam tính uy nghi hơn xưa. Bờ vai rộng, vóc dáng cao lớn, đôi lông mày trắng trắn già dặn, trưởng thành mà lạnh lùng. Tất cả đều hoàn hảo – cô cúi đầu tiếp tục uống trà. Cô từng xem trên mạng khi miêu tả về người khác, sau nhiều năm hội ngộ mới tình đầu, phát hiện ra người bạn trai anh tuần thời thanh xuân biến thành một ông chú râu mép bụng phệ, so với cuộc gặp mặt ngày hôm nay xem ra cũng không đến nỗi tệ.

Phương Uẩn Châu đầu tiên nói xin lỗi, giải thích nguyên nhân đến muộn do trên đường bị kẹt xe, hào khí hơn nửa khi anh định về chỗ ngồi chấp nhận chịu phạt bằng ba cốc rượu lớn. Vừa vận hai bàn bên cạnh thừa chỗ, không để anh kịp lựa chọn, Tiêu Mông liền đề nghị: “Phương Uẩn Châu, cậu ngồi bàn này đi, mình với cậu lại gặp nhau, nhân tài tới rồi chúng ta mau tụ họp thôi”.

Phương Uẩn Châu cười nói: “Đã nói như vậy thì mình phải ngồi đây rồi”. Anh nói xong liền kéo ghế qua chỗ trống ngồi xuống.

Di động của Triều Lộ đột nhiên vang lên.

Mọi người đều đang nói chuyện phiếm, không ai để ý tiếng động, chỉ có Uẩn Châu quay sang nhìn cô. Triều Lộ cố ý như vô tình tránh tầm mắt của anh, nghiêng người quay ra sau lưng ghế lấy di động trong túi. Điện thoại báo có tin nhắn. Triều Lộ mở ra đọc:

“Uẩn Châu tới, cậu không sao chứ?”.

Triều Lộ suy nghĩ một lúc mới trả lời:

“Mình không sao”.

Cô biết, Nhược Chi đang lo lắng cho cô. Thật ra, cô tin tưởng bản thân mình không đến nỗi yếu ớt như vậy. Nhưng thời gian đã đem mọi tiếc nuối ngày xưa pha loãng. Mặc dù tuổi trẻ của cô đã bị sự mất mát như liều thuốc độc ăn mòn, giờ đây liều thuốc ấy đang dần mất đi hiệu lực. Xem xét lại phải chăng ông Trời sinh ra cô không phải người phụ nữ nhiệt tình, giàu tình cảm mà chỉ là một cô gái có nội tâm thờ ơ, lãnh đạm. Trùng hợp thay, ẩn sâu trong cơ thể đó là ngọn lửa hiền hòa đã từng bị Uẩn Châu nhóm lên từ lâu, lúc này đây ngọn lửa đó đã bị dập tắt.

Dập tắt, ngay cả tro tàn cũng sẽ không để lại. Bởi vì tro tàn rất nhẹ, chỉ cần một trận gió sẽ bị thổi tung.

Bạn đang đọc truyện *Nửa Vòng Tròn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 2: Trò hay

Ăn uống xong, mọi người rủ nhau đi KTV ca hát. Phòng hát được đặt ngay trên tầng cao nhất của tòa nhà. Triều Lộ hơi mệt nhưng cô đánh bất đắc dĩ nhìn Nhược Chi hào hứng. Triều Lộ biết, Nhược Chi rất thích hát hò. Cô hơi khó xử khi thấy thời gian đã không còn sớm. Nhược Chi có nói chờ đến lúc tan tiệc sẽ lái xe đưa cô về nhà nên cô không muốn làm cô ấy mất hứng.

Đám người tràn vào phòng karaoke, rất nhanh tự tìm lấy thú vui: người ca hát, người chơi đồ số, còn có một đám tốp năm tốp ba ngồi nói chuyện trời đất. Nhược Chi đang mãi cầm mic nên không để ý đến Triều Lộ, Triều Lộ cũng không muốn làm phiền sự hào hứng của cô ấy, một mình ngồi bên cạnh lấy điện thoại ra chơi điện tử. Trong gian phòng mờ mờ ảo ảo, cô tựa người vào chiếc sofa mềm mại, chăm chú nhìn vào màn hình điện thoại xem một lúc lâu, mí mắt chẳng mấy chốc nhắm lại.

Cô là người đặc biệt, vì mệt mỏi nên mặc dù tiếng nói chuyện xung quanh ồn ào cô vẫn có thể ngủ như thường. Tối thứ sáu lại là ngày cô dễ đi vào giấc ngủ nhất, tích tụ mệt mỏi của cả tuần đã dễ dàng kéo cô vào mộng đẹp. Hôm nay cũng vậy, mới đầu cô còn nghe thấy tiếng nhạc đệm và giọng hát thoải mái của đám bạn cả trai lẫn gái cùng tiếng reo hò cổ vũ và thanh âm của xúc xắc đung đưa, bên cạnh đó là tiếng chuyện trò xì xào bàn tán. Sau đó dường như chỉ còn mình cô tiến vào một cái hang vắng vẻ không người. Mơ hồ nghĩ đến đó cô bỗng thấy toàn thân run lạnh, theo bản năng cô bắt gặp

nằm co người.

Về sau, cô cảm thấy có thứ gì đó mềm mại nhẹ nhàng như tấm vải phủ kín lên người. Cô không còn thấy lạnh, ngược lại, cảm giác đặc biệt thoải mái. Tấm vải vì thế mà được cô quấn cho chặt hơn, che kín lên tận cổ.

...

“Triều Lộ, Triều Lộ”.

Thoáng cái Triều Lộ bị ai đó gọi dậy, ánh mắt vẫn còn đang mờ mịt: “Nhược Chi à? Phải về rồi sao?”. Cô đưa tay dụi mắt, chiếc áo khoác nam từ trên vai trượt xuống, vạt áo kéo dài xuống thảm.

Cô vội vàng giữ lấy chiếc áo để tránh không cho nó rơi hẳn xuống đất. Ngủ một giấc say nên đầu óc của cô vẫn còn trống rỗng, không kịp nghĩ xem đây là áo của ai và vì sao lại được khoác lên người mình. Cho đến khi Phương Uẩn Châu giờ tay muốn lấy lại chiếc áo thì cô mới bừng tỉnh.

“Cảm ơn”. Cô đặt chiếc áo lên tay anh.

“Em đúng là dễ ngủ thật, điều này vẫn không có gì thay đổi”. Phương Uẩn Châu nhẹ nhàng nói.

Triều Lộ thần nhiên trả lời: “Chuyện như vậy có thay đổi hay không chẳng có gì quan trọng”.

“Triều Lộ, cậu không hát bài gì à? Mới có mười phút mà cậu đã chạy biến đâu mất. Nhìn lại, hóa ra cậu đã ngủ say như chết”. Nhược Chi nhìn cô nháy mắt nói xen vào.

Triều Lộ hiểu ý không đứng cạnh Phương Uẩn Châu nữa mà đi ra đứng cạnh máy hát.

Âm nhạc vang lên, là nhạc nền của bài “Đáp án”. Đây là bài hát cũ do chiếc đầu đĩa tự bật. Triều Lộ có một thời gian hay hát bài này nên cô tiện tay cầm luôn chiếc mic. Lời bài hát vô cùng đơn giản, quanh đi quẩn lại chỉ có hai câu, bởi vậy mà Triều Lộ không cần nhìn phụ đề cũng có thể hát. Cô cầm mic, nhắm mắt cất giọng:

“Sao trên trời vì sao lại giống như đám người chen chúc

Mọi người trên mặt đất sao lại xa cách như những vì sao sáng kia”

Giọng hát của cô trong trẻo, giản đơn mà ý nhị, phù hợp với kiểu ca từ ní non chất vấn. Loáng một cái, tất cả mọi người xung quanh đều im lặng.

Triều Lộ buông mic nhìn quanh. Uẩn Châu không biết đã đứng sau cô từ khi nào. Cô nhìn vào ánh mắt phức tạp của anh sau đó đi thẳng ra chiếc bàn nhỏ đặt ở góc tường để lấy túi, chuẩn bị đợi lát nữa việc hát hò kết thúc là có thể đi về.

“Ồ, Đồng Triều Lộ hát thật không tệ, vậy mà trước đây mình lại không biết. Nhưng cậu làm cho các bạn buồn hẳn đi đấy. Hát cái gì mà xa cách với chả không xa cách, đa sầu đa cảm quá đi thôi”. Anh chàng nam sinh vừa nói vừa đi đến bên chiếc đầu đĩa nhấn nút mấy cái: “Mình đề nghị chúng ta hát chung một bài, hát xong thì giải tán, lần sau gặp lại. Mọi người thấy thế nào?”.

Triều Lộ đặt túi xuống, cởi cúc áo khoác, ngồi lại lên ghế, nói: “Có nhiều bài mới không phải ai cũng biết. Cậu chọn bài nào mà ai cũng thích ấy”.

Phương Uẩn Châu đột nhiên mở miệng: “Lâu rồi mình toàn nghe nhạc trẻ, hay là bọn mình hát bài nhạc xưa đi”.

“Nhạc xưa? Nhạc xưa đúng không? Được, để mình chọn”. Anh chàng kia nói.

Cuối cùng, quả nhiên là một bài hát cũ – bài “Bằng hữu” của Chu Hoa Kiện. Người thì gào thét đến khản cả giọng, người thì hát sai tông, cũng có người say mê chuyên chú, giọng hát khá ngẹn ngào. Sau khi chia tiền thanh toán, mọi người đi thang máy xuống tầng để giải tán.

Chẳng mấy chốc xuống đến tầng một, Uẩn Châu đứng bên cạnh Triều Lộ đáng điệu như che chở, anh nhỏ giọng nói với Nhược Chi: “Nhờ em đưa Triều Lộ về nhà nhé”.

“Uẩn Châu, cậu đến đây bằng gì vậy?”. Câu hỏi này là của Tiêu Mông.

“Mình đi taxi tới”. Phương Uẩn Châu trả lời. “Mình mới về được mấy ngày nên chưa kịp mua xe”.

“Để mình chở cậu về. Đừng khách sáo nhé, dù sao thì bọn mình cũng là hàng xóm, hoàn toàn tiện đường mà”. Lời này là thật, nếu không Tiêu Mông và Uẩn Châu đã không thể chạm mặt nhau.

Uẩn Châu không từ chối, hào phóng nhận thành ý của Tiêu Mông khiến đám bạn học hay trêu chọc phải nhăn nhó làm mặt quỷ. Tiêu Mông và Uẩn Châu vờ như không thấy và cũng không ý kiến gì thêm.

Nhược Chi quan sát nhìn Triều Lộ, nét mặt cô từ đầu đến cuối không lộ ra vẻ gì khác thường.

“Mình thật sự không biết anh ấy sẽ đến”. Trong lúc lái xe, Nhược Chi lên tiếng.

“Mình và bạn học lâu ngày không gặp đều đã tới cả. Anh ấy có đến cũng không lấy gì làm lạ. Trên thế giới này có chuyện gì là không thể xảy ra, mình hoàn toàn không thấy bất ngờ”.

Nhược Chi không biết làm sao đành chuyển hướng đề câu chuyện trở nên vui vẻ, thoáng một cái mặt mày bỗng hớn hờ: “A, cậu nói rất chuẩn. Chuyện đời đúng thật khó nói. Cậu nhìn xem, Lưu Kiều ngày xưa là cô gái thông minh, hiền thực vậy mà bây giờ thì sao? Hôn nhân của cô ấy không được như ý, cuộc sống lại vô cùng khó khăn. Hôm nay gặp lại, thấy tính tình cô ấy trở nên nóng nảy, ăn nói sỗ sàng. Lúc thanh toán, cô ấy còn xem lại menu như sợ người khác tính nhầm tiền. Đúng là không thể nhận ra. Còn Dư Tiểu Nhiễm nữa, trước kia cô ta cậy nhà có tiền có cửa, không thèm liếc mắt nhìn ai, bây giờ đâu dám đánh giá coi thường mình. Đã thế cô ta còn khoe khoang nói tự mình mới thành lập nhà trẻ tư nhân, rồi bảo nhà trẻ công lập không được tốt bằng? Cô ta giả mù sa mưa khuyên mình thế này: Nhược Chi à, tiết kiệm tiền học của con làm gì, sao lại không cho nó đi học trường tư? Lại thật đấy – Tại sao cô ta lại biết mình tiết kiệm tiền, lại còn biết con mình không học trường tư?”

Triều Lộ trả lời: “Cậu nhạy cảm quá rồi. Có khi cô ấy chỉ muốn khoe khoang cuộc sống của mình chứ không có ý xi và gì cậu đâu”.

Giọng Nhược Chi trở nên lạnh nhạt: “Khoe thì cứ khoe, xi nhục mình để làm gì chứ? Người khác mình không nói, cô ta từng coi thường, giấu cọt mình thế nào cậu đều biết cả. Trước kia cô ta gọi cậu ra sao, cậu không quên đấy chứ? Rõ ràng cô ta cố ý mà. Mình cũng là người chẳng ra gì, cùng lắm chỉ hơi khoe khoang chút thôi. Mình không vô duyên vô cớ đi chế nhạo người khác, không lấy việc dẫm đạp lên đầu người khác làm trò vui, trừ khi ai đó trêu chọc mình trước, lòng dạ mình hẹp hòi, nhất định sẽ mang thù”.

Thật ra trong lòng Triều Lộ cũng nghĩ những suy đoán của Nhược Chi về Tiểu Nhiễm không phải không có lý. Chỉ vì cô đã trải qua rồi nên không muốn quan tâm. Chẳng qua cô không muốn thừa nhận và cũng không muốn làm thương tổn Nhược Chi. Cô đã sớm luyện tập xong việc biến mình thành kiểu người tường đồng vách sắt.

“Được rồi, cậu cũng đã gắng hết sức, không hề thua kém chút nào đâu”. Triều Lộ cười nói. Cô nhớ lại lúc Nhược Chi nói với Tiểu Nhiễm, khí thế và giọng nói không chút kém cạnh. Nhược Chi lúc đó có nhẹ nhàng hỏi Tiểu Nhiễm một câu: “Mình ở nhà khá lâu nên không biết rõ giá cả thị trường. Con gái cậu đi nhà trẻ hết bao nhiêu tiền một tháng?”

Tiểu Nhiễm chân mày cau lại, đáp: “Tổng cộng hết 1500 tệ một tháng”.

Về mặt Nhược Chi vô cùng kinh ngạc: “Sao cơ? Một ngàn rưỡi? Sao lại có trường tư thực nào mà rẻ như vậy? Cục cưng nhà mình đi trẻ một tháng hết ba nghìn đây này. So sánh ba nghìn và một nghìn rưỡi, ai cũng biết, rốt cuộc ở đâu mới là tốt hơn”.

Nét mặt Dư Tiểu Nhiễm thoáng chốc đỏ ửng.

Xe rẽ vào một khu chung cư kiểu cũ. Triều Lộ đợi Nhược Chi dừng xe nói đề tự mình vào trong. Nhược Chi cũng không kiên nhẫn, khu chung cư này không thể so với những khu nhà kiểu mới, con đường bên trong uốn lượn quanh co, không thuận tiện để tìm chỗ đỗ. Trước khi Triều Lộ mở cửa, Nhược Chi gọi giật cô lại.

“Triều Lộ, mình trộm nhìn thấy Uẩn Châu vẫn còn tình cảm với cậu. Nếu có cơ hội thì dừng lại mà nắm chặt lấy”.

Triều Lộ sững sốt mất vài giây sau đó mới mở cửa xe đi xuống.

“Với mình thì đã không còn tình cảm gì nữa”. Cô nói rồi bước xuống xe: “Thôi cậu về đi”.

Ánh đèn hắt xuống tàng cây tạo thành những mảnh vỡ, gió mạnh khiến cây cối đung đưa nghiêng ngả. Triều Lộ nắm chặt áo khoác, bước nhanh vào trong.

Bạn đang đọc truyện *Nửa Vòng Tròn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 3: Tấm ảnh

Triều Lộ tắm xong đi ra chưa kịp tắt đèn đóng cửa đã thấy mẹ là bà Hà Nhị Lan đứng ngay lối đi đáng vẻ như đang chờ đợi.

“Sao mẹ còn chưa ngủ?”. Lúc Triều Lộ về nhà thì đã nửa đêm. Thường ngày mẹ cô có thói quen ngủ sớm, nếu có thức cũng là vì cô chờ cửa. Vậy mà giờ này cô vẫn chưa thấy bà đi ngủ nên không khỏi ngạc nhiên. “Mẹ có chuyện gì ạ?”. Triều Lộ lo lắng khi thấy vẻ khác lạ của mẹ.

“Việc này....À, mẹ có việc gấp muốn nói với con”. Hà Nhị Lan vừa nói vừa kéo con gái vào phòng.

Triều Lộ ngờ vực không hiểu chuyện gì xảy ra.

“Nhìn người này con thấy có được không?”. Hà Nhị Lan để con gái ngồi trên giường rồi quay lại lấy trong ngăn kéo tủ ra một tấm ảnh đưa cho Triều Lộ.

Triều Lộ không cảm lấy mà chỉ liếc mắt nhìn qua – là ảnh của một thanh niên khá trẻ tuổi. Cô suy nghĩ cuối cùng cũng hiểu: Bà muốn giới thiệu cho cô đối tượng để kết hôn?

“Cậu ấy là con của ông chủ nơi mẹ đang làm việc. Cậu ấy là con một, đã từng đi du học, hiện đang là giảng viên của một trường đại học. Mẹ tiếp xúc thấy cậu ấy là người tính cách điềm đạm cương trực, vừa nhìn đã biết ngay con nhà gia giáo, gia cảnh gia đình cũng không tồi. Mẹ cậu ấy qua đời mấy năm rồi. Đây không phải chuyện gì xấu... Ít nhất con mà lấy cậu ấy sẽ không phải chịu cảnh mâu thuẫn với mẹ chồng, đến lúc sinh con đã có mẹ hỗ trợ. Nếu con vừa ý, chủ nhật này để mẹ sắp xếp hai đứa gặp nhau”.

Triều Lộ định không nhìn kỹ tấm ảnh nhưng khi nghe ý mẹ muốn nghiêm túc tìm bạn trai cho cô, điệu bộ hết sức ân cần, cô liền cảm lấy tấm ảnh xem một cách tỉ mỉ.

Cô đã bước sang ranh giới của tuổi 25, mẹ cô không ít lần than thở nói cô không chịu đi tìm đối tượng xem mặt e rằng chậm mất. Cô không có ý phản bác bởi lời bà nói không phải không có lý. Tài sản lớn nhất của người phụ nữ là dung mạo lúc còn trẻ. Cũng có người cho rằng trí tuệ, tính cách và tài năng mới là vĩnh hằng. Sự việc lần này, Triều Lộ vẫn giữ nguyên thái độ. Có không ít phụ nữ hiền lành, tài cán, vẫn thất bại trước những cô gái trẻ trung xinh đẹp. Cô không phải là người thực dụng nên trước kiểu chuyện như vậy cô không tỏ ra dè bieu hay khinh thường. Tất nhiên cô hiểu rõ một điều, dù trẻ đẹp đến mấy cũng dễ bị giảm giá trị khi đã đến tuổi, phải đối mặt với việc mình càng ngày càng già đi, thật sự cô có chút lo lắng.

Bởi vậy mà không chỉ một lần cô đã nghĩ đến việc chung thân đại sự. Nhất là khi tâm trạng đang sa sút, cô càng muốn tìm cho mình một chỗ dựa, một bến đỗ. Con người cô đã thay đổi hoàn toàn so với lứa tuổi hai mươi thích phiêu bạt, giờ đây, cô đang rất cần tìm cho mình một chỗ dựa tin tưởng để cậy nhờ. Chỉ là... Trước tiên chưa nói đến tình cảm và duyên phận vốn là những chuyện xa xôi mịt mờ. “Gia cảnh” của cô cũng là cả một vấn đề, điều này trong lòng cô hiểu rõ và vì thế cô không muốn miễn cưỡng. Lúc này đây có người đề cô lựa chọn nhưng cô lại không tin tưởng và mong rằng tình cảm này sẽ được đơm hoa kết trái. Nhưng dù sao đi nữa thì trong lòng cô cũng đang dấy lên một sự tò mò.

Tấm hình người thanh niên ngồi trên ghế sofa, đầu hơi cúi xuống, một tay thoải mái đặt trên đầu gối, còn tay kia đang cầm một cuốn sách. Góc chụp không phải chính diện nên chỉ hiện ra ba phần tư gương mặt. Tuy không thể nhìn rõ toàn bộ dung mạo nhưng ước chừng người này không thể quá ba mươi. Mái tóc cắt ngắn không nhuộm màu để lộ vàng trắng cao sáng sủa. Đôi lông mày rậm, ánh mắt vì cúi đầu nhìn không rõ nhưng vẫn thấy được làn mi dày và cong. Khoảnh khắc chụp tấm hình này hình như anh ta hoàn toàn không để ý, ánh mắt trời chiếu trên người, khiến toàn bộ tấm ảnh như được mạ một màu ấm áp. Ánh mắt trời chiếu trong không khí làm hiện rõ cả những đám bụi bay lừng lờ. Không hiểu sao lúc này, trong đầu Triều Lộ lại liên tưởng đến hai từ - XUẤT THẦN.

“Ảnh chụp rất tự nhiên”. Triều Lộ néo vào mặt mình một cái để lấy lại tinh thần.

“Ba cậu ấy chụp cho đấy. Lúc chụp tấm hình này cậu ấy không hề hay biết nên mới tự nhiên như vậy. Ông ấy sau khi nghỉ việc không có việc gì làm nên rất thích chụp ảnh, dụng cụ chụp ảnh mua về cả đống. Đây đúng là một gia đình rất có tri thức”. Bà Hạ Nhị Lan hăng say giới thiệu.

Triều Lộ đặt tấm ảnh lên giường hỏi: “Mẹ không thấy lạ sao? Bản thân anh ta và điều kiện gia đình tốt như vậy tại sao lại không tìm được vợ? Sao lại nghĩ đến con? Hay là do mẹ tự quyết định?”.

Ánh mắt bà Hạ Nhị Lan thoáng bối rối: “Việc này... làm sao mẹ tự quyết định được. Đương nhiên là do nhà họ đồng ý nếu không sao lại muốn cho hai đứa gặp nhau?”.

Triều Lộ nhìn ánh mắt úp mở của mẹ, nói năng lắp bắp khiến cô càng thêm nghi ngờ: “Mẹ nói họ muốn gặp mặt là sao? Rốt cục thì bên kia có vấn đề gì mà không đến nhà ta để đặt vấn đề?”.

Bà Hạ Nhị Lan lúc trước phản kích là thế giờ bỗng trở nên im lặng thờ dãi: “Cậu ấy cái gì cũng tốt... nhưng cơ thể lại không được khỏe cho lắm. À, cơ thể không phải bệnh tật gì đâu, cậu ấy rất khỏe mạnh là khác. Chỉ là... đi lại không được thuận tiện”.

Triều Lộ đứng phắt dậy, nét mặt sau khi biết sự thật không có vẻ gì là bất ngờ. Cô xoa mặt cười nhạt: “Con biết ngay mà, nếu không sao đến lượt con”.

“Triều Lộ à, con đừng trách mẹ nhiều chuyện. Mẹ cũng là muốn tốt cho con. Cậu ấy bản chất tốt, gia cảnh tốt. Gia đình ta như vậy con còn toan tính gì nữa. Cho dù người ta có tàn tật, đến lúc sống với nhau cũng không phải trở ngại gì lớn. Nhiều năm sống ở nước ngoài có thể thấy cậu ấy vẫn có thể tự lo được cho bản thân, con sẽ không quá vất vả đâu. Quan trọng nhất là mẹ và cậu ấy đã tiếp xúc với nhau một thời gian dài, thấy cậu ấy thật sự là người tốt nên mới...”

“Mẹ”. Triều Lộ lớn tiếng ngắt lời. “Bên ngoài con bị người ta coi thường còn chưa đủ hay sao mà về nhà mẹ lại còn sĩ nhục con nữa. Là ai trong gia đình này khiến nhà ta như vậy? Tuy con là con gái. Mẹ có thể lên kế hoạch làm bất cứ điều gì cho con nhưng con sẽ tự mình tìm một người đàn ông tử tế để kết hôn. Không lẽ con không xứng đáng sống chung với một người đàn ông tốt? Vì sao chứ? Hay tại con có một người cha phải ngồi tù vì tội ngộ sát? Cha đã chết, chết nhiều năm rồi. Còn con thì sao? Vì sao con phải mang trong mình cả đời cái bóng ma ấy? Như vậy đâu đã đủ. Chỉ vì người cha phạm tội mà nửa đời người con đã bị người ta chỉ chò. Đến khi về già con lại tiếp tục bị người ta chàm biếm chỉ vì một người chồng tàn tật hay sao?”

“Triều Lộ, có lời này chắc con không muốn nghe nhưng ở đời vẫn có những người rất khách quan...” Giọng bà Hạ Nhị Lan khàn đặc.

“Mẹ không cần phải nói nữa”. Triều Lộ chuẩn bị đi ra cửa, thấy mẹ định lên tiếng khuyên bảo, cô liền ngắt lời bà: “Con không phải không biết đạo lý ấy”. Nói xong cô đẩy cửa bước ra ngoài.

Trên hành lang đèn vẫn bật sáng, Triều Lộ cởi chiếc khăn ẩm quần đầu treo lên giá. Nhìn vào chiếc gương treo bên cạnh, cô thấy ánh mắt mình vẫn đỏ, môi khô nứt. Cô mở vòi vốc nước lên mặt, hít sâu một hơi sau đó vùi tay tắt điện.

Chương 4: Hư không

Thứ hai đi làm, Triều Lộ mở Outlook xem như thường lệ. Tổng cộng có năm thư mới nhưng toàn là những thư không quan trọng. Triều Lộ mở thư ra xem, cuối cùng cũng có một bức khiến cô chú ý.

Đó là bức thư chào đón đồng nghiệp mới gia nhập Liên minh. Phía góc trái là phần tự giới thiệu bằng tiếng Anh, còn bên phải là bức ảnh hiện ra khuôn mặt quen thuộc của Phương Uẩn Châu. Anh mới được nhậm chức Tổng giám đốc kinh doanh khu vực Trung Quốc.

Lẽ ra chức vụ Tổng giám đốc kinh doanh là do người Thụy Sĩ đảm nhiệm nhưng vị này đã bị Tổng công ty triệu hồi về nước nên chiếc ghế ở Trung Quốc vẫn còn để không. Triều Lộ nhớ lại, trước khi nhận được bức thư ấy cô có nghe một số tin tức nội bộ do những người thạo tin tiết lộ: Người giữ chức vụ tổng giám đốc do công ty bên Singapore điều sang vốn là người Trung Quốc. Phương Uẩn Châu sau khi tốt nghiệp cấp ba đã theo mẹ di cư sang Singapore, điều này cô biết, chỉ là không nghĩ trùng hợp như thế. Giữa biển người mênh mông, không ngờ bọn họ lại gặp nhau trong buổi họp lớp, bây giờ còn cùng nhau làm việc chung trong một công ty.

Vừa khéo Triều Lộ lại mới tham gia vào hoạt động tuyển dụng chức vụ tổng thư ký giám đốc. Thực ra vị trí này vốn không thiếu người nhưng do tổng thư ký giám đốc cũ là Grace sau khi kết hôn, gia đình chồng khá giả nên muốn cô ta vui vẻ ở nhà giúp chồng chăm con. Grace đã đệ đơn từ chức lên công ty đồng thời đồng ý làm việc tiếp cho đến khi tuyển được người mới. Tổng giám đốc cũ trước khi bay trở về nước đã không để ý đến vấn đề này. Vì thế, HR đành đưa ý tưởng thông báo tuyển dụng ra bên ngoài đồng thời tìm người thay thế trong nội bộ công ty (đây cũng là hình thức tuyển dụng thường làm). Họ dự tính chọn ra hai người, đợi tân Tổng giám đốc đến nhậm chức xem qua sau đó sẽ đưa ra quyết định.

Đối với Triều Lộ, mặc dù hồ sơ lý lịch của nhiều nhân viên tham gia tuyển dụng tương đối tốt nhưng cô rất may mắn khi không bị loại, đã thế hồ sơ của cô còn được xét duyệt và giữ lại.

Triều Lộ đóng hộp thư đứng dậy sang phòng trà nước uống cà phê. Mới sáng sớm nhưng phòng giải lao đã rất náo nhiệt. Người pha trà, uống cà phê nhiều hơn bất cứ nơi đâu. Ba máy pha cà phê phía trước đều có người. Triều Lộ phải đứng đợi mất một lúc lâu. Một đồng nghiệp đang nói chuyện phiếm, nội dung bay tới tai cô:

“Tổng giám đốc mới Tony Fang trông trẻ thật, tôi nhìn đoán chưa chắc đến hai tám, có khi chỉ mới hai lăm”. Người đang nói có tên tiếng Anh là Emma, nhân viên kỳ cựu của bộ phận hành chính, tuổi đời chưa đến ba mươi, làm ở công ty này đã được sáu năm. Bình thường cô ta là một người khá hòa đồng, nói hơi nhiều nhưng không phải kiểu người đặt điều đưa chuyện, mỗi tội cô ta hay lòi những tin đồn không liên quan ra để tám. Cô ta nhấp một ngụm cà phê, nhỏ giọng nói với cô gái ngồi đối diện trên chiếc ghế chân cao: “Cathy, người nào lần này được chọn làm tiếp chức vụ thư ký quả là có điểm phúc?”.

“Nói vậy e rằng quá sớm”. Cathy nói xong cảnh giác liếc mắt nhìn xung quanh. Ánh mắt cô ta lướt qua người Triều Lộ không để lại dấu vết.

Thật ra Triều Lộ không nghe rõ câu nói của Emma nhưng cô bị cái nhìn của Cathy khiến cho xấu hổ. Cô cũng không có hứng thú đoán mò xem bọn họ đang nói gì nên nhanh chóng lại gần cây cà phê rót một ly đầy mang đi.

Ngày thứ hai, vòng phỏng vấn cuối cùng được tiến hành ngay trong phòng Tổng giám đốc. Hôm trước, Phương Uẩn Châu đã gặp mặt Triều Lộ, biểu hiện của hai người vẫn tỏ ra như lần đầu mới gặp nhau. Ngoài Cathy và Triều Lộ còn có một người nữa được tuyển chọn thông qua thông báo tuyển dụng bên ngoài. Triều Lộ là người cuối cùng được gọi vào trong.

Đây không phải lần đầu tiên Triều Lộ bước vào căn phòng hiện đại này. Trước kia có một thời gian cô được giao nhiệm vụ chuyển phát thư từ. Đồ đạc trang trí trong phòng không có gì thay đổi, ngoại trừ một chi tiết đó là trên bàn bày một chậu cây nhỏ và ly nước chứng tỏ chủ nhân mới của căn phòng đã đến. Phương Uẩn Châu về mặt bình tĩnh đang ngồi trên chiếc ghế ông chủ.

“Mời ngồi”.

Triều Lộ ngồi xuống đối diện.

“Thời gian quý giá, tôi lời ít ý nhiều muốn hỏi em một vấn đề”.

Triều Lộ đưa mắt nhìn thẳng, về mặt chăm chú lắng nghe, đáng vẻ kính cẩn.

Phương Uẩn Châu nói tiếp: “Nếu lần này em được chọn làm thư ký của tôi. Em sẽ thoải mái tiếp nhận công việc chứ?”.

Triều Lộ hơi ngạc nhiên nhưng ngay sau đó cô lập tức trả lời: “Tất nhiên rồi”.

Phương Uẩn Châu ngắm nghía chiếc bút trong tay, chậm rãi nói: “Tôi lại nghĩ em ít nhiều có sự do dự”.

“Nói về tư thì lần này là do tôi chủ động tham gia tuyển dụng theo thông báo nội bộ. Nếu được giữ chức vụ này tôi thấy mình vô cùng may mắn nên sao tôi phải do dự? Nói về công thì tôi vốn là nhân viên của công ty, chỉ cần chuyển công tác một cách hợp lý tôi sẽ vui vẻ nhận lời. Huống hồ đây lại là một việc rất có ích cho tiền đồ của tôi”.

Trong mắt Phương Uẩn Châu hiện ra vẻ tán thưởng: “Có người cộng sự như tôi, em không sợ sẽ phát sinh những điều không thoải mái sao?”.

“Nếu vì một điều gì đó không thoải mái mà tôi phải trốn tránh thì e rằng một năm tôi sẽ phải thay đổi đến mười hai công ty khác nhau. Hơn nữa...”. Cô chần chừ một chút, cuối cùng vẫn quyết định nói ra: “Nếu chúng ta thật sự không có khả năng hợp tác, đến lúc đó tôi nhất định sẽ đi. Tôi nghĩ, nếu sau này tôi có đi tìm công việc khác thì trong hồ sơ lý lịch có ghi kinh nghiệm làm 'thư ký tổng giám đốc' so với 'lễ tân' chắc chắn sẽ có sức cạnh tranh hơn”.

Phương Uẩn Châu đặt bút xuống, biểu hiện đột nhiên nghiêm túc. Một lát sau anh nói: “Suy nghĩ rất có tư duy và đây là lợi thế của em. Tuy nhiên, tôi cũng nói để em được biết. Tôi sẽ không dựa vào lý do cá nhân để lạm dụng chức quyền. Tôi quyết định chọn em làm thư ký vì: Thứ nhất, em là một nhân viên trung thành của công ty. Sau khi tốt nghiệp đại học, em đã không hề đổi qua làm công việc nào khác, kiểm tra đánh giá hàng năm thành tích cũng rất tốt. Hai là em có khả năng về ngoại ngữ. Mặc dù em tốt nghiệp một trường đại học không có danh tiếng nhưng chuyên ngành của em là tiếng Anh nên trình độ ngoại ngữ của em không kém. Ba là em có kinh nghiệm công tác, thư ký cũng là một công việc tương đồng rất cần đến khả năng giao tiếp... Quan trọng hơn nữa là hình thức phải hết sức ưa nhìn. Tôi tin tưởng em có thể đảm nhiệm chức vụ mới này và hoàn toàn hài lòng khi giao cơ hội đó cho em”.

Triều Lộ bỗng nhiên thấy cảm kích. Trước khi được chọn làm thư ký mới, cô không hề thấy xúc động trước lời đề bạt của anh. Nhưng tại thời điểm này, khi anh tuyên bố lý do tuyển dụng, cô lại thấy lòng mình vô cùng ấm áp. Cô biết, anh cố ý nói những câu có lý có tình để cô an tâm suy tính.

Cô đã nói với anh một câu xuất phát từ tận đáy lòng: “Cảm ơn anh. Tôi sẽ cố gắng làm tốt”.

Một tuần sau, thư thông báo Triều Lộ chính thức giữ chức vụ Thư ký tổng giám đốc được truyền khắp tổng công ty.

Sau này, Cathy mỗi lần chạm mặt Triều Lộ đều có tỏ ra ôn hòa. Cũng có người ngồi lê đôi mách đã đem chuyện Cathy sau lưng phi báng cô thế nào để kể cho cô nghe nhưng lúc ấy Triều Lộ chỉ lẳng lặng cười cho qua.

Thật sự là cô không mấy quan tâm đến chuyện đó.

Tối thứ sáu, Nhược Chi gọi điện cho Triều Lộ. Cô ấy sau một hồi vòng vo liền hỏi tới Phương Uẩn Châu, hỏi Triều Lộ sau buổi họp lớp giữa hai người có liên lạc gì nữa không. Triều Lộ đáp: Có, bọn mình vẫn thường gặp nhau.

“Cái gì? Triều Lộ, mình phải gặp cậu ngay”. Bên kia đầu dây điện thoại, Nhược Chi đứng bật dậy la hét ầm ĩ.

Triều Lộ nghĩ công việc chiều thứ bảy cũng không có gì nên cô đã hẹn gặp Nhược Chi lúc hai giờ. Còn địa điểm thì theo như lời Nhược Chi nói, cô ấy mới phát hiện ra gần nhà mình có một quán cà phê rất thú vị tên là “Những chú mèo và dương cầm”, hỏi Triều Lộ có muốn đến đó hay không?

Bởi Triều Lộ rất thích mèo lại thấy tên quán là lạ nên cô hỏi luôn: “Đúng là có mèo và biểu diễn dương cầm à?”.

“Có mà, có mà”.

“Được, hẹn gặp lại cậu sau”.

Chỗ ấy không khó tìm. Quán mới mở, diện tích không lớn nhưng cũng không quá chật hẹp. Chiếc rèm màu trắng sữa sạch sẽ treo trên chiếc cửa sổ gỗ sẫm màu xanh biếc. Như lời Nhược Chi nói thì ở đây đúng là có mèo và dương cầm. Chưa vào đến nơi cô đã thấy ở cửa chính là một chú mèo đang nằm cuộn tròn gả gắt. Còn bên chiếc cửa sổ sẫm màu là một chú mèo khác với điệu bộ lười biếng, hí hóp mắt nhìn ra ngoài quan sát người xung quanh.

Nhược Chi chưa đến, gọi điện nói con trai quán mẹ không cho cô bước ra ngoài, đến tuổi này rồi mà thằng bé vẫn còn bám dính lấy cô. Triều Lộ thông cảm nhắc Nhược Chi không việc gì phải giữ ý, cứ đi từ từ rồi hãy đi.

Cô chọn chỗ ngồi ngay cạnh cửa sổ rồi gọi phục vụ mang đến một tách cà phê.

Sau khi đi vào cô mới phát hiện ra quán này được trang trí giống như động tiên, hình như phía sau còn có một khu vườn nhỏ với những hàng rào tre xanh ngắt giản dị, vài người khách đang ngồi ngoài đó an nhàn sưởi nắng. Mà số lượng mèo không chỉ dừng lại ở hai, mới nhìn qua cô đã thấy có đến bốn năm con. Ấn tượng nhất là chiếc đàn dương cầm màu trắng được đặt ngay chính giữa, kết hợp với đồ nội thất trang trí bên trong vô cùng ăn khớp. Lúc này không có ai trình diễn nên chiếc đàn chỉ lặng lẽ nằm đó nhưng lại khiến cho toàn bộ quán cà phê như được tăng thêm không khí nghệ thuật.

Cuộc sống ngày bé của Nhược Chi khá tốt. Triều Lộ nhớ mỗi lần được đi chơi, cô đều tiếc rẻ không dám mua nước uống. Trên lưng Nhược Chi lúc ấy là một bình nước lớn khiến cô không khỏi thấy cảm khái.

Trong quán còn cung cấp sách miễn phí, để giết thời gian Triều Lộ tiện tay lấy quyển sách ảnh trên giá xuống giờ xem. Cô xem chưa bao lâu thì bên tai bỗng vang lên tiếng đàn với nhịp điệu chậm rãi say đắm. Triều Lộ không am hiểu lắm về nhạc cổ điển nhưng cũng đủ biết đây là một tác phẩm của Robert Schumann.

Cô ngẩng đầu nhìn về phía chiếc đàn. Mới đầu hành động đó xuất phát từ bản năng hiếu kỳ nhưng khi nhìn lướt qua dáng dấp của người chơi cô liền cảm thấy có gì đó khác thường.

Ngồi phía trước chiếc đàn dương cầm là một đôi nam nữ, nhưng họ chơi đàn không phải bằng bốn tay. Chàng trai một mình dùng tay phải để chơi những nốt chính, còn cô gái dùng tay trái chơi các nốt hợp âm. Khó có thể tìm thấy tiết mục nào được phối hợp ăn ý đến thế. Toàn bộ bản nhạc có vẻ như do cùng một tay người chơi.

Triều Lộ nhìn thêm, càng nhìn cô càng thấy chàng trai đó quen mắt như đã gặp ở đâu. Cho đến khi, anh vịn tay vào chiếc đàn để đứng lên cô mới đột nhiên nhớ ra, thảo nào cô thấy có cảm giác quen thuộc đến vậy. Chàng trai này không phải chính là người mà mẹ đã rất hào hứng cho cô xem ảnh sao?

Anh điều chỉnh lại chiếc nạng, loạng choạng đi về phía chỗ ngồi cạnh cửa sổ. Khi anh đánh đàn, dáng vẻ trầm tĩnh đẹp đẽ, lúc bước đi anh mới tỏ ra vấp vã: tay phải chống nạng, dùng lực ở eo hất chân trái lên, đi một bước lại về thành nửa vòng tròn, sau khi đứng vững rồi chân phải mới bước lên theo, sau đó tay phải lại vung nạng, chân trái vòng lên phía trước, chân phải tiến lên... Cứ lặp đi lặp lại từng bước như vậy một cách thật khó khăn.

Rất nhanh Triều Lộ còn phát hiện thêm, không chỉ chân trái, tay trái mà ngay cả cổ tay và khuỷu tay của anh cũng bị co quắp một cách dị thường, tuy rằng điều này không quá rõ ràng nhưng cô ngay lập tức hiểu ra – đây là lý do vì sao anh chỉ có thể dùng một tay để đánh đàn.

Mẹ cô từng nói hành động cử chỉ của anh không được thuận tiện cho lắm nhưng trên thực tế phân nửa bên trái cơ thể anh dường như bị tê liệt.

Trong lòng Triều Lộ bỗng nhói đau. Trong một thời gian ngắn xem ảnh anh, đương nhiên cô chỉ nghĩ đến tâm trạng của bản thân nhưng hiện tại nhìn thấy anh rõ ràng ngay trước mắt thì cô lại không khỏi phát sinh cảm giác thương tình.

Cô nhìn anh dường như không chút ngại ngần kéo đôi chân tật nguyên lê bước. Triều Lộ tùy tiện suy đoán, có lẽ anh và cô gái kia là khách quen của quán, đồng thời bọn họ còn có chỗ ngồi quen thuộc ở đây. Triều Lộ nhìn bọn họ càng lúc càng lại gần, trong lòng cô bỗng dưng hồi hộp.

May mà cuối cùng bọn họ đã dừng lại ngồi cách cô một bàn.

Sau khi cô gái ngồi xuống, chàng trai kia mới ngồi xuống theo, động tác của anh có phần không được nhịp nhàng, dù thoát trông có vẻ rất cẩn thận, nhưng trong khoảnh khắc ngồi xuống dường như vẫn phần nào mất đi độ khống chế toàn thân. Anh khẽ chỉnh lại tư thế ngồi, dựa cái nạng vào bậu cửa sổ.

Ngồi xong đầu đó, anh quay lại mỉm cười với cô gái ngồi bên. Nhìn nụ cười ấy, trái tim Triều Lộ hơi xao động.

Cô phát hiện ra nụ cười của anh không mang một chút đau khổ, xấu hổ hay che giấu mà nụ cười ấy hoàn toàn chỉ mang một thứ tình cảm vô cùng ấm áp.

Trong trí nhớ của Triều Lộ, cô rất ít khi cười và cô cũng ít khi thấy ai có nụ cười đẹp đến như thế - Tựa như, có thể hòa tan trong ánh nắng màu cam giờ phút này đang chảy lấp lánh như nước trên những khung cửa sổ.

Mà tiếng cười của cô gái trước mặt anh đang vang lên trong trẻo, những ngón tay thon dài luồn vào mái tóc uốn xoắn trông đến mê người.

Bạn đang đọc truyện *Nửa Vòng Tròn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 5: Khoan dung độ lượng

Nhược Chi đến chậm nửa giờ, cô không khách sáo nói xin lỗi Triều Lộ mà chỉ qua quýt buông một câu: “Lát nữa cậu cứ để mình tính tiền”.

Triều Lộ gật đầu mỉm cười: “Mình không khách khứa”. Quán này trang hoàng lộng lẫy nên giá cả đương nhiên không rẻ, Triều Lộ biết, chẳng qua là Nhược Chi muốn giấu diếm ý đồ thay cô tiết kiệm tiền. Bình thường cô là người có lòng tự trọng khá mạnh mẽ. Riêng với Nhược Chi, vì cả hai đã từng đồng cam cộng khổ nên cô ấy không chỉ hiểu mà còn rất coi trọng cô.

Nhược Chi hỏi: “Rốt cục cậu và Uẩn Châu là như thế nào?”.

Triều Lộ nói vắn tắt việc mình và Phương Uẩn Châu làm cùng công ty, cô lại vừa mới được đề bạt lên chức Thư ký tổng giám đốc cho Nhược Chi nghe. Nhược Chi nhìn cô lúc sau mới lên tiếng: “Mình nhìn dáng vẻ của cậu không giống người già bộ không có chuyện gì hay đang cố tỏ ra bình tĩnh”.

Triều Lộ nhấp một ngụm cà phê, ngậm trong miệng một lúc mới nuốt xuống, vì để lâu nên tách cà phê nóng đã bị nguội lạnh. Trong tâm trạng xúc động cô khẽ thì thầm: “Có những người trái tim từ khi sinh ra đã dễ dàng nóng bỏng, cũng dễ dàng nguội lạnh; Có những người trái tim không dễ gì nóng lên, nhưng một khi đã nóng rồi thì rất khó để nguội đi; Còn mình có lẽ là loại thứ ba: khó khăn lắm mới được làm nóng, nhưng lại dễ dàng bị lạnh đi ngay. Huống chi, cách xa bao năm, không giấu gì cậu, mình đã từng oán trách, đã từng suy nghĩ, từng không cam lòng, chỉ có điều, không biết bắt đầu từ bao giờ mình đã không còn nhớ tới nữa”

Nhược Chi vươn người nắm lấy tay cô: “Như vậy cũng đúng”.

Triều Lộ nhẹ nhàng siết tay Nhược Chi: “Sổ đào hoa của mình muộn hơn cậu nhưng có lẽ tương lai mình cũng sẽ gặp được một người đàn ông tốt”.

Triều Lộ vừa dứt lời thì thấy chàng trai ngồi phía sau Nhược Chi đứng lên. Triều Lộ liếc mắt nhìn anh lòng không khỏi hoang mang, đó là thứ cảm xúc vừa thích thú vừa hồi hộp. Cô nghĩ những người khuyết tật chắc chắn không thích bị người khác nhìn chăm chú. Cô cũng không muốn ai đó hiểu lầm mình đang kỳ thị họ.

Triều Lộ đợi anh xoay người rồi đi mới dám lộ liễu nhìn theo. Một nửa bên trái cơ thể anh rơi vào trạng thái tê liệt nên rất khó giữ thăng bằng. Lúc đi bộ trọng tâm dồn hoàn toàn sang bên phải, nửa người trên hơi nghiêng về phía trước nhưng lưng thì lại gần như được giữ yên.

Nhược Chi ho nhẹ một tiếng, nhỏ giọng nói: “Triều Lộ, cậu đừng nhìn nữa”.

Triều Lộ mặt nóng bừng, nhất thời xấu hổ: “Mình chỉ xem anh ta đi đâu thôi”. Lời vừa ra khỏi miệng cô càng thêm lúng túng, đưa ra lý do này thì không giải thích thì hơn.

“Nhìn anh ta đi đứng vất vả như vậy còn đi đâu được ngoài toilet?”. Nhược Chi liếc nhìn, bỗng nhiên ánh mắt như bùng tỉnh: “Trước đây anh ta hay đến quán này. Trùng hợp là mình cũng thường lui tới đây. Người đáng đáp như vậy nên mình nhớ rất rõ. Nhìn tướng mạo anh ấy, nếu không bị tàn tật thì đúng là một anh chàng tuấn tú. Triều Lộ, không phải cậu cũng thấy anh ấy đẹp trai đấy chứ?”.

Triều Lộ không phủ nhận nhưng trong đầu nghĩ điều này quả không sai, khỏi cần bàn cãi.

Thấy thế Nhược Chi thuận miệng trêu đùa, sau cô ấy chỉ nói: “Hầy, tiếc là anh ấy tàn phế không nhẹ, thật đáng thương”.

Triều Lộ nghe Nhược Chi cảm thán cô nhớ lại đêm đó mình đã nói những lời như thế để từ chối ý mẹ mà không nghĩ rằng cách làm của mình rất cực đoan toàn lý trí. Anh ấy đúng là một thanh niên rất ưu tú nhưng cuối cùng vẫn không tránh được cả đời mang trên mình dấu vết tàn phế, kéo theo đó là cuộc đời “bất hạnh” và phải sống trong sự “trắc ải” của mọi người xung quanh. Mà để làm bạn thì trên đời này ai có thể bỏ qua tất cả những điều đó mà nghĩ đến.

Điều này đối với cô là không có khả năng. Cô khẳng định mình sẽ không tỏ ra kỳ thị hay xa lánh nhưng để thương yêu thì cô tuyệt đối không thể làm được.

Đúng lúc ấy Triều Lộ trông thấy một việc phát sinh. Một đứa bé tầm 5 – 6 tuổi, có lẽ nhìn dáng đi của chàng trai khá buồn cười nên đã cầm chiếc gậy đồ chơi bom hơi bắt chước điệu bộ khập khiễng của anh. Mẹ thằng bé nhắc nhở hai ba câu không hiệu quả nên đành mặc kệ, bảo người bạn gái đi cùng trông nom thằng bé để đứng dậy đi vào nhà vệ sinh. Người bạn đó cũng không chú tâm cho lắm nên mặc thằng bé cứ thế chạy tới chạy lui.

Triều Lộ rất khó chịu, nhìn không chớp mắt.

Nhược Chi nhìn nhân viên phục vụ đang đi tới nói: “Hình như bánh cá đến rồi. Ở đây có món ăn nhẹ mùi vị rất ngon”.

“A, vậy hả?”. Triều Lộ không tập trung trả lời.

Món bánh cá chưa kịp mang tới thì bất thình lình một con mèo ở bên cửa sổ bỗng dưng lao tới xông thẳng vào nữ nhân viên. Cô gái bị dọa sợ hãi hét tung chiếc khay la hét ầm ĩ. Nhược Chi và Triều Lộ cũng bị một phen làm cho giật mình. Chiếc khay lập tức rơi đầy xuống đất.

“Tiểu Hạ, em không thể hiểu nổi tại sao anh lại để một nhân viên sợ mèo đến làm việc ở đây”.

Triều Lộ phát hiện người vừa nói câu ấy chính là cô gái dùng tay trái để đánh những nốt hợp âm. Hóa ra, cô gái này là em gái của chủ quán. Cô ấy đứng lên lại gần đồng hồดนตรี.

Con mèo gây rắc rối sau khi ngậm miếng bánh cá không biết đã linh đi đâu. Mà nữ nhân viên phục vụ vừa làm bể chiếc khay kia hình như còn ít tuổi, có lẽ mới hai mươi. Nghe em gái ông chủ nói vậy liền vội vã xoay người đi tìm dụng cụ để thu dọn. Triều Lộ thấy cô gái lông nga lông ngỗng chỉ biết lắc đầu.

“Cẩn thận”

“Cẩn thận”.

Hai tiếng hét khác nhau xuất phát từ hai người đánh đàn, không hiểu sao cô thấy vô cùng căng thẳng nên vội vàng đứng lên. Triều Lộ chưa kịp phản ứng xem chuyện gì xảy ra đã thấy hai người phía trước phía sau đỡ lấy thằng bé vừa ngã chân què. Thằng bé mãi chơi, không để ý nên suýt ngã. Có lẽ do thằng bé dẫm phải mảnh vỡ hay vết dầu loang nên suýt nữa trượt chân. Nếu không có cô gái đỡ kịp thì thằng bé đã ngã lăn quay. Chỉ có chàng trai tàn tật kia bị ngã dập nửa người xem ra không nhẹ. Khi anh theo bản năng đưa tay phải ra nắm lấy cây gậy, cơ thể ngay lập tức bị mất trọng tâm, xiêu vẹo sang một phía. May mà có người lại gần giúp một tay nên anh mới có thể nửa ngồi nửa quỳ trên nền đất.

“Tiểu Tuấn! Mẹ nói con không nghe nên suýt bị ngã đấy chưa”. Mẹ thằng bé từ toilet đi ra vừa lúc nhìn thấy cảnh ấy vội vàng chạy tới, vừa lo lắng vừa bực mình mắng nhiếc.

“Cậu nhóc này cần phải dạy bảo nghiêm khắc hơn”. Cô gái đánh đàn hiển nhiên không vừa ý, một tay đỡ chàng trai đang ngồi dưới đất vừa quay lại nhắc nhở.

“Xin lỗi vì đã làm phiền hai người”. Mẹ thằng bé về mặt xấu hổ tỏ ra áy náy hỏi: “Tiên sinh, anh có bị thương không?”.

“Tôi không sao”. Anh nhẹ lắc đầu chống gậy đứng lên, sau đó cúi người hỏi đứa bé: “Tiểu Tuấn, đáng đi của anh buồn cười lắm à?”.

Thằng bé trừng mắt nhìn anh không biết trả lời thế nào cho phải.

“Rất xấu đúng không?” Anh nói mà ánh mắt không chút phần nộ hoặc ai oán, ngược lại rất bình thản và ôn nhu. “Em không muốn sau này sẽ bước đi giống anh phải không? Trước đây, cũng chỉ vì anh đi không nhìn đường nên mới bị như vậy”.

“Thật đáng sợ”. Nét mặt thằng bé lộ vẻ kinh ngạc.

“Tiểu Tuấn, con không được nói lung tung”. Bà mẹ càng lúc càng thêm xấu hổ.

“Không sao...”. Về mặt anh lại vô cùng khoan dung độ lượng, anh mỉm cười nhìn bà mẹ rồi quay lại nói với đứa con: “Thế nên sau này em nhất định phải đi đứng cho cẩn thận. Mặc dù anh cũng thấy đáng đi của mình thật khó coi nhưng anh không có cách nào bước đi cho đẹp. Nếu bị người khác bắt chước kiểu đi ấy, chắc chắn anh sẽ thấy không vui”.

“Anh, em biết lỗi rồi ạ”. Thằng bé mồm miệng méo xẹo, ánh mắt ngấn nước như sắp khóc.

Hai mẹ con thanh toán rồi bước ra khỏi quán còn đôi nam nữ lại quay trở về chỗ ngồi.

Triều Lộ thấp thoáng nghe giọng cô gái: “Anh thật không hổ danh là nhà giáo nhân dân”.

Triều Lộ vẫn đứng ngây ngốc quên cả ngồi. Cô nhìn anh đang điều chỉnh chiếc nạng, động tác vẫn nặng nhọc như cũ. Sau đó anh lại đặt chiếc nạng bên bệ cửa sổ rồi tiện tay dựa vào đó để ngồi xuống.

Triều Lộ không hay ánh mặt trời đã trở nên rõ ràng từ khi nào, chỉ biết ánh mắt cô dường như đang rất mơ hồ. Chiếc nạng màu đen dựng ngay chỗ sáng bỗng trở nên mờ ảo chập chờn. Mà chủ nhân của nó lúc này đang nghiêng đầu mỉm cười nhìn về phía cửa sổ, gương mặt anh thoáng ửng đỏ, không biết vì đi đi lại lại nóng người hay ngượng ngùng vì lời khen của bạn gái.

Triều Lộ nhìn gương mặt anh ở góc độ ấy giống y như trong tấm ảnh cô đã từng xem, chỉ là bây giờ nhìn anh tràn đầy sức sống.

“Triều Lộ, cậu mau ngồi xuống đi”. Triều Lộ chần chờ bắt gặp ánh mắt Nhược Chi đang nhìn mình kỳ quái.

Cô biết mình vừa phản ứng có phần hơi ngốc nghếch. May mà đôi nam nữ kia hình như không để ý thái độ khác thường của cô. Triều Lộ nhanh chóng ngồi xuống, uống một ngụm cà phê để trấn tĩnh tinh thần.

“Cậu tỉnh táo lại đi, đừng để ý đến anh ta nữa”. Nhược Chi thì thầm: “Bạn gái người ta còn ngồi đấy mà”.

Triều Lộ vội trả lời: “Cậu đừng có nói linh tinh. Mình chỉ nghĩ giống cậu, tiếc cho anh ta, người như vậy mà...”

“Nếu là mình thì nhất định phải giữ đứa bé kia lại mắng cho một trận. Lại còn lấy khiếm khuyết của mình để dạy bảo người khác. Xem ra mình không thể phóng khoáng được như vậy”.

Mạch máu trong đầu Triều Lộ như ngừng lại, cô nói: “Có lẽ mình cũng giống cậu”.

Thời trung học, từng có một nữ sinh đã làm chuyện khiến cô nổi giận. Nữ sinh ấy luôn miệng cười nhạo cô là “con gái của phạm nhân”. Hôm đó trên đường đi học về, nữ sinh ấy nhất quyết không chịu buông tha mà luôn miệng nhục mạ Triều Lộ. Cô không buồn cãi cò, hoặc giả đã quá quen với danh xưng như thế nên cô chỉ lạnh lùng liếc nhìn.

Một bước, hai bước, ba bước...Được rồi, chính là ở đây, không thể nhầm lẫn.

Ha ha, đúng như cô mong muốn.

Cô cứ thờ ơ như vậy nhìn cô bạn không để ý dưới chân, vấp phải viên gạch vỡ quăng giữa đường ngã chổng chơ.

Cô không thấy xấu hổ vì đã không nhắc nhở bạn.

Sau đó thì sao?

Sau đó, có một đám nam sinh từ phía sau đi tới đỡ nữ sinh đó dậy.

Nhìn chuyện xảy ra, một nam sinh đi ra sau lưng cô xem xét tình hình.

Cô hơi chột dạ, mồ hôi lạnh trong lòng bàn tay chảy ròng ròng.

Cho đến khi cô nghe thấy nam sinh ấy cúi xuống nói với nữ sinh vừa bị ngã:

“Cậu bị ngã đúng là đáng đời”.

Cô và Phương Uẩn Châu đã bắt đầu quen biết nhau từ đây.

Mà hình như.

Trước đó, cô chưa từng nói chuyện với anh quá ba câu. Anh và cô được xem như “nổi danh” trong trường nhưng lý do nổi danh hoàn toàn không giống nhau. Cả hai đều là những học sinh đạt được những thành tích tốt, một người thì anh tuấn, một người thì xinh đẹp nhưng trừ lẫn đó ra, hai người ở hai thế giới khác nhau, không cùng xuất hiện.

Bắt đầu từ khi ba cô gặp chuyện không hay, tính cách Triều Lộ trở nên bi quan. Nói về địa vị xã hội giữa cô và Phương Uẩn Châu, gia đình Phương Uẩn Châu vốn thuộc dòng dõi danh gia vọng tộc, đương nhiên là con nhà gia giáo, tương lai tiền đồ chắc chắn sáng lạn. Còn cô sinh ra không khác gì loài gặm nhấm trong hang sâu, cuộc sống hiện tại và tương lai đều không có gì đảm bảo.

Ban đầu, Triều Lộ còn quan tâm đến vấn đề hạnh phúc, càng về sau cô càng thấy điều này nực cười. Lòng người thật ra rất ngu muội, tưởng rằng bỏ đờ lấy lòng người khác cuối cùng có thể gặp được điều hay? Cùng lắm thì giữ lấy một ai đó, nắm cho thật chắc, nhưng nghĩ cho kỹ thì cô có làm như vậy cuộc sống vẫn không có gì thay đổi, lợi ích có nhiều hơn nữa cũng không thấy thoải mái. Ngược lại, không ít người để có được sự no đủ đã trở thành bàn đạp hoặc kẻ hầu cho người khác.

Nhiều khi cô thấy con người bên ngoài thực tế ngày càng trở nên thô bỉ. Nghĩ đến điều đó cô liền tha thứ cho sự thờ ơ của bản thân. Cô vốn xuất thân bần hàn, không người tin cậy. Bởi vậy trong cơ thể sớm phát sinh một chiếc máy bảo vệ. Không tức giận, không cảm động, không chút thương tâm và cũng không hề tình cảm. Nếu ai đó sẵn lòng nói chuyện cùng cô, cô sẽ vui vẻ đáp lời. Còn ai cho rằng cô có vẻ mặt quá lạnh lùng thì cô sẽ xoay người tránh xa.

Cô mặc kệ coi như đây là một cách tự dối mình dối người. Với vỏ ngoài cứng rắn như vậy, cuối cùng cô sẽ không dễ đổ vỡ.

Nhưng khi Phương Uẩn Châu đỡ nữ sinh kia dậy rồi quay đầu hồ hững nhìn cô, cô tựa hồ nghe thấy một âm thanh trong trẻo ngân ngui phát ra từ cơ thể. Cô nhất thời không tìm thấy lỗ hổng, để ngọn gió mỏng manh nhưng không lạnh cứ thế len sâu vào trong lòng.

“Cậu thật là tàn nhẫn”. Anh đứng trước mặt yên lặng nhìn cô, giọng nói không có ý trách cứ, trái lại còn mang ý trêu đùa.

Triều Lộ ngược mắt, hừ một tiếng: “Cậu thấy đau lòng à?”.

“Mình không chỉ đau lòng mà còn có tinh thần chính nghĩa”. Phương Uẩn Châu không hề đỏ mặt nói.

Triều Lộ suy nghĩ lời anh nói quả không sai: Anh vừa đỡ một người bị ngã thảm hại đó là tác phong của anh, khiển trách người khác không tiếc lời cũng là vì chính nghĩa. Mặc cho anh chàng Phương Uẩn Châu này nổi trội và là trung tâm của khối thì cô vẫn không thấy có gì đặc biệt. Nhưng với sự việc hôm nay, cô đã nhìn anh bằng ánh mắt khác.

Sau chuyện xảy ra không lâu, Triều Lộ ngày càng trở nên thay đổi. Việc cô và Phương Uẩn Châu sớm yêu nhau khiến cho dư luận xôn xao. Không cần đoán cũng biết ai là người tung tin đồn nhảm.

Cô xinh xắn, thông minh nhưng hoàn cảnh không tốt, gia đình lại có người đã từng làm chuyện không hay. Với một nữ sinh như cô thật khó để nam sinh nào đó yêu mến.

Nếu những điều đó chỉ là tin đồn thì cô sẽ bất chấp bỏ qua. Nhưng tất cả những trò đùa dai dẳng ấy liên tục diễn ra khiến cô không khỏi cảm thấy mệt mỏi vì chống đỡ.

Triều Lộ còn nhớ rõ hôm đấy là ngày bắt đầu mùa đông lạnh giá. Khi cô định đeo găng tay của mình vào thì mới phát hiện những sợi len đã ướt sũng nước bắn.

Có một cách rất thông minh: Nếu ném thẳng chiếc găng đó đi sẽ không tránh được phải mang tội danh ăn cắp.

Triều Lộ cười gượng lại gần chiếc thùng rác đặt ở góc lớp găng sức vất kiệt chiếc găng.

“Cậu dùng chiếc găng này đi”.

Cô ngược mắt nhìn lên, dù mạnh mẽ thế nào đi nữa cô cũng không thể kìm nén được trước sự dịu dàng như nước của anh. Cô nhìn Phương Uẩn Châu trong tay cầm chiếc găng nam trắng tinh lác đầu. Cô trở về chỗ ngồi, lấy quyển sách trong cặp ra xé hai tờ giấy bọc chiếc găng tay lại.

Ngày đó, Phương Uẩn Châu hay đứng đợi cô trước cổng trường. Cô biết nhưng không từ chối. Sau này nghĩ lại cô vẫn rất muốn anh đi theo.

Ra khỏi cổng trường một lúc, cô không thấy anh đâu nhưng rất nhanh sau đó là tiếng anh gọi:

“Đồng Triều Lộ”.

Cô quay lại thấy anh đang đứng thờ hờn hển trước mặt, tay cầm túi hạt dẻ rang.

“Cậu ăn đi”. Anh nói xong mạnh mẽ kéo tay cô, nhét chiếc túi vào đó.

Triều Lộ nhận lấy túi hạt dẻ nóng hổi, thơm ngào ngạt dễ chịu.

Lòng cô khẽ lay động: “Phương Uẩn Châu, cậu đưa khăn tay đây cho mình”.

“Ừ”. Anh ngoan ngoãn lấy khăn ra.

“Cậu trải khăn ra đi”.

“Được”.

Sau đó cô đổ một nửa túi hạt dẻ vào chiếc khăn, khéo léo quấn bốn góc chiếc khăn lại.

Một thời gian dài, mỗi lần Triều Lộ đi học qua chợ, cô đều thấy không khí phảng phất hương dẻ tỏa ra từ lòng bàn tay đến trái tim một thứ tình cảm vô cùng ấm áp.

Tuy Triều Lộ không thích đắm chìm trong chuyện cũ nhưng cô không thể phủ nhận đây là quãng thời gian hạnh phúc hiếm thấy. Cô biết Phương Uẩn Châu đối với những kỷ niệm xưa cũ vẫn còn mới mẻ. Sang năm mới, một cửa hàng mới của công ty khai trương ở ngoại ô, cô và Phương Uẩn Châu phải đến đó cắt băng khánh thành và khảo sát thị trường. Sau khi kết thúc hoạt động quay trở về công ty, anh bỗng nhiên cho dừng xe vào một quán ven đường, tự mình đi xuống mua hai túi hạt dẻ rang. Khi lên xe, có lẽ do anh không muốn để lộ trước mặt tài xế Lưu nên đã đưa một túi cho anh ta, còn một túi anh đưa cho Triều Lộ.

Lái xe Lưu không rõ nội tình, hiển nhiên nghĩ đó chỉ là một món quà nhỏ còn Triều Lộ thì biết quá rõ điển cố về nó.

Phương Uẩn Châu lấy ra một chiếc khăn tay, nói một câu đơn giản: “Triều Lộ, em để phần tôi ít hạt dẻ lát nữa tôi ăn”.

Trong lòng cô không phải không có cảm xúc nhưng cũng chỉ biết tình bơ như không lặng lẽ đổ một đồng hạt dẻ xuống dưới.

Chiếc khăn đầy ắp không còn chỗ chứa. Tay Phương Uẩn Châu vẫn để yên tựa như đang chờ đợi điều gì.

Triều Lộ mím môi đặt chiếc túi xuống, yên lặng quấn bốn góc chiếc khăn lại, cố gắng kết thúc cho thật nhanh.

Bạn đang đọc truyện *Nửa Vòng Tròn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 6: Đi bộ từ thiện

Tết âm lịch vừa qua, công ty của Triều Lộ và một số xí nghiệp ở Thượng Hải đã phối hợp tham gia tổ chức chương trình từ thiện có tên “Nghe gió cuốn đi” nhằm gây quỹ quyên góp máy trợ thính cho trẻ em khiếm thính. Nếu quyên tiền thì không có gì lạ nên hoạt động lần này đặc biệt ở chỗ, các xí nghiệp không chỉ đơn giản yêu cầu đóng góp là xong. Trước đó, họ có vạch ra một lộ tuyến dài chừng 50km, công ty hoặc các trường học đăng ký tham gia hợp thành đội. Sau đó các nhóm phải đi bộ hết quãng đường đó mới coi như hoàn thành cuộc thi “tàn khốc”. Xí nghiệp đương nhiên đã có quy định từ trước về con số quyên góp nhưng cũng thừa nhận có bao nhiêu người đi tới được đích cuối thì sẽ quyên tặng bấy nhiêu số tiền ngoài hạn mức. Ngoài ra, mỗi cá nhân tham gia có thể thông qua các hình thức như bưu điện, weibo... đề “cá cược” với những người xung quanh, nếu đội viên tham gia đi bộ khiêu chiến thành công, thì những người mà người tham gia đã hẹn phải quyên góp đúng số tiền đã thỏa thuận trước đó. Như vậy sẽ tăng thêm phần thú vị và có cảm giác hòa nhập, khiến cho hoạt động công ích này khác hẳn với mấy cái “bi kịch” hờ một chút là rơi nước mắt khác.

Là một công ty đa quốc gia khá nổi tiếng, hàng năm, công ty của Triều Lộ thường tham gia một số sự kiện cộng đồng do Chính phủ hoặc phi Chính phủ tổ chức. Thứ nhất, thể hiện công ty có ý thức trách nhiệm đối với xã hội. Thứ hai, danh tiếng của công ty nhờ đó cũng được cải thiện hơn. Thêm nữa, các hoạt động này thường đòi hỏi huy động toàn bộ mọi người trong công ty tham gia, sự gắn kết nội bộ của doanh nghiệp sẽ vì thế được củng cố. Ngay từ khi bắt đầu sự kiện, hạn chót vào cuối tháng ba, công ty đã nhận được hơn sáu mươi email đăng ký của các cá nhân. Mặc dù cô không trốn ghi danh nhưng là một trong những nhân viên hậu cần nên đến lúc đó cô vẫn phải có mặt.

Thứ bảy tuần thứ hai của tháng tư, hương vị mùa xuân nồng nàn, ánh mặt trời chói chang mạnh mẽ, những đám mây nhẹ nhàng trắng muốt giống như dải lụa bị ném lên không trung. Thời tiết đẹp như vậy, tổ chức các hoạt động từ thiện hoặc tham gia các chương trình công ích ngoài trời quả rất thích hợp.

Tổng giám đốc kinh doanh Phương Uẩn Châu cũng có mặt tại hiện trường. Trước khi bắt đầu, người đại diện kinh doanh đã thực hiện một bài phát biểu ngắn, cổ vũ động viên tinh thần toàn bộ công nhân viên. Đến khi cuộc thi chính thức diễn ra, Triều Lộ và các nhân viên hậu cần lên một chiếc xe chở bánh mì đi tới các địa điểm đã được đánh dấu để vận chuyển thực phẩm và đồ uống. Trên 50km đó đã có 5 điểm được thiết lập, ở mỗi điểm sẽ cử xuống hai hoặc ba người. Phương Uẩn Châu và Triều Lộ nằm trong 25 km đầu tiên. Người tham gia đi bộ ai cũng mệt mỏi nên rất cần cổ vũ. Chính vì vậy mà Phương Uẩn Châu mới nói phải chờ mọi người ở đây. Còn các nhân viên khác sẽ tiếp tục di chuyển về phía trước tại địa điểm thứ hai của hành trình. Họ sẽ lái xe đến điểm cuối và chào đón người chiến thắng chung cuộc.

Triều Lộ và Phương Uẩn Châu xuống xe bố trí mọi việc, kéo bàn, xếp bàn, bày đồ uống và thức ăn lên.

“Sau khi về nước tôi chưa được đi đâu. Em theo tôi đi quanh đây coi như dạo chơi ngoại thành được không?” Phương Uẩn Châu hỏi.

Triều Lộ suy nghĩ, đây không phải yêu cầu gì quá đáng. Và lại, các thành viên tham gia dù đi nhanh đến mấy cũng còn lâu mới tới nơi. Cô và Phương Uẩn Châu ngồi không ở đây chẳng có gì là thú vị. Vì thế cô đã đồng ý.

Gương mặt Phương Uẩn Châu tựa như đứa trẻ đang phấn khích, nhất thời quên mất cả hình tượng, cứ thế cầm tay kéo cô đi: “Đi thôi”.

Triều Lộ không hất tay anh ra, cô chỉ nói khẽ: “Phương tổng, qua bên kia xem sao”.

Uẩn Châu ngưng ngừng buông tay, theo cô lại ruộng hoa cải dầu phía trước.

Hai người yên lặng suốt đoạn đường ra ruộng. Cuối cùng, Phương Uẩn Châu không nhịn được lên tiếng hỏi: “Triều Lộ, hôm nay chúng ta có thể dừng bàn chuyện công việc mà nói chuyện khác được không?”

Triều Lộ ngẩn người, đáy mắt thoáng do dự, cô vừa cười vừa nói: “Có gì đâu phải xin phép”. Cô dừng chân tiếp lời: “Chỉ là nói chuyện thôi mà”.

Uẩn Châu nhìn sâu vào mắt Triều Lộ, dường như anh chưa từ bỏ ý định khai thác tình cảm che giấu đang giấu kỹ trong lòng cô. Cô nhìn thẳng không hề né tránh nghe anh nói: “Nhìn em có vẻ ổn hơn tôi nghĩ”.

“Vậy sao?”. Giọng nói của Triều Lộ không giấu cợt nhưng rõ ràng: “Uẩn Châu, cho dù anh có tin hay không nhưng từ trước đến nay tôi chưa từng oán trách anh. Mười bảy mười tám tuổi chúng ta có thể làm được gì? Thậm chí đến kinh tế chúng ta cũng không thể độc lập. Cho dù việc chúng ta yêu nhau không gây ra chuyện gì nữa thì gia đình anh vẫn muốn di cư, anh chỉ là một đứa trẻ đâu có khả năng phản kháng? Một mình ở lại Trung Quốc ư? Anh có nghĩ rằng nếu chúng ta không chia tay thì cuối cùng sẽ không có gì xảy ra? Sở dĩ...” Giọng cô trở nên bình tĩnh: “Anh không nên tự trách mình, bởi căn bản việc tôi oán trách anh chưa hề tồn tại”.

Uẩn Châu không thể kìm lòng đặt hai tay lên vai cô, Triều Lộ không chống cự, yên lặng nhìn anh.

“Hãy nói cho tôi biết, thật ra vì nguyên nhân chia tay mà em đã chịu rất nhiều thương tổn phải không? Em đã rất kiên cường, rất dũng cảm đứng không?”.

Ánh mắt Triều Lộ nhìn ra phía xa xa, từng dải hoa cải dầu vàng đến chói mắt, lắc lư theo gió nhẹ nhưng không đổ xuống. Cô gật đầu: “Tôi đã quên lúc đó mình nghĩ gì rồi. Nhưng giờ đây, không phải tôi rất yên ổn đứng trước mặt anh sao?”.

Cô đã quên ư? Tâm trạng khi ấy có lẽ đã phai nhạt, khó dùng từ nào đó để miêu tả nhưng có một hình ảnh mỗi khi cô nhắm mắt nó sẽ lại hiện lên.

.....

“Đồng Triều Lộ, em có biết sang năm sẽ thi tốt nghiệp phổ thông không? Em không nên dựa vào việc học không tệ lắm mà lơ là. Hơn nữa, việc này có thể sẽ ảnh hưởng đến các bạn khác”.

“Thưa thầy, thành tích học tập của em giảm sút ảnh hưởng đến kết quả của người khác là sao? “. Cô ngẩng cao đầu trả lời.

Nhiều năm sau, cô vẫn mơ đến hình ảnh mình ngẩng cao đầu, nhìn lên chiếc quạt trần đang xoay tròn như chiếc máy hát thần bí đầy màu sắc phát âm thanh nghe ù ù, mà gương mặt của thầy giáo lúc này trông thật khó coi.

.....

“Đồng Triều Lộ, lời thầy nói có thể không hay nhưng em phải biết. Với một đứa nhỏ có gia cảnh không tốt muốn nổi trội hơn người thì phải nỗ lực rất nhiều. Ngoài ra, là người con gái có lòng tự trọng thì em đừng bao giờ nghĩ đến chuyện đi lối tắt”.

“Thưa thầy, thầy thật sự tin rằng cứ nỗ lực là có thể được sao? Thêm nữa, thầy nói đi lối tắt nghĩa là thế nào? Em rất muốn xem”. Triều Lộ cười lạnh.

.....

“Em Đồng Triều Lộ, thời thanh xuân nam sinh nữ sinh có tình cảm với nhau là chuyện bình thường nhưng sau này trưởng thành, thứ tình cảm vườn trường lưu luyến ấy lại rất ít có kết quả. Sở dĩ...”.

“Thầy hiệu trưởng, như thầy nói thì là vì cái gì ạ?”

“Bởi vì...”.

“Ví dụ như hoàn cảnh gia đình hai bên quá khác biệt, đúng không ạ?”.

Hồi đó, gia đình họ Phương đã tặng nhà trường mô hình xây dựng giảng dạy mới được đặt trong phòng hiệu trưởng.

Miệng cô mặc dù chống đối thực tế khắc nghiệt của người lớn nhưng tâm trí đã chuẩn bị tốt cho việc chia tay – Hãy quên đi, cuộc đời cô tràn đầy sự thất vọng, sớm tập mãi mà thành quen.

Nhưng từ đầu tới cuối, cô và Phương Uẩn Châu không hề chính thức nói lời ly biệt. Cho đến một ngày, Phương Uẩn Châu nói với cô, gia đình anh quyết định di cư sang Singapore.

Hai từ “di cư” quá xa vời đối với cô, đó là điều mà trước đây cô không ngờ tới. Hóa ra, anh và cô cuối cùng lại có kết thúc như vậy.

Anh nói anh sẽ viết thư cho cô.

Sau này, quả thực cô đã nhận được thư của anh.

Đó là ngày đầu tiên cô xa nhà để đi học đại học.

Nhận được bức thư gửi qua đường hàng không, cô đã ngồi trước thêm rất lâu, khi đứng lên, trong tay cô chỉ còn là những mảnh giấy vụn.

“Uẩn Châu”. Cô nhẹ nhàng gỡ tay anh khỏi vai. Sau khi gấp lại, đây là lần đầu tiên cô gọi tên anh. “Thật ra chúng ta nói chuyện cởi mở với nhau thế này cũng tốt. Về công việc, chúng ta có thể hợp tác thuận lợi. Về tư, chúng ta vẫn sẽ là những người bạn tốt, dù đã có chuyện gì xảy ra thì chúng ta vẫn mãi là bạn học. Tôi không muốn trong lòng anh còn bất kỳ điều gì vướng mắc. Như vậy, đối với anh hay đối với tôi sẽ đều không có lỗi”.

Phương Uẩn Châu trầm ngâm: “Em nói đúng, tôi sẽ nhìn về tương lai”.

Thời gian trôi qua, lác đác đã có vài người đi được nửa chặng đường, 25km đi bộ khiến cho những người to khỏe nhất cũng cảm thấy mệt mỏi. Trong không khí có mùi mồ hôi.

Triều Lộ gặp nhân viên phòng tài vụ Emma gót chân bị giày cọ xát, nét mặt đau đớn trắng bệch, cô vừa hỏi thuốc vừa khuyên bảo Emma: “Đi được nửa quãng đường quả không dễ, nếu thật sự không chịu nổi, em nên theo xe quay về”.

Xuất phát từ lý do an toàn, ven đường đều có xe buýt của nhà tổ chức nhằm đưa đón người tham gia có thể lực yếu. Nhân viên hậu cần nghiêm nhiên tham gia luôn vào lực lượng cổ vũ nhiệt tình. Tuy nhiên, khuyến khích người chơi cũng là công việc hết sức cần thiết.

“Chấn thương nhỏ ấy mà, em có thể tiếp tục”. Hai bên gót chân Emma đều dán băng cứu thương, cô toét miệng cười: “Chỉ cần chị cho em thêm hai miếng băng, dán dày vào một chút để phòng là được”.

Triều Lộ không khuyên bảo nữa, đưa thêm mấy miếng dán cho Emma. Emma dán một lớp khá dày lên gót chân rồi mới đi tắt. “Đã giải quyết xong”. Nói xong cô cầm lấy bình nước uống một ngụm lớn, vẻ mặt thoải mái, bắt đầu xuất phát.

“Emma”. Triều Lộ giờ máy ảnh đã chuẩn bị từ trước, hướng về phía cô ấy lúc này chưa đi xa hô một tiếng.

Emma vừa quay đầu lại, cô nhanh tay nhấn nút.

Đây thực sự là một gương mặt khỏe khoắn, trẻ trung. Triều Lộ không khỏi thốt lên: Loại sức sống này được toát ra từ sâu nội tâm bên trong. Vậy mà cô cũng trẻ tuổi như thế nhưng dường như chưa từng có được trạng thái chân chính ấy bao giờ.

Cô chăm chú nhìn tấm hình kia một lúc lâu, cho đến khi bất gặp ánh mắt Phương Uẩn Châu nhìn mình dò xét tựa như giấu diếm điều gì. Cô đưa chiếc máy ảnh cho anh: “Tôi nghĩ tấm ảnh này chụp cũng không tệ lắm, anh thấy thế nào?”. Ảnh chụp nhằm mục đích tuyên truyền quảng bá hình ảnh của công ty.

“Triều Lộ, em đừng có ngượng mồm như thế”. Phương Uẩn Châu hiển nhiên nhìn tấm ảnh không mấy hứng thú. Anh chỉ liếc nhìn rồi trả máy ảnh lại cho cô: “Em hãy nhớ kỹ, tôi đã từng nói, vui vẻ không phải việc khó khăn”.

Phải vậy không? Đôi mắt hồn nhiên mở to kia nhìn người đàn ông cao lớn một ngày xa xăm trước đây hình như đã từng nói với cô một câu như thế.

Lúc đầu, trong thâm tâm Triều Lộ không cảm nhận được bất cứ điều gì. Sau khi suy nghĩ, ánh mắt cô mới dần dần ánh lên, cô vội vàng giờ máy ảnh. Phương Uẩn Châu đứng bên liền tránh ra, giả bộ nhìn xung quanh tìm kiếm nhân vật hay hình ảnh có thể thu hút ống kính.

Bỗng dưng, cô buông máy ảnh xuống. Ánh mắt hiện lên vẻ ngạc nhiên tột độ.

Nếu không phải hình dáng người kia quá đặc biệt, rất khó làm cho người khác nhận sai thì quả thực cô không thể tin vào mắt mình. “Người kia” – chính là chàng trai thiếu chút nữa trở thành đối tượng hẹn hò của cô, là người đánh đàn bằng một tay trong tiệm cà phê “Mèo và dương cầm”. Là chàng trai phải phụ thuộc vào chiếc nạng mới có thể bước đi. Không hiểu sao anh lại xuất hiện trong trường hợp này.

Có lẽ vì biết phải đi một quãng đường thật dài nên hôm nay anh đã thay đổi sang chiếc nạng có giá đỡ bốn chân. Dù vậy, bước đi của anh vẫn vô cùng vấp vả. Đúng là, với người tay chân lành lặn để đi hết được quãng đường 25km gần như phải có nghị lực và tiêu hao không ít sức khỏe. Huống hồ với một người tàn tật, nửa người không được linh hoạt như anh.

Triều Lộ vô thức nhìn anh đang đi bộ lại gần. Cô không tính toán giờ ngay chiếc máy ảnh hướng về phía anh nhấn nút. Cũng không biết là vô tình hay cố ý, Triều Lộ còn chần chừ không buông máy mà tiếp tục nhìn anh qua ống kính.

Chân trái của anh dường như không thể nhấc nổi, bàn chân yếu ớt vẽ một đường tròn trên mặt đất, gắng gượng lấy sức kéo phần eo về phía trước. Tay trái cũng không được như người bình thường mà lắc lư theo quy luật. Phần hông tư thế khá vụng về gần như không di chuyển. Đùi phải mặc dù khỏe

mạnh nhưng do đi đã lâu nên cử động có phần nặng nề để theo kịp mỗi bước chân kia.

Triều Lộ điều chỉnh lại tiêu cự chiếc máy chụp hình. Trong ảnh, hình dáng anh nắm chặt chiếc gậy trong tay được phóng to, mơ hồ thấy rõ gân xanh nổi lên, anh gắng sức đi từng bước về phía trước, cánh tay khẽ run run.

Nói thật, Triều Lộ lo lắng anh sẽ ngã quỵ.

Rõ ràng không chỉ mình cô quan tâm đến vấn đề này. Một nhân viên có ý tốt bước tới hỏi anh có cần đi xe buýt quay về không. Anh dừng lại, cười nói trong tiếng thở gấp: “Tôi vẫn có thể đi tiếp, tạm thời sẽ không cần”. Nói xong anh thoáng thẳng lưng rồi tiếp tục đi chuyển.

Câu trả lời của anh không mang ý kiên quyết nhưng Triều Lộ bỗng nhiên tin rằng mặc dù phải kéo lê chân đi như vậy anh cũng sẽ kiên trì đi hết toàn bộ hành trình.

Triều Lộ buông máy ảnh, không che đậy nhìn anh: Vẫn là chiếc nạng ấy, thắt lưng vung vẩy cùng bước đi vẽ nửa vòng tròn. Mặc dù, anh di chuyển vất vả nhưng với vẻ ngoài hết sức điềm tĩnh anh đã khiến mọi thứ trông không có vẻ gì là thảm hại.

“Thầy Chừ, thầy mau lại đây ngồi”. “Thầy Chừ nghỉ ngơi một chút đi, thầy quả là lợi hại”.

Hai cô gái trẻ đi tới chào đón, hướng về phía chàng trai chống nạng ca ngời.

Triều Lộ lúc này mới phát hiện, điểm dừng chân của công ty và trường đại học kia gần nhau, hai cô gái này có lẽ là sinh viên của trường.

Triều Lộ tránh đường anh, quay lại ngồi xuống gian hàng của công ty mình. Cô thỉnh thoảng lại liếc mắt nhìn sang. Ngay lập tức hành động khác thường của cô bị Phương Uân Châu bắt gặp: “Người kia đi được 25km rồi thảo nào khiến em tò mò như vậy”.

Triều Lộ không phủ nhận, trái lại cô còn tiếp lời anh: “Việc này không có gì hay lắm. Chẳng qua tôi thấy tò mò thì đúng hơn. Với anh ấy mà nói, đi một quãng đường dài như vậy chắc rất mệt mỏi. Nhưng nhìn dáng vẻ anh ấy có lẽ trông giống như người đang đi hưởng thụ nhiều hơn”

“Em xem, tôi đã nói rồi, vui vẻ không phải điều gì khó khăn. Em dù thế nào đi nữa thì so với anh ta cũng hạnh phúc hơn nhiều”.

Triều Lộ luôn cảm thấy Uân Châu hay nói những điều khiến cô không được thoải mái và anh cũng không nên nói ra những khuyết điểm của cô. Cuối cùng, cô im lặng không nói nữa.

Ở đằng kia, thầy giáo Chừ đang ngồi xuống, anh đặt chiếc nạng bên cạnh bàn xếp. Tay phải xòe ra vận động cho thoải mái.

Triều Lộ nghĩ thầm: Cảm nạng bằng một tay lâu như vậy, nếu không thả lỏng, sợ rằng cánh tay của anh sẽ bị co rút.

Một nữ sinh buộc tóc đuôi ngựa đưa cho thầy giáo Chừ chai nước khoáng. Chai nước đưa ra đến nửa chừng thì bị thu hồi, cô gái nét mặt hơi lúng túng, mở nắp chai rồi mới đưa lại cho anh.

“Cảm ơn em”.

Anh nói cảm ơn rồi cầm chai nước lên uống liên tiếp mấy ngụm lớn. Sau đó, anh đặt cái chai ngay ngắn lên trên bàn, để giữa hai chân, dùng đùi kẹp lại, tay phải vận mạnh mấy lần, cuối cùng chiếc nắp chai được đóng lại như lúc đầu. Anh lại lấy một hộp sữa tươi bằng giấy Tetra chưa mở trên bàn xuống, dùng cách vừa mở chai nước khoáng để mở nắp hộp ra.

“Thầy đúng là có cách mà”. Hai nữ sinh nở to mắt há mồm nhìn anh.

Mở to mắt há mồm không chỉ có hai cô gái ấy, Triều Lộ cũng đang bị ngạc nhiên giống như vậy.

“Vẫn là câu nói cũ, biện pháp nhiều hơn khó khăn”. Anh cười nhẹ không chút phô trương, sau đó vờn người vịn vào chiếc bàn lấy ra hai chiếc cốc giấy đồ đầy sữa tươi: “Các em làm hậu cần chắc rất vất vả. Uống một chút đi để bổ sung năng lượng. Đúng rồi...”. Đột nhiên ánh mắt anh nhìn ngó ra xung quanh, Triều Lộ sợ anh nhìn thấy lập tức cô chột dạ cúi đầu. “Sữa tươi mở ra không thể bảo tồn ở nhiệt độ thường. Hai người có muốn uống một chút không?”.

Anh đang hỏi ai?

“Xin chào hàng xóm”.

Đó là một giọng nói rất tươi vui, ngữ khí giản dị dễ gần, mang đậm tính chất của người đàn ông chín chắn. Không ai nghi ngờ về chủ nhân của giọng nói này rất thích hợp với việc giảng dạy.

Hàng xóm? Lẽ nào không phải cô mới vừa bị ảo giác. Cuối cùng, đối tượng trong câu hỏi của anh thực sự là cô và Uân Châu?

“Cảm ơn, tôi...” Cô ngẩng đầu, đối mặt với ánh mắt anh. Hốc mắt anh hơi trũng, để lộ ánh mắt sâu thẳm mà thông minh, cái nhìn của anh trong veo thẳng thắn, không hề có cảm giác lạnh lùng xa cách. Cô bỗng nhiên đem lời định nói nuốt vào trong bụng: “Vậy chúng tôi không khách sáo”.

Anh nhanh tay rót hai cốc sữa tươi, hơi nghiêng người sang, hướng về phía Uân Châu và Triều Lộ, khoe miệng cười lên, bàn tay đặt ở tư thế “mời”.

Chương 7: Làm thay

Sau khi hoạt động “Nghe gió cuốn đi” kết thúc, Triều Lộ được xe công ty đưa về nhà. Đã hơn mười giờ, có lẽ bà Hà Nhị Lan đã đi ngủ.

Triều Lộ gần đây rất ít khi xem ti vi. Sau khi tắm rửa xong xuôi lấy lại sinh lực, Triều Lộ chưa muốn lên giường, hơn nữa tóc vẫn chưa khô nên cô bật ti vi ra xem. Tivi đang chiếu tiết mục gì cô hoàn toàn không để ý, chỉ tùy tiện xem nhằm giết thời gian. Cô bật âm lượng ở mức thấp nhất, tay cầm chiếc điều khiển từ xa, mắt nhìn chăm chăm vào màn hình nhưng tâm trí không biết đang bay ở đâu.

Chẳng bao lâu con buồn ngủ ập tới. Cô ngáp một cái, vén chăn tắt tivi đi vào nhà vệ sinh. Từ trong toilet đi ra, cô nghe thấy tiếng mẹ trong phòng kêu rên như cổ kim nén. Cô cuống quýt không kịp gõ cửa cứ thế xông thẳng vào.

“Mẹ”. Cô bật đèn phòng thấy bà đang nằm co người trong chăn, nét mặt đau đớn. Cô nhào người vươn tay sờ trán bà: “Mẹ thấy không thoải mái ở đâu ạ?”.

“Không sao, không sao...”. Bà Hà Nhị Lan giờ tay cầm cô rồi cố gắng ngồi dậy. Triều Lộ một tay đỡ mẹ, một tay điều chỉnh chiếc gối. Bà Hà Nhị Lan ngồi xong gượng cười: “Hôm nay, lúc thay bóng đèn nhà tắm, mẹ bị đau lưng nhưng không sao đâu. Nếu con không mệt thì lấy lọ dầu hoa hồng bóp cho mẹ”. Nói xong bà chỉ chỉ vào chiếc tủ năm ngăn kéo.

Triều Lộ tìm lọ dầu rồi cẩn thận xé miếng thuốc dán trên người bà Hà Nhị Lan nhẹ nhàng xoa bóp. “Nếu sáng mai mẹ vẫn thấy khó chịu, con sẽ đưa mẹ đi bác sĩ. Thật ra mẹ con mình không biết làm cách này có đúng hay không, cũng không biết vết thương có nghiêm trọng không nữa”.

“Mẹ nghĩ không nghiêm trọng lắm đâu. Nhưng ngày mai còn có chuyện khiến mẹ lo lắng”.

“Việc gì vậy mẹ?”.

“Ngày mai mẹ phải qua nhà người ta làm việc. Mẹ muốn cố nhưng sợ không làm được”.

“Vậy mẹ nói với người ta xin nghỉ ngơi vài hôm đi. Triều Lộ nghĩ ngợi: “Con từng nói với mẹ, nếu con có công việc tốt hơn thì sẽ không để mẹ lớn tuổi thế này phải chịu cực khổ. Chúng ta có nhịn ăn nhịn tiêu cũng không thiếu phần lương của mẹ. Mẹ mau xin nghỉ đi”.

“Con còn phải lấy chồng, bắt luận dù ít hay nhiều thì mẹ cũng muốn để dành ít tiền hồi môn cho con”. Triều Lộ muốn phản đối nhưng cô chỉ nói: “Được rồi, mẹ muốn xin nghỉ hay không để sau hãy nói. Nhưng ngày mai mẹ không được đi làm đâu đấy”.

Đang nói Triều Lộ bỗng nhiên giật mình: “Mà đúng rồi... người lần trước mẹ nói chính là người đó?”

“Đúng là cậu ấy”. Bà Hà Nhị Lan gật đầu. “Mặc dù đã quen ở một mình nhưng vẫn có những việc cậu ấy không thể tự làm. Như việc ăn uống, chỉ sợ cậu ấy lại qua quýt cho xong. Nếu như ngày thường thì chỉ cần cậu ấy về nhà để ông chủ chăm sóc một hôm. Mẹ sợ là ngày mai cậu ấy chưa đủ sức lực để đi về quãng đường xa như thế. Đúng rồi, hôm nay cậu ấy cũng tham gia hoạt động đi bộ từ thiện mà con nói đó. Nếu không, mọi lần thứ bảy là ngày mẹ làm việc, duy có lần này mới phải chuyển sang chủ nhật. Nếu cậu ấy biết chừng mực rút lui sớm, bằng không mẹ lo là ngày mai cậu ấy không thể bước ra khỏi giường. Mẹ không thể hiểu nổi cậu ấy đeo đuổi một việc khó khăn như thế để làm gì. Muốn tỏ ra dũng cảm đâu cần phải làm cách ấy. Cũng chẳng trách được, ngay từ đầu cậu ấy đã giấu ba mình, chỉ lên lút nói với mẹ thay đổi thời gian”. Hình như nghĩ trọng tâm câu chuyện đã kéo đi quá xa, bà Hà Nhị Lan dừng lại, quay về với chủ đề cũ: “Con nói xem, liệu mẹ có thể yên tâm để cậu ấy ở nhà một mình hay không?”.

Triều Lộ mở ngăn kéo tủ cất lọ dầu hoa hồng vào đó, cô quay lại cúi đầu nói với mẹ: “Thực sự là không thể được. Mẹ gọi cho anh ấy, bảo anh ấy tìm người chăm sóc một hôm đi. Anh ấy... dù sao cũng có bạn bè, có khi còn có cả bạn gái”. Triều Lộ nhớ tới hôm ở quán “Mèo và dương cầm”, cô có nhìn thấy một cô gái tóc xoăn. Nhìn anh và cô ấy thân mật, nói là người yêu rất có khả năng.

“Nếu cậu ấy có bạn gái thì đâu cần nhờ mẹ giới thiệu cho con?”.

“Có khi lúc ấy chưa có, bây giờ thì có rồi? Không chừng... anh ấy có rồi mà mẹ không biết? Điều kiện của anh ấy không hề thua kém, tìm bạn gái chưa chắc đã khó”. Triều Lộ ngồi lên mép giường thấp giọng nói.

“Hãy, đứa bé này thật là thiệt thòi. Nếu không bị tàn tật...”

Triều Lộ nhớ tới rất nhiều hình ảnh, từ quán “Mèo và dương cầm” cho tới buổi đi bộ từ thiện hôm nay. Lần nào cũng là hình dáng một anh chàng với chiếc chân trái yếu ớt đi vẽ nửa vòng tròn như chiếc gai đâm vào tim cô. Cô buột miệng hỏi mẹ: “Anh ấy bị bẩm sinh hay tai nạn ngoài ý muốn ạ?”

“Đúng là đáng thương. Thăng bé vốn đang khỏe mạnh yên ổn, thuận buồm xuôi gió sống đến năm hai mươi tuổi. Ai ngờ tai nạn ô tô khiến cậu ấy hôn mê bất tỉnh mấy năm trời. Ai cũng cho rằng cả đời cậu ấy sẽ không thể tỉnh lại. Cuối cùng ông Trời cũng mở mắt, không để cậu ấy ngủ mãi. Chỉ là sau khi

lại, mẹ không còn, bạn gái đi lấy chồng, phát hiện ra cơ thể biến thành thế này, ngẫm thấy toàn chuyện thương tâm. Cậu ấy kiên cường không gục ngã, trải tìm rộng lượng không nói gì khác ngoài hai câu: Một là cậu ấy muốn đi Đức để hoàn thành nốt tấm bằng tiến sĩ. Hai là, cho đến bây giờ cậu ấy vẫn cư xử rất tốt với cô bạn gái đã chia tay, thậm chí còn coi chồng cô ấy như bạn tốt. Sự can đảm khoan dung ấy chỉ vài người có được”.

Triều Lộ trong lòng thầm phục: Mắt nhìn người của mẹ quả không sai. Nhưng giờ trời đã muộn, cô sốt ruột muốn mẹ nghỉ ngơi nhưng thấy bà vẫn luôn miệng khen ngợi cậu chủ, cô liền cười ngắt lời: “Được rồi mẹ, để lúc khác nói tiếp, ngày mai mẹ nghỉ ngơi đi, để con đi thay cho”.

Bà Hạ Nhị Lan cả kinh hỏi lại: “Con ư, sao con có thể?”. Lời mới buông ra một nửa, ánh mắt bà đột nhiên chuyển biến, giọng nói trở nên bình tĩnh hơn: “Ừ, thế cũng được”.

Triều Lộ ra đến cửa như chợt nhớ ra điều gì, cô với đối phương cái gì cũng không biết. Đến đó dù sao cũng phải xưng hô, ngày mai không thể như thế mà thất lễ.

“Mẹ, anh ấy tên gì vậy?”.

“Tiểu Chủ”. Bà Hạ Nhị Lan nói giọng buồn ngủ, vài giây sau mới phản ứng lại: “À à, mẹ gọi cậu ấy là Tiểu Chủ quen rồi. Tên đầy đủ là Chủ Văn Hành”.

Triều Lộ muốn hỏi thêm vài câu, lời đến miệng đành nuốt xuống. Cô không muốn bà Hạ Nhị Lan nghĩ rằng cô quan tâm đến anh rồi phỏng đoán vô nghĩa. Còn nữa, ngày mai đến đó cô chỉ cần chào một tiếng “Chủ tiên sinh” là được.

.....

Sáng sớm hôm sau, Triều Lộ và bà Hạ Nhị Lan cùng nhau ăn sáng. Đầu tiên, bà Hạ Nhị Lan định gọi điện cho Chủ Văn Hành, báo cho anh biết hôm nay con gái sẽ đến làm thay. Triều Lộ nghĩ ngợi, khuyên mẹ không nên gọi điện báo trước. Bà Hạ Nhị Lan không rõ nguyên nhân. Triều Lộ lúc ấy mới giải thích: “Hai lần mẹ nhắc đến anh ấy, con cảm thấy nếu bây giờ mẹ gọi điện, không khéo sẽ khiến anh ấy ngượng ngùng không muốn để con đến làm thay, rồi lại cần rằng chịu đựng, tự mình gắng sức. Ngày bình thường không nói làm gì, trải qua một ngày vận động vất vả như hôm qua, bên cạnh anh ấy vẫn rất cần có người giúp đỡ”.

Bà Hạ Nhị Lan nói: “Con thận trọng như vậy cũng đúng. Con đến đó nếu cậu ấy không biết con là ai thì con báo cậu ấy gọi lại cho mẹ, để mẹ nói chuyện”.

“Vâng”.

Hơn mười giờ Triều Lộ mới ra khỏi cửa. Bình thường, trưa thứ bảy mẹ cô đến nhà Chủ Văn Hành làm cơm rồi dọn dẹp nhà cửa thêm hai tiếng. Mặc dù Triều Lộ tin tưởng mình sẽ ứng phó được mọi việc nhưng dù sao đi nữa thì vẫn là làm việc nhà ở nhà người khác. Quảng đường đến nhà Chủ Văn Hành mỗi lúc một gần, tâm trạng cô càng lúc càng khẩn trương, cô sợ mình sơ suất làm hỏng sự sắp đặt của mẹ.

Nhà của Chủ Văn Hành ngay gần đấy, chỉ cách hai con đường. Khoảng cách này hơi xa khu vực thành phố. Mấy năm gần đây thông tuyến xe điện ngầm nên giao thông đi lại khá tiện lợi. Triều Lộ chiếu theo lời dặn của mẹ qua chợ mua ít đồ ăn sau đó mới quay lại tiểu khu. Tiểu khu này rất lớn, Triều Lộ theo biển số nhà tìm một lúc lâu mới thấy. Cô đứng dưới lầu nhấn chuông thang máy, đợi mất hai phút cánh cửa lớn mới được mở ra.

Triều Lộ nghĩ thầm, anh không hỏi cô là ai, không lẽ không sợ gặp phải người xấu? Với thân thể như của anh, nếu bị tập kích làm sao có thể đối phó? Nghĩ thì nghĩ nhưng người đã đi vào thang máy, cô liền nhấn nút tầng bảy để đi lên.

Đây là tòa nhà cao tầng nhỏ, Chủ Văn Hành ở không quá cao. Triều Lộ nhìn số 7 phát sáng, trong đầu vẫn không thay đổi suy nghĩ lung tung: Nếu phát sinh chuyện gì, ở tầng thấp một chút vẫn dễ dàng chạy thoát hơn. Đến khi cửa thang máy mở ra kêu “đỉnh” một tiếng, cô mới phục hồi lại tinh thần, nhanh chóng vứt bỏ những suy nghĩ lộn xộn, hít sâu một hơi đi tới cửa phòng 702 nhấn chuông.

Cửa mở ra rất nhanh, hiển nhiên người bên trong đã sớm đứng đợi.

Triều Lộ thấy Chủ Văn Hành hôm nay ngồi trên xe lăn, cô biết ngày hôm qua anh đã vô cùng mệt mỏi. Đương nhiên cô biết người trong phòng chính là Chủ Văn Hành còn Chủ Văn Hành nhìn thấy cô thì hơi ngẩn người. Triều Lộ nhìn nét mặt nghi ngờ của anh liền vội vàng mở miệng giải thích thân phận. Lúc này Chủ Văn Hành mới hiểu ra, gật đầu mỉm cười: “Vậy...cô hôm qua chính là ‘hàng xóm’?”.

Triều Lộ nhớ lại lúc ở trạm nghỉ chân của hoạt động ngày hôm qua. Anh có mời cô và Uẩn Châu uống sữa tươi. Khi ấy anh tươi cười và gọi bọn họ là “hàng xóm”. Hôm nay, hai từ này lại từ miệng anh thốt ra làm tăng thêm sự thân thiện như bạn cũ gặp lại. Triều Lộ cảm giác vừa rồi mình đã tỏ ra quá thận trọng: “Vâng, tôi không nghĩ chúng ta nhanh như vậy gặp lại nhau”.

“Còn hôm nay là thế nào?”. Tuy Chủ Văn Hành chưa rõ mục đích của cô tới đây nhưng tay phải đã xoay bánh xe nhường đường cho cô.

Triều Lộ không khách khí cái cửa đi thẳng vào trong. “Chủ tiên sinh, thật ra mẹ tôi là Hạ Nhị Lan. Hôm nay tôi tới đây làm việc thay bà. Mong anh bỏ qua cho, mẹ tôi thực sự không thể đến được nên mới để tôi làm thay một hôm. Tôi nhất định sẽ cố gắng làm tốt”.

“Di Hạ không sao chứ?”.

“Hôm qua mẹ tôi không cẩn thận nên bị đau lưng, không có vấn đề gì lớn lắm”.

“Vậy thì tốt rồi”. Chữ Vân Hành chỉ vào chiếc ghế trong phòng ý bảo Triều Lộ ngồi xuống. “Nhưng tôi hơi băn khoăn một chút. Nếu cô nói trước một tiếng thì tôi sẽ không làm phiền để cô tới đây. Cứ để dì Hạ khỏe hẳn đi, muộn vài ngày cũng không sao, tôi không vội mả”.

Triều Lộ nói: “Tôi biết anh sẽ nói như vậy nên đã khuyên mẹ tôi không gọi điện báo trước cho anh. . .”.

“Vậy sao?”. Chữ Vân Hành đẩy xe lại gần Triều Lộ, ngẩng đầu thích thú nhìn cô.

Triều Lộ bỗng nhiên im bật, tâm trạng rối rắm may mà bị anh vô tình ngắt lời, đem việc lo lắng anh mới trải qua một ngày vất vả đặc biệt cần phải có người chăm sóc suýt nói ra khỏi miệng. Nếu như vậy, không phải cô thừa nhận đã biết trước ông chủ hiện nay chính là “hàng xóm” tham gia cuộc đi bộ ngày hôm qua? Nếu Chữ Vân Hành suy ngẫm lại chắc sẽ thấy khả nghi. Trong thế giới của Chữ Vân Hành, trước khi cuộc thi diễn ra họ chưa từng gặp mặt. Ngày hôm nay, theo lý thuyết thì mãi cho đến khi anh mở cửa, bọn họ mới phát hiện “hai người là bè nước gặp nhau”. Cô thấy không cần thiết phải nói với anh về việc mình đã từng được sắp xếp là đối tượng xem mặt.

Chữ Vân Hành không chút nghi ngờ cười nói: “Cô có thể tới, dĩ nhiên đối với tôi đây là sự trợ giúp rất lớn. Cảm ơn cô. Ừm. . .nói thật là tôi đang rất đói bụng”.

Mọi gánh nặng trong lòng Triều Lộ lập tức được giải tỏa. “Được, tôi sẽ đi làm cơm”.

Chữ Vân Hành theo cô vào bếp, vừa nhìn cô nhặt rau vừa nói: “Cô có thể thẳng thắn nói cho tôi biết, tài nấu nướng của cô thế nào?”.

“Tôi nghĩ...đủ để ứng biến”. “Hơn nữa, điều này còn phụ thuộc vào việc tiêu chuẩn đồ ăn của anh ra sao. Mà anh có kén ăn không đấy?”.

Triều Lộ nói xong chỉ thấy anh mím môi mỉm cười. Tiếp sau, anh lên tiếng: “Câu trả lời của cô rất nghiêm túc”.

“Vậy tiêu chuẩn của anh là gì?”.

“Đồ ăn ở căn tin và mì tôi tự nấu ngon hơn”. Giọng điệu của anh không giống như đang đùa cợt. “Tệ hơn nữa nói luôn, về căn bản tôi không phải người kén ăn”.

Triều Lộ nghe xong không hiểu sao không nhịn được cười: “Tiêu chuẩn này không tính là cao”.

Bạn đang đọc truyện *Nửa Vòng Tròn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 8: Mặt nước tĩnh lặng

“Điều này thì cô yên tâm”.

Anh cười kín đáo, điều chỉnh lại tư thế ngồi, tay phải vỗ vỗ nhẹ lên chân, cánh tay trái tê dại hơi duỗi thẳng. Triều Lộ thấy anh có vẻ mệt mỏi liền khuyên nhủ: “Ồ đây toàn mùi dầu mỡ, anh ra ngoài đợi chút đi, khi nào cơm chín tôi sẽ gọi”.

Chữ Vân Hành nói: “Được, ở đây giao hết cho cô”. Nói xong anh đẩy xe lăn ra ngoài.

“Anh tự đi một mình được à?”. Triều Lộ hơi do dự hỏi: “Ý tôi là anh có thể dùng một tay đẩy xe?”

Chữ Vân Hành khéo léo chuyển hướng xe lăn, nét mặt không hề tỏ ra bất mãn. Anh cúi đầu chỉ vào bánh xe: “Cô nhìn thấy không? Chiếc xe đẩy này là loại đặc chế, có đến hai tầng quay. Chiếc vòng lớn bên ngoài dùng cho tay phải, còn vòng bên kia dùng cho bánh xe bên trái, ở giữa có trụ truyền lực. Vì vậy, tôi sử dụng rất thuận tiện”.

Thảo nào anh dùng một tay vẫn có thể điều khiển chiếc xe như thường – Triều Lộ lúc này mới hiểu ra: “Xin lỗi anh, là tôi nhiều chuyện”.

“Không sao. Người bình thường đương nhiên không hiểu rõ về những thiết bị này”. Anh lãnh đạm nhướn mi. Triều Lộ phát hiện anh có đôi mắt đẹp, hàng mi đen rậm và cong vút.

Lần thứ hai anh xoay người đẩy xe rời đi. Thành ghế phía sau chiếc xe lăn khá thấp làm lộ ra một mảng lưng thẳng tắp sung mãn của anh. Không dùng năng, Chữ Vân Hành ngồi xe lăn đi lại không tập tễnh nên trông anh tuấn tú hào hiệp hơn so với bình thường.

Cô có nghe bà Hạ Nhị Lan nói qua, Chữ Vân Hành rất thích ăn canh. Bởi vậy, trước khi tới đây cô liền qua chợ mua cá chép bạc đầu. Việc đầu tiên là vào bếp xử lý đầu cá, dùng dầu rán qua, đổ thêm nước sôi sau đó mới vo gạo nhặt rau để nấu nướng. Bận rộn suốt một giờ, cuối cùng Triều Lộ cũng nấu xong, bung com canh và thức ăn nóng ra ngoài.

Chữ Vân Hành không có trong phòng làm việc. Triều Lộ định vào phòng ngủ gọi anh. Cô vô tình cúi đầu thấy trên tạp dề và quần áo dính ít dầu mỡ. Cô vô thức nhũn mày, còi tạp dề treo lên chiếc móc phía sau cửa bếp, vịn vòi nước rửa tay rửa mặt. Sau đó mới đi gọi Chữ Vân Hành.

Cửa phòng vốn không đóng nhưng cô vẫn gõ cửa.

Chữ Vân Hành đang nửa nằm nửa ngồi, phía sau có hai cái đệm to, trên đùi đắp một chiếc thảm. Trên giường anh để chiếc bàn nhỏ và một cái Ipad.

“Anh có thể ra ăn cơm được rồi”. Cô nói.

Anh ngẩng đầu đáp: “Được, cô ra ngoài trước đi, tôi sẽ tới ngay”.

Cô vâng một tiếng lui ra ngoài. Sau chút do dự cô còn đóng cửa giúp anh.

Anh cũng không lè mè ở lâu trong phòng mà ngồi lại lên xe đi ra đại sảnh. Đợi anh ngồi vào bàn ăn xong đâu đó, Triều Lộ mới kéo ghế ngồi xuống.

Canh và thức ăn đã được gấp vào trong bát đặt trước mặt Chữ Vân Hành. Anh uống canh trước rồi buông lời khen ngợi khiến mọi vất vả suốt nửa ngày trời của Triều Lộ dường như được an ủi.

Triều Lộ cũng nhấp ít canh, nếm món cá bầm và đậu xào khoai tây do mình tự nấu lòng bỗng thấy nhẹ nhõm. Mặc dù tay nghề của cô không được giỏi giang như đầu bếp nhưng cũng không đến nỗi quá mất mặt. Cô không hi vọng được Chữ Vân Hành khen ngợi khích lệ. Mà từ sâu trong đáy lòng, cô rất muốn nấu một bữa cơm thật ngon cho anh ăn. Không phải vì hôm nay cô thay mẹ đến làm mà còn bởi cô có thể tưởng tượng ra cuộc sống một mình của anh rất khó được ăn một bữa cơm ngon. Huống hồ, hôm qua anh vừa mới trải qua một ngày lẫn lộn, cơ thể rất cần dinh dưỡng bồi bổ. Cô tới nhà anh là thật tâm muốn giúp đỡ.

Triều Lộ từng hỏi sơ qua mẹ xem mỗi lần đến nhà Chữ Vân Hành phải làm những công việc gì. Đến đây rồi cô mới thấy những việc mình hỏi quả thật quá thừa.

Đồ đạc trang trí trong phòng còn rất mới và được dọn dẹp sạch sẽ. Thành thạo ở phòng ngủ và phòng khách có vài cuốn sách hoặc tấm đệm xếp chồng lên nhau không được ngay ngắn. Đó chỉ là dấu vết của một ngôi nhà có người sinh sống nhưng không quá bừa bộn. Ngay cả nhà bếp cũng không vết dầu mỡ. Ngoài trừ tấm cửa sổ thủy tinh và một vài góc chết còn hầu như không chút bụi.

Triều Lộ thầm than phục: Căn phòng của một người đàn ông có cơ thể bất tiện so với “khuê phòng” của cô có phần sạch sẽ ngăn nắp hơn nhiều. Bình thường, sau giờ tan tầm về nhà, cô luôn thấy một mùi, đồ đạc thường xuyên lộn xộn, bừa bãi, lúc rảnh rồi mới nghĩ đến việc dọn dẹp. Nhưng nếu đến nhà người khác để làm công, đương nhiên không thể tùy ý như lúc ở nhà. Bởi vậy, cô đã chuẩn bị sẵn tinh thần. Sau khi rửa bát, việc đầu tiên là cô lau dọn sạch sẽ mọi vật dụng trong nhà bếp. Sau đó, lau sàn phòng khách. Cô nhớ tới lời mẹ dặn, mỗi tuần phải thay ga giường của Chữ Vân Hành một lần nên cô ra sân thượng nơi anh đang ngồi phơi nắng để hỏi: “Phiên anh cho tôi biết vỏ ga gối sạch để ở đâu?”.

“Ở ngay ngăn kéo thứ nhất của tủ quần áo”. Anh đẩy xe đi theo cô vào phòng ngủ, chỉ vào tủ quần áo của mình: “Làm phiền cô rồi”.

“Không sao mà”. Triều Lộ mở ngăn kéo, bên trong có vài bộ ra giường, tất cả đều là những tấm vải màu trắng tinh khiết được sắp xếp gọn gàng. Cô tiện tay cầm một bộ đi ra, đặt lên bàn đọc sách rồi bắt tay vào việc thay mới.

Chữ Vân Hành đẩy xe đến bên cửa sổ, dựa vào mép giường hơi ngồi dậy, vói tay mở cánh cửa: “Tôi nghĩ khi đổi ga giường chăn đệm nên mở cửa sổ cho thông gió, rất tốt cho cơ thể”.

“Xin lỗi anh, tôi sơ xuất không nghĩ ra”. Triều Lộ vốn nhìn anh mặc không nhiều áo nên sợ anh bị lạnh. Chỉ vì cô không có thói quen giải thích nên đành thừa nhận do mình sai sót.

“Không, tôi thì không vấn đề gì, cũng lắm đi ra ngoài là được. Nhưng cô ở bên trong thế này...rất dễ hít phải bụi và vi khuẩn”. Anh hơi ngưng ngừng nói thêm: “Đại khái tôi có hơi thích sạch sẽ”.

Triều Lộ đáp lời: “Không, anh không nói gì sai hết, cảm ơn anh đã nhắc nhở”.

Chữ Vân Hành im lặng cười.

Phòng ngủ khá rộng, khoảng chừng mười hai mười ba mét vuông. Tự anh đẩy xe không làm ảnh hưởng đến công việc của cô. Chữ Vân Hành lui lại gần cửa lặng lẽ nhìn cô nhanh nhẹn cời vỏ ga vỏ gối chất thành một đống ném lên sàn nhà.

Lúc Triều Lộ xoay người lấy ra giường sạch thấy anh vẫn còn đợi trong phòng, cô nhẹ nhàng nói: “Anh không cần phải giúp tôi đâu. Cứ coi như tôi là người làm công theo giờ là được rồi. Bình thường thế nào, bây giờ thế ấy, tôi sẽ không làm trái”.

“Giống như thường lệ?” Chữ Vân Hành hỏi.

“Đúng vậy”.

Anh cười lại gần nắm một góc chiếc ra giường cô đang cầm: “Như thế này chỉ ít tôi vẫn còn một tay để có thể giúp cô. Lúc hai tay tôi vẫn sử dụng được, tôi thấy việc thay ra giường là việc khó làm nhất, lộn xộn lung tung mất nửa ngày vẫn không thực hiện được. Cô không cần cảm thấy tôi đối với cô đặc biệt ưu đãi gì, bởi thực tế tôi cũng muốn làm việc này để vận động cho khỏe. À, lúc đi Hạ đến đây, tôi cũng hay làm như thế”.

Triều Lộ nghĩ tới câu “giúp một tay” của anh đúng là không hơn không kém “giúp một tay”. Nghĩ tới đây, khóe miệng cô lộ ra ý cười. Chính cô hồn

nhìen không biết, ý tốt của anh, cô không thể cự tuyệt.

Triều Lộ một lần nữa trải xong giường, ôm lấy đồng hồ chặn trên đất đi vào nhà vệ sinh. Trước khi ăn cơm cô đã tìm hiểu qua nên biết máy giặt đặt trong phòng tắm. Thấy Chữ Vân Hành đi theo, cô hơi buồn cười hỏi: “Anh định giúp tôi ấn nút máy giặt à?”.

“Dĩ nhiên là không. Tôi chỉ muốn đi vệ sinh”.

“À”. Triều Lộ cuống lên, đẩy nắp máy giặt vội lui ra ngoài.

Cô đã xem qua mọi thiết bị trong nhà vệ sinh. Trên đất là một chiếc bồn cầu, hai bên bồn đều có tay vịn. Không có bồn tắm lớn, chỉ có vòi hoa sen, bên trong là một chiếc ghế dài. Nhưng cô vẫn thấy không yên tâm nên đứng đợi ngoài cửa. Cho đến khi nghe thấy tiếng anh chuyển động chốt cửa, cô mới lung tung đi vào bếp, tiện tay tìm chiếc khăn lau bồn rửa.

“Theo quan điểm của tôi thì như vậy là quá sạch rồi đây”.

Giọng nói của Chữ Vân Hành vang lên sau lưng Triều Lộ, cô quay lại nhẹ nhàng nói: “Nếu anh thấy như vậy được rồi thì tôi về đây”.

“Nếu cô có việc gấp thì tôi sẽ không giữ lại. Chỉ e cô vất vả nửa ngày trời, tôi muốn cô ngồi nghỉ ngơi một chút rồi hãy đi. Tôi sẽ pha ấm trà ngon, chúng ta cùng ngồi nói chuyện. Cô xem, ngay cả tên cô tôi cũng chưa được biết”.

“Tôi là Đồng Triều Lộ”. Cô trả lời.

“Triều Lộ? Sương mai buổi sớm?”.

“Đúng vậy”. Cô nhỏ giọng đáp lời. “Tôi vốn sinh vào sáng sớm nên cha mẹ mới đặt cho tên này. Nghe rất tầm thường đúng không?”.

“Không, tôi lại có cảm giác cái tên này nghe rất trong trẻo. Không lạ nhưng hiển nhiên khiến người ta nhớ kỹ”.

“Dù sao thì tên tôi cũng không có ý nghĩa”.

“Tên cô có phải ý là: Tựa như sương mai tan biến dưới ánh mặt trời?”.

Tâm trạng Triều Lộ bỗng nhiên trầm xuống: “Còn có một câu nữa là: Đời người tựa như sương sớm – tích tụ mọi gian truân”.

Vân Hành thấp giọng nói: “Ý nghĩa này thực ra không có gì không tốt. Ngược lại, đó là chân lý sống của con người. Cuộc đời con người vốn dĩ ngắn ngủi, buồn khổ đều là những việc không tránh khỏi. Ai cũng muốn mình gặp được nhiều điều may mắn hạnh phúc. Đó là bản năng. Mà có đau khổ mới khiến con người ta nhớ kỹ. Còn sung sướng khiến người ta dễ quên. Cô biết đấy, vĩnh cửu và nhân loại không có nhiều mối quan hệ. Nắm giữ được những gì đang có trong hiện tại, điều này còn quan trọng hơn”.

Triều Lộ nhìn anh, tâm trạng cảm phục gần như len vào tim cô. Cô cũng phát hiện ra ánh mắt thâm thúy của Chữ Vân Hành đang nhìn mình. Thấy việc nhìn anh chằm chằm như vậy có phần hơi thất thố nên cô vội vàng giả vờ thoải mái nói: “Thầy Chữ, anh quả đúng là giáo viên”.

Anh nhìn thẳng vào cô hỏi lại: “Cô biết tôi là giáo viên?”.

“Tôi nghe mẹ tôi nói”. Bàn tay Triều Lộ vô thức mân mê gấu áo: “Trước khi tới đây, tôi đã được nghe về hoàn cảnh của anh”.

“Như vậy, ít ra cô cũng đã nghe đến tên tôi phải không?”.

“Vâng”.

Khóe mắt anh nheo lại vì cười tươi: “Nếu vậy, cô không nên gọi tôi là Chữ tiên sinh hay thầy giáo Chữ”.

Cô hiểu rằng không nên quá thân thiện với người xa lạ. Nhưng thái độ thân thiện một cách tự nhiên của anh đã cảm hóa cô. Nếu cô tiếp tục duy trì khoảng cách xa lạ, điều này có vẻ kỳ quái. Vì vậy, cô lại gần anh khi anh chuẩn bị đẩy xe quay đi: “Được, Chữ... Vân Hành”. Chính cô cũng không phản ứng kịp xem chuyện gì sẽ xảy ra thì bàn tay phải đã vươn ra ngoài, không kịp giấu đi về mặt mắt tự nhiên và bất an: “Anh cũng có thể gọi tôi là Đồng Triều Lộ. Hoặc là... Triều Lộ”.

Anh nhẹ nhàng gỡ tay phải ra cầm lấy đầu ngón tay cô. Đó là bàn tay với những ngón tay thon dài, khớp xương đều đặn. Triều Lộ nghĩ, đây là bàn tay đẹp nhất của một người đàn ông mà cô từng thấy. Cô không kim được len lên nhìn bàn tay kia của anh hơi co lại đặt trên đùi trái. Cô biết, bàn tay đó không xấu, thậm chí còn mềm yếu mang lại một chút mỹ cảm, khiến lòng người có cảm giác đau thương.

Bạn đang đọc truyện *Nửa Vòng Tròn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 9: Trầm Hương

“Anh nói anh muốn uống trà phải không?”. Triều Lộ quyết định tạm thời không đi nữa: “Lá trà anh để ở đâu?”.

“Không cần lá trà, tôi sẽ mời cô uống thứ khác”. Nói xong Chữ Vân Hành đẩy xe ra khỏi phòng khách, lúc quay lại trên đùi đặt một hộp thiếc hình vuông, không biết bên trong đựng gì. “Cô vào đây giúp tôi mang những thứ kia ra”.

Triều Lộ ngồi một mình trong phòng khách, không biết Chữ Vân Hành vào bếp làm gì. Một lát sau thấy anh gọi tên, cô vội vàng đi vào. Anh để cô đi tìm hai chiếc chén nhỏ, dùng khay và đĩa, thêm ít từ sa hồ bùng ra khỏi bếp.

Chữ Vân Hành bảo cô: “Vẫn phải chờ thêm một chút nữa”.

Ấm trà mặc dù đang đầy kín nhưng Triều Lộ vẫn ngửi thấy mùi thơm đặc biệt tao nhã lan tỏa khắp phòng, cô nhẹ nhàng hít một hơi.

Lát sau, Chữ Vân Hành nhắc cô: “Tôi nghĩ có thể uống được rồi đây”.

Triều Lộ vội giành lấy ấm trà trước khi anh cầm tới, rót vào hai chiếc chén con. Triều Lộ chỉ thấy trong chén lấm tấm ít bột màu vàng nhạt, nhìn thêm một lúc vẫn không biết đó là loại trà gì.

Vân Hành hình như đã nhìn ra vẻ mù mịt và hiếu kỳ của cô, rốt cục cũng công bố đáp án: “Dạ dày của tôi không tốt nên không uống được trà xanh. Đây là trầm hương. Có người nói rất tốt cho dạ dày. Tôi cũng không biết thật giả thế nào nên thỉnh thoảng mới uống một ít. Vừa hay cô tới đây nên nghĩ muốn chia sẻ cùng cô. Không biết cô uống có quen không”.

Triều Lộ chợt thấy kiến thức của mình thật hạn hẹp và khi so sánh với anh, cô thấy mình giản đơn như một cô gái thôn quê. Đương nhiên cô có nghe nói qua về trầm hương còn trà trầm hương lại là thứ mà cô chưa từng biết đến, càng chưa từng được thưởng thức bao giờ. Mùi hương thanh mát quanh quẩn chóp mũi càng khiến cô muốn được nếm thử. Cô cúi đầu nhấp một ngụm, cảm nhận hương thơm vương vấn chân răng liền cất lời khen ngợi: “Ngon thật”. Cô không nghĩ ra được từ ngữ nào để miêu tả, trong thâm tâm chỉ có thể tự khen.

“Cũng có người uống không quen. May mà cô thích”. Chữ Vân Hành thấy trúng ý nên rất hào hứng.

Bầu không khí uống trà tuy khá hòa hợp nhưng dù sao hai người vẫn thấy không quen, đề tài nói chuyện phù hợp không nhiều. Vừa vặn Vân Hành hỏi Triều Lộ về công việc của cô, cô theo đúng thực tế mà nói. Quyết định này không liên quan quá nhiều đến vấn đề cá nhân. Nhờ đó mà trọng tâm câu chuyện lại được tiếp tục.

“Tôi nghe nói anh từng đi Đức du học. Bây giờ anh đang là giảng viên tiếng Đức à?”.

“Không phải, ở bên Đức tôi học khoa Triết. Hiện tại đang đảm nhận luôn môn Triết”.

Triều Lộ hơi bất ngờ. Triết học – dĩ nhiên không phải cô chưa từng nghe đến danh từ này. Chẳng qua cô không hiểu rõ lắm về nó. Triều Lộ và đại đa số mọi người đều có suy nghĩ giống nhau, đó là môn học: “Hư vô và mờ mịt”. Cũng bởi câu trả lời của anh mà cô càng tỏ ra hiếu kỳ: “Anh dạy gì vậy?”.

“Chủ yếu là triết học hiện đại phương Tây. Ngoài ra còn có hình tượng học và lô gic biện chứng”.

Đó là cái gì? Hình tượng rồi lô gic... Những danh từ này nghe rất quen tai, lúc này đối với Triều Lộ lại hết sức xa xôi. Dĩ nhiên, cô không hiểu lắm về lô gic biện chứng và các loại lô gic khác có liên hệ gì với nhau. Đối với những lĩnh vực mình không hiểu biết sẽ càng cảm thấy vô cùng thần bí. Đột nhiên, Triều Lộ có cảm giác người ngồi trước mặt thực cao thâm khó lường, ánh mắt không tự chủ được mà mờ mịt hơn.

“Này, cô không thấy học triết học là những thứ gần gũi sao?”. Nét mặt Vân Hành ù rũ, giả vờ nghiêm túc hỏi cô.

“Sao cơ? À, tôi nghĩ không phải vậy. Ý tôi là điều này thật sự rất ấn tượng. Nhưng tôi thấy giảng viên triết học thường là những người cao tuổi hay ít nhất phải là người trung niên...”

Chữ Vân Hành không nhịn được bật cười: “Thứ nhất, tôi cũng là giảng viên. Thứ hai, tôi chính xác là đàn ông trung niên. Đến ngày nào đó, tôi sẽ trở nên già đi. Theo như cô nói, lúc đó tôi mới đạt được tiêu chuẩn về hình ảnh của một giảng viên triết học sao?”.

Triều Lộ vốn định tiếp lời nhưng bị tiếng chuông bộ đàm ngoài cửa cắt đứt. Cô nhìn Chữ Vân Hành chỉ chỉ tay, trong mắt ý tứ hỏi anh có muốn để cô ra mở cửa? Thấy anh gật đầu, cô đi đến bên chiếc máy bộ đàm.

“Xin chào, xin hỏi ai vậy?”.

Đối phương hiển nhiên bị giọng nói xa lạ của cô làm cho sững sốt, hơi nghi ngờ hỏi ngược lại: “Chuông cửa bị hỏng hay sao vậy? Cô cho hỏi đây có phải là phòng 702 không?”.

“Không...không phải”. Triều Lộ sợ mình nói không sẽ bị hiểu sai ý nên vội vàng nói tiếp: “À, ý tôi là cô không phải ấn nhầm chuông. Đây đúng là phòng 702 của Chữ gia”.

“Triều Lộ, phiền cô mở cửa giúp tôi”. Chữ Vân Hành nói: “Cô ấy là bạn tôi”.

Cửa phòng nhanh chóng được mở ra, người đứng ngoài dường như ngỡ ngàng. Ngược lại, Triều Lộ nhìn thấy cô ấy lại không ngạc nhiên cho lắm. Người này chính là cô gái đi cùng Chử Văn Hành trong quán “Mèo và dương cầm”. Hôm nay, cô ấy vẫn để mái tóc dài xõa ngang vai, mặc chiếc váy liền màu đỏ thẫm tinh xảo ôm lấy đường cong là lướt. Đôi mắt đẹp làm cho khuôn mặt càng thêm thần thái. Trong nháy mắt, hình ảnh của cô ấy trong trí nhớ của Triều Lộ càng trở nên xuất chúng mê hồn. Triều Lộ nhìn cô ấy đến quên cả bất chuyện. Vì vậy mà cả hai đều đứng ngỡ ngàng trước cửa.

“Thư Tiểu”. Chử Văn Hành đẩy xe lại gần, ngẩng mặt lên hỏi: “Sao em không gọi điện mà đã tới đây. Nếu anh không ở nhà, có phải em đi một chuyến vô ích không?”.

Cô gái Thư Tiểu kia đã hoàn hồn trở lại, tiến lên một bước định vào bên trong: “Nếu hôm qua anh không đi hết 50km thì hôm nay anh còn có sức lực ra ngoài đi dạo với em. Em mặc kệ anh đấy, vô ích cũng được”.

Triều Lộ nghe giọng nói vừa trách cứ vừa thân thiết liền nghĩ cô ấy là bạn của Chử Văn Hành, hôm nay cô lại thay mẹ đến đây, lúc này đang ngáy ngô trước cửa, điều này có vẻ thất lễ. Vì vậy, cô hơi nghiêng người để cô gái kia dễ dàng bước vào trong. Sau đó cô vào bếp lấy chén rồi rót trà trầm hương mời cô ấy.

Thư Tiểu nhận chén trà nói cảm ơn. Lúc này như nhớ ra điều gì, cô ấy khẽ hỏi: “Văn Hành, nhà anh mới đổi người à?”.

“Không phải”. Anh nói: “Cô ấy chỉ là đến giúp mẹ một tay thôi”.

Thư Tiểu bưng chén trà, liếc mắt nhìn Triều Lộ à một tiếng sau đó thỏa mãn cảm lên uống: “Nếu em không rồi rồi lên mạng vừa vặn thấy tin tức tràn ngập, còn thấy ảnh anh trông thật vĩ đại thì quả thực em không thể tin nổi. Anh tham gia hoạt động như vậy là muốn thể hiện lòng tốt hay muốn thể hiện bản thân thì cũng nên biết lượng sức mình. Cho dù là bạn của anh hay đứng từ góc độ của một nhà vật lý trị liệu chuyên nghiệp, em sẽ không khuyến khích anh làm chuyện điên rồ như thế”.

Chử Văn Hành đáp lại: “Em nói rất có lý nhưng anh không phải thường xuyên thách thức giới hạn của bản thân đúng không? Lúc này, thành thật mà nói dù một mối đến mấy, anh cũng đã trải qua rồi. Chẳng qua... Dù sao anh cũng chịu đựng được”. Anh ôn tồn nói: “Em đừng lo lắng quá, không phải anh vẫn rất khỏe mạnh đó sao?”.

“Đồ quý nhà anh được lắm”. Thư Tiểu la ầm lên: “Với cường độ vận động như vậy anh còn cho rằng mình lợi hại lắm hả? Anh nói thật đi, từ tối hôm qua đến giờ tay chân anh có bị co giật không?”.

“Sáng sớm nay trước khi rời giường thì có nhưng nhờ phương pháp dạy của em nên anh đã khống chế rất tốt”.

“Ngày mai anh có tiết dạy không?”.

“Có”.

“Dạy ở trường à?”.

“Tất nhiên rồi”.

“Mấy giờ kết thúc?”.

“Sau hai giờ chiều thì không có tiết”.

“Vậy thì tốt, anh biết phải làm gì rồi đấy”.

Chử Văn Hành như một đứa trẻ biết nghe lời gật đầu nói: “Anh biết rồi, anh sẽ đến chỗ em để làm trị liệu”.

“Đúng là không tồi”. Thư Tiểu cười nét mặt lộ vẻ hài lòng: “Mặc dù ở đây không có dụng cụ chuyên nghiệp như ở bệnh viện nhưng em vẫn có thể dùng thủ pháp bấm bóp để giúp anh bớt mệt mỏi. Anh không muốn ngày mai đi dạy bị co rút chứ?”. Cô ấy nói xong liền đứng dậy đẩy anh vào phòng ngủ.

“Chờ đã Thư Tiểu, ở đây còn có khách”. Chử Văn Hành đưa tay chặn lại: “Để tối nay đi”.

Triều Lộ thấy thế vội vàng nói: “Chử tiên sinh, ở đây không còn việc của tôi nữa, tôi xin phép về trước”.

Chử Văn Hành quay lại nhìn cô: “Được rồi, cô thay tôi gửi lời hỏi thăm bác”.

“Tạm biệt”. Cô cầm túi lên gật đầu chào hai người trong phòng.

Bạn đang đọc truyện *Nửa Vòng Tròn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 10: Đề ý

Khi Triều Lộ về đến nhà thì đã gần bốn giờ chiều, bà Hạ Nhị Lan đang trong bếp nấu cơm.

“Mẹ”. Triều Lộ thay giày đi vào căn bếp chật hẹp. “Con thay mẹ đi làm là để mẹ có thời gian nghỉ ngơi, sao mẹ lại rồi rỗi làm mấy việc vớ vẩn này? Sao mẹ không đợi con về nấu cơm cho?”.

Bà Hạ Nhị Lan vừa băm thịt trên thớt vừa nói: “Mẹ cảm thấy khá nhiều rồi. Hơn nữa mẹ cũng không làm gì cả. Tối nay không nấu cơm, chỉ xào thêm ít thức ăn thôi”.

Triều Lộ rửa tay xoay người cầm lấy con dao trong tay mẹ: “Để con”.

Bà Hạ Nhị Lan không tranh luận, đứng cạnh cửa nhìn cô thái thịt, lát sau mới lên tiếng: “Hôm nay con đi làm thế nào?”.

Triều Lộ ngừng thái, đặt con dao xuống: “Rất tốt mẹ ạ”.

“Tiểu Chử đối xử với con có hòa nhã không?”.

Triều Lộ cười thờ ơ: “Con nghĩ anh ấy đối với ai cũng hòa nhã như vậy”.

“Mẹ chưa từng thấy cậu ấy tức giận bao giờ, cậu ấy kiểm chế rất tốt”.

“Vâng”. Triều Lộ không nghĩ ngờ nhưng cũng không có gì khác để nói. Cô băm thịt xong, rửa sạch chiếc thớt rồi cầm bó rau cho vào thái. Một lúc sau, cô thấy mẹ vẫn đứng ở cửa bếp, như nhớ ra điều gì, liền hỏi: “Mẹ, không lẽ mẹ vẫn muốn sắp xếp cho con và anh ấy?”.

Bà Hạ Nhị Lan lầm bầm: “Mẹ thích thằng bé này nên mới nói chuyện với con, nếu con không muốn thì mẹ đành hết hi vọng”.

Triều Lộ dẫu môi, cho dầu vào nồi. “Mẹ làm như vậy nghĩ rằng con sẽ vui? Nói cho cùng thì nhà họ chưa chắc đã để ý đến con. Con để ý đến anh ấy vì thấy anh ấy tàn tật. Điều này con không ngại nhưng mẹ cho rằng anh ấy nhất định sẽ nhìn trộm con, cho rằng anh ấy sẽ không có người tốt hơn con để chọn?”. Thấy dầu đã nóng, Triều Lộ bung thớt lên cho thịt và rau đã thái nhỏ vào đảo đều.

“Không có ứng cử viên nào hết”. Bà Hạ Nhị Lan khẳng định: “Ngày trước đi lại chưa khó khăn, cậu ấy cũng không phải kiểu người thích đùa giỡn với tình yêu, suốt ngày chỉ biết học hành, hạn chế giao lưu”.

Triều Lộ vừa vung xẻng xào rau vừa nói: “Mẹ, chẳng qua là mẹ mới tiếp xúc với anh ấy một hai lần, biết làm sao được”.

“Nghe con nói có vẻ con còn biết rõ hơn mẹ nhỉ?”.

Triều Lộ làm xong món thịt xào rau bèn đổ ra chiếc đĩa sạch, để qua một bên. “Con cái gì cũng không biết. Con nghĩ Chử Vân Hành thật sự không cần người khác quan tâm đến vấn đề chung thân đại sự. Anh ấy...Biết nói thế nào nhỉ?”. Triều Lộ suy nghĩ một lúc mới lên tiếng: “Bên cạnh anh ấy sẽ không thiếu người yêu mến, trong đó bao gồm cả người khác phái”.

Bà Hạ Nhị Lan lại gần hỏi cô: “Con để ý cậu ấy à?”

“Con để ý anh ấy”. Triều Lộ thành thật trả lời. Nhìn nét mặt bà toát lên sự hưng phấn, cô vội vàng bổ sung: “Chỉ là cảm mến một chút thôi. Mẹ nhìn không sai – Anh ấy là người tốt, là người khiến người khác cảm thấy thú vị. Anh ấy có chiều sâu tư tưởng, cũng không thiếu óc hài hước. Trước đây con không lưu tâm, bây giờ vẫn thế”.

Bà Hạ Nhị Lan lắc đầu thờ dãi, giọng nói đầy tiếc nuối. “Duyên phận không thể miễn cưỡng. Chỉ là mẹ rất tiếc cho con, tiếc cho cậu ấy – tiếc cho một người có nhân phẩm và tài cán mà cơ thể lại bị như vậy. Thật lòng mà nói, dù cậu ấy không làm con rỗi của mẹ nhưng mẹ vẫn mong cậu ấy sớm lập gia đình để có người giúp đỡ. Thằng bé này thật không dễ dàng chút nào”.

Triều Lộ nghe xong nói không nên lời. Cô cảm thấy ngực mình khó chịu như bị một chiếc móng vuốt vừa sắc nhọn vừa mềm mại đâm phải. Phảng phất trước mắt là hình ảnh lay động mơ hồ, một bóng lưng trong đêm tối kéo lê đôi chân lên phía trước về nửa vòng tròn, mỗi lần cử động là thân mình lại lắc lư. Cái móng vuốt vô hình kia cũng theo đó vẽ vào tâm cô. Cô không lên tiếng nhưng bên trong cảm giác thật nhức buốt. Cô gần như muốn chạy ào đến bên hình ảnh hư ảo ấy, giúp đỡ người đàn ông đang đi tập tễnh kia một tay.

Từ trong ảo giác cô nhanh chóng tỉnh lại, sau đó tiếp tục thấy tiếc hận và đau lòng. Đúng vậy, nhận thức của cô không quá sâu sắc, giao tình được coi như vì Vân Hành mà cảm thấy đau thương. Cô có thể lý giải được lý do vì sao mà mẹ cô lại nhiệt tình quan tâm đến cậu chủ như vậy. Thật sự không một ai có thể đối xử lạnh lùng với anh. Bởi anh đã bị tai nạn và từng trải qua vô vàn khó khăn.

Cô chỉ là một cô gái bình thường nên không cách nào quên được khiếm khuyết của anh nhưng trong thâm tâm cô vẫn mong muốn, trên thế giới này có thể có một người phụ nữ tốt xứng đáng với một người đàn ông không tầm thường như anh.

Bỗng nhiên, cô nhớ tới cô gái tên Thư Tiểu, trong lòng cảm thấy hơi không thoải mái. Cô quay lại bảo mẹ: “Mẹ đừng thay người ta quan tâm mấy chuyện vớ vẩn nữa. Hôm nay, lúc ở nhà Chử Vân Hành con có gặp một cô gái khá xinh xắn, thấy cô ấy và Vân Hành rất thân mật với nhau. Có khi người ta đã sớm tìm được người yêu”.

“Vậy à, tên cô ấy là gì?”.

“Con thấy Chữ Văn Hành gọi cô ấy là Thư Tiểu hay Thư Kiều gì đó”. Triều Lộ cũng không rõ lắm.

Nét mặt bà Hà Nhị Lan tỏ ý đã hiểu: “À, hóa ra người con nói chính là bác sĩ Lâm. Hai người bọn họ tuy đối xử tốt với nhau nhưng không có ý gì đâu”.

Triều Lộ vừa đặt nồi mỳ lên bếp vừa chất vấn: “Sao mẹ lại khẳng định như vậy?”.

“Bọn họ đã biết nhau mấy năm nay – biết từ khi Tiểu Chữ ở bên Đức. Nếu họ mở rộng được mối quan hệ thì đã tiến tới lâu rồi, đâu chờ đến hôm nay. Điều này không phải mẹ nói nhưng bác sĩ Lâm đối với Tiểu Chữ rất có lòng. Mẹ làm cho cậu ấy hơn một năm thì một tháng tổng cộng thấy cô ấy đến một hai lần, cần dặn nọ kia. Có lúc cô ấy còn giúp đỡ cả việc bếp núc. Nói thật, một cô gái có thể làm được như thế nếu nói không có dụng tâm, mẹ không tin được. Nhưng Tiểu Chữ đối với bác sĩ Lâm cũng rất tốt. Nên mẹ cảm thấy không vấn đề gì”.

Triều Lộ bật cười: “Không vấn đề gì? Con nghe mẹ nói không tự nhiên chút nào”.

Bà Hà Nhị Lan mặc kệ vẻ chế giễu của con gái: “Mẹ chắc chắn không có khả năng ấy. Mẹ nói cho con biết một sự thật: Mặc dù bình thường cậu ấy là người đàn ông nho nhã lịch thiệp, khi nhìn phụ nữ sẽ khiến họ động tâm nhưng ánh mắt cậu ấy khi nhìn họ lại không có một chút lửa. Dù bình thân đến mấy cũng không thể không phát sáng. Tiểu Chữ đối với bác sĩ Lâm không hề có lửa”. Nói xong bà bỗng nhiên cúi đầu, nghẹn ngào: “Con đừng nói gì hết. Ba con đó, nhiều khi mẹ vẫn nhớ đến ông ấy. Cả nhà ta từng có quãng thời gian rất vui về...”

Từ nhỏ, hai mẹ con Triều Lộ đã sống nương tựa vào nhau nên cô hiểu rõ bà là người sống nội tâm. Cô ôn nhu ôm mẹ nói: “Con cũng hay nhớ tới ba”.

Bà Hà Nhị Lan có chút kinh ngạc: “Mẹ tưởng con vẫn trách ông ấy vì bị mọi người nói xấu?”.

Triều Lộ tựa đầu lên vai mẹ nói thầm “Trách vẫn trách, nhớ vẫn nhớ. Mẹ không phải cũng như vậy sao? Người ngoài không biết, chỉ biết việc ba ngồi tù là tội ác tày trời. Nhưng đối với mẹ con mình, ba vẫn là người tuyệt vời nhất. Nếu lúc ấy ba không quá kích động gây ra chuyện, có thể... Cũng sẽ không...”.

Khi ba gặp chuyện không may, cô mới học lớp bốn hệ tiểu học. Cô còn nhớ mang máng, tình cảm của ba mẹ cô rất tốt. Ba cô không phải kẻ gian ác mà chỉ là một công nhân lao luyện làm trong nhà máy hóa chất. Ngoại trừ tính tình hơi nóng nảy, thích uống rượu thì ông không có khuyết điểm gì lớn lắm.

Thế nên, chính vì nóng nảy và do rượu mà ông đã cãi nhau rồi lỡ tay giết chết người ta.

Ngay từ đầu, mẹ cô đã không nói cho cô biết việc ba cô bị giam giữ. Dần dần, cô bắt đầu bị mọi người xung quanh bàn tán, chỉ trích. Từ lời nói và ánh mắt coi thường của họ, cô mới biết ba cô không thể quay về. Cô không tìm mẹ để xác minh lại. Bà Hà Nhị Lan cũng không nói thẳng cho cô biết tung tích của ba. Vì rất có thể con gái bà đã biết tin ba ngồi tù qua những người xung quanh. Sau khi ba cô ngồi tù được hai tháng, cô được mẹ dẫn đi thăm. Đây là lần đầu tiên cô bắt gặp ba mình mặc bộ quần áo tù nhân.

Vào lúc ấy, cô thật sự cảm thấy mình đã bị họ đánh lên người một dấu ấn không thể xóa nhòa: Con gái của phạm nhân.

Cô vô lực cầm lấy chiếc điện thoại chuyên dụng, nước mắt chảy vòng quanh nhìn ba qua tấm thủy tinh ngăn cách: Ba ơi, ba!

Cô không nói nên lời, chỉ nhớ mình đã gào to, vừa trách cứ vừa sợ hãi và hoang mang vào tương lai.

Đại khái khi ấy cô đã ý thức được, cuộc sống của mình từ nay về sau sẽ khác biệt.

Ba Triều Lộ chưa kịp ra tù thì đã qua đời vì bệnh ung thư giai đoạn cuối. Điều tiếc nuối nhất là lúc ông mất, mẹ con cô không được gặp mặt lần cuối cùng.

Lễ tang diễn ra rất sơ sài. Không phải vì tiết kiệm mà bởi vì trong bài diếu văn họ không biết phải nói gì. Người quen không ai là không biết chuyện xảy ra trong nhà họ Đồng. Cả đời ông bị nhiễm vết nơ nên họ không biết nói gì cho phải? Mùa đông năm ấy, bà Hà Nhị Lan đem tro cốt của chồng đưa vào tay Triều Lộ. Triều Lộ cảm lo tro đặt vào huyệt sau đó đứng qua một bên. Cô ngơ ngác nhìn công nhân mai táng đổ đất lấp kín huyệt. Cô nhớ hôm đấy mình đã không khóc mà chỉ nhìn lên bầu trời đang bay đầy những bông tuyết bé xíu.

Bạn đang đọc truyện *Nửa Vòng Tròn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 11: Sinh nhật

Thứ hai đi làm, Triều Lộ vừa lại gần bàn làm việc liền thấy một bó hoa baby to tướng để trên. Bó hoa được quấn bằng một đoạn ruy băng màu xanh biếc, màu sắc phối hợp giản dị và tao nhã. Những bông hoa trắng muốt nhỏ xíu gắn trên cành tựa như những giọt sương mai trong bụi cỏ lấp lánh dưới ánh mặt trời.

Triều Lộ không tìm tấm thiệp của người gửi hoa – trên đời này, người biết cô thích hoa baby chỉ có một. Không tặng hoa hồng, không tặng hoa bách hợp mà tặng cô hoa baby cũng chỉ có mình anh mà thôi.

Bàn làm việc của cô nằm ngay ngoài cửa phòng của Phương Uẩn Châu, nhìn xuyên thấu qua tấm cửa kính. Cô thấy bên trong sáng đèn liền buông túi, đi tới gõ cửa.

Khi được cho phép, cô đẩy cửa bước vào.

“Cần lọ hoa sao?”. Phương Uẩn Châu mở miệng cướp lời cô, chỉ lên kệ cửa sổ một lọ hoa không. Anh thản nhiên nói, giống như ngày xưa bọn họ cùng nhau đến trường nhưng cô quên không mang theo bút, vừa hay anh có thừa một cái liền hỏi một câu ngẫu nhiên.

Triều Lộ suy nghĩ trả lời: “Cảm ơn, anh cho tôi mượn lọ hoa một lát. Tony, chỉ là tôi không có ý muốn làm phiền anh”.

Mặt Phương Uẩn Châu hơi trầm, ngón tay theo quán tính vuốt nhẹ chiếc bút ký tên màu đen. Anh ngẩng mặt nói: “Khi gọi tôi là Tony, tôi thấy hình như em đang cố tình xa lánh”.

“Không phải xa lánh mà là giữ khoảng cách thích hợp giữa cấp trên và cấp dưới”.

Phương Uẩn Châu cười gượng: “Triều Lộ, hẳn là em rất giỏi tiếng Trung. Xem em nói hay thật. “Không phải xa lánh” mà là “giữ khoảng cách”. Không biết có phải tôi xa Trung Quốc lâu rồi không nên so chữ nghĩa với em, tôi thật không phải là đối thủ”.

Triều Lộ nói: “Ý tôi là, trong công ty, tôi không muốn dính dáng quá nhiều đến tình cảm riêng tư. Tôi chưa bao giờ phủ nhận chúng ta là người quen cũ. Thậm chí đến bây giờ chúng ta vẫn luôn là bạn”.

“Vì vậy, xin em đừng quá nhạy cảm với bó hoa như thế”. Phương Uẩn Châu đứng lên, tới bên cửa sổ cầm lọ hoa đưa cho cô. “Giữa bạn bè, thậm chí giữa cấp trên và cấp dưới, trong ngày sinh nhật của nhau cũng nên có một chút tâm ý. Đây không phải là điều tuyệt vời sao? Triều Lộ, tôi chỉ muốn chúc em sinh nhật vui vẻ”.

Triều Lộ lúc này mới nhớ ra hôm nay là sinh nhật của cô. Mẹ cô vốn bận rộn nên những ngày như thế này không hay để tâm đến. Thành thạo nhớ tới thì mua một chiếc bánh ga tô nhỏ và nấu bát mì cần để ăn mừng. Nếu như đã quên thì sẽ quên luôn, vì thế Triều Lộ cũng không mấy quan tâm. Nghĩ lại hôm qua ăn mì xong, cô và mẹ hiển nhiên không nghĩ tới hôm nay là sinh nhật cô.

Mà Phương Uẩn Châu lại nhớ rất rõ.

Lòng cô như có cơn gió mát mềm mại lướt nhẹ, cô không cứng rắn lạnh nhạt nói thêm.

Phương Uẩn Châu như nắm trúng thời cơ: “Buổi tối, tôi mời em ăn cơm, coi như bữa tiệc nhỏ để chúc mừng”.

Triều Lộ trả lời: “Có phải anh định nói. Cho dù là bạn bè hay cấp trên, mời tôi ăn một bữa cơm sinh nhật không phải chuyện gì to tát đúng không?”.

Phương Uẩn Châu từ chối cho ý kiến chỉ đứng đó cười cười.

“Sinh nhật của tôi đương nhiên phải ăn mừng cùng người nhà”. Triều Lộ nói dối.

Phương Uẩn Châu hơi trầm ngâm tính toán, sau anh nói: “Cũng đúng, vậy buổi trưa chúng ta xuống dưới tầng ăn một bữa thôi”. Dưới tầng ngầm của tòa nhà cao cấp này có một nhà hàng nặc dù không sang trọng nhưng bán các loại thức ăn đơn giản của Trung Quốc và phương Tây, mùi vị không tệ lắm. Có lẽ sợ cô từ chối, anh bồi thêm một câu: “Nếu em cảm thấy gánh nặng thì có thể coi như đây là bữa trưa bình thường vẫn ăn”. Anh đã nói đến mức này, nếu Triều Lộ không đồng ý chẳng phải không hợp tình người hay sao. “Được”. Cô liền nhận lời đề nghị của anh.

Triều Lộ từ phòng làm việc của Phương Uẩn Châu đi ra, theo thói quen ngồi xuống bàn làm việc mới nhớ ra tay mình vẫn đang cầm lọ hoa. Cô đi vào toilet đổ nước, dỡ bó hoa ra khỏi giấy bọc, đặt những cành baby vào trong bình. Lọ hoa là một chiếc bình sứ màu trắng kiểu dáng đơn giản, rất hợp với những bông hoa baby cũng màu trắng thuần khiết đáng yêu.

Cả buổi sáng, trong lúc bận rộn, thỉnh thoảng Triều Lộ rời khỏi màn hình máy tính và tập tài liệu, ánh mắt vài lần vô tình rơi vào lọ hoa nhỏ để trên bàn, không tự chủ được mà mỉm cười.

Từng có cậu bé mười bảy tuổi, ngày nào đó đi qua cửa hàng bán hoa, làm bộ thuận miệng hỏi cô thích loại hoa gì. Một tháng sau, trong ngày sinh nhật của cô, cậu bé đó bình thản mang theo nụ cười có chút ngượng ngùng, ánh mắt né tránh cái nhìn của cô, chậm rãi gỡ bó hoa baby từ sau lưng, không nói câu gì đặt vào tay cô.

Trong trí nhớ của Triều Lộ, bó hoa đó không quá lớn nhưng nặng trình trịch. Cho đến bây giờ, cô dường như vẫn cảm nhận được sức nặng của bó hoa trên tay. Triều Lộ chăm sóc bó hoa ấy rất lâu không bỏ đi. Mãi cho đến khi hoa bị héo hoàn toàn cô mới luyến tiếc vứt bỏ. Triều Lộ nhớ rõ, sau đó cô còn giữ lại một cành, cẩn thận làm thành hoa khô. Hiện tại, bông hoa đó vẫn được cô đặt trong quyển nhật ký.

Đời này cô chỉ có hai lần được nhận hoa và đều xuất phát từ tay của một người.

Thời đại học, cũng có nam sinh tặng hoa cho cô. Cô đoán hơn phân nửa lý do là vì cô có dung mạo khá xinh xắn. Nhưng cô chưa từng nhận bất kỳ bó

hoa nào. Cô cũng không dám dính dáng đến chuyện tình cảm yêu đương, nguyên nhân bởi cô tự ti về gia cảnh, với lại chưa có nam sinh nào thực sự khiến cô động lòng. Cô không phải là người tự tin vui vẻ, lại có chút vướng mắc về “xuất thân”. Nhưng đó không phải lý do khách quan khiến cô chối bỏ tình yêu. Cô né tránh người theo đuổi, nguyên nhân chỉ có một, trong số họ không ai có thể làm cô lung lay.

Buổi trưa ở nhà hàng, Triều Lộ không cần mở thực đơn mà gọi luôn đồ ăn. Nhà hàng dưới tầng này cô thường hay đến, tất cả các món ăn ở đây đều khá quen thuộc. Đa phần để đỡ mất thời gian và tiện lợi nên bọn cô hay đến đây gọi com. Hầu như các món ăn của nhà hàng đều đã được cô ăn qua một lần. Cô làm ở công ty này đã được ba năm, mặc dù rất hài lòng nhưng về vấn đề ăn uống cô lại chưa bao giờ để tâm.

Phương Uẩn Châu nói: “Em đúng là có ý định thay tôi tiết kiệm tiền”. Nói xong, anh cũng gọi một xuất và hai ly rượu vang.

Triều Lộ mỉm cười – Cuối cùng thì Phương Uẩn Châu cũng hiểu rõ về cô. Nếu anh lên tiếng mời cô một bữa com thịnh soạn sẽ khiến cô thấy không được tự nhiên. Sau này sẽ càng làm cô bối rối mỗi khi gặp lại.

Sau khi rượu được mang đến, anh và cô cùng chạm cốc nói chúc mừng sinh nhật. Cô nhắm nháp một chút rồi đặt ly xuống: “Uẩn Châu, tôi vẫn chưa có cơ hội để chính thức nói với anh: Chào mừng anh đã trở về”.

Giọng của Phương Uẩn Châu hơi khàn đi: “Nói thật, tôi đã từng lo lắng, em hi vọng sẽ không gặp lại tôi”.

“Không, tôi chưa từng nghĩ như vậy”. Triều Lộ nói chậm rãi, lạnh lẽo nhìn anh: “Tôi cũng thành thật một câu, tôi không hề nghĩ rằng vẫn còn có thể gặp lại anh”.

Anh cười một cách chua chát: “Khi nhìn thấy tôi trong đêm họp lớp, em đã nghĩ gì?”.

Cô nghiêng đầu, tựa như muốn nhớ lại quá khứ. Cô trả lời: “Trong thâm tâm tôi đầu tiên đã nghĩ: tại sao lại có thể? Sau lại thấy may mắn – cuối cùng anh đã không thay đổi, biến thành một ông chủ vừa già vừa xấu”.

Phương Uẩn Châu cười ra tiếng: “Nghe em nói, xem ra tôi được an ủi”.

Bầu không khí nói chuyện trở nên thoải mái hơn, Triều Lộ dường như cũng bắt đầu cởi mở. Cô vừa ăn sa lát vừa thuận miệng hỏi anh: “Anh ở Singapore mấy năm, mọi thứ đều thuận lợi chứ?”.

Phương Uẩn Châu trầm mặc vài giây: “Không quá tốt nhưng dù sao cũng đã là quá khứ”.

“Sao vậy?”. Cô cầm dao cắt miếng sườn rán.

“Các doanh nghiệp tư nhân thời kỳ đó đều gặp khủng hoảng. Điều này chưa phải tồi tệ nhất...”. Anh do dự hồi lâu mới quyết định nói tiếp: “Điều tồi tệ nhất là tôi đã hồ đồ kết hôn”.

Triều Lộ dừng tay, ngẩng đầu nhìn anh.

Phương Uẩn Châu uống một hớp rượu lớn: “Tôi kết hôn năm chưa hai mươi tuổi. Theo luật pháp Singapore, cuộc hôn nhân này phải được cha mẹ đứng ra làm chứng mới được tiến hành. Tuổi trẻ hồ đồ, kích động, hôn nữa... Vì một nguyên nhân khác dẫn đến sai lầm”. Anh nhìn cô, ánh mắt tràn đầy đau đớn và hối hận: “Em cứ coi thường tôi đi”.

Triều Lộ lúc này chỉ muốn an ủi người trước mắt. Cô thấy được nỗi thống khổ và nuối tiếc của anh. Cho dù lúc đó xuất phát từ nguyên nhân hoang đường nào, hiển nhiên anh đã rút ra được bài học kinh nghiệm và cái giá phải trả. Cô không có quyền coi thường anh và càng không có lập trường để trách mắng anh. Giọng nói của cô trái lại ôn nhu hơn so với bình thường: “Uẩn Châu, anh hãy vui vẻ lên. Anh không phải vẫn luôn khuyên tôi phải vui vẻ nhìn về tương lai đó sao. Biết đâu cuộc hôn nhân này sẽ có chuyển biến tốt”.

Phương Uẩn Châu lắc đầu: “Chúng tôi đã ly hôn. Cuộc hôn nhân này chỉ duy trì được một năm rưỡi. Kết hôn và ly hôn đều trong lúc đang học đại học. Điều này đủ cho tôi cảm thấy dằn vặt não động”.

Triều Lộ nói: “Thật hiếm thấy anh có thể thuận lợi hoàn thành việc học. Hơn nữa tuổi trẻ, chức vụ lại cao. Nói đến đây, tôi thật sự thấy khâm phục”.

Phương Uẩn Châu lắc đầu: “Việc học có lẽ là do tôi có tư duy không chậm chạp. Nhưng hiện tại ở vị trí này...À, tôi cho em biết một sự thật, gia đình tôi cũng có cổ phiếu của công ty nên việc sắp xếp tôi vào đây để lấy kinh nghiệm không phải việc khó. Tôi không nghĩ mình đặc biệt ưu tú nhưng cũng không kém cỏi. Chỉ là Trung Quốc quá rộng lớn, so với tôi thì người suất sắc ở đâu cũng thấy. Nếu không có nền tảng thì chức vụ này chưa chắc đã là tôi”.

“Ồ, Uẩn Châu. Anh không sợ tôi đi nói linh tinh làm ảnh hưởng đến uy tín của anh sao?”.

“Coi kìa, bây giờ em gọi tôi là Uẩn Châu, không phải là Tony nữa. Sở dĩ tôi trút hết tâm sự nói thật với bạn cũ không phải vì phương diện công việc, đột ngột muốn kết giao với cấp dưới. Mà do tôi tin tưởng tuyệt đối em sẽ không mang chuyện đi loan truyền lung tung”.

....

Ăn trưa xong, Triều Lộ nhìn đồng hồ đeo tay: còn mười phút nữa mới đến giờ làm việc. Cô nhớ ra có việc muốn làm liền bảo Phương Uẩn Châu về phòng làm việc trước. Còn cô đi bộ sang con phố bên cạnh tới một hiệu ảnh nhỏ.

Cô lấy từ trong túi áo ra một chiếc USB đưa cho nhân viên cửa hàng cắm vào máy tính. Cô chỉ vào một file ảnh có tên “Trầm hương” và nói: “Chính là file này, rửa cho tôi một tấm khổ 10 cm”.

Lúc đưa tấm ảnh nhập vào máy tính, cô không biết xuất phát từ điều gì liền copy ảnh gốc vào USB, sau đó xóa trong máy ảnh đi. Tấm ảnh không được đặt tên nhưng sau hôm từ nhà Chữ Vân Hành về, cô bỗng nhiên nhớ tới trà trầm hương được uống ở nhà anh. Cô tò mò lên mạng tìm hiểu về trầm hương và có một câu khiến cô rất ấn tượng: Loại gỗ này có thể ngâm trong các đầm lầy hàng trăm năm không bị mục nát, cho dù hoàn cảnh thế nào cũng không thay đổi hương vị.

“Không thay đổi hương vị” – những lời này đã chạm vào lòng cô. Tự nhiên cô tiện tay đổi tên tấm ảnh thành “Trầm hương”, bởi người đàn ông trong ảnh rất xứng đáng với tên gọi đó.

Bạn đang đọc truyện *Nửa Vòng Tròn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 12: Dao động

Triều Lộ rửa ảnh của Chữ Vân Hành vốn để thứ bảy mẹ cô đến nhà anh làm việc sẽ tiện thể đưa luôn. Trong buổi đi bộ từ thiện hôm ấy, cô chỉ là nhất thời hứng khởi giờ máy ảnh lên chụp, không có ý định giữ lại. Dù sao không gấp lại thì thôi, giờ cô và Chữ Vân Hành cũng coi như là quen biết. Chụp ảnh người ta mà không lên tiếng, chẳng thả công khai gửi ảnh cho anh, trong lòng cô sẽ cảm thấy thoải mái hơn.

Ai ngờ đến thứ bảy, bà Hạ Nhị Lan lại gặp chuyện, nói là ăn phải thức ăn hỏng bị đau bụng, đi vệ sinh mấy lần. Triều Lộ muốn đưa mẹ đi bệnh viện nhưng bà Hạ Nhị Lan khẳng khái không chịu, nói chỉ cần tự uống thuốc là khỏi. Chẳng qua là bà muốn nhờ con gái đến nhà Chữ Vân Hành làm thay. Triều Lộ ngẫm nghĩ, lần này và lần trước khác nhau. Lần trước hai mẹ con cô lo lắng Chữ Vân Hành sẽ khéo léo từ chối không để cô đến làm thay mà sức khỏe của anh lúc đó không tốt, cần được quan tâm chăm sóc đặc biệt. Còn hôm nay, sức khỏe của anh đã hồi phục, cho dù cô có đến làm công theo giờ thì cũng nên gọi cho anh một tiếng. Triều Lộ không ngại đến nhà Chữ Vân Hành nhưng năm hôm đi làm liên tiếp, rồi vừa trải qua một ngày tham gia hoạt động vất vả, giờ lại đi làm thay, thực ra cô thấy hơi mệt mỏi, bởi vậy cũng ngại khi phải đi ra ngoài. Nếu như Chữ Vân Hành chủ động bảo cô đừng đến nữa thì đó chính là ý nguyện của anh.

Tuy trong lòng nghĩ vậy nhưng khi gọi điện cô tự nhiên không thể giải thích: “Anh Chữ Vân Hành?...Tôi là Đồng Triều Lộ. Tuần trước tôi có đến nhà anh. Chuyện là hôm nay sức khỏe mẹ tôi không tốt. Vậy tôi có thể đến làm việc thay bà được không?”.

“Không vấn đề gì”. Giọng nói trong điện thoại rất nhẹ nhàng êm tai: “Nhưng cô có thấy mệt mỏi quá không? Tôi nghĩ từ tuần trước đến giờ, cô chưa được nghỉ ngơi”.

Triều Lộ sừng sốt háng giọng: “A, tôi không sao. Tôi không thấy mệt lắm”.

Bên kia đầu dây điện thoại truyền đến tiếng cười khe khẽ của Chữ Vân Hành: “Vậy thì được rồi, cô tới đi”.

Triều Lộ cúp điện thoại. Cô không thất vọng vì không nghe được câu trả lời như dự đoán, ngược lại, không hiểu sao cô thấy trong lòng có chút khẩn trương và hưng phấn, thậm chí nhịp tim còn đập nhanh gấp hai lần bình thường.

Cô phải thừa nhận một điều: Là học trò của Chữ Vân Hành chắc rất may mắn. Ở trong lớp, họ có thể nhìn thấy một người có sức hấp dẫn dồi dào. Giọng nói khiến người khác không thể ngủ gật. Đó chưa phải là chuyện quan trọng. Quan trọng nhất là khi Triều Lộ nghĩ đến lời anh từng đề cập về chương trình học có tên gọi: siêu hình học và lô gic biện chứng... Đối với nhiều sinh viên thì đây chẳng phải là môn học khô khan nhàm chán?

Triều Lộ nhớ rõ lần ấy ở nhà anh, hai người đã từng nói chuyện:

“Này, cô không thấy học triết học là những thứ gần gũi sao?”

“Tôi nghĩ không phải vậy. Ý tôi là điều này thật sự rất ấn tượng. Nhưng tôi thấy giảng viên triết học thường là những người cao tuổi hay ít nhất phải là người trung niên...”

“Thứ nhất, tôi cũng là giảng viên. Thứ hai, tôi chính xác là đàn ông trung niên. Đến ngày nào đó, tôi sẽ trở nên già đi. Theo như cô nói, lúc đó tôi mới đạt được tiêu chuẩn về hình ảnh của một giảng viên triết học sao?”.

Cô nghĩ Chữ Vân Hành có lẽ không bao giờ tưởng tượng ra hình ảnh của mình trong tương lai sẽ trở thành một giảng viên triết học trông như thế nào.

Vừa ra đến cửa, Triều Lộ liếc mắt nhìn tấm ảnh của Chữ Vân Hành, hồi tưởng lại những lời bọn họ đã nói hôm ấy. Cô mỉm cười rồi nhét tấm ảnh trong bao giấy để vào ví.

Lúc thấy Chữ Vân Hành chống nạng ra mở cửa. Cô cảm thấy hơi yên tâm, xem ra, cơ thể anh cơ bản đã được hồi phục.

Cô nấu cơm trưa, sau khi ăn xong, anh khẳng khái đòi đứng cạnh để rửa bát: “Ít ra tôi cũng phải có trách nhiệm lau bát bỏ vào tủ”.

Tuy anh cho cô thấy sự tích cực của mình nhưng cô vẫn ít nhiều lo lắng đến tâm lý của người tàn tật. Anh đã nói cứ để anh giúp, nếu cô kiên quyết từ chối, e rằng sẽ làm tổn thương lòng tự trọng của anh. Vì vậy cô đã tiếp nhận thành ý.

“Lúc chỉ có một mình anh cũng tự rửa bát à?”. Cô cầm bát đĩa lên rửa, thuận miệng hỏi.

“Đương nhiên”.

“Ồ”. Triều Lộ phát hiện ra vấn đề này thực sự không được tốt lắm, sợ rằng nói tiếp sẽ gặp phải sai lầm. Khi nhận ra điều này, cô cẩn trọng không hỏi thêm nữa.

Không ngờ Chữ Vân Hành rất nhạy cảm: “Có phải cô đang muốn hỏi tôi, có một tay thì rửa bát kiểu gì đúng không?”.

“Vâng”. Triều Lộ lúng túng trả lời.

Chữ Vân Hành thân nhiên nói: “Không có gì đặc biệt, chỉ là mở vòi nước, rửa cho sạch, từng bước từng bước thật chậm rãi”.

Lời trong miệng anh nói ra không khác gì một câu chuyện cười kinh điển: Làm thế nào để bỏ một con voi vào trong tủ lạnh? Chia ra làm ba bước: Bước đầu tiên, mở tủ lạnh. Bước thứ hai, bỏ con voi vào đó. Bước thứ ba, đóng cửa tủ lạnh. Khi kể chuyện cười giọng nói phải đều đều, thoát đầu nghe tương là câu trả lời nghiêm túc.

Mà câu trả lời này đã phá vỡ sự bối rối của Triều Lộ. Bởi cô biết, khi đặt ra câu hỏi cô thật sự không để ý. Cô lấy hết can đảm hỏi anh: “Thực ra tôi đang nghĩ, một tay anh cầm nặng, như vậy tay phải của anh cũng không rảnh rồi đúng không?”.

“Tôi có thể bỏ nặng để đứng thẳng”. Chữ Vân Hành khi nói chuyện tay dựa vào bồn rửa: “Sau khi phục hồi chức năng, cơ thể tôi không được bình thường. Toàn bộ trọng tâm đều dồn hết sang phải. Vì vậy, dựa vào nửa người tôi cũng có thể đứng vững. Trên thực tế, cho dù không có nặng tôi vẫn có thể đi lên vài bước, chỉ là không xa và phải đi thật chậm”.

Cứ như vậy, anh thân nhiên nói chuyện về cơ thể tàn tật của mình, có thể làm được hay không thể làm được gì, anh đều nói rất rõ ràng, không khoa trương, càng không hối tiếc. Nhắc tới phục hồi chức năng, Triều Lộ chợt nhớ tới Lâm Thư Tiếu liền nói: “Anh có người bạn làm vật lý trị liệu thật tốt”.

“Người cô nhắc đến đó là Thư Tiếu. Cô ấy là một nhà vật lý trị liệu ưu tú. Lúc sang Đức tôi mới quen cô ấy. Khi đó, cô ấy đang thực tập trong viện điều dưỡng. Tôi vừa sang nên còn nhiều thứ chưa quen. Tình trạng cơ thể tôi so với lúc mới tỉnh đã tiến bộ hơn nhiều. Thời gian mới bắt đầu tập luyện là thời gian nan nhất”.

Nét mặt Chữ Vân Hành lộ ra vẻ chịu đựng hiếm thấy. Triều Lộ cảm nhận phía sau gương mặt đó che giấu biết bao đau khổ. Mẹ cô từng nói, sau khi bị tai nạn giao thông, anh đã hôn mê nhiều năm. Khi tỉnh lại, xung quanh anh là cảnh còn người mất, cơ thể phải chịu nhiều đau đớn. Nói vậy, thời kỳ ấy là quãng đường vô cùng vất vả của anh.

Rửa xong bát đĩa, dọn dẹp hết nhà bếp, Triều Lộ theo Chữ Vân Hành sang phòng khách ngồi xuống. Cô nhớ đến tấm ảnh trong túi liền mở khóa đưa tấm ảnh cho anh.

Chữ Vân Hành rất ngạc nhiên khi rút tấm ảnh ra khỏi bao giấy: “Sao cô lại có hình của tôi?”.

Triều Lộ hơi ngượng ngùng trả lời: “Xin lỗi, tôi chụp ảnh khi chưa có sự cho phép của anh. Khi đó, là do...”. Cô cân nhắc cách dùng từ: Nếu nói do “tò mò” khẳng định là không được. Nếu nói “đánh giá cao” sợ anh cho rằng cô đạo đức giả. Suy nghĩ hồi lâu cô mới lên tiếng: “Chỉ vì tôi rất muốn ghi lại hình ảnh của anh”.

“Chẳng lẽ hình ảnh này được giữ lại để lưu truyền cảm hứng cho thế hệ tương lai khi yếu ớt có thể xem?”. Anh cười khề.

Cô biết anh không có ý tức giận nên cũng cười theo: “Nếu như tôi nói, chỉ vì khi đó nhìn anh đi trên đường trông rất đẹp khiến tôi không kìm được giơ máy ảnh lên. Nghe xong có phải anh càng thấy thích thú?”.

Chữ Vân Hành tươi cười: “Tôi nghĩ là có đấy”. Anh chống nặng đứng lên đi vào phòng ngủ, buông tay khỏi nặng, mở ngăn kéo lấy ra một quyển album để lên bàn, giờ ba bốn trang mới đến trang trống. Anh cẩn thận đặt tấm ảnh Triều Lộ chụp để vào đấy.

“Ảnh của anh rất ít”. Triều Lộ thuận miệng cảm thán một câu.

“Trong nhà còn rất nhiều nhưng căn bản đều là những tấm hình cũ đã nhiều năm trước. Ảnh bản thân...tấm cô cho tôi là cái duy nhất”. Anh đóng quyển album, thông thả để vào ngăn kéo rồi điều chỉnh nặng, chuyển đến mép giường ngồi xuống. “Mấy năm gần đây, tôi ít khi chụp ảnh”.

Lời nói của anh tuy vẫn tỏ ra lãnh đạm và ung dung. Nhưng Triều Lộ cảm thấy trong đó toát lên cảm xúc không bình thường, sự trốn tránh và bất lực được che giấu thật kỹ. Ẩn sâu trong tim anh khi phải đối diện với cơ thể tàn tật của chính mình, anh tích cực một cách miễn cưỡng.

Cô tiếc cho anh rồi chặt vật kìm nén nỗi buồn cố ý nói giọng thoải mái: “Chữ Vân Hành, anh có biết mình rất ăn ảnh không? Tôi không có kỹ năng chụp ảnh, chỉ tùy tiện chụp hình vậy mà vẫn có thể khiến anh đẹp trai đến thế. Sau này anh chụp nhiều ảnh đi. Đừng để đến lúc lớn tuổi, tóc rụng, da nhăn, cơ thể mập ú, lại hối hận lúc trẻ không chụp nhiều. Tương lai muốn khoe với các cháu về thời thanh niên trẻ đẹp thì còn có bằng chứng”.

Chữ Vân Hành nhìn cô, đôi mắt màu mực lấp lánh: “Cô nhắc nhở rất đúng”. Anh hơi cúi đầu, khi ngẩng lên nét mặt đã bình tĩnh như thường: “Tôi thích cô chụp cho tôi bức hình này. Nhìn tôi không quá khó coi như tưởng tượng”.

Triều Lộ vội vã reo lên: “Đương nhiên rồi, anh đâu có khó coi”.

Chữ Vân Hành nói: “Nhưng đáng đi của tôi rất khó coi”.

Triều Lộ biết rõ đây là lời nói thật, trong lòng không dung bỗng thấy tức giận. Về nguyên nhân và đối tượng khiến cô tức giận, cô hoàn toàn không rõ. Cô không phản bác, buồn buồn đứng cạnh giường đối mặt với Vân Hành. Cô cũng không nhìn anh, không có ý định bỏ đi, chỉ im lặng cúi đầu.

Bạn đang đọc truyện *Nửa Vòng Tròn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 13: Quán tính

“Triều Lộ”. Chữ Vân Hành gọi tên cô, tay phải bám vào nệm gắng sức từ trên giường đứng lên. Nhưng anh không biết dưới chân nhất thời mất lực khiến chiếc nệm bị trượt làm anh đứng không vững, ngã ngồi xuống. Triều Lộ theo bản năng kéo Vân Hành lại, chưa kịp chạm vào tay anh, theo quán tính cũng ngã sõng soài lên giường.

Chính xác là ngã úp lên người Chữ Vân Hành.

Mất mũi cô choáng váng. Khoảng cách trước mặt chưa tới một ly, cô nhìn thấy ánh mắt anh thâm thúy, đồng tử đen như viên đá lấp lánh dưới hàng mi dài rậm khẽ run run.

“Triều Lộ, xin lỗi cô”. Anh nói, tay phải nhẹ nhàng nâng cơ thể cô ra.

Cô bừng tỉnh, cuống quýt nhảy khỏi người anh, ý thức quay về, khuôn mặt như bị đun nóng: “Không sao, là do tôi đứng không vững. Tôi có làm anh bị thương không?”.

Anh đưa tay nỗ lực đỡ cơ thể ngồi dậy. Triều Lộ thấy anh khó nhọc vội vã cẩn thận đỡ Vân Hành, nhặt chiếc nệm dưới đất đưa cho anh.

“Cảm ơn cô, tôi không sao”. Anh cầm nệm đứng lên, khuôn mặt đỏ bừng. Để che giấu xấu hổ, anh đi lên phía trước, quay lưng về phía Triều Lộ: “Tôi không có ý mạo phạm nhưng đôi lúc cơ thể khiến tôi cảm thấy bất tiện”. Anh xoay người nhìn cô, nét mặt đã bình tĩnh: “Ngẫu nhiên, cảm xúc cũng sẽ như vậy”.

Triều Lộ lại gần ngược nhìn anh: “Không sao, ai cũng có lúc như thế mà”.

“Tôi rất vui khi cô nghĩ như vậy”. Anh cười một cách thoải mái.

“Vừa nãy...”. Triều Lộ cân nhắc làm sao để Chữ Vân Hành không cảm thấy lúng túng: “Tôi muốn hỏi, lúc nãy anh gọi tôi định nói điều gì?”.

“Tôi thấy cô hơi buồn nên muốn hỏi có phải do tôi đã nói gì sai không?”.

“Không phải”. Cô vội vã phủ nhận. “Tôi...”. Tự nhiên cô không biết giải thích thế nào, cuối cùng đành lựa chọn nói sự thật: “Tôi buồn cho anh”.

Ánh mắt Chữ Vân Hành sụp xuống, hàng mi rậm tạo thành đường cong bao lấy đôi mắt đẹp: “Cảm ơn cô”.

Triều Lộ không chắc chắn lắm về cảm xúc của anh khi nói câu cảm ơn. Cô cắn môi nói tiếp: “Tôi hi vọng anh không hiểu lầm. Tôi buồn, không phải từ sự cảm thông đối với người yếu đuối. Mà là...”.

“Thương xót?”. Anh nhìn sâu vào mắt cô dường như muốn xuyên thủng ra phía sau. Khóe miệng mang theo ý hiểu biết và cười mờ.

Triều Lộ yên lặng, trong lòng có tiếng nói đáp lại anh: Đúng vậy! Đúng vậy! Cô thương xót cho anh. Anh là một kiệt tác hoàn mỹ. Ông Trời đã sắp đặt cho anh sao lại vô tình tước đoạt sự toàn vẹn ấy? Kiên cường như anh nhưng cũng có lúc thấy xấu hổ khi phải đối mặt với cơ thể tàn tật của chính mình. Nghĩ đến đây, cô cảm giác trái tim mình như bị vật gì đó sắc nhọn đâm vào.

“Tôi nghĩ điều này không thể tránh khỏi. Nếu không phải vì tai nạn ô tô, cuộc sống của tôi sẽ khác bây giờ. Tôi có thể dùng hai tay hai chân để hoàn thành mọi việc. Nhưng tai nạn đã khiến tôi cả đời tiếc nuối. Tuy nhiên, vì trải qua đại nạn không chết đã cho tôi có nhiều cơ hội thử thách và can đảm làm việc hơn. Ví dụ như tôi không phải lo lắng về công việc hơi khác so với tình hình thực tế. Tôi đi Đức là để học và nghiên cứu về ngành tôi thích”. Anh cười rộ lên: “May mắn là tôi không thích học thể dục mà lại học triết học. Cuối cùng cũng không quá tệ. Tôi vẫn có thể làm được điều mà mình mong muốn”.

Triều Lộ nghe những lời này biết anh đang giải bày ưu tư.

“Dù sao cô cũng rất lợi hại”.

“Sao cơ?”. Triều Lộ khó hiểu hỏi lại.

Có lẽ Chữ Vân Hành đứng lâu mệt mỏi, cơ thể không tự chủ lui về phía tủ quần áo.

Triều Lộ thấy thế nhân tiện hỏi: “Anh có muốn ra phòng khách ngồi nghỉ không? Tôi cũng hơi mệt một chút, lát nữa sẽ dọn dẹp phòng cho anh”.

Chữ Vân Hành gật đầu, chống nạng lên phía trước, kéo cơ thể đi ra cửa, chân trái di chuyển thành nửa vòng tròn, chân phải tiếp tục lê theo. Triều Lộ chậm rãi đi sát phía sau ra phòng khách, tới khi Chữ Vân Hành đứng trước bàn, cô vội giành lấy chiếc ghế kéo ra cho anh.

Chữ Vân Hành chờ cô kéo một cái ghế khác ngồi xuống liền nói: “Tôi muốn nói cô rất có khả năng quan sát, mọi hành động nhỏ nhất đều không qua được mắt cô. Ví dụ như vừa nãy”.

“Vâng, có lẽ vậy”. Triều Lộ mỉm cười: “Tôi hi vọng sẽ không làm mọi người chán ghét”.

“Chỉ ít thì tôi không cảm thấy thế”.

Triều Lộ bật cười: “Vậy thì tốt quá. Lần trước tôi có nói qua, không lâu nữa rồi tôi có làm ở quầy lễ tân. Làm ở quầy lễ tân thì xây dựng ấn tượng đầu tiên là việc rất quan trọng”.

Trên mặt anh lộ vẻ “đánh giá cao thông tin chi tiết”.

“Ở quầy lễ tân của các công ty thường dùng bút bấm quầy đúng không?”

“Bút bấm quầy?”.

“Loại bút có để được dính cố định lên bàn, phần đuôi được nối với chiếc bút thông qua một cái dây nhựa như dây điện thoại”

“À, hóa ra là bút bấm quầy”. Anh nhắc lại.

Triều Lộ nhớ lần trước chính Chữ Vân Hành đã giải thích về sự chuyển động của chiếc xe lăn. Anh nói, người bình thường không hiểu rõ về xe lăn một tay là chuyện rất bình thường. Cô mỉm cười, học ngay câu đó: “Người bình thường không biết cách gọi cụ thể của chiếc bút cũng là điều bình thường thôi”.

Chữ Vân Hành cười thoải mái: “Rốt cục thì chiếc bút kia là như thế nào?”.

Triều Lộ giải thích: “Tôi đã từng gặp rất nhiều người sử dụng chiếc bút ấy. Số người dùng xong bấm bút lại trên để e rằng chưa đến một nửa. Lúc đó tôi cảm thấy, cho dù đối phương chức vụ cao thấp hay thân phận như thế nào thì ngay việc này họ cũng không làm được. Trong lòng tôi lúc ấy đã đánh giá thấp về những người có trình độ hay cấp bậc cao”.

“Có phần nguyên tắc”. Chữ Vân Hành cười lãnh đạm “Bởi vậy có thể thấy, kỷ thực tiêu chuẩn của cô đối với mọi việc tương đối cao”.

“Tôi đối với bản thân cũng đặt ra tiêu chuẩn rất cao”. Không hiểu sao cô lại thấy lo lắng, sợ anh cho rằng cô đối với mọi người thì nghiêm khắc còn đối với anh thì tỏ ra khoan dung. Cô không kịp được tiếp lời: “Còn anh thì sao?”. Vừa buột miệng hỏi, cô đã thấy ân hận: Rõ ràng là không có ý gì nhưng cũng khó tránh khiến người ta hiểu nhầm trong lời cô có ý hơn thua. Với thân phận như hôm nay, cô không nên làm như vậy.

Về mặt Chữ Vân Hành thân nhiên, thẳng thắn trả lời: “Tôi tự nhận đối với mọi việc, tôi dễ dàng tha thứ. Nhưng tôi nghĩ cô nhất định hiểu được một điều: Sự khoan dung và đánh giá là hai chuyện hoàn toàn khác nhau”.

Triều Lộ bị những lời nhẹ nhàng này của anh đánh trúng. Trong thoáng chốc, cô nghe thấy âm thanh của viên đá rơi tõm xuống đầm nước sâu, mang theo tiếng vọng réo rắt. Cô biết đó là ảo giác nhưng vô cùng chân thực.

Anh nhìn cô, tiếp tục nói: “Tiêu chuẩn của riêng tôi, có thể tóm tắt trong một câu: Ít nhất phải làm sao để khiến tự bản thân mình thấy chấp nhận được”.

Triều Lộ không nhịn được nói: “Điều này không dễ dàng. Tôi đoán, yêu cầu của anh đối với bản thân chắc không thấp?”.

Tay phải của Chữ Vân Hành nắm lấy tay trái: “Có những lúc tôi tàn nhẫn với chính mình”.

Triều Lộ mỉm cười: “Tôi tin”.

Anh liếc nhìn đồng hồ trên tường rồi im lặng. Còn Triều Lộ phát hiện ra tầm mắt di chuyển của anh liền hỏi anh có hay không còn việc khác nữa. Đồng thời cô đứng lên nói phải làm nốt cho xong những việc còn lại.

“Dạo này tôi đang phải làm luận văn”. Giọng anh mang theo ý áy náy: “Bản thảo và tài liệu tôi đều để trong phòng. Nếu có thể thì phiền cô dọn dẹp phòng ngủ trước giúp tôi”.

“ Có thể thay vô ga gối và lau bụi thôi được không?”.

“ Có thể”. Anh ngẫm nghĩ rồi nói: “ Từ nhỏ tôi không phải là người ưa sạch sẽ. Chỉ từ khi bị tai nạn giao thông, hệ hô hấp của tôi trở nên mẫn cảm, cho nên yêu cầu vệ sinh phòng tương đối hà khắc. Xin lỗi vì đã làm phiền cô”.

Triều Lộ nhớ anh đã hôn mê nhiều năm, thể chất trở nên kém là điều dễ hiểu. Cô vốn nghĩ việc ưa sạch sẽ chỉ là chuyện nhỏ huống chi bây giờ nghe anh nói vậy, trái lại cô thấy ngượng ngùng: “ Không phiền gì đâu”.

Anh đứng lên muốn theo cô vào phòng, Triều Lộ theo bản năng giữ anh ngoài cửa: “ Không không, anh đừng vào. Một mình tôi vẫn có thể dọn dẹp được”. Cô nhớ kỹ lời anh nói về hệ hô hấp rất nhạy cảm. Cho dù mở cửa thông gió cũng không làm cô lo lắng bằng việc để anh giúp rồi sẽ mang bệnh.

Chữ Vân Hành thở dài, nửa đùa nửa thật: “ Sớm biết thế tôi sẽ không nói vậy. Làm cho tôi có cảm giác mình thật vô dụng”.

Ánh mắt Triều Lộ nhấp nháy, cô cũng vừa đùa vừa thật nói với anh: “ Tôi đâu dám coi thường anh, giáo sư Chữ tương lai”.

“ Khoảng cách từ giảng viên đến tước vị ấy rất xa. Cho dù học vấn còn là thứ hạng”.

“ Đi từng bước một sẽ tới. Tôi nghĩ bây giờ anh chuẩn bị luận văn cũng là trải qua một bước trong quá trình đó đúng không?”.

“ Cô không thấy việc tranh chức tranh quyền là việc rất tầm thường sao?”.

“ Ai nói như vậy? Tôi cảm thấy gọi giáo sư nghe rất xuất sắc và lợi hại”. Triều Lộ không phải không ý thức được bản thân hôm nay đã trở nên nói nhiều từ khi nào. Một mặt cô tự nhắc nhở mình nên có chừng mực. Một mặt ngoài miệng lại không thể dừng được. “ Hơn nữa, chỉ cần nghiêm túc học tập thì việc đạt được chức vị tương ứng là điều rõ ràng. Đúng rồi, luận văn của anh nghiên cứu về cái gì?”.

“ Phân tích triết học đương đại phương Tây và phân tích hiện thực học”.

“ Ha ha”. Triều Lộ cười lớn. “ Hay”.

“ Hay cái gì?”.

“ Cũng may ... là tôi không hiểu gì hết”. Triều Lộ nói: “ Nhất định là rất khó hiểu và uyên thâm”.

Chữ Vân Hành nín nửa ngày, cuối cùng cũng cười phì ra, toàn thân cùng bàn tay chống nạng không ngừng rung lên. Cười xong anh mới thẳng lưng nói: “ Lần đầu tiên tôi phát hiện ra, trên người cô hóa ra cũng có tế bào hài hước”.

Triều Lộ sững sờ mãi mới lên tiếng: “ Đầu chỉ có anh, đối với tôi thì đây cũng là một phát hiện khá trọng đại”.

Bạn đang đọc truyện *Nửa Vòng Tròn* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 14: Dạo chơi công viên (Thượng)

Lúc Triều Lộ phải về thì ngoài trời đổ cơn mưa nhỏ. Chữ Vân Hành nói: “ Ở ban công có ô, cô cầm lấy đi”.

Triều Lộ cảm ơn, định đi lấy ô nhưng nghĩ tới điều gì liền quay lại hỏi: “ Nhà anh không chỉ có một cái ô đấy chứ?”.

“ Đúng là chỉ có một cái thôi”. Chữ Vân Hành thân nhiên trả lời: “ Tôi không dùng đến ô”.

Triều Lộ bỗng hiểu ra, ngượng ngùng đi lên ban công lấy ô rồi đứng trước mặt anh: “ Thứ bảy tuần sau tôi sẽ bảo mẹ tôi mang đến trả anh”.

“ Cuối tuần tới tôi phải về nhà. Cô và đi không cần phải đến đây”.

“ À, ra thế... Vậy mẹ tôi có cần phải đến giúp anh không?”.

“ Không cần đâu, cảm ơn cô. Một hai hôm thì ba con tôi tạm đối phó được. Hơn nữa, căn bản đi Hạ không cần ngày nào cũng phải đến chỗ ba tôi”. Bà Hạ Nhị Lan mỗi tuần đến nhà Chữ gia ba lần, các ngày còn lại thì qua nhà người khác làm việc.

“ Vậy thì...”. Triều Lộ nói: “ Tôi về đây”.

Chữ Vân Hành vẫn đứng cạnh cửa: “ Lúc rảnh rồi mới cô tới chơi”.

Đương nhiên Triều Lộ chỉ coi như đây là lời khách sáo. Mặc dù nghĩ vậy nhưng miệng cô vẫn đáp: “Được”.

Cô chờ cho cánh cửa khép hẳn mới nhấn nút thang máy. Thang máy đang từ tầng một lên đến tầng hai, cửa nhà Chử Văn Hành bỗng mở. Chỉ thấy anh nhìn về phía cô gọi một tiếng, ngay sau đó từ trong phòng đi ra.

“May mà cô chưa xuống”. Chử Văn Hành bước coi bộ gấp gáp, mới được một đoạn đã thấy hô hấp của anh thay đổi nặng nề. Để chiếc nạng dựa vào tường, anh lấy từ trong túi áo ra hai tờ giấy: “Tôi không dùng đến hai cái vé này. Cô cầm lấy mà đi chơi với bạn trai cho vui”.

“Đình” – cửa thang máy mở, Triều Lộ không để ý, cúi đầu nhận tờ giấy trong tay anh – hóa ra là hai tấm vé vào cửa của khu vui chơi.

Khu vui chơi “Mộng Chi Cốc” này mới mở gần hai năm nay. Triều Lộ chưa từng đến đó, chỉ thấy mọi người nói bên trong có rất nhiều trò chơi mới mạo hiểm được giới trẻ hoan nghênh. Triều Lộ nghĩ thầm, không biết Chử Văn Hành có người bạn nào không tìm không phải đưa vé cho anh.

Cô trả tấm vé lại nhưng anh không nhận. Triều Lộ sững sốt, suy nghĩ một chút, cuối cùng vẫn đặt tấm vé vào túi áo anh: “Giá tấm vé này rất đắt, so với hai ngày công của tôi cao gấp hai lần, tôi mà nhận quả là không thích hợp”.

“Đây không phải tiền công, càng không phải tiền bồi dưỡng”. Anh dựa tay vào tường để đứng cho vững hơn: “Tôi chỉ muốn sử dụng chiếc vé này thật có ích. Cô cũng nói giá vé rất đắt đúng không?”.

“Thế nhưng...”. Cô do dự trả lời: “Người khác đưa cho anh tấm vé, nói không chừng là muốn anh với bạn gái đi chơi. Anh lại chuyển cho tôi, biết đâu là phụ ý tốt của người ấy?”.

“Thật ra tấm vé này là do tôi mua”. Anh muốn cười nhưng nét mặt chần chờ.

Triều Lộ không biết phân biệt ra sao. Nếu Chử Văn Hành không có ý định đi chơi thì hà tất lại mua hai tấm vé đắt tiền như thế.

“Được rồi, xem như nếu tôi nói không rõ ràng thì cô sẽ không nhận phải không?”. Gương mặt Chử Văn Hành như bất đắc dĩ, nói chuyện không được tự nhiên: “Nếu như...nếu như tôi cho cô biết, hai tấm vé này là của sinh viên tặng thì cô có tin không?”.

Triều Lộ có phần đoán ra: “Là sinh viên nữ phải không?”.

“Đúng vậy”. Anh nói: “Chắc cô nghĩ, tình trạng của tôi như vậy mà có chuyện phát sinh thì quả là khó tin. Thậm chí còn nghi ngờ tôi bịa đặt?”.

Triều Lộ nửa giây không chần chờ, lắc đầu liên tục: “Hoàn toàn không phải vậy”.

Anh dường như thờ dài.

Cô chất vấn: “Cuối cùng, sao lại thành ra hai tấm vé thế này?”.

Anh cười hơi ngượng ngùng: “Lúc đó tôi cũng hơi choáng váng, không biết xử lý thế nào cho thích đáng, đành nhanh trí nói vừa vặn tôi cũng muốn cùng bạn gái đi chơi. Nếu không có công thì không có lộc, thầy giáo sẽ không vô duyên vô cớ nhận quà tặng của sinh viên. Nhân tiện cô ấy có sẵn vé, tôi bỏ tiền mua luôn”.

Triều Lộ tấm tắc: “Anh thật là giáo hoạt – Nói như vậy, anh không những đã khéo léo từ chối, đồng thời còn thanh minh mình là người đã có chủ, chặt đứt triệt để mọi niệm tưởng của đối phương.

“Bây giờ cô đồng ý nhận tấm vé này rồi chứ?”.

Triều Lộ vươn tay về phía túi áo của anh, móc tấm vé ra bỏ vào túi mình.

Chử Văn Hành giúp cô nhấn nút thang máy: “Tạm biệt, Triều Lộ”.

“Tạm biệt”. Cô nói: “Còn nữa, cảm ơn tấm vé của anh”.

Thang máy đã bị người ở tầng khác nhấn qua, lúc này đang từ tầng cao nhất chậm chạp chạy xuống. Triều Lộ nhìn bóng lưng anh khập khiễng, theo bản năng nắm chặt chiếc ô trong tay.

.....

“Tôi không dùng đến ô”.

“Chắc cô nghĩ, tình trạng của tôi như vậy mà có chuyện phát sinh thì quả là khó tin. Thậm chí còn nghi ngờ tôi bịa đặt?”.

Trong đầu cô nhiều lần lộn vồn hai câu nói của anh.

Bỗng nhiên, chính cô không biết mình đã nghĩ gì mà thốt lên gọi anh: “Chử Văn Hành”.

Giọng nói của cô không lớn, chỉ là trong khoảng không rộng rãi có chút vọng lại.

Triều Lộ đợi anh dừng nạng, động tác vất vả quay lại phía sau, cô tiến lên nói: “Anh...anh đi chơi thật sự có gặp khó khăn không?”.

Anh trầm ngâm suy tư hỏi: “Ý cô là sao?”.

“Tôi muốn hỏi nếu anh ngồi trên đu quay cao chọc trời thì có vấn đề gì không?”.

“Tôi nghĩ là được”.

“Ngày mai cùng đi với tôi nhé?”. Cô không nhận ra mặt mình lúc này đang đỏ bừng: “Khi từ chối học trò của mình, anh từng nói, không có công thì không có lộc. Nếu anh đi cùng tôi, tôi sẽ không coi như tự nhiên nhận quà của anh”.

“Ngày mai tôi có thời gian”. Anh cúi đầu không nhìn cô: “Nhưng tôi e là cô sẽ thấy mất hứng”.

Triều Lộ nói: “Tôi muốn đến đây chơi từ lâu rồi nhưng tiếc giá vé đắt quá. Khó khăn lắm mới được vé miễn phí, nhất định tôi sẽ tận dụng thật tốt. Dù sao thì những trò chơi này cũng rất mạo hiểm, nếu anh không thể lên thì có thể ngồi ở dưới đợi tôi”.

“Không thành vấn đề”. Dường như anh rất thích lời đề nghị này: “Tôi có thể giúp cô mua ít đồ ăn và những thứ khác”.

Cửa thang máy một lần nữa mở ra rồi khép lại.

Triều Lộ lại nhấn thang máy lần nữa: “Ngày mai gặp nhau trực tiếp ở công viên nhé?”.

“Được”. Anh nhìn theo cô bước vào thang máy.

Lúc đi thang máy xuống dưới, Triều Lộ bắt đầu nghi ngờ khả năng mình đã phạm phải sai lầm ngu ngốc. Trước đó trong lòng cô còn chê cười người tặng Chữ Vân Hành tấm vé là không tìm không phải. Chính cô giờ đây làm việc như vậy thì đáng bị gọi là gì?

Cô suy nghĩ hồi lâu mới nghĩ ra một từ: Ma xui quỷ khiến.

Tiếng mưa rơi đập vào chiếc ô nghe lộp bộp. Triều Lộ đi dưới ô chăm chú nhìn một bé trai chạy cách đó không xa. Trên người bé trai đó mặc chiếc áo mưa nhỏ màu vàng.

Có lẽ trời mưa, Chữ Vân Hành cũng mặc áo mưa ra ngoài? Cô hi vọng ngày mai trời sẽ không mưa.

Ngày mai? Đột nhiên trong đầu Triều Lộ chợt nghĩ đến điều gì. Cô vội vàng lấy điện thoại di động từ trong túi ra, chưa kịp ấn số thì điện thoại trong tay bỗng rung. Cô nhìn số máy hiện lên.

“Chữ Vân Hành?”.

“Triều Lộ”. Bên kia đầu dây điện thoại, giọng nói của anh vẫn nhẹ nhàng như trước: “Thật ngại quá, lúc nãy quên không hỏi cô, ngày mai mấy giờ gặp nhau?”.

Triều Lộ trả lời: “Tôi cũng định gọi để hỏi anh đây. Anh xem, mười giờ được không?”.

“Được”.

Cô nhìn nước mưa đang nhỏ xuống viên ô, chần chừ hỏi thêm: “Nếu ngày mai trời mưa, anh có đi không?”

“Ngày mai, trời không mưa đâu”. Anh nói: “Tôi vừa mới kiểm tra dự báo thời tiết rồi”.

“Vậy ngày mai mười giờ gặp lại”.

“Được”.

Lần đầu tiên Triều Lộ tỉnh giấc, cô đưa mắt nhìn chiếc đồng hồ để đầu giường thấy mới ba rưỡi sáng.

Cô vừa mới thoát ra khỏi một giấc mơ, không nhớ rõ nội dung cụ thể. Chỉ nhớ cô ngồi trên chiếc đu quay cao chọc trời, trong tay cầm chiếc kẹo bông lớn màu hồng, cô quay lại nói với người ngồi đối diện: “Tôi vui lắm”.

Sau đó, cô tiếp tục ngủ. Lần thứ hai tỉnh dậy là bảy giờ sáng.

Đã là đầu hạ, hừng đông rất sớm. Bảy giờ sáng mà mặt trời đã lên cao.

Cô nhảy xuống giường kéo rèm cửa sổ, hướng ra bên ngoài hít sâu một hơi. Quả nhiên trời nắng, trên mặt đất nước mưa đã khô.

“Con muốn ra ngoài à?”. Bà Hạ Nhị Lan thấy cô thay quần áo liền hỏi.

“Vâng”. Không hiểu sao cô thấy chột dạ.

“Có ăn cơm tối không?”

“Con sẽ về, có điều mẹ đừng chờ con. Khi nào con về thì tự làm đồ ăn là được rồi. Nếu đi chơi về muộn, con sẽ ăn luôn bên ngoài”. Cô nhìn ánh mắt mẹ đang đi dạo khắp người cô, vội vàng cầm túi đi ra cửa: “Mẹ, con đi đây”.

Bà Hạ Nhị Lan không truy vấn nữa. Lúc Triều Lộ xuống dưới lầu, cô tự trách mình đã quá nhạy cảm. Ngày hôm nay cô vốn không có gì khác thường, chẳng qua chỉ là một chuyến đi chơi ngày nghỉ. Cùng bạn đi chơi nên cô để mặt mộc không trang điểm, mặc quần Jeans và áo phông bình thường. Cô cũng không biết mình khàn trương vì điều gì khi đối mặt với câu hỏi tiện miệng của mẹ.

Khu vui chơi được xây dựng ở ngoại ô thành phố, cũng may có tàu điện ngầm chạy thẳng. Mặc dù cô chưa đến đây bao giờ nhưng vẫn thuận lợi tìm được chỗ. Dựa theo bảng chỉ dẫn giao thông của tàu điện ngầm chỉ cửa ra gần nhất, đi chưa đến ba phút đã đến cổng công viên “Mộng Chi Cốc”.

Ở cổng có rất nhiều người nhưng liếc mắt cô nhìn thấy anh ngay. Cô hướng về phía anh vẫy tay một cái. Chắc anh đã nhìn thấy cô nên hơi giờ bàn tay phải cảm nạng lên chào. Cô vội vàng chạy tới.

“Anh đến sớm hơn tôi à?”. Cô tin chắc rằng bây giờ mới chín giờ bốn lăm.

“Tôi chưa từng tới đây, không rõ rốt cuộc sẽ mất bao lâu, sợ đi chậm làm cô phải chờ nên đi có hơi sớm”.

“Anh có mệt không?”. Cô hỏi mà lo lắng không biết anh đứng đây đã bao lâu.

“Tôi không mệt”.

Soát vé xong đi vào cửa có xe ô tô đưa đón khách đi bộ. Triều Lộ thấy một chiếc xe còn trống hai chỗ, cô nhanh chóng cùng Chử Vân Hành ngồi lên.

“Nhiều năm rồi tôi mới đến công viên giải trí”. Xe bắt đầu chạy, Chử Vân Hành nói: “Cảm ơn cô đã cho tôi một cơ hội”.

“Tôi sợ anh nghĩ cho tôi là hồ đồ. Hôm qua từ nhà anh về, tôi đã hối hận”.

“Hối hận?”. Anh nhíu mày hỏi.

Xem ra anh không thích từ này, cô vội hoảng hốt: “Bởi vì tôi sợ anh miễn cưỡng nhận lời”.

Chân mày anh dần ra: “Không miễn cưỡng... mà là tôi rất cần can đảm”.

Triều Lộ mỉm cười, trong lòng hơi đau khổ. Cô không khỏi suy nghĩ, nếu đổi lại là cô, liệu cô có dũng cảm chống nạng đến khu giải trí này vui chơi không. Cô nghĩ là mình sẽ kiên quyết từ chối.

Chiếc xe điện dừng lại tại một trạm cáp treo ngắm cảnh, du khách ngồi hay xuống tùy ý. Triều Lộ quan sát bốn phía, thấy khung cảnh ở đây đều là những trò chơi mạo hiểm, cô nói: “Chúng ta ngồi tiếp hay xuống xe?”.

“Không”. Chử Vân Hành chống nạng đứng lên trước. “Tôi nghĩ chúng ta xuống một chút đi”.

Triều Lộ không cách nào khác đành bước xuống xe.

Bạn đang đọc truyện *Nửa Vòng Tròn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 15: Dạo chơi công viên (Hạ)

“Cô đi sang bên phải đi”. Chử Vân Hành nói: “Tôi kiểm soát nửa bên trái cơ thể không được tốt, sợ chân trái sẽ dẫm vào cô”.

Triều Lộ đang đi phía sau cách xa nửa bước do chưa quen sóng vai cùng anh. Chột nghe anh quay lại nói vậy, phản ứng có chút xấu hổ, vội vàng làm theo, đi sang phía bên phải.

“Cô thích chơi cái gì trước?”. Chử Vân Hành nhìn xung quanh nói: “Tôi nghĩ chơi trò kia được đấy”.

Triều Lộ nhìn theo tầm mắt anh, ở đó là một tòa tháp cao được cấu tạo bởi các khung song song. Tòa tháp ấy nâng lên hạ xuống với tốc độ rất nhanh. Người ngồi trong rơi từ trên cao xuống như bị mất trọng lực. Lặp đi lặp lại như vậy khiến du khách liên tục la hét ầm ĩ.

“Trước đây cô đã chơi trò này chưa?”. Anh hỏi.

“Chưa. Ngày xưa tôi được ba dẫn đi một lần nhưng hồi đó không có những trò chơi mới lạ như thế này”.

“Vậy thử xem sao”. Giọng nói anh tràn ngập sự cổ vũ: “Nếu như cô không thấy sợ”.

“Còn anh?”.

“Tôi xếp hàng cùng cô, sau đó sẽ ngồi ở dưới chờ”. Hôm nay là ngày nghỉ nên các trò chơi hấp dẫn đều rất đông người xếp hàng. “Trời nóng quá, lát nữa cô có cần ai đó mua cho cái gì để uống không?”.

“Đúng đấy, để tôi đi mua”. Cô suy nghĩ nhưng không cự tuyệt lời đề nghị của anh: “Anh qua bên ghế kia ngồi chờ tôi là được rồi. Nhìn hàng dài thế này phải mất ít nhất nửa tiếng nữa mới được lên”.

“Tôi vừa ngồi rồi. Hôn nữa lúc đón xe, dọc đường đi tôi cũng đã nghỉ ngơi”. Anh điềm đạm nói, cổ tỏ ra không có ý cho cô cự tuyệt. “Tôi đồng ý, nếu mệt, anh cứ tự nhiên qua bên kia ngồi nhé”.

Cuối cùng thì Triều Lộ vẫn làm theo ý anh. Hai người đi đến cuối hàng.

Có một số người quay lại nhìn họ.

Triều Lộ biết lý do vì sao nhưng cô không có cách nào bắt họ dừng nhìn. Chữ Vân Hành từng nói đến “can đảm”, ngoài những hạn chế bị áp đặt bởi cơ thể, nhiều hơn nữa còn là thái độ của mọi người xung quanh ở khu vui chơi giải trí khi nhìn vào cơ thể khuyết tật của anh.

“Chơi xong cái này chúng ta qua bên kia chơi được không? Trước kia tôi chơi tàu lượn thấy không khác với trò này mấy, chẳng qua là trò này trông có vẻ hiện đại hơn”. Chữ Vân Hành hơi giơ hai tay lên chỉ cái nạng về phía một trò chơi khác cách đó không xa.

Lần này, Triều Lộ không dằn xếp nữa: “Chúng ta nói trước đã nhé. Tôi lên đây chơi còn anh sau khi xếp hàng xong phải ra ghế nghỉ ngơi, không được theo tôi nữa”. Bên này người xếp hàng thành một dãy dài, đừng nói đến Chữ Vân Hành mà ngay cả người bình thường cũng cảm thấy mệt mỏi.

Anh nhẹ nhàng nhún vai tỏ ý không sao: “Để xem thế nào đã”.

Triều Lộ chất vấn: “Tôi thấy lần trước trong buổi đi bộ từ thiện anh có dùng chiếc nạng bốn chân, sao hôm nay lại không cầm đi? Dùng cái nạng ấy có phải tiết kiệm nhiều sức lực không?”.

Anh cố ý khoa trương ho khan một cái: “Thế nhưng thưa tiểu thư, cô không cảm thấy cái nạng ấy trông rất khó coi à?”.

Lời anh nói làm cô ghen hờn.

Phỏng đoán trước đó không sai biệt lắm, hơn nửa tiếng sau thì đến phiên bọn họ.

Triều Lộ tận mắt nhìn thấy một nhóm khách đi xuống, họ bị dọa đến nỗi thất tung bát đĩa, có người khóc rung rung, còn có người tưởng chừng sắp bị nôn. Sắc mặt cô theo đó mà trắng bệch.

“Cô thấy sợ à?”. Chữ Vân Hành đang định ra khỏi hàng, có lẽ nhìn thấy sự khác thường của cô liền dừng lại hỏi.

Triều Lộ theo bản năng níu chặt cánh tay anh, nuốt nước bọt, nói: “Này, trò chơi tôi chơi trước đây khác hoàn toàn thế này. Hình như thật sự rất khủng khiếp”.

“Rốt cuộc có lên hay không đấy?”. Phía sau đã có khách giục.

Chữ Vân Hành nói: “Trò tôi chơi trước kia cũng không giống. Thôi, tôi cũng đi lên chơi thử xem sao”.

Triều Lộ từ chỗ hoảng sợ nay đã tỉnh táo trở lại, cô buông tay anh ra lắc đầu liên tục: “Không không không, như vậy không được”.

“Sao lại không được?”. Chữ Vân Hành chớp chớp mắt hỏi nữ nhân viên đứng đó: “Người tàn tật có được lên không?”.

“Cái này... Chúng tôi chỉ quy định nhưng người bị bệnh tim, cao huyết áp và các bệnh tim mạch khác không được lên”. Người nói chuyện là một cô gái rất trẻ tuổi, nhìn qua trông khá hiền lành, ánh mắt chăm chăm nhìn Chữ Vân Hành, đôi gò má ửng hồng: “Người như anh... không có quy định”.

Triều Lộ thấy thế liền nghĩ, cô gái này nhất định bị mê mẩn bởi vẻ đẹp trai tuấn tú của anh rồi.

“Quá tốt, tôi không bị bệnh tim, cũng không bị cao huyết áp”. Chữ Vân Hành cười, quay lại nói với Triều Lộ. “Thôi nào, tôi muốn đi lên, cô mà bỏ đi, tôi không có thêm một tay để kéo cô lại đâu”.

Triều Lộ đành ngoan ngoãn làm theo.

Lúc đi xuống, sắc mặt hai người đều trắng bệch. Triều Lộ còn gần như lão đạo nói gì đến Chữ Vân Hành. Anh loạng choạng bước đi, suýt nữa thì té ngã, may mà có Triều Lộ đỡ được, dắt anh lại chiếc ghế gần đó, chậm rãi dìu anh ngồi xuống.

“Hày, tôi cứ tưởng anh gan lớn không biết sợ”. Cô thả lỏng cơ thể, không quên trêu anh một câu.

“Người bị rơi vào trạng thái không trọng lượng, mấy ai là không sợ”. Anh đáp lời, khí thế vẫn hết sức hùng hồn: “Cô thấy cơ thể mình thế nào? Cảm giác có ổn không?”.

“Rất tốt”. Cô nói: “Đúng rồi, trò chơi này tên gì vậy?”.

“Nếu đầu óc không bị choáng váng thì tôi nhớ trò này tên là: Thiên địa song hùng”.

“Ồ, cái tên này cũng không tệ nhỉ? Bây giờ anh định theo tôi xếp hàng chơi trò tiếp theo à?”. Anh cười giảo hoạt: “Kế hoạch có chút thay đổi nhỏ. Có lẽ tôi muốn điên cuồng hơn thế nữa”.

Trong nháy mắt, Triều Lộ đã hiểu ý tứ của anh: “Anh lại muốn đi lên à?”.

“Tôi hiếm khi được đến đây chơi, không biết lần sau sẽ là bao giờ, tôi lại đang có một chiếc vé rất giá trị trong tay”.

Triều Lộ chăm chăm nhìn anh nửa phút, bỗng chốc cô từ trên ghế đứng lên.

“Này, cô đi đâu đấy?”. Anh quỳnh quáng hỏi với theo. “Anh không thấy là tôi đang giận à?”.

Triều Lộ quay lại nói: “Tôi nghĩ là tôi không thể chờ anh chạy đi mua nước về uống”. Cô chỉ vào quầy đồ uống ở bên trái. “Chúng ta phải mất rất nhiều thời gian để xếp hàng. Có lẽ tôi nên đi mua hai chai nước trước đã”.

“Tôi có thể đi”.

“Nếu anh không muốn tôi giận thì nên quay lại và ngồi xuống đó cho tôi”. Giọng nói của Triều Lộ khá hung hăng, không có chỗ cho anh đàm phán.

Chữ Vân Hành biết điều lập tức ngồi bất động.

Ở quầy đồ uống, mới đầu Triều Lộ định mua hai chai nước suối, nghĩ tới Chữ Vân Hành mở nắp chai không tiện nên cô chuyển sang mua hộp đồ uống bằng giấy Tetra Pak.

Cô đưa hộp đồ uống bằng giấy cho Chữ Vân Hành, anh tháo ống hút cắm vào miệng hộp, uống một ngụm.

“Tôi không biết anh uống gì nên mua đại”.

Anh liếc nhìn chai nước trên tay cô: “Không, cô rất chu đáo”.

Triều Lộ khẳng định anh đã nhận ra mối quan tâm của cô, bèn hỏi: “Hay là anh thích uống nước suối?”.

“Tôi không kén chọn đâu. Tất nhiên là hộp giấy sẽ tiện hơn cho tôi”.

“Tôi cũng nghĩ như vậy”. Triều Lộ suy nghĩ rồi nói: “Thế nhưng nắp chai không làm khó anh được. Tôi đã thấy anh đối phó với nó như thế nào rồi. Chẳng qua tôi cảm thấy chúng ta nên giữ gìn sức lực. Tôi nghĩ trò chơi tiếp theo không thể dễ dàng hơn trò chơi trước”.

Chữ Vân Hành cười đáp: “Cô nói không sai”.

Triều Lộ cũng cảm thấy thoải mái hơn: “Ngoài ra, chai nước này tôi sẽ cầm giúp anh. Khi nào muốn uống, tôi sẽ đưa cho”.

“Cảm ơn cô”. Anh nói: “Cứ tưởng trang bị gọn nhẹ là đi. Lần sau xem ra tôi phải mang theo cái ba lô rồi”.

Lần sau?

Triều Lộ choáng váng mắt vài giây, đến khi bình tĩnh thấy vẻ mặt Chữ Vân Hành vẫn nhẹ như mây, cô mới thấy mình đã suy nghĩ hơi nhiều. Cô uống mấy ngụm nước xong đỡ anh dậy, nói: “Tôi nghĩ ngồi ổn rồi, còn anh?”.

Lần này bọn họ không được may mắn, trong lúc xếp hàng, Chữ Vân Hành bị nhân viên làm nhiệm vụ giữ lại.

“Người tàn tật không được vào chơi”. Anh ta nói xong liền dẫn dò du khách ở phía sau tiến lên.

Triều Lộ không có thời gian nhìn sắc mặt của nhân viên làm nhiệm vụ, cô chỉ hơi lo lắng nhìn Chữ Vân Hành. Được chơi trò này hay không cô không quan tâm. Thế nhưng lời nói này khiến cô khó chịu, cũng không biết Chữ Vân Hành sẽ phản ứng ra sao.

Chiếc tàu lượn đã đầy người ngồi, Chữ Vân Hành và Triều Lộ không làm trở ngại những du khách từ phía sau tiến lên. Cho đến khi chiếc tàu lượn khởi động, Chữ Vân Hành mới bắt đầu lên tiếng: “Tiên sinh, theo tôi được biết thì không có quy định nào cấm người tàn tật không được chơi”.

Nhân viên làm nhiệm vụ hắng giọng nói: “Tuy nhiên vẫn có ngoại lệ. Chúng tôi cũng chỉ xuất phát từ sự lo lắng an toàn cho quý vị”.

“Tôi rất cảm ơn về sự lo lắng đó”. Anh không tỏ ra độc đoán nói tiếp: “Nhưng tôi khẳng định mình không bị bệnh tim, cao huyết áp hay các bệnh tim mạch khác”. Anh hiển nhiên học tập một cách linh hoạt những điều mà nữ nhân viên trước đó đã nói. “Tôi chỉ đi lại hơi khó khăn, tôi hoàn toàn tin tưởng vào sự an toàn của các thiết bị bảo hiểm này. Các anh cũng đâu muốn ai đó nhảy múa trên tàu lượn đúng không?”.

“Cái này thì...”

“Rất xin lỗi nếu như tôi có nói gì mạo phạm đến anh”. Đột nhiên anh đến bên Triều Lộ, thì thầm vào tai cô. Rồi không đợi Triều Lộ kịp phản ứng, anh quay lại nói với nhân viên kia: “Tôi thật sự rất muốn được cùng bạn gái đi tàu lượn một lần”.

Triều Lộ như hóa đá, đứng ngẩn ngơ.

“Thôi, cho người ta lên đi”.

“Hãy, cứ xử không nên cứng nhắc như vậy”.

“Người khuyết tật hiếm hoi lắm mới có dịp đi chơi với bạn gái, đừng có làm hỏng tình cảm của người ta nữa”.

Du khách phía sau nhin không được, đều lên tiếng ủng hộ.

Chiếc tàu lượn đứng lúc vừa ngừng lại.

“Được rồi, được rồi, hai người lên đi”. Tay nhân viên kia đã hoàn toàn bị thuyết phục.

Triều Lộ vẫn đứng bất động một chỗ. Chữ Vân Hành bấy giờ mới thấy ngượng ngùng, hoàn toàn mất hết vẻ đĩnh đạc và khí phách như vừa nãy. Anh kéo cô, khẽ giọng nhắc: “Đi thôi, tôi không muốn như vậy mà mất hứng. Cô bỏ qua những gì tôi vừa nói nhé”.

Triều Lộ ngồi lên tàu lượn, nói với Chữ Vân Hành: “Đầu tiên là tranh luận, sau đó là hành động. Anh thật là giáo hoạc”.

Chữ Vân Hành chưa kịp tiếp lời thì chiếc tàu lượn đã vọt đến cửa mạo hiểm thứ nhất. Anh quên mất định nói với cô điều gì còn cô hiển nhiên cũng không rảnh rỗi để nghe, hai người đồng loạt kêu to: A...a.

Không biết có phải đã thích ứng với kiểu vui chơi mạo hiểm này không, mặc dù Triều Lộ và Vân Hành ngồi trên tàu lượn bị lắc lộn xộn một trận nhưng lúc xuống dưới mặt đất không bị phản ứng nhiều như khi chơi trò “thiên địa song hùng”.

Chữ Vân Hành xin lỗi Triều Lộ vì lúc nãy trước mặt nhân viên làm nhiệm vụ nói dối gọi cô là bạn gái. Thật ra Triều Lộ không hề tức giận, đó chỉ là lý do thuyết phục ngoài ý muốn của anh. Cô đã sớm không để bụng, chỉ nói với anh là cô đồng ý mỗi lần này thôi.

Chữ Vân Hành sáng khoái nhận lời. Anh chỉ hỏi lại: “Nếu lần sau còn bị ngăn lại thì phải nói thế nào đây?”.

Triều Lộ ngẫm nghĩ, đỏ mặt trả lời: “Cùng lắm tôi sẽ giải thích với nhân viên đó là do...tôi sợ nên muốn bạn trai cùng đi”.

Chữ Vân Hành cười không kiềm chế nổi, còn Triều Lộ vừa then vừa giận, không nhịn được giơ tay lên đập anh một phát.

Bỗng nhiên anh dừng cười, đôi mắt mờ mịt như hai đầm nước sâu hiện lên làn sóng nhỏ.

Triều Lộ thấy không đứng ở đâu đó, cô mở mắt nhìn về phía xa xa, ở đó có một sạp nhỏ bán kẹo bông. Trên tay một vài du khách cầm chiếc kẹo, ngoại trừ màu trắng truyền thống, còn có màu hồng và màu lam nhạt, bông lên thành một túm lớn trông đặc biệt hấp dẫn.

Triều Lộ nhớ tới giấc mơ tối qua, trong giấc mơ, trên tay cô cũng cầm một chiếc kẹo bông thật lớn.

Cô lắc đầu, cảm giác mình không nên nghĩ lung tung. Vừa lúc có một chiếc ô tô điện đưa đón du khách đi qua. Cô quay lại hỏi Chữ Vân Hành: “Ngồi xe ngắm cảnh chỗ khác nhé?”.

“Được. Chúng ta nên chọn một chiếc để ngồi”. Nói xong, anh chỉ vào sạp kẹo đường: “Tôi thấy cô nhìn chăm chăm vào kia, chúng ta lại đó mua nào”.

“Để tôi mua cho”. Cô ngăn anh lại. Sạp hàng đó không xa nơi này lắm nhưng không tính là gần trong gang tấc, đến nơi cũng phải mất trăm mét. Cô không muốn anh tiêu hao quá nhiều thể lực.

“Không được, Triều Lộ”. Anh kiên quyết: “Tôi không thể làm được nhiều chuyện nhưng vẫn có thể đi vài bước mua kẹo đường cho cô”.

“Anh biết không?”. Triều Lộ nhìn xuyên qua chiếc đu quay trong suốt cao chọc trời, cảnh vật dưới mặt đất càng lúc càng nhỏ hơn, nhẹ nhàng nói: “Chuyện bây giờ và giấc mơ của tôi ngày hôm qua giống nhau như đúc”.

“Giấc mơ?”. Anh hứng thú nhìn cô.

“Vâng. Lẽ ra tôi không phải là kiểu người vì hưng phấn trước khi đi chơi mà nằm mơ. Hồi tiểu học, trước khi đi du xuân tôi có gặp tình huống như vậy, sau thì không thấy nữa. Thế nhưng đêm qua, tự nhiên tôi lại nằm mơ được đi công viên, được ngồi trên chiếc đu quay cao chọc trời”.

Anh cười như không cười hỏi cô: “Đi một mình sao?”.

Cô chăm chú nghĩ lại: “Tôi không thấy hình dáng của người khác nhưng trong ý thức thì bên cạnh tôi hẳn còn có một người nữa”.

“Dựa vào cái gì mà cô biết?”

Cô đưa mắt chuyển hướng: “Bởi vì tôi đã nói chuyện với người đó”.

“Cô nói gì?”.

Cô cúi đầu, nhìn chiếc kẹo đường trong tay, thấp giọng nói: “Tôi đã nói rằng tôi thấy rất vui”.

Bạn đang đọc truyện *Nửa Vòng Tròn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 16: Đến nhà

Triều Lộ và Chữ Vân Hành càng chơi càng hăng, có thể nói như chìm vào cảnh đẹp. Thậm chí, Chữ Vân Hành còn điên khùng cùng Triều Lộ chơi các trò chơi dưới nước. Triều Lộ không can ngăn ý định của anh mà còn vui vẻ chơi đùa như hai kẻ điên. Trước đó, hai người không chuẩn bị đầy đủ nên không mang theo quần áo khác. Bởi vậy, ở trò chơi thứ nhất, khi nhìn thấy dòng thác hùng dũng tiến vào, Triều Lộ còn lo lắng quần áo sẽ bị ướt hết. Đến lúc từ trên ghềnh lao xuống, bị ướt như chuột lột, cả hai nhìn nhau ôm bụng cười to.

Lát sau, cả người không còn lấy một chỗ khô ráo nhưng bọn họ không thềm thêm xia. Hai người còn chơi thêm hai trò nữa sau đó mới luyến tiếc đi về. Lúc này đã là bốn giờ chiều.

Chữ Vân Hành nói ở gần đây có bán áo phông mang logo Mộng Chi Cốc, rồi anh lập tức bỏ tiền đi mua hai cái. Cũng may thời tiết còn nóng nên tuy trời đã sẫm tối, mặc áo ngắn tay sẽ không sợ lạnh. Cuối cùng vẫn không thể mặc quần áo ướt. Triều Lộ và Vân Hành cầm áo vào toilet gần đó để thay.

Triều Lộ động tác nhanh chóng, thay áo xong trước ra ngoài đợi anh. Trong lòng cô không lo lắng nhiều về Chữ Vân Hành. Cô đã từng chứng kiến anh dùng một tay mở nắp chai như thế nào. Cô cũng biết bình thường anh là một người có đầy đủ năng lực để tự gánh vác mọi việc. Nếu ở nhà, anh có thể thoải mái ứng phó thì bây giờ nhất định sẽ không có vấn đề gì hết.

Thời gian chờ đợi so với dự đoán của cô còn ngắn hơn, đại khái chỉ mất ba bốn phút, Chữ Vân Hành đã thay áo xong đi ra, chiếc áo ướt được đặt lên tay trái. Triều Lộ đón lấy chiếc áo ướt của anh vắt lên tay mình cùng chiếc áo ướt của cô.

“Tiếc là ở đây không bán quần”. Chữ Vân Hành nói.

“Trời không lạnh, đi một lát là khô ngay”. Cô thật bụng không thềm đề ý: “Dù sao chúng ta cũng về nhà thôi”.

“Cô nói cũng phải”. Anh nói: “Vốn là tôi đang định mời cô ăn cơm. Buổi trưa chúng ta đã không ăn gì”. Nhà hàng trong công viên rất đông nên buổi trưa bọn họ chỉ mua hai cái xúc xích nóng ăn tạm.

Triều Lộ quả thật thấy đói bụng. Cả ngày tiêu hao năng lượng không hề nhỏ. Cô nghĩ, Chữ Vân Hành dù sao cũng là đàn ông, buổi trưa ăn ít như vậy, bây giờ chắc còn đói bụng hơn.

Ra khỏi cổng công viên, cô thấy anh giờ nạng ra vẫy xe liền vội vàng nói: “Để tôi gọi cho”.

Anh không từ chối ý tốt của cô. Cũng may taxi đi qua đây không ít. Cô rất nhanh bắt được một chiếc, còn chưa kịp để anh ngồi lên, cô đã nghe anh nói: “Để tôi đưa cô về trước”.

“Nhưng không tiện đường mà”.

Anh mở cửa xe, cẩn thận ngồi sang bên trái, sau đó nói: “Ai bảo đàn ông đưa phụ nữ về nhà là phải tiện đường nhỉ? Làm gì có đạo lý như thế”.

Cô không thể nói gì thêm, lên xe đóng cửa lại.

“Đến ngã ba tiếp theo là nhà tôi rồi. Không để lỡ thời gian của anh, chúng ta chia mỗi người một nửa tiền xe được không?”. Thái độ của cô xa lạ hơn so với lúc chơi ở công viên.

Anh mỉm cười, căn bản không đề ý lời cô. Triều Lộ thấy anh yên lặng tựa như đang nói: “Cô cảm thấy lời đề nghị này tôi sẽ chấp nhận sao?”.

Cô ngẫm nghĩ, cuối cùng đành thỏa hiệp: “Nếu không, anh đến nhà tôi ăn cơm xong rồi hãy đi. Hôm nay anh cũng mệt, đỡ phải về nhà nấu cơm, ra bên

ngoài ăn còn mất thể lực hơn”.

“Cô không thu tiền cơm của tôi phải không”. Anh nheo mắt, nụ cười mang ý xấu xa.

“Chiều đãi miễn phí. Chỉ là không biết có gì ăn không. Tôi bảo mẹ tôi không phải để phần, chúng ta đành có gì ăn nấy vậy”.

“Như vậy cũng được”.

Triều Lộ đã đánh giá thấp phản ứng của mẹ khi nhìn thấy Chữ Vân Hành. Tất nhiên là bà không thể ngờ tới.

“Tiểu Chữ”. Chiếc xèng xào rau trên tay bà rơi leng keng: “Sao cháu lại đến đây?”.

“Chào dì, cháu chưa hỏi trước mà đã đến”. Chữ Vân Hành rất tự nhiên trả lời.

Triều Lộ kéo mẹ nói: “Mẹ để anh ấy vào nhà trước rồi nói sau đi. Chúng con chơi cả ngày, mệt chết đi được”.

“À à, đi một ngày thì mệt là đúng rồi”. Bà Hạ Nhị Lan nhiệt tình đỡ Chữ Vân Hành đi vào. “Tiểu Chữ này, gần đây cháu hay ra ngoài suốt, như thế thì làm sao mà chịu nổi”.

“Cháu không sao. Hôm nay có đi chơi hơi lâu một chút nhưng vừa đi vừa nghỉ nên cũng không mệt lắm”.

Bà Hạ Nhị Lan lấy một chiếc ghế bên bàn ăn bảo anh ngồi xuống. Chữ Vân Hành đứng im không nhúc nhích. Triều Lộ hiểu ngay, cô vội nói: “Anh cứ ngồi đi, nếu bị ướt thì lát nữa lau là được, không sao đâu”.

Chữ Vân Hành lúc này mới chịu ngồi xuống.

Bà Hạ Nhị Lan bây giờ mới để ý thấy quần áo cả hai đều ướt thì không khỏi sinh nghi: “Hai đứa bị rơi xuống hồ à?”.

Chữ Vân Hành cười không nói. Triều Lộ nín cười trả lời: “Cũng không khác lắm đâu mẹ...”.

“Dì ơi, bọn cháu đi công viên, ở đó có trò chơi nước nên quần áo mới bị ướt. Dì đừng lo”.

Bà Hạ Nhị Lan nheo mắt như nhìn thấy điều gì, bà quay người hỏi Triều Lộ: “Lúc ra ngoài con đâu có ăn mặc thế này?”.

“Quần áo bị ướt, vừa hay ở đó có bán áo phong nên bọn con mua để thay luôn”. Triều Lộ giải thích.

Bà Hạ Nhị Lan lúc này mới nở nụ cười: “Quần áo hai đứa mặc trên người không phải khó coi”.

Triều Lộ vận động đầu óc, nháy mắt mặt bỗng đỏ bừng. Cô liếc trộm Chữ Vân Hành, anh im lặng như đang suy nghĩ điều gì. Lúc Chữ Vân Hành mua hai chiếc áo giống y hệt nhau, cô không hề nghĩ gì khác. Giờ nghe mẹ nói vậy, có vẻ như bọn cô đang cố tình mặc áo tình nhân.

Dừng lại! Dừng lại! Dừng tự mình nghĩ ngợi lung tung nữa. Triều Lộ theo bản năng xoa mặt, độ ẩm ở hai má so với lòng bàn tay cao hơn nhiều. Có lẽ mẹ cô cũng không có ý gì khác, tất cả đều do cô liên tưởng lung tung.

Cô háng giọng: “Mẹ, may mà mẹ chưa ăn. Trên đường về con còn nghĩ không biết đãi khách bằng gì đây. Thôi nào, để con giúp mẹ nấu cơm”.

Bà Hạ Nhị Lan nói: “Con cứ ngồi đấy nói chuyện với Tiểu Chữ đi, để mẹ nấu cho, rất nhanh là được ăn thôi. À, cái xèng nấu của mẹ đâu rồi nhỉ?”.

Triều Lộ nghĩ chiếc xèng chắc vẫn nằm ngoài cửa. Cô ra ngoài nhặt lên đưa cho mẹ. Trong khoảnh khắc ấy, rõ ràng cô thấy mẹ cười với mình đầy ẩn ý. Nếu mẹ cô không cầm lấy ngay thì chiếc xèng nấu đắng thương kia suýt lại bị rơi xuống đất. Cô nhìn mẹ đóng cửa nhà bếp xong mới quay người, hơi chột dạ nhìn Chữ Vân Hành cười cười. Cô lấy một chiếc ghế bên cạnh ra rồi cũng lần lượt ngồi xuống.

“Cô không đi thay quần trước à?”. Anh hỏi.

“Tôi... tôi quên mất”. Chính xác là Triều Lộ không nhớ ra: “Còn anh thì sao?”. Cô lo lắng cho anh. Mới hôm qua cô có nghe anh nói hệ hô hấp khá miễn cảm, nếu bị cảm lạnh sẽ rất không tốt cho cơ thể. Huống chi, anh bị hôn mê vài năm, thể chất chỉ sợ không quá tốt.

“Tôi được gọi là đàn ông mà”.

Triều Lộ cười: “Dáng vẻ phong thanh thế, đúng là phong cách của đàn ông”.

Cô tạm thời để anh ngồi một mình, vào phòng thay quần rồi đi ra. Trong đầu nhất thời bỗng có chủ ý, cô nói với Chữ Vân Hành: “Nếu anh không kiên kỳ thì để tôi lấy chiếc quần cũ của ba tôi đưa cho anh”.

“Đương nhiên là không sao. Nhưng liệu có vừa không?”.

“Anh không ngại thì không có gì là không vừa”. Triều Lộ sang phòng của mẹ, rút từ ngăn kéo cuối cùng ra một cái quần Tây cũ. Cô nhìn kích thước vòng eo, nghĩ Chữ Vân Hành có thể mặc được.

Cô mang quần vào phòng tắm rồi nói với Chử Vân Hành: “Anh đi thay đi, quần áo ướt của anh đừng mang về, không cảm được đâu, để hôm sau mẹ tôi mang đến cho”.

Lúc ăn cơm, quả thực Triều Lộ chỉ muốn tìm một cái lỗ để chui xuống. Mẹ cô không hề che dấu thái độ lấy lòng Chử Vân Hành. Đây không phải là kiểu xu nịnh đối với cậu chủ - Triều Lộ nghĩ thà như vậy còn hơn. Nhìn hành động vừa thích thú vừa kích động của mẹ cô, giống như lần đầu tiên thấy bạn trai của con gái đến nhà, Không lâu sau, bát cơm để trước mặt Chử Vân Hành đã chất đống như ngọn núi nhỏ.

“Tiểu Chử à, Triều Lộ không hiểu chuyện, kéo cháu đi chơi là không được, hôm nay đi lại chắc vất vả lắm hả?”.

“Không phải đi ạ, do cháu xin cô ấy đi theo để giúp. Cháu phải cảm ơn cô ấy đã bằng lòng giúp cháu mới đúng”.

“Là như thế thì nó cũng không nên để cháu ướt hết người đi về thế này”.

Triều Lộ dờ khóc dờ cười: Mẹ, rốt cục thì ai mới là ruột thịt của mẹ đây?

Chử Vân Hành đáp: “Không sao ạ, buổi đi chơi rất thú vị. Cháu còn nghĩ muốn được đi chơi lần nữa ấy”.

“Đi nữa?”. Thanh âm của bà Hạ Nhị Lan nhất thời lên cao. Đến khi nhận ra mình hơi thất thố, bà hạ giọng nói nhỏ: “Thanh niên chơi đùa một chút không sao, nhưng phải chú ý an toàn”.

“Vâng ạ”. Chử Vân Hành ngồi bên găt đầu.

Cơm tối xong, Chử Vân Hành đứng dậy chuẩn bị ra về. Bà Hạ Nhị Lan còn giữ anh lại ăn hoa quả, anh cũng không khách khí, ăn hai miếng táo to mới cáo từ. Bà Hạ Nhị Lan để Triều Lộ đưa anh xuống dưới tầng.

“Mẹ tôi nói nhiều, anh đừng để ý nhé”. Hành lang hơi chật, cô đi sau anh, nói.

“Không sao. Tôi lại thấy bà là người rất ân cần”.

“Vây thì tốt rồi”.

Đi xuống dưới tầng, anh bảo cô dừng bước. Cô không biết nguyên nhân cụ thể, có lẽ do lo lắng hay còn vì điều gì khác. Tóm lại, tạm thời cô chưa muốn đi lên. “Để tôi đưa anh đến cửa tiểu khu, nhìn anh lên xe rồi mới về”.

Anh không cự tuyệt. Trong chốc lát, hai người không nói chuyện gì, lặng lẽ sánh bước đến cửa tiểu khu. Triều Lộ thay anh gọi xe, nhìn anh ngồi lên rồi vẫy tay.

Anh hạ kính xe xuống nói với cô: “Hôm nay tôi rất vui. Chúc ngủ ngon”.

Triều Lộ nhìn xe chạy đến ngã ba mới chậm rãi quay về. Trong đầu cô vẫn còn những hình ảnh cùng Chử Vân Hành chơi đùa. Ngày này sao lại trôi qua nhanh vậy? Cô còn nhớ rõ buổi sáng trước khi bước ra khỏi cửa, mẹ từng hỏi cô có về ăn cơm tối không, chớp mắt một cái thời gian đã vào đêm. Bọn họ chơi “thiên địa song hùng”, ngồi tàu lượn, đi đu quay cao chọc trời, chơi đắp cát bên biển nhân tạo, bị dòng nước ập vào một phen. ...Trước đó cô không nghĩ cơ thể Chử Vân Hành lại có thể chơi đùa. Hơn nữa, cô tin rằng nếu đổi lại đi chơi với người khác, cảm xúc của cô nhất định không thể lên cao.

Chử Vân Hành vừa mới nói: Anh còn muốn đi chơi lần nữa. Triều Lộ mơ hồ cảm thấy chính mình cũng đang muốn như vậy.

Chỉ là, làm sao để tiếp tục đây?

Nghĩ vậy, cô phát hiện ra mình đang hơi nhụt chí.

...

Về đến nhà cô mới dừng mở suy nghĩ hỗn độn ấy. Làm cho cô tỉnh táo lại chính là bà Hạ Nhị Lan:

“Triều Lộ, sao con lại giấu kín chuyện mình với Tiểu Chử thế”. Giọng nói mẹ cô không mang ý trách cứ, ngược lại giống như vui vẻ mừng thầm.

“Mẹ nghĩ lầm rồi”.

“Vây con nói xem, tại sao hai đứa lại ở cùng nhau? Lại còn rủ nhau đi chơi nữa?”. Bà Hạ Nhị Lan không chịu buông tha, cuối cùng vẫn đặt ra câu hỏi.

Triều Lộ nghĩ đến nguồn gốc phức tạp của hai tấm vé nên cô cho rằng tốt hơn hết là nói đơn giản thôi: “Chỉ là ở trường anh ấy phát vé, anh ấy không muốn lãng phí. Hôm qua con đi làm, anh ấy liền cho con. Con không muốn vô duyên vô cớ nhận ân huệ của người ta nên mới rủ anh ấy đi cùng”.

“Làm tốt lắm”. Mặt mũi bà Hạ Nhị Lan hớn hơ: “Mặc dù thế nào thì con làm như thế là đúng đấy”.

“Mẹ “. Giọng Triều Lộ kéo dài, tỏ ý kháng nghị: “Mẹ đừng nói linh tinh nữa, căn bản không như mẹ nghĩ đâu”.

“Con có dám nói, qua vài lần tiếp xúc, con không có ý gì với Tiểu Chử không?”. Bà Hạ Nhị Lan hỏi thẳng.

“Con không có”. Khi thốt ra ba từ này, không phủ nhận mẹ cô nghi ngờ cô nói xuất phát từ bản năng. Nhưng sau khi lòi ra khỏi miệng, tâm trạng cô bỗng nhiên trầm xuống, trong lòng cảm thấy như bị đánh phá.

Bà Hạ Nhị Lan nói: “Nếu thật con không có ý gì thì sớm tránh xa cậu ấy ra, đừng hại Tiểu Chử uổng phí tâm sức”. Nói xong, bà xoay người vào bếp rửa bát.

Lo lắng?

Triều Lộ nghiền ngẫm không hiểu hai từ này. Cô nghĩ lại một cách tỉ mỉ, Chử Văn Hành đối với cô mất không ít tâm sức. Cho dù xuất phát từ cảm xúc gì, bác bỏ sự lo lắng của anh đối với cô là điều không nên.

Có lẽ, cô nên tránh xa anh một chút.

Có lẽ, cũng không nên cố ý gây bất hòa. Cô và anh đâu còn cơ hội gặp lại nhau.

Nghĩ đến điều này, cô vẫn không sao mở được lối thoát cho mình, ngược lại còn cảm thấy u buồn và tiếc nuối.

Trong đầu cô bắt đầu xuất hiện một suy nghĩ mà cô cảm thấy khinh bỉ chính mình: Nếu Chử Văn Hành không phải là người tàn tật thì tốt biết bao.

Tắt đèn, cô mất ngủ nằm trên giường. Nghĩ tới câu nói của mẹ: “Qua vài lần tiếp xúc, có thật là con không có ý gì với Tiểu Chử không?”. Giờ phút này cô không cần phải đối mặt với ai, chỉ cần đối mặt với chính mình. Đúng vậy, cô thừa nhận cô có ấn tượng khá tốt với Chử Văn Hành, anh là người vô cùng đặc biệt. Cô biết, người đàn ông của quá khứ và hiện tại không giống nhau. Cảm xúc này giống với cảm xúc năm đó cô và Phương Uẩn Châu bắt đầu nảy sinh tình cảm. Nếu nói Phương Uẩn Châu là ánh sáng tồn tại trong lòng cô. Thì bây giờ, Chử Văn Hành còn chói sáng rực rỡ hơn thế.

Nhưng, anh lại là một viên ngọc có tí vết rỗ rành. Nhìn vết nứt ấy, cô không dám tùy tiện vụn tay.

Không đơn giản chỉ vì cô ngại anh có khuyết điểm khó coi mà trái tim cô cũng cảm nhận sâu sắc một điều: Đánh giá khối ngọc thể nào là hoàn toàn dựa vào thái độ của người sở hữu nó chứ không phải nghi ngờ về giá trị mà nó có được. Nếu không xem nhẹ tí vết ấy thì cô thật sự không muốn buông tay.

Bạn đang đọc truyện *Nửa Vòng Tròn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 17: Lạc Đà

Thứ hai, Triều Lộ đi làm như bình thường. Vì cả đêm mất ngủ nên mắt cô sưng vù, nổi quầng thâm. Đến văn phòng, việc đầu tiên cô làm là đi pha cà phê. Sợ rằng hôm nay chỉ có cà phê mới có thể khiến cô hưng phấn tinh thần để làm việc.

“Hôm qua em ngủ không ngon à?”. Lúc vào phòng Phương Uẩn Châu đưa giấy tờ, anh nhìn cô một cái rồi hỏi.

“Cả ngày hôm qua em đi chơi nên hơi mệt. Không quan trọng đâu”. Cô nhận lấy tập tài liệu đã ký, đi ra khỏi bàn anh.

“Buổi trưa họp xong cùng ăn cơm nhé?”. Sáng thứ hai hàng tuần thường có phiên họp thường kỳ, cô là thư ký, có nhiệm vụ ghi chép biên bản cuộc họp.

“Vâng”. Cô trả lời.

“Hôm nay em nhận lời dễ thật”.

“Anh nói đúng. Cùng nhau ăn cơm đâu có gì to tát”. Nói xong cô bước ra ngoài.

“Buổi chiều em có cần xin nghỉ không?”. Lúc ăn trưa Phương Uẩn Châu hỏi cô.

“Không cần đâu, cảm ơn anh”. Cô đáp: “Em không bị bệnh, cũng không phải xử lý việc riêng. Nên không nhất thiết phải xin nghỉ”.

“Hôm qua đi chơi vui không?”.

“Vâng, rất vui”.

“Vậy à”. Anh xoa cằm nói: “Rất ít khi thấy em nói vậy”.

“Có lẽ thế. Em đúng là người không dễ vui vẻ nhưng hôm qua thật sự là hiếm khi em thấy thú vị như vậy”.

“Rất thú vị? Em nói xem nào”.

“Mộng Chi Cốc – là khu công viên mới mở. Anh đã đến đấy bao giờ chưa?”.

“Chưa”. Phương Uẩn Châu nói. “Anh chỉ biết đó là khu công viên giải trí. Công viên như thế ngày trước cũng có. Em còn nhớ không? Anh và em thường hay qua đấy”.

“Em nhớ”. Cô trả lời. Đúng vậy, cô vẫn nhớ rõ. Chỉ là nghe anh đột nhiên nhắc tới mới phát hiện ra trí nhớ của mình đã mờ mịt, tất cả những chuyện xưa cũ đều trở nên huyền ảo. Về ngày ấy, cô không còn nhớ quá rõ từng chi tiết cụ thể.

“Thế giới này đang thay đổi. Ngay cả các sân chơi cũ cũng đã bị loại bỏ để xây dựng các sân chơi mới hiện đại hơn. Căn bản là các sân chơi cũ đã không còn đủ hấp dẫn”. Phương Uẩn Châu có chút buồn bã nói.

“Cũng không đơn giản như vậy. Em nghĩ, cho dù một ngày nào đó các trò chơi cũ bị dỡ bỏ thì nhiều người vẫn hoài niệm về một quãng thời gian tươi đẹp khi đến đấy. Đồ mới có thể thay thế đồ cũ. Nhưng không thể phủ nhận chúng vẫn luôn tồn tại mãi mãi...”. Phương Uẩn Châu phát giác ánh mắt Triều Lộ bỗng biến đổi. Cô dừng lại, hối hận mình đã nói quá nhiều mà không biết kiềm chế, khiến anh có suy nghĩ khác đi. Ý định ban đầu của cô vốn không phải thế, vì vậy cô nói thêm: “Chúng quy thì trí nhớ và tình lực của con người vẫn là hữu hạn. Đa số mọi người chỉ có thể vất quá khứ lại đằng sau. Điều quan trọng là những gì tồn tại ngay trước mắt. Đối phó với nó mà không cần quá nhiều xúc cảm. Đó là việc duy nhất nên làm”.

Phương Uẩn Châu trầm mặc một lúc mới lên tiếng: “Em có thể nghĩ như vậy thật tốt”.

Triều Lộ không trả lời, quay sang bàn bên cạnh. Vừa hay, đối diện với cô là một nhân viên làm cùng tòa nhà. Cô từng đứng trong không gian thang máy chật hẹp vô tình nhìn thấy biển hiệu trên ngực áo mới biết anh ta làm trong bộ phận quản lý cho một công ty kỹ thuật ở tầng trên. Đại khái nhìn hơn ba mươi tuổi, dáng dấp coi bộ đáng hoàng, chỉ có chiếc bụng hơi lộ ra cho thấy dấu hiệu của sự phát tướng, đôi mắt giấu sau cặp kính toát lên vẻ khôn khéo. Lúc này, ngồi đối diện anh ta là một cô gái, ước chừng khoảng hai sáu, hai bảy tuổi.

Phương Uẩn Châu hỏi: “Em biết họ à?”.

“Không hẳn là quen biết”. Cô hạ giọng nói nhỏ: “Chỉ là em đang không thể cưỡng lại việc đếm số”. Nụ cười của cô mang ý pha trò hiếm thấy.

“Đếm số?”.

“Anh mới tới đây làm nên không biết. Ở nhà ăn của tòa nhà này em đã từng gặp người đàn ông kia hẹn hò với phụ nữ không dưới bảy lần. Có lẽ còn cả những lần em không gặp nữa”.

“Hẹn hò trong giờ nghỉ trưa?”. Phương Uẩn Châu ngạc nhiên.

“Với đa số người thành phố, thời gian vô cùng quý giá. Nghe nói các nam nhân viên của công ty trên tầng đều là những người cảm tình con lạc đà”.

“Ý của em là bọn họ rất chăm chỉ?”.

“Tiếng Trung của anh cố gắng hiểu được như vậy không tính là thật lười”.

“Vừa vội vàng lập gia đình, vừa phải lo sự nghiệp...”. Cô nhấp ngụm nước trái cây nói tiếp: “Lần đầu tiên gặp mặt, bản chất tốt xấu thế nào không biết mà phải sắp đặt chuyện hẹn hò quả là lãng phí”.

“Sao em biết là hẹn hò?”

“Khoảng cách giữa các bàn trong nhà ăn này không lớn. Mà tai của em thì lại rất thính. Anh có biết, từ lâu rồi em đều một mình ăn cơm, lúc ấy thật là buồn tẻ”.

“Hóa ra em cũng để tâm đến tin đồn”.

“Em vốn là người trần tục mà”.

Phương Uẩn Châu cố tình thấp giọng: “Anh đã hiểu vì sao mà anh ta hẹn hò bảy tám lần không thành công. Là phụ nữ không ai chấp nhận những cuộc hẹn không thành ý như thế”.

“Chưa hẳn vậy, có thể đôi phương cũng chỉ là lạc đà mẹ”.

Phương Uẩn Châu cười vui vẻ: “Triều Lộ, trình độ của em khác biệt chỉ trong ba ngày. Em hiếm khi hài hước khiến anh phải nhìn bằng con mắt khác xưa”.

“Điều ấy thì gần đây em mới phát hiện ra”. Triều Lộ nói như có điều suy nghĩ.

Ăn cơm xong, Triều Lộ định cùng Phương Uẩn Châu đứng lên trở về làm thì tiếng chuông điện thoại đặt trên bàn vang lên. Thấy trên màn hình lấp ló hiện lên ba chữ “Chữ Vân Hành”, cô ngay lập tức đón lấy.

“A lô”. Giọng cô bỗng chốc trở nên mềm mại hơn, hơn nữa cô dùng ánh mắt ý bảo Phương Uẩn Châu đi trước.

“Buổi sáng ngủ dậy tôi đang nghĩ không biết hôm nay anh đi làm có mệt lắm không?”.

“Từ nhà đến trường rất gần nên tôi đi không mất nhiều sức. Căn bản là khi lên lớp tôi đều ngồi nên rất hiểu cơ thể mình. Tôi có thể tự chăm sóc tốt cho bản thân”.

“Có lẽ anh cần phải làm vật lý trị liệu hay gì đó”. Cô nhớ tới chủ nhật hôm đó có nghe Lâm Thư Tiểu đề nghị anh làm vật lý trị liệu.

“Không, tôi không cần”. Anh nhanh chóng thay đổi chủ đề: “Đúng rồi, tôi gọi tới để hỏi xem chiếc quần của ba cô cần giặt như thế nào? Tôi đã tìm nhưng không thấy ký hiệu giặt” (2)

“Cái quần đấy vốn dĩ không có ký hiệu giặt. Mẹ tôi tự mua vải về may. Chất liệu vải không phải loại đắt tiền đâu”.

“Nếu như vậy, tôi sẽ giặt bằng máy”.

Triều Lộ vội nói: “Không cần phiền anh, dù sao đó cũng chỉ là chiếc quần cũ. Anh cứ để mẹ tôi mang về là được rồi”.

Đầu dây bên kia điện thoại nhất thời im lặng. Rốt cuộc, giọng nói của Chữ Vân Hành cũng xuyên qua điện thoại truyền tới: “Triều Lộ, lần trước ở cửa nhà, tôi đã từng nói: nếu rảnh rồi chào đón cô tới nhà tôi chơi là thật”.

Triều Lộ nhớ lại lúc đưa vé vào cửa công viên cho cô, anh đã nói như vậy.

Cô liếm môi: “Tôi trả lời anh: được – cũng là sự thật”.

Thanh âm của anh rất nhẹ, mang theo ý cười: “Tạm biệt, Triều Lộ”.

“Tạm biệt anh, Vân Hành”. Cô cầm di động, hai giây sau mới cúp máy.

Cô phát hiện, nếu bỏ họ đi mà gọi mỗi tên anh không phải việc khó. Từ lâu, trong cô đã thành lập một loại cảm giác quen thuộc như những người bạn. Thậm chí cô cảm thấy cách xưng hô như vừa rồi quả thật dễ gọi hơn.

Cô đi ra khỏi nhà ăn, mãi đến khi bước vào thang máy, tim vẫn nhảy bùm bùm điên loạn. Có hàng trăm ý nghĩ lướt qua đầu khiến cô vui sướng, e ngại. Có một ý nghĩ mà cô không kịp né tránh. Ý nghĩ duy nhất không lừa gạt chính mình thì đó chính là câu nói hoàn toàn xuất phát từ sự thật tâm.

Câu nói đó là: “Tôi trả lời anh: được – cũng là sự thật”.

Nếu như lần đầu tiên khi đứng trước cửa nhà, anh thốt ra lời mời ấy, cô chỉ cho rằng đó là lời mời khách sáo. Thì lúc này đây, cô biết anh không phải như vậy.

Cô đã hai mươi sáu tuổi, đã hiểu được phần lớn thế sự.

Anh đã chạm tới dây cung trong trái tim cô, cảm nhận được nơi đó đang chấn động. Vì thế mà con tim trở nên đập nhanh hơn, rung động hơn.

Trong lòng nhảy nhót tung tăng.

Cô vừa quay đầu lại thấy ngay người đàn ông vừa gặp trong nhà ăn mà cô gọi là “lạc đà” đứng đằng sau đợi thang máy. Khuôn mặt anh ta không biểu hiện rõ ràng. Cô nhìn vài giây đến khi đối phương thấy sự khác thường liền quay đầu lại. Cô trước sau không rõ, cuộc hẹn hò vừa chấm dứt có kết quả tốt hay xấu.

Cô nghe thấy anh ta gọi điện cho ai đó: “Gặp rồi thấy cũng được nhưng không có cảm giác gì. Có thể hẹn lại xem sao. Ít nhất thì diện mạo cũng không tệ lắm, công việc cũng ổn định”.

Thì ra, “yêu vô thức” đích thị là một loại bệnh truyền nhiễm của thành thị. Mà loại bệnh này hiển nhiên tích cực tồn tại cùng việc tìm kiếm đối tác hôn nhân.

Thang máy đến mà cô vẫn ngăn người đứng một chỗ, nhìn “lạc đà” cúp điện thoại, bước đôi chân thon dài đi vào thang máy.

“Cô có vào không?”. Anh ta vẫn hết sức kiềm chế hỏi một câu.

Cô gật gật đầu vào theo. Anh ta vươn tay, tự ấn số, nơi đến là tầng trệt.

Trên thế giới này, số người có tay chân khỏe mạnh, dung mạo hoàn mỹ, sự nghiệp danh giá không phải ít. Nếu không dùng ánh mắt hà khắc để nhìn thì tuyệt đại đa số bọn họ đều là những công dân toàn diện, lương thiện và bản chất tốt đẹp. Chỉ là, số người mang đến cảm giác thú vị khó quên thì lại hiếm thấy.

Hi hữu có những người tay chân không nhanh nhẹn nhưng vẫn là những người thuộc dạng thứ hai. Ngoài đường đầy đàn ông có thể bước đi như bay

nhưng không ai có thể làm cho cô thật tâm thoải mái cười to hoặc là lâm vào tình trạng hoang mang mầu thuẫn.

“Xin lỗi, cô có thể ấn giúp tôi tầng 18 không?”.

Trong thoáng chốc, Triều Lộ nghe như có thanh âm từ tính nói nhỏ bên tai. Cô theo bản năng nhấn nút 18.

“Cảm ơn”. Triều Lộ dường như nhìn thấy người kia hướng về phía cô cười ầm ập, đầu hơi cúi, chống nạng di chuyển vào bên trong để đứng đằng sau.

Cô quay lại nhưng không thấy chiếc nạng của người đàn ông ấy đâu. Cô dụi mắt mới phát hiện đó chỉ là ảo giác. Nhưng ảo giác này đã ít nhiều nhắc nhở, nếu không suýt chút nữa cô đã quên ấn nút tầng mình.

Không biết vì điều gì mà Triều Lộ có cảm giác nơi nào đó trong lòng cô tuy không có ý dùng dây xích để ngăn chặn nhưng chiếc khóa nặng nề vẫn sáng loáng treo đó. Giờ đây chiếc khóa ấy đã bắt đầu lỏng lẻo.

Bạn đang đọc truyện *Nửa Vòng Tròn* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 18: Thành thật

Chớp mắt đã đến thứ bảy, Triều Lộ cảm thấy ở nhà thật nhàm chán, cô liền gọi điện cho Nhượng Chi, hỏi cô ấy có rảnh rồi ra ngoài được không, chả là cô đang muốn tụ tập. Vừa hay Nhượng Chi nói là cô ấy cũng đang muốn tìm cô để trò chuyện.

Triều Lộ cúp điện thoại, cảm giác giọng nói của Nhượng Chi hơi khác thường nên có chút lo lắng. Họ lập tức hẹn nhau cùng đi ăn trưa. Triều Lộ hỏi cô ấy muốn gặp nhau ở đâu. Giọng điệu của Nhượng Chi cho thấy không mấy hứng thú, tựa như hao tâm tổn trí, miễn cưỡng trả lời: “Nếu không thì gặp nhau ở quán Mèo và Dương cầm đi”.

Lần này là Nhượng Chi tới trước một bước. Lúc Triều Lộ đến đã thấy cô ấy ngồi dựa bên cửa sổ, trên đầu gối là một con mèo khom lưng ngồi chồm hổm, trên tay cầm nửa miếng cá chiên dụ nó. Thấy Triều Lộ đến, cô mới thả con mèo ra.

Triều Lộ nhìn thần sắc cô ấy vẫn bình thường. Mái tóc uốn theo một, khuôn mặt trang điểm nhẹ nhàng, duy nụ cười có phần hơi gượng ép.

“Gần đây cậu bận gì à?”. Nhượng Chi hỏi: “Chủ nhật tuần trước mình định gặp cậu, nhưng gọi điện không thấy nghe. Sau đó mình gọi đến nhà, mẹ cậu nói là cậu đã đi ra ngoài”.

Triều Lộ nhớ lại lúc Nhượng Chi gọi điện tới. Đúng là lúc ấy cô và Vân Hành đang điên cuồng chơi đùa trong công viên, cho nên đã không để ý đến điện thoại. Sau khi Chử Vân Hành ở nhà cô ăn cơm xong, cô tiễn khách ra về mới nhìn thấy cuộc gọi nhờ của Nhượng Chi. Nhìn thời gian không còn sớm, hơn nữa cô nghĩ là không có việc gì gấp nên đã không gọi lại. Hôm sau nhiều việc bận rộn nên cô cũng quên chuyện này luôn.

“Ngại quá, lúc ấy mình không nghe điện thoại, sau lại bận nên quên mất. Có việc gì gấp à?”.

Nhượng Chi cười gượng: “Cũng không có gì gấp đâu”.

Triều Lộ trong lòng cảm thấy không ổn, về mặt thần nhiên nói: “Không gấp thì cậu cứ thử nói xem nào”.

“Cái này...không phải chuyện ngạc nhiên cho lắm”. Nhượng Chi cúi đầu, giọng nhẹ nhàng lãnh đạm “Phan Hải đã có người khác bên ngoài”.

Triều Lộ vốn đang ngồi đối diện với cô ấy, vừa nghe vậy liền vội vàng đứng lên, ngồi xuống bên cạnh: “Sao cậu biết được? Hay là cậu đã nghi đoán mò?”.

Giọng nói của Nhượng Chi rất bình tĩnh, chỉ có bàn tay bị Triều Lộ nắm chặt là hơi run run: “Cậu biết đấy, bây giờ mình có rất nhiều thời gian rảnh rồi. Dù sao thì mình vẫn có cách để tìm hiểu. Cậu không cần nghe thủ đoạn nhàm chán ấy đâu. Chung quy lại thì mình chưa phải là kẻ ngốc cuối cùng biết được”.

Rốt cục, Triều Lộ cũng chỉ là thanh niên chưa trải qua hôn nhân, tính cách lại cẩn thận, ngay cả yêu đương đứng đắn cũng chưa từng nói tới. Ngày thường nhìn đáng đáp của cô có vẻ dày dặn kinh nghiệm nhưng khi gặp sự tình như thế này thì đúng là không hiểu nguyên nhân từ đâu. Cô kìm nén một lúc lâu mới hỏi: “Vậy cậu định thế nào?”.

“Bây giờ mình chưa nghĩ ra, cũng không muốn lời chuyện của anh ta ra ồn ào. Anh ta vẫn về nhà thường xuyên, cư xử với mình không tệ, trước đó vẫn sống yên ổn cùng nhau”. Nhượng Chi liếc mắt nhìn Triều Lộ: “Cậu có gì muốn nói thì cứ nói đi, chuyện như thế này, mình đã nói ra với cậu là không tính toán đến sĩ diện đâu”.

Triều Lộ trả lời: “Mình chỉ nghĩ, nếu đến lượt mình gặp chuyện như vậy, mình sẽ không biết phải làm thế nào, cũng không thể cứ thế nhìn người thân thiết trước mặt diễn trò”. Giọng nói của cô chan chứa sự thành thực: “Không phải mình hy vọng hai người sẽ không vượt qua, chỉ là mình thấy tủi thân thay cho cậu”.

“Triều Lộ, tinh thần của cậu luôn cao hơn mình, chí khí cũng tốt hơn hẳn. Chẳng qua, cho đến bây giờ chắc cậu vẫn nghĩ mình nhận nhin là xuất phát từ tình cảm vợ chồng với Phan Hải?”. Nhượng Chi cười nhạt: “Thật sự là không có khả năng ấy”.

“Vậy cậu là vì đứa nhỏ?”.

“Tất nhiên đứa bé là số một và mình cũng vì bản thân nữa. Mặc kệ tương lai có khoảng cách nhưng đã đi đến được bước này thì mình cứ thân nhiên cầm lấy tấm bài trong tay rồi nói sau”.

Triều Lộ có phần hiểu được.

Nhượng Chi chớp chớp mắt nhìn cô, nửa cười nửa không hỏi: “Cậu có cảm thấy mình tuyệt đối không phải là người thiện lương?”.

“À, cái này mình không quan tâm”. Triều Lộ khẽ sput sput mũi nói: “Mình chỉ biết là mình sẽ đứng về phía cậu”.

Tâm trạng Nhượng Chi hình như chuyển biến tốt hơn, còn lôi kéo hỏi Triều Lộ về tình hình gần đây, tránh không được lại nhắc đến Phương Uẩn Châu: “Cậu và anh ấy gần đây ở cùng nhau vẫn tốt chứ?”.

“Tốt lắm. Anh ấy chưa bao giờ là một người khó để có thể ở cùng”.

“Mình nghĩ cậu ít nhiều cũng có xấu hổ”.

“Ngay từ đầu đúng là không được thoải mái, lâu dần lại thành quen”.

“Không thể gọn sóng à?”.

Triều Lộ cười cười: “Nước gần như khô cạn thì lấy đâu ra sóng? Cậu nhìn thấy không?”. Cô chỉ vào mắt mình: “Nhìn kỹ thấy có nếp nhăn. Đã bao năm rồi. Khi ấy chúng ta bao nhiêu tuổi, bây giờ bao nhiêu tuổi? Già rồi, nắm lấy quá khứ đã qua để làm gì?”.

Nhượng Chi nhìn chăm chú vào mắt cô mãi sau mới lên tiếng: “Mình nhìn mắt cậu càng ngày càng long lanh, rõ ràng thần thái rất sáng lạng”.

Lông mi Triều Lộ run lên vì cười: “Đó là do mắt mình lúc nào cũng tốt như vậy”.

“Cậu đừng có đùa cợt để lừa mình. Cậu xem, cậu là người tâm tư sâu sắc, hi vọng ai ở đều không giấu được, lại không quen giả vờ. Không thân không nói, chỉ nhìn đơn giản trong buổi họp lớp lần trước, ngay cả cách ứng xử cơ bản nhưng nhìn bộ dạng miễn cưỡng của cậu thì biết. Có thể làm cho cậu phân chân liệu có bao nhiêu người. Cậu đừng trách mình lời chuyện xưa cũ, từ ngày chuyện tốt giữa cậu và Phương Uẩn Châu qua đi, giờ mình mới thấy sự vui vẻ của cậu toát từ trong ra ngoài. Hôm nay mình mới gặp cậu, trước đây trông cậu thật sáng ngời, lúc đó mình đã định hỏi nguyên nhân có phải vì Phương Uẩn Châu không? Cũng có khả năng chuyện không liên quan đến anh ấy”. Cô ấy đẩy đẩy Triều Lộ hỏi: “Nói ngay, có phải cậu gặp được tình yêu đẹp đúng không?”.

Ngay lúc Nhượng Chi xì xào nói không ngừng thì một loạt tiếng đàn chảy vào tai Triều Lộ khiến cô không kịp được quay lại nhìn chiếc đàn dương cầm đặt trong quán. Người đàn ông đánh đàn mặc áo đuôi tôm, buộc tóc đuôi sam, có lẽ nhà hàng mới mời nhạc công khác. Mắt thấy không phải người vẫn hay được nghĩ đến, cô tự cười mình đã tỏ ra hoảng hốt. Không hiểu sao nghe tiếng đàn, cô lại nhớ đến “người kia”. Người kia rõ ràng nói hôm nay phải về nhà hỏi thăm ba, làm sao có thể tới nơi này được.

“Cậu cười gì đấy?”.

“Mình cười à?”. Đột nhiên Triều Lộ nghe Nhượng Chi nói vậy thì có chút ngượng ngùng.

“Xong rồi, xong rồi... Ngay cả cười mà cũng không biết. Triều Lộ, cậu còn định giấu mình à?”.

Cô nhìn về phía chiếc bàn trống bên cạnh, giống như buổi chiều nào đó đã lâu, người kia dựng chiếc nạng bên cửa sổ, dường như khiến nửa căn phòng trở nên rục rịch, trong lòng cô không hiểu sao bỗng thấy ấm lên.

“Nhượng Chi”. Cô như thức tỉnh. “Tâm tư của mình hóa ra rõ ràng như vậy à?”.

“Nếu trong trái tim cậu có người đàn ông tốt thì căn bản sẽ không thể giấu nổi”.

Triều Lộ giống như hạ quyết tâm, nụ cười thư thái hiện trên khóe môi: “Vậy thì không cần phải che giấu nữa”.

Triều Lộ âm thầm che giấu tâm sự suốt một tuần. Mấy ngày qua tuy không có việc gì nhưng cô rất hay nhìn chăm chăm vào di động, có tiếng chuông đổ là kích động nhận điện luôn. Cô hiểu rõ lòng mình đang trông ngóng điều gì. Chỉ vì người kia không thấy gọi điện lại. Vì thế, vốn là Triều Lộ có vài phần ung dung nhưng hiện tại lại không chắc chắn, khiến cô thất vọng, lo được lo mất.

Sáng thứ bảy cô ngủ dậy, thấy mẹ đã thay quần áo chuẩn bị ra ngoài.

“Sao con không ngủ thêm một lát đi?”. Bà Hạ Nhị Lan thấy cô rửa mặt xong ngồi xuống bàn ăn liền múc cho bát cháo.

“Con ngủ không được”. Cô nói: “Mẹ...mẹ đến chỗ Chử Văn Hành à?”. Cô biết rõ nhưng vẫn cố tình hỏi.

“Ừ”. Bà Hạ Nhị Lan ngồi xuống gấp đưa.

“Việc này...Lần trước đi chơi công viên về, con có mượn chiếc quần của ba cho anh ấy thay, mẹ đừng quên cầm về”.

“Ừ, mẹ biết rồi”.

Triều Lộ ăn cháo không kèm rau. Trong đầu cô là một mớ hỗn độn, nghĩ gì nói nấy: “Mẹ nhớ lúc thay ga giường cho Chử Văn Hành phải mở cửa sổ đấy nhé. Hệ hô hấp của anh ấy hơi mẫn cảm nên không chịu được bụi bặm đâu”.

Bà Hạ Nhị Lan buông bát nhìn cô: “Xem con nói như thể đây là lần đầu tiên mẹ đến đó vậy”.

Mặt mũi Triều Lộ đỏ bừng, xấu hổ không dám dấn dò thêm. Với lại, cô có dặn thì cũng coi như nói mà không nói. Mẹ cô chăm sóc Chử Văn Hành còn nhiều hơn cô, mẹ cô làm sao có thể không hiểu rõ hơn cô.

Cô buồn chán ngồi ăn cơm, trong lòng luống cuống thật sự, chỉ sợ mẹ hỏi một câu, tự mình sẽ để lộ ra dấu vết. Ai ngờ mới ăn được vài miếng, tiếng chuông điện thoại của cô trong phòng ngủ vọng ra. Mặc dù tiếng chuông không vang nhưng có thể làm cô nghe được rõ ràng.

Cô vội đứng lên, đặt chiếc bát xuống đi vào phòng.

Chử Văn Hành! Cô nắm lấy di động, nhắm mắt, nhất thời quên nhận điện. Cô cảm thấy tiếng chuông lúc này so với ngày xưa thật dễ nghe. May mà đôi phương có tính nhẫn nại, không cất sớm. Rất cục, điện thoại vang một hồi lâu cô mới nhắc máy lên nghe.

“A...lô”. Giọng nói của cô run rẩy.

“Triều Lộ, là tôi”.

“Vâng”. Cô ngây ngốc nắm chặt di động, tim đập dồn dập khiến cô nói không nên lời.

“Tôi muốn hỏi một chút, hôm nay cô có đến không?”.

Giọng của Chử Văn Hành rất bình thường, chỉ là nói xong câu đó hơi thở của anh trở nên nặng nề. Anh im lặng chờ cô trả lời. Câu hỏi này hơi kỳ lạ. Căn bản là cô đến nhà anh làm thay hai ngày vì sức khỏe của mẹ không được tốt. Bây giờ mẹ cô đã khỏe, cô không thể tự nhiên đến đó. Nhưng mà, điều hiển nhiên ấy lại không thể dùng được trong lúc này.

Triều Lộ vẫn chưa trả lời, chỉ thấy bà Hạ Nhị Lan mang theo ánh mắt đánh giá đứng ngay cửa phòng. Có một số từ nếu đứng trước mặt mẹ, cô không thể nói ra.

“Tôi...chỉ là tùy tiện hỏi thôi”. Giọng Chử Văn Hành nghe có chút ừ ừ. “Cuối tuần có lẽ cô còn có kế hoạch khác. Tôi không nên làm phiền”.

“Tôi không có kế hoạch khác”. Liếc thấy mẹ đã vào trong phòng ngủ, Triều Lộ mới thốt ra được một câu: “Thật sự không có”. Cô không thể nghe thấy giọng nói thất vọng của anh nhưng hình như tín hiệu có thể truyền qua di động lây bệnh cho cô.

“Vậy...cô nghỉ ngơi hai ngày cho khỏe đi”. Lời anh nói có ý rút lui: “Tôi nói chuyện này thực là phiền toái, cũng không nên gọi điện đến làm phiền cô”.

Triều Lộ lại do dự chưa biết trả lời thế nào thì đã thấy mẹ cô trở về phòng thay quần áo mặc nhà, đứng bên cạnh vỗ vai cô, vẻ mặt như hiểu rõ tất cả rồi bà chậm rãi đi ra ngoài.

Triều Lộ nhớ tới lời nhận xét của Nhược Chi, nói cô không giấu được tâm sự mà không khỏi bật cười, trong lòng tự quyết định: “Không phiền toái. Nếu anh cảm thấy lẩn tránh thì lại mời tôi uống trà trầm hương đi, tôi sẽ rất hài lòng đấy”.

Bạn đang đọc truyện *Nửa Vòng Tròn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 19: Chơi xấu

Vừa đến cửa nhà Chử Văn Hành, Triều Lộ liền ngửi thấy mùi hương quen thuộc, đúng là mùi thơm độc đáo đậm đà nhưng không làm mất đi sự dịu dàng thanh nhã của trầm hương. Triều Lộ hít sâu một hơi. Đó là cách giúp cho trái tim căng thẳng của cô có chút thư giãn. Lúc cúi đầu nhìn thấy Chử Văn Hành ngồi xe lăn ra mở cửa, cô không khỏi lo lắng: “Chân của anh lại không thoải mái à?”.

“Không phải”. Anh cầm cái khay đặt trên đầu gối để lên bàn: “Tôi ở trong bếp nấu trà nên dùng xe lăn cho thuận tiện”.

“Nấu nước như vậy, mỗi lần cầm lên anh phải hết sức cẩn thận đấy”.

“Chiếc khay này là loại đặc biệt có máng lõm nên cầm rất vững”. Anh nói: “Thường thì tôi hay uống nước ở trong phòng. Nhưng loại trà trầm hương này phải pha bằng nước sôi mới ra vị. Với một người thỉnh thoảng mới uống trà thì không cần phải xem trọng chuyện đó, chỉ cần uống ngay trong bếp là được. Nhưng cô đã đến đây, tôi sẽ không để cô phải uống trà trong bếp”.

Trong lòng Triều Lộ vô cùng xúc động. Chỉ vì một câu nói đùa khiến cơ thể anh vốn không thoải mái lại phải tự mình pha trà đãi cô. Lúc cô rửa tay đi ra đã thấy Chử Vân Hành gấp xe lăn thay bằng nạng chống. Trên bàn đặt sẵn hai chén nước trà thật ngon.

“Tôi vốn nghĩ chờ làm xong xuôi mọi việc mới đòi uống trà, không ngờ anh đã chuẩn bị rất tốt”.

“Cô từ nhà tới đây không phải gần, trời lại nóng, từ bên ngoài vào nhất định sẽ thấy khát”.

Triều Lộ không khách sáo liền ngồi xuống. Cô nâng chén trà lên để sát mũi ngửi: “Hình như hương vị lần này hơi khác lần trước?”.

“Tôi có cho thêm ít phổ nhĩ, cô thử xem sao”.

Triều Lộ uống ngay một ngụm, nói: “Tôi không hiểu lắm về trà nhưng tôi thích uống trà của anh”.

Chử Vân Hành im lặng nhìn cô.

Triều Lộ cảm giác không khí có vẻ không đúng, vội vàng che giấu nói: “Anh là người đàn ông nhà nhậm nhậm mà tôi từng tiếp xúc”.

“Đơn giản chỉ vì một chén trà trầm hương sao?”.

“Không phải, ý tôi...Chỉ là tôi cảm thấy anh không giống với mọi người”. Triều Lộ phát hiện ra lời mình nói rất dễ khiến người ta hiểu sai nghĩa, cô lập tức nói ra suy nghĩ trong lòng mình: “Ý tôi là, tác phong của anh thật không tầm thường”.

“Chẳng qua là do một lần thoát khỏi cái chết thôi”. Anh cười, ngữ khí thản nhiên như khi nói đến một chuyện hết sức bình thường. “Dù sao thì thực tế cuộc sống là điều không thể xóa bỏ”. Anh dùng tay phải nắm lấy tay trái.

“Cũng có lúc anh cảm thấy rất mệt mỏi đúng không?”.

“Tất nhiên”.

“Có khi nào anh nghĩ tới việc...tìm ai đó giúp đỡ không?”.

Chử Vân Hành nở nụ cười mang theo ý tứ hàm súc: “Có, cho nên thỉnh thoảng tôi mới nhờ cô đến đây giúp việc theo giờ”.

Triều Lộ cúi đầu trả lời: “Ý tôi không phải nói đến chuyện giúp việc theo giờ”.

“À”. Anh dựa vào nạng để đứng lên, đi thông thả trong phòng. “Nếu cô nói đến bạn đời thì tôi hi vọng người đó hoàn toàn khác với người giúp việc theo giờ. Có thể cô nghĩ tôi không thực tế, hoặc thậm chí là quá tự tin. Nhưng tôi vẫn phải nói rằng, tôi không cần nửa kia của mình là một người làm việc bán thời gian hoặc là bảo mẫu cho người khuyết tật. Mặc dù cơ thể tôi như vậy nhưng không có nghĩa tôi sẽ giảm sự kỳ vọng vào chuyện tình yêu”.

Triều Lộ đứng trước cửa, vừa chân thành vừa hơi khản trương nhìn anh: “Yêu cầu của anh không có gì quá đáng. Chuyện tình cảm vốn rất thuần khiết”.

Chử Vân Hành nhìn Triều Lộ chăm chú một lúc lâu, sau đó anh lên tiếng: “Triều Lộ, lâu lắm rồi tôi mới nói ra những suy nghĩ trong đầu. Nếu...nếu tôi không phải bị tàn phế thì tốt biết bao”.

Trong đầu Triều Lộ nổ bùng một phát. Câu nói kia quả thực có lực sát thương quá mạnh mẽ, giống như quả bom đột nhiên nổ tung, khiến lục phủ ngũ tạng của cô bị chấn động đau đớn. Không lâu trước kia, chính cô cũng có suy nghĩ ấy trong đầu: “Nếu Chử Vân Hành không phải bị tàn phế thì tốt biết bao”. Giờ đây nghe chính anh nói vậy, cô càng thêm đau lòng. Anh là cái gì đây? Giữa thời buổi hỗn loạn mờ mịt, anh là một viên ngọc hiếm có, thật sự là một viên ngọc không tì vết, chỉ sợ bị người nào đó sớm nhặt đi thì đâu còn đến phiên cô? Cô ngốc nghếch đến bây giờ mới biết đạo lý ấy.

“Cho dù anh không phải là người hoàn chỉnh nhưng anh vẫn tốt đẹp như xưa”. Cô ôn nhu nói, từ ngữ thật rõ ràng.

Chử Vân Hành dường như bị chấn động bởi lời cô, lui về phía sau một bước: “Cô không thực sự nghĩ như vậy”. Anh có chút nản lòng: “Không phải cô đã sớm cự tuyệt tôi đó sao?”.

Triều Lộ ngay lập tức nhận ra trong câu nói của anh có vấn đề: “Vì sao anh lại nói như vậy?”.

Chử Vân Hành đứng cách Triều Lộ nửa bước, anh nhìn vào mắt cô, ngập ngừng đáp: “Bất kỳ cô gái khỏe mạnh nào khi được ai đó giới thiệu cho một người tàn tật sẽ luôn bài xích. Tôi chỉ muốn biết, hiện tại, cô còn có hay không cảm thấy ghét bỏ người tàn phế?”.

Triều Lộ ước chừng mất hơn mười giây mới tiêu hóa hết lời anh. Vấn đề là, cô hiểu Chử Vân Hành đã biết mẹ cô có ý muốn sắp xếp chuyện hên hò cho mình. Nghĩ đến đó, cô liền quay đầu bỏ đi.

Điều này nghĩa là gì? Cô thấy mình giống như con khi bị người ta trêu chọc. Có lẽ, ngay từ ngày đầu tiếp cận, Chử Văn Hành đã biết cô là ai. Anh cứ thế từng bước từng bước đánh chiếm trái tim cô là vì muốn chứng minh mị lực của mình không hề thua kém người khác. Càng nghĩ cô càng thêm đau lòng.

“Triều Lộ, cô đứng lại”. Chử Văn Hành vừa chống nạng cố gắng đuổi theo vừa ở sau lưng cô gọi to.

Triều Lộ ra đến cửa, thấy anh gọi vẫn ngoảnh mặt làm ngơ, cũng không quay đầu lại cứ thế mở cửa.

Chử Văn Hành do chống nạng quá nhanh, nhịp điệu giữa hai chân rối loạn nên anh bị vấp phải chân mình rên lên một tiếng, cơ thể không khống chế được ngã về phía trước. Triều Lộ quay lại, quên mất là mình đang giận, vội vàng đưa tay đỡ anh, chân bị va đập nên cũng ngã nhào theo.

Hai người đồng thanh kêu “ôi”.

Triều Lộ và Văn Hành hai mắt nhìn nhau, quên cả việc từ trên sàn đứng lên, không hẹn mà cùng nở nụ cười.

Chử Văn Hành duỗi tay, đem cánh cửa đóng lại.

Cổ Triều Lộ bị hơi thở ở khoảng cách gần của anh làm cho ngửa ngáy. Cô không biết mình vì điều gì mà không vội đẩy anh ra để đứng lên.

Anh im lặng nhắm hai mắt, tay phải chuẩn xác đặt lên trán cô, lại từ thái dương dò dẫm xuống làn môi. Cô cũng không kiềm chế nhắm chặt hai mắt. Khi anh chạm đến, cảm giác ngứa ngáy càng lúc càng tồi tệ. Anh hít thở, tim đập điên loạn. Cảm giác ngứa ngáy này đều theo da thịt cô thấm thấu vào bên trong. Rất khó để nói đây là loại cảm giác thoải mái thuần khiết nhưng lại khiến người ta say mê không muốn từ bỏ.

Cô dựa theo bản năng chạm vào cơ thể Văn Hành. Cô cảm tay trái anh nhẹ nhàng xoa bóp, giống như làm vậy có thể khiến nó khôi phục sinh khí. Cuối cùng cô cầm tay anh đặt lên ngực mình.

“Triều Lộ, Triều Lộ...”. Anh giống như nói mê thì thầm gọi tên cô, cơ thể bứt rứt xoay chuyển, vất vả nỗ lực tiếp cận Triều Lộ.

Cô vươn tay vòng qua cổ anh. Nụ hôn của anh rơi xuống như chuồn chuồn đập nước. Một lát sau thì mãnh liệt điên cuồng như thác đổ.

“Triều Lộ, em phải biết rằng, tay trái của anh tuy không làm nên việc nhưng xúc cảm thì vẫn có. Lần sau em đừng có tùy tiện buông thả, cẩn thận anh không kìm được đâu”. Sau nụ hôn nồng nhiệt, anh có chút thoát lực.

Triều Lộ mở mắt thấy anh đang nhìn mình cười xấu xa trêu tức, cô giả vờ tức giận cầm tay trái của anh đẩy qua một bên, buộc lại tóc dựa vào cánh cửa ngồi xuống.

Chử Văn Hành điều chỉnh tư thế, một tay chạm rãnh đỡ lấy cơ thể, cũng ngồi dựa vào cánh cửa, chủ động nắm chặt tay Triều Lộ: “Không tức giận sao?”.

“Anh nên sớm nói cho em biết rằng anh đã biết em là ai”. Về chuyện này, Triều Lộ vẫn còn hơi lưu tâm.

“Không, trước đây chúng ta gặp mặt không tính là nhận ra”. Chử Văn Hành đối với việc này không có cùng suy nghĩ: “Lần đầu tiên gặp em trong buổi đi bộ từ thiện, lúc đó anh không biết là ba anh và mẹ em đã cùng nhau trao đổi giới thiệu. Mãi đến hôm sau em đến nhà anh, anh mới biết em chính là con gái của di Hạ”.

“Theo như anh nói thì hai người ấy đã sớm nói về chuyện gặp mặt?”.

“Không hẳn vậy. Là do một lần anh về nhà, ngẫu nhiên nghe di Hạ và ba anh đang nói, đại khái là muốn sắp xếp chúng ta hẹn hò nhưng em lại không thấy vui khi gặp anh, bởi vì anh...”.

Triều Lộ nghe xong sự thật, cảm giác vô cùng áy náy: “Lúc ấy, em chưa biết anh”.

“Anh hiểu”. Anh nắm lấy tay cô đặt lên môi mình.

“Anh xem, tại thời điểm ấy, chúng ta không ai biết ai”. Triều Lộ cười: “Tất nhiên em không liếc mắt nhìn trúng anh ngay và anh cũng chưa chắc đã thấy hứng thú với em luôn”.

Anh cười theo cô: “Thật ra, điều kiện của anh tuy không tốt nhưng anh không phải là người có trình độ đánh giá thấp, về mặt tình cảm vốn dĩ rất cầu kỳ”.

Triều Lộ chợt nhớ tới một việc: “Em nhớ là trước khi đi chơi công viên, anh cũng chưa nảy sinh hứng thú đối với em. Nếu không làm sao anh lại đưa cho em hai tấm vé, còn muốn em đi chơi với bạn trai?”.

“Nếu không thì em cho rằng anh có thể như thế nào được?”. Chử Văn Hành bắt đầu cười. “Anh không biết em có hay không còn muốn gặp anh, không biết em nghĩ về anh ra sao, hơn nữa...Thẳng thắn mà nói thì anh thậm chí không thể mang em giữ lại bên mình. Nếu em vui vẻ cảm về đi chơi với người khác, anh sẽ từ bỏ hi vọng”.

Triều Lộ vừa cười vừa mắng: “Anh đúng là con cáo”. Ngoài miệng mắng nhưng cơ thể cô lại vô thức dựa đầu vào vai anh. Chử Văn Hành nhẹ nhàng buông tay cô, chống trên mặt đất.

“Anh nghĩ em sẽ gọi anh là cáo già cơ đấy”.

“Anh không già mà. Lúc xem ảnh, em đã nghĩ anh nhiều nhất chỉ đến ba mươi”.

“Em rất thành thật, anh cứ nghĩ em sẽ cường điệu nói anh mới hai mươi”.

“Anh mà hai mươi thì em sẽ không thèm chơi”.

“Vì sao?”.

“Em không chấp nhận đàn ông nhỏ tuổi hơn mình”

“May mắn, may mắn”.

Cơ thể Triều Lộ lúc này như dựa cả vào anh khiến anh phải mất rất nhiều sức lực mới có thể ổn định. Nhưng cô không nghĩ đến việc rời khỏi vai anh mà chậm rãi hỏi: “Bây giờ anh xác định rồi sao?”.

“Ừ”. Anh nói: “Hôm nay anh gọi em tới đây cũng là hạ quyết tâm thử buông tay một lần”. Anh chỉ vào chiếc nệm đã bị quăng đi: “Cho dù chống nó, anh cũng phải đuổi theo em”.

Triều Lộ cố ý trêu đùa: “Nếu em co chân chạy thì anh làm sao đuổi được đây?”.

“Nếu em không quay đầu, anh đương nhiên sẽ không tiếp tục. Chỉ cần em bằng lòng dừng lại nhìn anh vài lần, anh liền có hi vọng để vượt qua em”.

Triều Lộ bĩu môi nói: “Vậy hôm nay phải tính thế nào đây, em còn chưa kịp quay đầu anh đã chơi xấu ngã xuống đất dậy không nổi”.

“Đây không phải là tính toán trước”. Chữ Vân Hành xòe tay phải di chuyển người, Triều Lộ ngồi bên cạnh vội vàng đỡ anh nhưng cô bị bàn tay ấy mạnh mẽ giữ lại rồi ấn xuống. Anh hôn cô thật sâu, một lúc lâu mới buông ra thở hổn hển, mang theo nụ cười thỏa mãn.

“Đây mới là âm mưu xấu xa”.

Bạn đang đọc truyện *Nửa Vòng Tròn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 20: giả tạo

Hôm nay, Triều Lộ vì còn phải giải quyết một số công việc nên về muộn hơn ngày thường nửa tiếng. Cô vừa đứng ở cửa thang máy thì gặp Emma nhân viên phòng tài vụ. Bọn họ ít khi trao đổi công việc nhưng trong buổi đi bộ từ thiện lần trước có hàn huyên vài câu nên không tính là xa lạ. Hai người bắt chuyện tán gẫu trong thang máy. Trong lúc vô tình, Emma nói cuối năm nay sẽ chuẩn bị kết hôn khiến Triều Lộ hơi bất ngờ. Cô nghĩ, Emma cùng lắm vừa mới tốt nghiệp không lâu, tuổi còn quá trẻ mà đã nói đến chuyện hôn nhân. Cô không nén nổi lên tiếng: “Người ta nói dạo này trên tivi hay chiếu các chương trình xem mặt mà hầu hết đều là sinh viên. Chị còn cho rằng như thế là vội vã, không ngờ mình lại tụt hậu như vậy, bị thanh niên bọn em vượt qua”.

Emma cười tủm tỉm: “Với người trưởng thành thì có gì lạ đâu. Em và bạn trai quen biết nhau đã nhiều năm. Tình cảm và các phương diện khác đều được củng cố chín muồi, kết hôn sớm không có gì là không tốt”.

Đang nói thì chiếc di động trong tay Emma vang lên. Cô ấy dường như cũng biết lúc này sẽ có điện thoại nên ngay lập tức nhận lấy: “Em đang xuống, sẽ ra thẳng bãi đỗ xe tìm anh”.

“Bạn trai à?”. Triều Lộ hỏi.

“Vâng, cuối cùng em cũng được hưởng thụ chuyện yêu đương một thời gian”.

Triều Lộ chợt nhớ ra cả buổi chiều bận làm việc, nửa ngày không để ý đến di động, không biết có bỏ qua cuộc gọi nào không nên vội vàng lôi điện thoại ra xem. Quả nhiên, lúc năm giờ có hai cuộc gọi tới, khoảng cách rất ngắn, đều là của Chữ Vân Hành. Còn có một tin nhắn cũng là của anh.

“Anh ngồi ghế sofa dưới công ty chờ em. Trong trường hợp em phải làm thêm giờ thì hãy để anh gặp mặt một lát rồi sẽ đi”.

Triều Lộ thấy lòng mình thật ngọt ngào, cô chăm chú xem lại tin nhắn không bỏ sót một chữ. Đến khi cửa thang máy mở ra cô mới cất di động cùng Emma đi ra cửa chính. Đi được hai bước cô như nhớ tới điều gì, mi tâm hơi chau lại, vội vàng dừng chân: “Emma, chị quên đồ ở văn phòng, em đi trước đi. Tạm biệt”.

Emma không nghĩ ngờ để cô ở lại. Triều Lộ thở phào nhẹ nhõm, xoay người đến bên một lối nhỏ cạnh thang máy, sau đó bấm điện thoại gọi cho Chữ

Vân Hành:

“Vân Hành, em vừa mới xem tin nhắn của anh. Em... gần xong việc rồi”.

“Anh không nói trước với em mà đã tới. Lại không thấy em trả lời, không cam lòng quay về nên anh chưa đi. Em phải làm tiếp à? Anh vẫn ngồi ghế chờ đây”.

Ở đại sảnh có vài chiếc sofa, từ chỗ Triều Lộ đứng vừa lúc nhìn thấy Chữ Vân Hành, anh đang đơn độc ngồi trên ghế quay lưng về phía cô. Sờ dĩ, liếc mắt một cái có thể nhìn thấy anh bởi vì trên tay vịn của ghế sofa có dựa chiếc nệm màu đen.

Triều Lộ ngẫm nghĩ trả lời: “Có lẽ em còn khoảng một tiếng đồng hồ nữa. Nếu không phiền thì anh đến tiệm cà phê Vân Nam dưới tầng hầm đợi em nhé. Em cũng hơi mệt một chút, lát nữa muốn uống cà phê để nâng cao tinh thần”.

“Không sao, anh có thể đến trước rồi gọi cho em một ly cà phê. Em muốn uống gì nào?”.

“Cà phê nóng đi”.

“Được”. Anh cúp điện thoại, cầm chiếc nệm để bên, chậm rãi đứng lên.

Triều Lộ trốn ở lối nhỏ nhìn anh khắp khiêng đi ra thang máy dành cho khách, cô không chịu đựng nổi chỉ muốn chạy ra gọi anh quay lại. Nhưng cuối cùng cô vẫn không thể. Cô không muốn bảo chữa nói mình nhất thời hồ đồ mà làm càn. Cô hiểu rõ vì sao mình lại hành động như vậy – chỉ vì cô không muốn để đồng nghiệp nhìn thấy Chữ Vân Hành.

Cho đến giờ phút này cô mới hiểu mình vẫn như trước kia sợ người bên cạnh biết được, bạn trai của cô là một người tàn tật. Cho dù, Chữ Vân Hành là một người đàn ông xuất chúng. Nhưng người khác sẽ không thể biết và sẽ đem chuyện tình cảm của cô ra để làm trò cười.

Cô và anh đã từng cùng nhau đi trên đường, thậm chí còn vui vẻ chơi đùa trong công viên. Nhưng giờ đây, bọn họ cho dù có mối quan hệ bạn bè bình thường nhất cũng chắc chắn không được thừa nhận. Cô thân thiện và không quan tâm đến ánh mắt của những người xung quanh. Hơn nữa, họ không biết cô là ai, tất cả bọn họ đều là những người khách vội vã qua đường, đương nhiên cô không cần để ý. Nhưng trong cái vòng tròn lẩn quẩn của người thân, nơi mà ngoài mẹ cô ra, cô chưa bao giờ muốn đưa Chữ Vân Hành ra ánh sáng. Đương nhiên, nguyên nhân chủ yếu là do thời gian kết giao giữa họ quá ngắn. Triều Lộ từng tự hỏi, mình phải làm thế nào để trọn vẹn đôi đường, để có thể thân thiện giới thiệu với người khác rằng: Đây là bạn trai của cô.

Cô ghét sự yếu đuối giả tạo của mình và không đủ khả năng để tự thoát ra.

Tin nhắn di động vang lên nhắc nhở, cô vừa nhìn thấy nước mắt lập tức rơi xuống.

“Cà phê nóng ngon lắm. Em còn bao lâu thì xong?”.

Đằng sau tin nhắn là một biểu tượng mặt cười.

Cô dùng giấy ăn lau khô nước mắt, sau khi ổn định cảm xúc mới mở cửa đi ra.

Anh ngồi tựa lưng vào góc tường, vừa thấy Triều Lộ đi vào, ánh mắt hơi mờ màng bỗng chốc sáng rực dịu dàng.

“Ngại quá, em không nghĩ là phải tặng cà”. Cô cúi đầu nói.

“Không muộn đâu, trước đó anh không nghĩ là sẽ gặp được em. Giờ có thể gặp quả thực rất thỏa mãn”.

Triều Lộ che giấu tâm trạng, bùng cốc cà phê lên uống ngay: “Đúng rồi, em không nói với anh địa chỉ công ty mà?”.

Chữ Vân Hành đáp: “Xin lỗi, anh đã tự ý tìm địa chỉ công ty em. Em từng nói với anh, em làm ở công ty này. Công ty của em lại rất danh tiếng nên có địa chỉ trên mạng. Anh nghĩ không đợi được đến thứ bảy, cho nên... mới đến đây”.

Triều Lộ chăm chú lắng nghe, không thể không cảm thấy xúc động và hài lòng. Tâm trạng chán nản được quét qua hơn một nửa. Cô quyết định tạm thời bỏ qua và vui vẻ hưởng thụ buổi tối cùng Chữ Vân Hành.

“Uống cà phê xong chúng ta tìm chỗ nào ăn tối đi. Em biết gần đây có một nhà hàng nấu món Quảng Đông không tồi”.

“Không thành vấn đề, do em quyết định”. Chữ Vân Hành nuông chiều với lấy chiếc muỗng nhỏ và đĩa bánh put – dính đưa cho Triều Lộ. “May quá, thiếu chút nữa thì anh gọi cho em mấy cái bánh ngọt. Nghĩ lát nữa chúng ta có thể còn đi chỗ khác ăn tối nên sửa lại thành bánh put dính. Nếu không em ăn cơm lại không được ngon”.

Triều Lộ cười lớn: “Anh đừng nhìn em như vậy mà tưởng, em ăn rất khỏe đấy”.

Chữ Vân Hành nói: “Ừ, đáng vẻ ăn uống cũng được lắm”. Nói xong, anh ghé sát người cô, nhỏ giọng buông một câu: “Vô cùng đáng yêu”.

Triều Lộ nhanh tay nhanh mắt cầm miếng bánh nhét vào miệng anh.

Chữ Vân Hành vui vẻ cười.

“Anh Vân Hành”.

Triều Lộ và Chữ Vân Hành đang cười đùa bỗng nghe thấy trên đỉnh đầu có tiếng người gọi. Triều Lộ ngẩng lên đúng lúc đối phương đi đến bên bàn. Người đi tới có gương mặt quen thuộc, xinh đẹp động lòng người, đó là Lâm Thư Tiểu. Triều Lộ không khỏi buồn cười khi nghĩ đến việc cảnh giác người khác là một điều vô lý. Nhưng lúc này nhìn thấy Thư Tiểu, cô cảm thấy không được tự nhiên. Cô vẫn cố chấp tin tưởng vào trực giác của chính mình. Lâm Thư Tiểu đối với Chữ Vân Hành tuyệt đối không đơn giản chỉ là tình bằng hữu bình thường. Điểm chết người chính là đây, Triều Lộ phải thừa nhận – dáng vóc của Thư Tiểu thật quyến rũ mê người. Nếu chỉ hơi xinh đẹp thì không làm gì cũng khiến người ta nhớ tới nhưng Lâm Thư Tiểu lại quá đẹp nên cô không thể thuộc về kiểu như vậy.

“Chào Thư Tiểu, sao lại trùng hợp vậy?”. Chữ Vân Hành cất tiếng chào hỏi.

“Buổi chiều em có việc xử lý ở gần đây. Xong rồi muốn xuống tầng hầm uống cốc cà phê nghỉ ngơi. Không nghĩ lại gặp được hai người. Bình thường em thấy anh hiếm khi đến trung tâm thành phố”. Lâm Thư Tiểu cũng không khách sáo ngồi xuống chiếc ghế bên cạnh anh, nhìn về phía Triều Lộ ngồi đối diện cười cười. Triều Lộ cũng lịch sự mỉm cười.

“Bạn gái anh à?”. Lâm Thư Tiểu băng quơ hỏi.

Chữ Vân Hành đáp: “Đúng vậy. Cô ấy tên là Đồng Triều Lộ. Hai người đã từng gặp qua”.

“Vâng, em nhớ rồi. Lần trước ở nhà anh, sau khi Đồng tiểu thư về, em còn hỏi anh, anh nói không phải. Không ngờ... Vân Hành. Anh hành động nhanh thật đấy”.

Nét mặt Chữ Vân Hành hơi ngượng ngùng, anh nói đùa để che lấp sự xấu hổ của bản thân: “Anh á? Anh không thể hành động nhanh được. Em không phải không biết. Chẳng qua, anh may mắn, gặp đúng người nguyện ý vì anh dừng bước”.

Triều Lộ cười mắng: “Anh lại nói linh tinh, em chạy đi bao giờ”.

Lâm Thư Tiểu không nói gì chỉ nhìn cô và Chữ Vân Hành rồi vẫy tay gọi bồi bàn mang tới một cốc cà phê.

Ba người vừa uống cà phê vừa nói chuyện phiếm. Tuy Triều Lộ rất muốn cùng Chữ Vân Hành chuyển sang nhà hàng khác để tiếp tục thế giới của hai người nhưng ngại Lâm Thư Tiểu và Chữ Vân Hành vốn là bạn bè, cô ngồi với bọn họ không phải lúc nào cũng thích hợp. Rốt cục, Chữ Vân Hành cũng mở miệng: “Thư Tiểu, em là bạn nên anh không cần phải khách sáo. Anh và Triều Lộ phải đi trước đây, em cứ thông thả uống nước, trên đường về nhớ lái xe cẩn thận”.

Lâm Thư Tiểu tỏ vẻ không để ý, gật đầu nói: “Hai người đi đi, em không sao đâu”.

Triều Lộ đứng dậy: “Em đi toilet trước đã”.

Lâm Thư Tiểu nói cũng muốn đi, hai người liền đứng dậy cùng nhau bước vào toilet.

Hành lang đi thông từ toilet đến nhà hàng hơi chật, Triều Lộ cùng Lâm Thư Tiểu giải quyết xong một trước một sau từ bên trong đi ra ngoài. Đến cuối hành lang, Triều Lộ như nhìn thấy gì đó muốn trốn tránh, bỗng nhiên dừng lại không đi tiếp.

Lâm Thư Tiểu thấy sắc mặt cô khác thường liền hỏi: “Sao vậy?”.

Triều Lộ nhìn người đứng cách đó không xa, đúng là Phương Uẩn Châu.

Không phải vì đối phương đặc biệt là Phương Uẩn Châu. Cho dù có thay đổi là Emma hay bất kỳ đồng nghiệp nào khác, cô đều không hi vọng giờ phút này sẽ bị chạm mặt.

Mang theo tâm trạng lừa mình dối người, Triều Lộ cúi đầu đi về phía trước, cùng Lâm Thư Tiểu ngồi về vị trí. Chữ Vân Hành thấy cô quay lại liền chuẩn bị cầm nặng đứng lên. Triều Lộ kích động nói: “Em muốn ngồi nghỉ thêm một lát”.

Chữ Vân Hành buông nặng, muốn thân mật nắm lấy bàn tay cô đang đặt trên bàn nhưng bị cô cố ý như vô tình né tránh. Thần sắc của anh càng thêm bất an, hỏi: “Nhìn em có vẻ không ổn lắm. Em không sao chứ?”.

Cô ngẩng mặt lên nhưng không dám nhìn anh, trong lòng cảm thấy xấu hổ không biết nói gì. Khi cô quay đầu đi, anh và Lâm Thư Tiểu ngồi bên cạnh bỗng nhìn nhau càng khiến cô không còn mặt mũi nào đối mặt. Anh mất quyền rũ lúc này đang lạnh lùng dõi theo cô chật vạt và khinh thường. Triều Lộ tin rằng Lâm Thư Tiểu đã nhìn ra manh mối.

“Vân Hành, mình ngồi thêm một lát nữa hãy đi. Nói chuyện thêm vài câu với bạn cũ không phải yêu cầu gì quá đáng đúng không?”. Lâm Thư Tiểu nhìn lướt qua Triều Lộ: “Lúc Đồng tiểu thư từ toilet đi ra không để ý trán đụng phải cánh cửa nên đầu óc hơi choáng váng. Tốt nhất là để cô ấy bình tĩnh lại đã”.

Triều Lộ nghe Thư Tiểu nói, trong lòng rất biết ơn vì đã không chọc phá làm lộ chân tướng.

Chỉ có Chữ Vân Hành vừa nghe xong vội sốt ruột hỏi: “Em có đau không? Có cần phải đi bệnh viện không?”. Nói xong anh định cầm nạng đứng lên.

“Vân Hành, anh cứ yên tâm ngồi xuống đi. Cô ấy chỉ cần nghỉ ngơi một chút là ổn thôi. Em vừa xem rồi, không vấn đề gì đâu”. Lâm Thư Tiểu thần nhiên nói.

Gương mặt Triều Lộ như bị đốt cháy đỏ bừng.

Nhưng mọi chuyện vẫn chưa xong.

Bạn đang đọc truyện *Nửa Vòng Tròn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 21: Âm thầm chịu đựng

Quán cà phê này không lớn, lúc Phương Uẩn Châu đang tìm chỗ trống thì nhìn thấy Triều Lộ.

“Hi! Triều Lộ, thật khéo”.

Triều Lộ làm bộ bình tĩnh mỉm cười: “Vâng. Để em giới thiệu mọi người – Anh ấy là Tony, ông chủ của em”. Bất gặp tầm mắt của Uẩn Châu dừng lại ở hai người đang ngồi đối diện với mình, cô không kịp nghĩ nhiều, chỉ vào Chữ Vân Hành và Lâm Thư Tiểu: “Còn đây là hai người bạn của em – Chữ Vân Hành, Lâm Thư Tiểu”.

Cô thấy đáy mắt Chữ Vân Hành đang sáng rực trong thoáng chốc bỗng trở nên u ám. Cô biết mình hàm hồ giới thiệu như vậy là đã xúc phạm tới anh. Mặc dù vậy, anh vẫn nhanh chóng khôi phục lại thần thái như bình thường, thậm chí còn chống tay trên mặt bàn, đứng lên lịch sự bắt tay Phương Uẩn Châu: “Rất vui được gặp anh”.

Ánh mắt Phương Uẩn Châu hơi ngừng lại khi nhìn thấy chiếc nạng dựng cạnh tường, tựa hồ như không để ý đến việc này, anh quay sang hỏi Triều Lộ: “Có ngại anh ngồi ở đây không?”. Sau đó ánh mắt lại chuyển sang phía Chữ Vân Hành và Lâm Thư Tiểu.

Triều Lộ nhìn xung quanh thấy trong quán gần như không còn chỗ trống. Còn hai chiếc ghế thì phải ghép bàn với người lạ. Phương Uẩn Châu nếu muốn ngồi cùng, cô cũng ngại từ chối. Huống chi, bọn cô lại đang định đi: “Tất nhiên là không có gì phải ngại, chỉ là bọn em uống nước xong rồi, đang chuẩn bị đi thôi”.

“Nếu có việc, xin cứ tự nhiên”. Giọng nói của Phương Uẩn Châu thần nhiên và hơi thất vọng.

Chữ Vân Hành lên tiếng: “Triều Lộ, em vừa mới bị đụng đầu, nghỉ một lát rồi hãy đi. Chúng ta không vội mà”.

“Em bị đụng đầu à?”. Phương Uẩn Châu cau mày, nhìn chăm chú lên đầu Triều Lộ, tựa như muốn kiểm tra thương tích xem có sao không: “Người trong quán cà phê cũng lắm bị choáng váng bởi cà phê (1), em bị đụng đầu vào đâu vậy? Có nghiêm trọng không?”.

Triều Lộ lúng túng, một câu nói cũng không nên lời. Cả hai đều im lặng.

Phương Uẩn Châu cảm thấy vừa rồi mình có hơi quá mức thân thiết nên bộ dạng có chút xấu hổ, ho khan một tiếng: “Nếu cần, sáng mai Triều Lộ có thể đến bệnh viện kiểm tra rồi hãy đi làm. Lúc về, nhớ xin phép lên cấp trên”.

Đầu Triều Lộ thật sự còn đau hơn cả việc bị cánh cửa va phải. Nhưng bản thân cô cho rằng, về điểm này là do cô gieo gió thì gặt bão. Cô liếm môi trả lời: “Em nghĩ không có gì đáng ngại. Em...em ngồi một lát là được rồi”.

Vì ngồi chung một bàn nên không tránh khỏi việc trò chuyện. Tất nhiên, suy nghĩ của Triều Lộ lúc này đang mông lung, gương mặt của Lâm Thư Tiểu thì hiện lên vẻ hồ hởi. Còn lại Chữ Vân Hành và Phương Uẩn Châu thỉnh thoảng chuyện trò để không khí thêm cởi mở.

“Chữ tiên sinh đang làm việc ở đâu?”.

“Tôi dạy học ở trường”.

“Vậy à? Anh dạy cấp mấy?”.

“Tôi đang giảng dạy tại một trường đại học”.

Nét mặt Phương Uẩn Châu cho thấy sự ngạc nhiên rõ ràng nhưng giọng điệu thì vẫn lạnh nhạt: “Chữ tiên sinh thật không đơn giản”.

Chữ Vân Hành so với Phương Uẩn Châu càng lãnh đạm hơn: “Nghiên cứu kiến thức không phải là việc đơn giản nhưng rất thú vị”.

Câu trả lời có vẻ làm Phương Uẩn Châu bất ngờ. Đường như Phương Uẩn Châu phải mất vài giây mới hiểu được lời anh nói, sau đó gật đầu mỉm cười: “Tôi thấy được điều đó. Nhìn anh toát lên sự thú vị”.

Chữ Vân Hành cười cười, đột nhiên hỏi Triều Lộ: “Nếu em còn muốn ngồi thêm chi bằng gọi thêm một ít bánh ngọt?”. Anh đưa mắt nhìn Thư Tiểu: “Thư Tiểu, em cũng ăn gì đi?”.

Phương Uẩn Châu nói: “Tôi sợ suất quá, vẫn là Chữ tiên sinh chu đáo”. Anh còn cười nói thêm “Hai vị là bạn tốt của Triều Lộ, hôm nay để tôi mời mọi người”.

Lâm Thư Tiểu trả lời: “Tôi thấy anh bình thường nhất định là một thủ trưởng tốt, không chỉ đối xử tốt với cấp dưới mà đối với bạn bè của nhân viên cũng rất hào phóng”. Thư Tiểu nói bằng giọng ôn tồn, nghe qua giống như lời khen bình thường. Chỉ có Triều Lộ trong lòng hiểu rõ lời nói đó có ý tứ khác.

“Vậy không cần phải khách sáo”. Chữ Vân Hành cười miễn cưỡng: “Chúng tôi coi như nhờ Triều Lộ mà được hưởng lộc”.

“Vân Hành, anh quên là nhà em đang làm gì à? Nhà em không phải đang mở tiệm cà phê sao? Chúng ta có cần thiết phải chạy đến đây nhờ lộc của người khác để uống cà phê không? Anh thích uống cà phê chứ gì? Đi nào, em sẽ mời anh”. Tiếng cười của Thư Tiểu không lớn nhưng có thể nghe ra cô ấy đang tức giận. Thư Tiểu cảm túi lên, đáng vẻ như muốn đi ngay lập tức.

Chữ Vân Hành vươn tay phải giữ chặt cô ấy lại, mang theo ánh mắt khẩn cầu: “Thư Tiểu, Phương tiên sinh có ý tốt, em bỏ đi, anh ấy sẽ khó xử”.

“Anh quan tâm đến sự khó xử của người ta à?”. Lâm Thư Tiểu quát mắt: “Em sẽ ở lại, em nghĩ em làm sao mà chịu đựng nổi bốn chữ ấy”.

Tất nhiên, Phương Uẩn Châu không hiểu rõ sự tình, còn tưởng Chữ Vân Hành và Lâm Thư Tiểu là vợ chồng son cãi nhau liền hạ giọng hỏi Triều Lộ: “Bạn bè của em cãi nhau sao em không khuyên nhủ?”.

Rốt cuộc, Triều Lộ nhin không nổi, đáp: “Uẩn Châu, Chữ Vân Hành là bạn trai em”.

Giọng cô hơi cao một chút, đủ để mọi người đang ngồi có thể nghe thấy.

Bốn người không ai nói lên lời. Vẫn là Chữ Vân Hành lấy lại tinh thần trước, gọi bồi bàn tới: “Để tôi mời”.

Xong xuôi, Phương Uẩn Châu nhìn Chữ Vân Hành đứng dậy đi ra trước tiên, anh lập tức quay lại nhìn Triều Lộ bằng nét mặt kinh ngạc khó có thể tin được. Triều Lộ sớm nghĩ đến việc này, chuyện xảy ra trước mắt, ngược lại, cô khá bình tĩnh, giống như lúc đến, cô đi sang bên phải Chữ Vân Hành.

“Có cần tôi đưa mọi người về không?”. Phương Uẩn Châu đứng trước cửa quán hỏi.

“Không cần, để tôi đưa”. Lâm Thư Tiểu ôn hòa nói.

Phương Uẩn Châu cũng không nài ép, bốn người ở bãi đỗ xe nói lời tạm biệt, ngồi trên hai chiếc xe khác nhau mỗi người một ngả.

Không ai nhắc tới việc đến nhà hàng khác ăn tối.

Lâm Thư Tiểu buồn bực lái xe, còn Triều Lộ và Vân Hành ngồi sau im lặng.

“Để em đưa anh về trước, lát nữa sẽ đưa Đồng tiểu thư”. Lâm Thư Tiểu lái xe rớt cục cũng mở miệng.

Giọng Chữ Vân Hành nghe như không có sức sống: “Nhà anh ở xa, em đưa Triều Lộ về trước đi”.

“Chính vì nhà anh xa nên phải đưa anh về trước. Nhà em và nhà anh không tiện đường. Chờ anh về xong rồi đưa cô ấy, em về nhà cũng tiện hơn”.

Lúc này, ở trong xe, không ai còn có tâm trạng để so đo. Cuối cùng thì đi đường nào là tốt nhất không cần phải bàn bạc thêm, mặc cho Thư Tiểu lái xe tự quyết định.

Triều Lộ liếc trộm Chữ Vân Hành đang nhắm mắt, đầu hơi cúi, hình như anh thật sự rất mệt mỏi, tóc mái ngắn ngắn che phủ hàng mi, tay trái đặt trên đùi. Nếu Triều Lộ không nhìn tay phải anh đang nắm chặt chiếc nệm, có lẽ sẽ tưởng nhầm anh đã mất đi ý thức và ngủ say.

“Vân Hành...”. Trong lòng Triều Lộ có hàng nghìn lời muốn nói nhưng lại không thể thốt lên lời, chỉ biết thì thầm một câu: “Em sai rồi...”.

Chữ Vân Hành chậm rãi mở mắt, buông lỏng tay cầm nệm, tay phải đan vào bàn tay trái của Triều Lộ: “Anh hiểu”.

Triều Lộ nghe anh nói vậy, tâm trạng càng thêm u ám: Anh hiểu, bởi anh thông minh. Anh giỏi quan sát nên làm sao không hiểu được tâm trạng của cô ngày hôm nay. Anh hiểu, bởi anh luôn luôn nhẫn nại, càng nhẫn nại thì anh càng bị ủy khuất và tổn thương.

“Triều Lộ”. Nụ cười của Chữ Vân Hành có chút thê lương: “Thực xin lỗi, hôm nay ngay cả bữa cơm tối từ tể anh cũng không mời được em. Lần sau anh mời bù vậy”.

Khi anh thốt ra ba từ “thực xin lỗi”, trong lòng cô chợt hiện lên một nỗi sợ hãi mãnh liệt. Cô sợ tiếp theo đó anh sẽ nói “chia tay”. Nghe anh nói: “Lần sau mời bù” cô mới như trút được gánh nặng, kìm nén nước mắt gật đầu: “Vâng, để lần sau vậy...Cũng là do em mời nà”. Chừng nào cô và anh chưa đi

đến kết thúc thì ai mời ai có quan trọng gì đâu.

Dường như Chữ Vân Hành cũng khẽ thờ phào nhẹ nhõm, khoe miệng hiện lên nụ cười khoan dung.

Triều Lộ không nói chuyện, cô nhẹ nhàng nắm lấy bàn tay nhỏ bé co quắp của anh, cúi xuống hôn lên từng đầu ngón tay.

Khu đất dưới nhà rất vắng vẻ, không có người hoặc xe qua lại, Chữ Vân Hành xuống thẳng cửa xe bên trái rồi vòng sang bên phải, cúi xuống cửa xe phía Triều Lộ nói nhỏ: “Đừng gò ép bản thân quá chặt, anh nghĩ... Chúng ta còn có nhiều thời gian. Sau này... anh sẽ không đột ngột đến công ty tìm em”. Giọng anh hơi mệt mỏi, ừ ừ, từng chữ trĩu nặng như chì. Nhưng ánh mắt anh nhìn cô vẫn chân thành và nhẹ nhàng, không chút nào mang theo ý trách cứ hoặc dồn ép.

Không người bình thường nào sau khi bị đã kích có thể dễ dàng vứt bỏ sự yếu đuối.

Triều Lộ tự nhận giờ phút này không nên nói điều gì với anh là tốt nhất, vì vậy cô chỉ khẽ gật đầu, buông lời tạm biệt. Nhìn anh đi đến cửa nhà, Lâm Thu Tiểu mới lái xe rời đi.

Cô và Lâm Thu Tiểu hoàn toàn không giống người quen. Cô biết, biểu hiện của cô hôm nay, Lâm Thu Tiểu có đầy đủ lý do để không thích cô, cô cũng không muốn mắc nợ ân huệ. Chờ xe đến cửa tiểu khu, cô liền nói: “Lâm tiểu thư, tôi và cô chưa chắc đã cùng đường, thời gian không còn sớm, để tôi tự bắt xe về, cô cứ về trước đi”.

Lâm Thu Tiểu ngẩng đầu, mắt nhìn vào chiếc gương chiếu hậu, khách khứa “Ồ đây là ngoại thành, xung quanh là các trường đại học. Bây giờ không có nhiều xe, cứ để tôi đưa về, cô nói địa chỉ đi”.

“Tôi ở tiểu khu hóa chất”. Triều Lộ không khách sáo nói địa chỉ.

“Ồ. Cha mẹ cô làm việc ở nhà máy hóa chất à?”.

“Là trước kia”. Triều Lộ không định che giấu toàn bộ chuyện gia đình nên nói cho cô ấy nghe: “Mấy năm trước nhà máy hóa chất của thành phố đóng cửa nên họ đã ra ngoài làm việc khác”.

Lâm Thu Tiểu cũng không định hỏi thêm chuyện nhà Triều Lộ nên ngừng lại.

Suốt mười phút, Lâm Thu Tiểu không nói chuyện gì với Triều Lộ. Triều Lộ cảm thấy cơ thể và tinh thần vô cùng mệt mỏi, cứ thế nhắm mắt ngủ một giấc. Không ngờ, thân xe bỗng chấn động, theo quán tính người cô bị đập về phía trước. Cô nhất thời giật mình tỉnh giấc, không biết chuyện gì xảy ra.

“Thực xin lỗi, tôi không nên phanh gấp như vậy...”. Lâm Thu Tiểu dừng xe bên đường, lấy tay xoa huyệt thái dương, nói xin lỗi.

Triều Lộ hết hồn nhìn bốn phía, thờ phào một cái: “Không có chuyện gì xảy ra là tốt rồi. Nếu cần thì dừng xe, lát nữa hãy đi tiếp”.

Lâm Thu Tiểu im lặng một lúc, quay đầu nói: “Đồng tiểu thư, nếu không ngại, tôi muốn mời cô đến nhà uống cà phê”.

Triều Lộ nhất thời không biết trả lời thế nào.

Lâm Thu Tiểu cười hiền lành: “Chắc vừa rồi ở quán cà phê Vân Nam cô đã bị tôi dọa. Tôi không có ác ý gì hết, chỉ là do tính tình hơi nóng nảy. Vân Hành là bạn tốt của tôi, mà cô lại là bạn gái của anh ấy, không thể cho tôi một cơ hội để hiểu hơn về cô sao?”.

Bạn đang đọc truyện *Nửa Vòng Tròn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 22: Thăng thấn

Lúc Triều Lộ cùng Lâm Thu Tiểu đến quán “Mèo và Dương cầm” thì chỉ còn một người cuối cùng đang ngồi ở bàn kết lại sổ sách, chuẩn bị đóng cửa. Lâm Thu Tiểu hướng về phía người đàn ông đứng sau quầy thu ngân gọi to: “Anh, em dẫn bạn đến ngồi một lát”.

Anh trai của Lâm Thu Tiểu ngẩng đầu cười: “Trong quán không còn gì để chiêu đãi, tiện có nước trái cây các loại, các em cứ tùy ý nhé”.

Triều Lộ nhìn thoáng qua anh trai của Lâm Thu Tiểu. Đó là một người đàn ông có diện mạo sạch sẽ, hình dáng và ngũ quan giống Lâm Thu Tiểu đến năm phần. Cô hồi tưởng lại lần đầu tiên đến quán “Mèo và Dương cầm”, hình như cô đã từng nhìn thấy anh ta.

Thu Tiểu bảo Triều Lộ tìm chỗ ngồi trước. Trong lòng Triều Lộ hiện ra hình dáng của Chữ Vân Hành hôm ấy ngồi bên cửa sổ đầy nắng. Tâm trạng khẽ lay động, cô liền ngồi vào vị trí đó. Đến bây giờ cô vẫn chưa nói với anh: Trong chương trình “Nghe gió cuốn đi”, đó là lần đầu tiên anh gặp cô còn cô thì tin rằng: nếu không có cuộc chạm mặt ấy thì ngay cả bóng dáng của anh cũng sẽ không tồn tại, là cô để ý đến anh trước – thời điểm anh và Lâm Thu Tiểu cùng nhau chơi đàn trong quán “Mèo và Dương cầm”, cô đã không thể ngăn được lực hấp dẫn từ phía anh.

Thư Tiểu mang nước trái cây đến rồi ngồi xuống đối diện, khỏe mỗi động đậy, chưa nói đã cười: “Cô cũng thích ngồi chỗ này à?”. Triều Lộ cầm cốc nước trái cây lên miệng uống luôn:

“Vâng”. Về mặt Triều Lộ hoảng hốt, gật gật đầu. Giọng nói của Lâm Thư Tiểu không một chút “giương cung bạt kiếm” (1), ánh mắt cô ấy nhấp nháy, thần thái hết sức nhẹ nhàng. Triều Lộ thừa nhận, ngay cả khi cô có coi Thư Tiểu là “tình địch” thì cũng không thể nào thấy ghét bỏ cô ấy – Thư Tiểu quá xinh đẹp, tự tin, lại hiểu rất rõ và quan tâm đến người đàn ông cô yêu. Trong nháy mắt, cô không hiểu vì sao khi đối mặt với một cô gái vẹn toàn như thế, Chử Văn Hành không thể động tâm mà lại đi chọn một người con gái bình thường như cô.

“Lúc này biểu hiện của tôi đã dọa cô à?”. Lâm Thư Tiểu hơi nghiêng đầu, nhẹ nhàng nói: “Nếu như vậy, tôi xin lỗi trước”.

“Không phải”. Triều Lộ vừa nghe thấy lời này nhất thời càng thêm tức bản thân: “Cô biết không, tôi chỉ thấy xấu hổ thôi”.

Lâm Thư Tiểu lắc đầu, nhìn cô cười khoan dung: “Cô tên là Đồng Triều Lộ? Tôi nghe Văn Hành gọi cô là Triều Lộ, tôi cũng có thể gọi cô như vậy được không?”.

“Tất nhiên là được”. Triều Lộ không ngờ khi thấy Thư Tiểu trở nên thân mật. Cô được đưa đến đây, căn bản không nghĩ rằng mình lại được nhìn thấy một khuôn mặt hòa nhã như vậy.

“Triều Lộ, vừa rồi tôi phải thừa nhận là đã vô cùng tức giận bởi hành động của cô đã khiến Văn Hành tổn thương. Ngay từ đầu tôi đã không vạch trần cô không phải vì muốn giúp cô mà là lo lắng Văn Hành khi biết được tâm trạng của cô sẽ thất vọng và đau khổ. Kết quả... là cô không giấu thì anh ấy cũng đã biết”. Lâm Thư Tiểu dừng lại, dịu giọng: “Nhưng tôi hiểu, phản ứng của cô như thế là hết sức bình thường. Tôi có khất khe với cô cũng bởi cảm tính - Tôi là bạn của Văn Hành, tôi đứng trên lập trường của anh ấy, có thể thông cảm cho cô được không?”.

Sự thẳng thắn chân thành của Thư Tiểu đã thuyết phục được Triều Lộ. Cô cũng dốc hết những cảm xúc trong lòng ra để nói cho Thư Tiểu nghe: “Tôi sợ hãi điều gì, có thể cô đã sớm nhận ra. Tôi không có gì để bào chữa cho bản thân. Chuyện ngày hôm nay nói trắng ra là tôi giả tạo, sĩ diện, một tình yêu như vậy, tôi không xứng đáng với Chử Văn Hành...”.

“Đừng nói như vậy”. Lâm Thư Tiểu mềm mỏng cắt lời cô: “Giả tạo? Sĩ diện? Không ai muốn làm điều ấy nhưng mấy ai hoàn toàn có thể vứt bỏ? Trong mắt người khác, rõ ràng là Văn Hành treo cao bả mồi cô. Cô tự nhiên cũng biến thành kẻ ngốc trong mắt họ. Cô biết rõ điều này nên mới tỏ ra bần khổ. Văn Hành dù có một trăm ưu điểm nhưng vẫn là người đàn ông tàn phế. Vì thế mà cô mới lo ngại. Chuyện này không có gì đáng ngạc nhiên”.

Triều Lộ không kiềm chế được lên tiếng: “Tôi không quan tâm đến thương tật của anh ấy, tôi chỉ...”.

“Triều Lộ, cô đừng tùy tiện nói rằng không quan tâm. Trước kia, cô chưa từng tiếp xúc gần gũi với người khuyết tật đúng không? Bởi vậy, cô không thể tưởng tượng được cuộc sống của họ rất khác với cuộc sống của cô như thế nào. Quyền lợi giữa con người và con người phải được bình đẳng. Nhưng chính cảnh ngộ đã dẫn đến sự khác nhau ấy. Với những người khuyết tật, nhất là những người khuyết tật sống trong nước, phần lớn cuộc sống của họ là ở dưới đáy xã hội. Người có tri thức và tài giỏi như Văn Hành không nhiều lắm. Anh ấy có thể coi là người ưu tú nhưng cũng thường xuyên gặp phải những vấn đề nhỏ nhặt trong cuộc sống”. Nét mặt Thư Tiểu hiện lên vẻ thương cảm: “Công việc của tôi chắc cô đã biết. Là một bác sĩ chuyên khoa trị liệu, hàng ngày làm việc tiếp xúc với các bệnh nhân đều là những người khuyết tật, mức độ tê liệt khác nhau. Thật ra, các bác sĩ trị liệu có thể giúp họ rất nhiều. Hay nói thẳng ra, giúp họ khôi phục không bằng hướng dẫn họ cách sử dụng các chức năng cơ thể còn sót lại”.

Triều Lộ nghe lòng chua xót, không nghĩ Thư Tiểu lại nói đến đề tài này. Cô miễn cưỡng lấy lại tinh thần: “Văn Hành luyện tập chắc không tồi. Anh ấy có thể dùng một tay làm được rất nhiều việc, có thể đi chuyển cả xe nữa. Tôi... cảm thấy trong cái rui vẫn còn có cái may”.

“Đúng vậy, đối với những khó khăn trong cuộc sống, Văn Hành rất cố gắng. Nhưng cô cho rằng ngay từ đầu anh ấy đã như vậy sao?”.

Triều Lộ mơ hồ cảm thấy sau câu nói này còn có một sự thực tàn khốc, nhưng cô vẫn không ngừng hỏi lại: “Anh ấy đã từng tuyệt vọng phải không?”.

“Bất luận là ai thì khi gặp tình huống đó đều sẽ tuyệt vọng”. Móng tay Thư Tiểu vô thức xoa nhẹ chiếc cốc thủy tinh. “Tôi biết Văn Hành khi anh ấy rơi vào tình trạng xấu nhất. Tôi đã nghĩ, anh ấy mới tỉnh lại sau khi rơi vào trạng thái sống thực vật, ngay cả ngồi xuống cũng không thể làm được”.

“Không phải anh ấy chỉ liệt nửa người thôi sao?”.

“Hiện tại, cô nhìn thấy Văn Hành là lúc anh ấy đã hồi phục lại rất tốt sau khi bị thương”. Lâm Thư Tiểu trả lời: “Cô tưởng tượng xem, một người bị chấn thương sọ não hôn mê năm sáu năm trời, toàn bộ cơ thể và tiếng nói rất khó trở lại bình thường. Ngay đầu sang Đức, anh ấy chỉ có thể ngồi xe lăn, không chỉ có chân mà ngay cả lực ở tay phải cũng không tốt, căn bản không thích hợp chống nạng trong thời gian dài. Mặc dù sau đó anh đã hồi phục rất nhiều nhưng chung quy lại thì cơ thể vẫn không được thuận tiện. Còn nhớ năm ấy tuyết rơi, tôi ở trong phòng bệnh của bệnh viện điều dưỡng, qua cửa sổ nhìn thấy anh ấy đi trong tuyết, ngã không thể dậy nổi. Vật lộn hồi lâu mới gắng gượng đứng được, ai ngờ lại bị trượt chân, ngã rất đau. Tôi vội chạy xuống tầng định đỡ anh ấy, nhưng mới đi đến bậc thang trước cửa thì thấy anh ấy đang co tay thành năm nắm, nắm mạnh vào tuyết lạnh cóng. Tôi chưa từng thấy anh ấy kích động như thế bao giờ. Anh ấy là người bệnh biết phối hợp nhất. Mặc dù làm trị liệu mệt mỏi thế nào đi chăng nữa thì anh ấy vẫn luôn tươi cười. Chỉ có tôi mới biết, khoảnh khắc đó, anh ấy bất lực và yếu ớt như thế nào”. Giọng nói của Thư Tiểu đông đầy sự thương tiếc, cô ấy thờ dãi nói tiếp: “Mặc dù như vậy, nhưng khi tôi đến đỡ anh ấy, không thấy anh ấy rơi một giọt nước mắt. Anh ấy còn cười nói rằng – tôi thực sự không thích mùa đông”.

Triều Lộ hít sâu một hơi, cô biết, nhất định anh đã có khoảng thời gian khó khăn hơn đây gấp mười lần nhưng cô không chịu nghĩ tới hoặc không thực sự tưởng tượng ra. Thư Tiểu dường như đã làm cho cô nhìn thấy hình ảnh khi đó: người đàn ông mà cô yêu mến ngồi phủ phục dưới lớp tuyết trắng xóa, vật lộn trong vô vọng để đứng lên rồi liền tiếp bị thất bại. Anh kiên trì không khóc. Nhưng sự kìm nén nước mắt ấy khiến cô thấy đau lòng.

“Triều Lộ”. Thư Tiểu nhìn cô: “Tôi nói cho cô biết những điều này không phải lấy việc cơ thể anh ấy không thuận tiện để dọa cô. Nói cách khác, tôi có thể nói vài câu khiến cô sợ mà rồi đi, có lẽ thương tổn ấy đối với Vân Hành sẽ rất nhỏ. Nhưng trực giác của tôi cho biết, cô không phải loại người như vậy. Cô có quan tâm đến Vân Hành thì vừa rồi khi xảy ra cơ sự, cô đã dám thừa nhận với Phương tổng về mối quan hệ với Vân Hành. Tôi chỉ muốn cô hiểu rằng, thực ra Vân Hành rất kiên cường, rất khoan dung nhưng anh ấy cũng chỉ là người bình thường, sẽ cảm thấy bối rối khi vấp phải đau khổ. Cho dù đau đớn anh ấy sẽ quyết định không nói ra. Cô nên để ý đến vết thương đó, tìm cách xoa dịu nỗi đau cho anh ấy. Anh ấy là người đàn ông kiêu ngạo, cơ thể có thể thuận theo. Chính vì kiêu ngạo nên anh ấy quan tâm đến cảm xúc của người khác. Anh ấy có thể giả vờ như miệng vết thương không tồn tại nhưng khi đã yêu anh ấy, cô không thể giả vờ coi như không có vết thương đó”.

Yêu anh ấy?...Trong lòng Triều Lộ khẽ động, cô muốn nói nhưng hợm như bị mắc xương cá. Cuối cùng cô vẫn hỏi một câu: “Thư Tiểu, cô...cũng yêu anh ấy phải không?”.

Lâm Thư Tiểu ngẩng cao đầu nhìn lên trần nhà thờ dài: “Tôi yêu anh ấy nhưng vì khách quan hay chủ quan thì tôi không phải là mối đe dọa của cô”.

Triều Lộ không tin vào sự thành thật đó: “Cô quá khiêm tốn”.

“Hôm nay chúng ta ngồi ở đây nói chuyện coi như thân thiết. Ngay từ đầu tôi đã nói, vì tức giận nên tôi đã làm mọi chuyện. Giờ đây tôi đã có thể bình tĩnh để giao tiếp với cô, đều là vì muốn tốt cho Vân Hành. Tôi không muốn cô còn bất cứ điều gì khúc mắc đối với anh ấy nên tôi đã vui vẻ thẳng thắn nói cho cô biết”. Thư Tiểu nhìn đèn đường ngoài cửa sổ, bình tĩnh tiếp tục: “Lần đó, ở trung tâm điều dưỡng, khi tôi đỡ anh ấy dậy, đối với tôi mà nói, anh ấy đã không còn là một bệnh nhân bình thường. Tôi bắt đầu để ý đến anh ấy nhiều hơn, anh ấy cũng vui vẻ cùng tôi thân mật. Có lẽ...đó là khoảng thời gian ngắn ngủi, tôi và anh ấy đã có thể phát triển thành mối quan hệ yêu đương. Cha mẹ tôi khi ấy đều làm việc tại Đức. Tôi từng rất muốn mời anh ấy đến nhà chơi. Tất nhiên là tôi không nói ra suy nghĩ của mình cho anh ấy nghe và anh ấy thì không biết gì cả. Tôi vĩnh viễn không bao giờ quên được ánh mắt của cha mẹ khi lần đầu tiên nhìn thấy anh ấy. ..Bọn họ đều là những thành phần trí thức, biết kiểm chế rất tốt, biểu hiện khách khí nhưng không quá lãnh đạm với Vân Hành. Vân Hành không phải kẻ ngốc, anh ấy đương nhiên nhìn ra. Từ đó về sau, giữa chúng tôi đã tồn tại những vết đen. Anh ấy vẫn đối xử rất tốt với tôi nhưng tôi biết cơ hội đã qua, chúng tôi vĩnh viễn bỏ lỡ”.

Trong lòng Triều Lộ như có một cái vòng ghen tị vây quanh, cô cảm thấy máu chảy đến đầu đều như bị tắc lại. Người đàn ông của cô, quả nhiên đã từng thân mật và động lòng trước Lâm Thư Tiểu xinh đẹp. Cảm giác này thật sự tồi tệ.

Lâm Thư Tiểu dường như xấu hổ khi nhận ra vẻ không hài lòng của cô. “Xem tôi nói linh tinh gì kia. Triều Lộ, cô không cần phải ghen. Thực tế thì giữa chúng tôi lúc đó nhiều nhất chỉ dừng lại ở mức độ nhỏ. Hơn nữa tôi lại là người chủ động. Lúc ấy, tâm hồn và thể xác anh ấy đều bị tổn thương. Tôi có thể nói với cô rằng đó không phải là tình yêu”. Thư Tiểu mang theo ánh mắt hâm mộ nhìn cô: “Triều Lộ, Vân Hành chưa bao giờ dùng ánh mắt nhìn tôi để nhìn cô. Nếu anh ấy nồng nhiệt say đắm, theo đuổi tôi mặc cho cha mẹ tôi cản trở thì tôi đã ở bên anh ấy rồi. Dường như tính cách của anh ấy là vậy, một khi đã lao vào chuyện tình yêu thì sẽ không có lực cản nào khiến anh ấy lùi bước. Cách anh ấy cư xử với cô cho tôi biết- giờ đây người khiến trong lòng anh ấy chan chứa tình cảm chỉ có thể là cô”.

“Tôi cũng yêu anh ấy”. Triều Lộ nói: “Hơn nữa, sau này tôi sẽ càng yêu anh ấy hơn. Thư Tiểu, tôi không muốn làm phiền nhưng không thể không làm phiền cô, cô đưa tôi đến nhà Vân Hành được không? Tôi nghĩ...”.

Lâm Thư Tiểu vừa cười vừa luồn tay vào mớ tóc dài: “Đi làm bác sĩ à?”.

“Ít nhất có thể làm y tá, cung cấp thuốc giảm đau”.

Triều Lộ đứng lên, bỗng thấy tâm trạng thoải mái hơn nhiều.

Bạn đang đọc truyện *Nửa Vòng Tròn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 23: Giường (Thượng)

Lâm Thư Tiểu sau khi dừng xe ổn định quay sang nhìn Triều Lộ đang nghiêng đầu nhìn chỗ khác: “Trông bộ dạng của cô kia, vẫn sợ gặp anh ấy à?”.

Triều Lộ vận vẹo ngón tay: “Người làm sai dễ bị căng thẳng”.

Lâm Thư Tiểu nhìn cô khẽ cười: “Đi nào, tôi sẽ xuống xe cùng cô, phải làm cho Vân Hành ngạc nhiên mới được”.

Triều Lộ mặc dù không rõ ý tưởng của Thư Tiểu nhưng vẫn cùng cô ấy xuống xe. Không biết vì sao, qua tối nay, Triều Lộ bỗng nảy sinh cảm giác tin tưởng đối với Thư Tiểu. Cô cảm mến Thư Tiểu, cho dù cô biết rõ cả hai đang cùng yêu một người đàn ông. Cô nguyện ý tin tưởng Lâm Thư Tiểu là người tốt, vô hại đối với mình. Nghĩ tới bạn bè của Chữ Vân Hành, cái gọi là “vật hợp theo loài” sẽ không hề xấu đi.

Lâm Thư Tiểu kéo cô đi vào cửa lớn: “Lát nữa cô đứng lên tiếng, cứ để tôi nói chuyện với anh ấy”.

Giọng nói của Chữ Vân Hành có vẻ không được tươi tỉnh: “Em đến giờ này không tiện”

“Em chỉ liếc mắt một cái xem anh thế nào rồi đi luôn. Buổi tối tự mình lái xe thì có gì phải sợ”. Lâm Thư Tiểu mặc kệ lời anh.

“Được rồi”. Chử Văn Hành đành thỏa hiệp mở cửa.

Lâm Thư Tiểu xoay người đi xuống cầu thang, ngồi vào trong xe. Triều Lộ vào sau, quay đầu liếc nhìn, một lát mới thấy Thư Tiểu khởi động xe.

Đó là một cô gái tốt, Triều Lộ nhìn theo xe cô ấy chậm rãi rời đi, trong lòng thở dài. Thang máy dừng ngay trước mặt, cô đưa tay nhấn tầng 7.

Đây không phải lần đầu tiên cô đến nhà Chử Văn Hành và cũng không phải là lần đầu cô căng thẳng như vậy. Dù căng thẳng thế nào thì đêm nay nhất định cô cũng phải gặp anh. Cánh cửa khép hờ mở sẵn, có lẽ anh sợ người bên ngoài đợi lâu, đây là một khởi đầu rất tốt.

“Em...em vào nhé?”. Cô đẩy cửa bước vào.

Chử Văn Hành kinh ngạc nhìn cô: “Triều Lộ”.

Trước đó, Triều Lộ hơi cúi đầu, nghe tiếng Văn Hành mới ngẩng lên, thấy anh khoác trên người chiếc áo choàng tẩm màu trắng nên nhất thời hơi xấu hổ. Thảo nào, vừa vào cửa cô đã ngửi thấy mùi sữa tắm và dầu gội. Cô nhìn anh, gương mặt thẹn thùng lập tức như bị đun nóng, ánh mắt không mấy may mắn di chuyển. Trong lòng cô ngoan ngoãn đầu hàng – cô thừa nhận bản thân ẩn giấu sâu bên trong là một sắc nữ. Trước vẻ mê người của Chử Văn Hành, cô không chịu đựng nổi khi mở mắt nhìn anh: chiếc áo choàng tẩm khiến thân hình của Chử Văn Hành trở nên cao to, cổ áo hơi trễ để lộ xương quai xanh, tóc vừa sấy qua còn ẩm ướt rối tung. Ngay cả chiếc nệm màu đen trong tay anh dường như càng làm tăng thêm đáng vẻ uy nghi mà không mất đi sự gọi cảm.

Chử Văn Hành ho khụ khụ: “Ngại quá, anh cứ tưởng em là Lâm Thư Tiểu. Anh...Đề anh đi thay quần áo”. Nói xong anh xoay người chống nạng vào phòng ngủ.

Triều Lộ bỗng chốc quên mất việc mình đến đây để làm gì. Khi phản ứng qua đi, cô nhẹ nhàng nói: “Sau này anh không được mặc như thế trước mặt người phụ nữ khác”. Mùi hương từ cơ thể, từ cổ anh lại tỏa ra. Đó là mùi bạc hà dịu mát, Triều Lộ không kìm chế nổi hít sâu một hơi.

Chử Văn Hành nở nụ cười: “Em đừng hiểu lầm, Lâm Thư Tiểu là bác sĩ trị liệu nên anh mới không quá để ý trước mặt cô ấy mặc gì. Trước kia ở bệnh viện phục hồi chức năng của Đức...”.

Bỗng nhiên anh dừng lại.

Triều Lộ miễn cưỡng phát hiện ra, ngẩng đầu nhìn anh: “Ồ Đức làm sao?”.

Mi tâm của anh hơi nhú lại, mãi cho đến khi mở miệng vẫn chưa dẫn ra, do dự một lúc sau mới trả lời cô: “Lúc ấy, tình trạng của anh tồi tệ hơn bây giờ nên phải làm phục hồi chức năng. Khối lượng luyện tập lại lớn, thời gian cũng tương đối dài. Chỉ cần làm vài động tác là đề lên băng quang, cho nên trước tình huống đặc biệt ấy anh phải mặc quần bím”. Ánh mắt anh sụp xuống như không dám quan sát phản ứng của Triều Lộ.

Một người đàn ông đẹp tựa như ngọc, ông Trời lấy khuyết tật để tra tấn anh còn chưa đủ, còn muốn anh phải chấp nhận nỗi tủi nhục như thế. Triều Lộ nhanh nhẹn nắm lấy cánh tay trái của anh: “Văn Hành...Em không nên đề cập đến điều này khiến anh phải nhắc đến những chuyện đau đớn ấy”.

Anh cẩn thận bỏ tay khỏi nạng, chậm rãi nghiêng người, dùng tay phải ôm lấy cô: “Bây giờ anh không sao, những chuyện đó...”. Anh cúi đầu xuống tai cô: “Triều Lộ, có thể hiện tại em không hoàn toàn tin tưởng nhưng anh muốn nói với em – Anh sẽ cố gắng để em thấy hạnh phúc và tự hào. Anh sẽ bù đắp...Bởi anh không trọn vẹn nên khiến em đau khổ”.

“Văn Hành, là em không tốt, là em nhu nhược làm anh buồn”. Triều Lộ từ từ vươn người vì sợ anh mất thăng bằng té ngã. Cô nâng mặt anh lên, kiểm soát khe khẽ: “Ngay từ đầu em đã biết anh không toàn vẹn, nếu ở cùng một chỗ, em không nên sợ người khác biết được”.

“Đúng vậy, anh bị tàn phế quá nặng”. Anh cười khò, hơi nhấc cánh tay trái: “Xem này, anh dùng hết sức lực cũng chỉ có thể làm được như vậy”.

Triều Lộ thực sự đau lòng. Cô tưởng tượng một người có thói quen kiên cường và kiêu ngạo như anh, cho dù miệng luôn tươi cười nhưng đã lúng túng như thế nào khi đứng trước mặt cô và cố ý để lộ ra những điểm khiếm khuyết của cơ thể. “Văn Hành, em biết”. Cô an ủi nắm lấy cánh tay trái của anh: “Không sao hết, em biết...”.

Chử Văn Hành mặc cô nhẹ nhàng xoa bóp cánh tay trái tàn phế, ánh mắt dịu dàng và tràn ngập xúc động. “Như vậy, nếu cùng em ở một chỗ, anh nên nghĩ đến việc em sẽ phải chịu nhiều áp lực, có lẽ áp lực đó còn lớn hơn anh. Anh không nên vì kích động mà chạy đến tìm em, là do anh suy nghĩ không chu toàn. Triều Lộ, thực sự xin lỗi em...Anh đã làm em mất thể diện”.

Triều Lộ rốt cuộc không kìm được, mới vài giây nước mắt đã chảy thành giọt, khiến Chử Văn Hành sợ tới mức không biết an ủi thế nào cho phải. Đáng vẻ không được tự nhiên đành cố gắng ôm lấy cô càng khít càng nhiều hơn.

“Triều Lộ, anh sắp không đứng được rồi”. Hiển nhiên, anh không phải nói dối. Vừa dứt lời, cơ thể bị lệch sang bên phải, anh đành buông tay phải đang ôm sau lưng cô ra, lấy nạng chống mới gắng gượng đứng vững.

Triều Lộ lúc này ngừng khóc, đỡ anh ngồi xuống mép giường.

“Vân Hành, em phải thừa nhận, em thực sự rất sợ bị người khác xem thường”. Cô dùng bàn tay bé nhỏ đan vào ngón tay anh. Vừa cảm nhận sự tiếp xúc khác nhau giữa hai bàn tay vừa tiếp tục nói: “Lúc em chưa biết anh, ngay cả gặp mặt em cũng không đồng ý là vì có nguyên nhân. Có lẽ anh không biết, em từ nhỏ đã luôn tự ti, ba em ghét người phải ngồi tù, vì vậy em đã bị không ít người xem thường. Khi đó em đã thề rằng, chuyện của ba mình tất nhiên không thể thay đổi nhưng em tuyệt đối sẽ không để ai xem nhẹ”.

“Có bạn trai tàn phế còn tồi tệ hơn gấp trăm lần so với người cha phạm tội?”. Chữ Vân Hành điềm tĩnh giống như nói đến một việc không liên quan đến mình.

Triều Lộ không nóng lòng phủ nhận – thần sắc của anh lý trí và bình thản làm cho cô có dũng khí tự mình đối diện với sự thật. Giúp cô đủ dũng cảm để cho anh thấy suy nghĩ thực tế trong lòng mình. “Vân Hành, trước khi gặp anh, em có rất nhiều điều bài xích, thậm chí em còn giận mẹ tự đứng lại có ý nghĩ kéo em đến với anh. Nhưng sau một vài lần gặp anh, ngay cả khả năng suy nghĩ cận kề em đều không có. Nào là sợ hãi, nào là bài xích, ngay cả việc có chịu được áp lực hay không em đều không kịp lo lắng. Hay nói cách khác, em đã không đặt những điều đó vào phạm vi phải xem xét. Em cần bản đã hoàn toàn bị anh mê hoặc. Vân Hành, có lẽ hôm nay em đã làm anh thất vọng, nhưng có một việc anh phải tin em – Em quan tâm ánh mắt người khác nhìn chúng ta nhưng đối với anh, em không hề ghét bỏ. Chỉ là...”.

“Chỉ là em hy vọng khi cùng nhau đi trên đường, em có cảm giác được tự hào”. Chữ Vân Hành rút tay phải ra nắm lấy bàn tay cô: “Triều Lộ, chuyện này anh sợ mình sẽ vĩnh viễn không làm được. Anh...Đời này nếu hai chúng ta không thể đến được với nhau. Triều Lộ, anh thành thật xin lỗi em”. Anh tình tứ cầm lấy tay cô hôn nhẹ, nụ hôn ấm ướt và mềm mại. “Mặc dù vậy, anh vẫn rất muốn được cùng em ở chung một chỗ. Anh không thể đi đứng giống người bình thường nhưng anh thích nhìn em duyên dáng đi cạnh anh. Có thể em sẽ thấy xấu hổ nhưng Triều Lộ, em chính là niềm tự hào của anh”.

Triều Lộ đang ngồi trên giường liền quỳ xuống trước mặt Vân Hành, ngẩng đầu lên nhìn anh: “Anh không được nói là xấu hổ mà phải nói là duy nhất. Bởi bên cạnh em sẽ không thể là ai khác”

Hàng mi dày của anh dưới ánh đèn chiếu sáng trở nên đen bóng: “Triều Lộ, anh biết, em là một cô gái tuyệt vời và đáng yêu, xung quanh em không thiếu người theo đuổi”. Anh cười, vỗ vỗ lên đùi trái: “Nếu nói về theo đuổi thì anh theo đuổi như những người khác. Chỉ là anh cảm thấy, tình yêu đạt được nếu không dựa vào sự theo đuổi thì sẽ do...sự hấp dẫn lẫn nhau. Nhiều khi anh vô cùng tự tin nói rằng, anh đã hấp dẫn được em”.

Triều Lộ thốt lên, trong lòng hoàn toàn thừa nhận điểm này. Nói đến đây cô thấy cảm giác của mình không hồi hộp như lúc mới bước vào cửa. Cô đứng dậy, ngồi lên mép giường: “Anh muốn nghe lời nói thật không?”.

“Anh muốn”.

“Vân Hành, anh thu hút em ở mọi điểm, bao gồm cả tình trạng khuyết tật nữa”. Cô mỉm cười: “Thật ra, bỏ qua một bên ánh mắt của người khác, em không quan tâm quá nhiều đến việc anh đi ngoài đường trông khó coi hay không, tay trái của anh có hoạt động được không. Thậm chí em sẽ còn chú ý tới anh hơn và cảm ơn anh về sự khuyết tật đó”.

Chữ Vân Hành quả thực không hiểu khi nghe những lời này.

“Anh nghĩ rằng chúng ta gặp mặt nhau lần đầu tiên trong buổi đi bộ từ thiện? Không phải. Trước đó, em đã từng gặp anh ở quán Mèo và Dương cầm”.

“Ngày đó, em đã đến đấy?”

“Đúng vậy, em đã xem anh và Lâm Thư Tiểu cùng nhau chơi đàn”.

“Anh chỉ vui đùa một chút thôi”. Anh nói: “Từ nhỏ anh đã được học dương cầm nhưng hiện tại lại không thể đánh được. Cũng may anh không thích chơi đàn cho lắm”.

“Nhưng hai người thật sự phối hợp rất ăn ý khiến em nảy sinh ghen tị”.

“Ghen tị? Nhưng khi đó chúng ta...”

Triều Lộ mỉm cười: “Ghen tị hay hâm mộ, em cũng không biết nữa. Có lẽ khi ấy, trong tiềm thức của em, anh rõ ràng là người đàn ông đang chuẩn bị được giới thiệu cho em”. Thấy vẻ trầm tư của Chữ Vân Hành, cô không nhịn được đùa anh: “Được rồi, em là người phụ nữ ích kỷ, lòng dạ hẹp hòi. Trở lại vấn đề chính đi...Đó là lần đầu tiên em nhìn thấy một người chơi đàn như vậy”.

“Sau đó em phát hiện ra tay chân của anh đều có vấn đề?”.

“Vâng”. Cô thành thật thừa nhận: “Mẹ em có nói đến tình trạng của anh nhưng lại không nói rõ ràng. Đến khi em tận mắt thấy mới biết được”.

“Khuyết tật của anh so với tưởng tượng của em còn nghiêm trọng hơn đúng không?”.

Triều Lộ biết anh không muốn tự mình đàm luận về khuyết tật của bản thân nên không đành lòng tiếp tục nhiều lời: “Điều này không quan trọng, anh so với tưởng tượng của em... rất có mị lực. Em nhìn thấy anh cư xử với đứa bé bất chước đáng đi của anh, em chưa bao giờ biết rằng, tâm lòng một người lại có thể rộng lớn như vậy. Vân Hành, anh thật sự rất thiện lương. Một người chưa bao giờ bị vận mệnh trêu đùa sẽ dễ dàng làm được việc thiện. Nhưng với một người đã từng trải qua số mệnh trớ trêu có thể giữ được sự nhu hòa, thật sự vô cùng khó khăn. Lúc đó em mới biết, một người đàn ông khuyết tật vẫn có thể tình cảm được như thế. Hơn nữa, thẳng thắn mà nói, đối với một người bình thường xa lạ, em sẽ không để tâm đến. Nếu anh khỏe mạnh, chưa chắc em đã lưu ý đến sự tồn tại của anh”.

Chương 24: Giường (Trung)

Chữ Vân Hành giờ tay phải nhẹ nhàng xoa gáy Triều Lộ rồi dịu dàng áp cô vào trong lòng: “Trái tim và cơ thể anh giống nhau, từng gần như bị hủy diệt. Anh không hề tốt đẹp như em nói. May mà, cơ thể tuy không được hồi phục như cũ nhưng trái tim này rốt cục vẫn sống lại”.

Triều Lộ im lặng đưa bàn tay tham lam hướng vòm ngực của Chữ Vân Hành, cô cảm nhận trái tim đang đập trong cơ thể anh. Đường viền cổ áo choàng tắm hơi thấp, khi các đầu ngón tay của cô chạm phải da thịt anh, ấm áp, mịn màng, trắng trẻo và nhẵn nhụi không giống với làn da đàn ông. Cơ thể này từng trải qua tai nạn xe hơi cực kỳ tàn khốc. Người đàn ông hoàn mỹ như vậy phải mang theo thân hình tàn phế sống nốt quãng đời còn lại. Nghĩ đến điều đó cô thấy đau thay cho Chữ Vân Hành rồi nhin không được tìm nơi trái tim anh cúi xuống hôn khẽ.

Chữ Vân Hành không có ý hòa theo cô nhưng cơ thể lập tức trở nên cứng nhắc. “Triều Lộ”. Anh vẫn cẩn thận duy trì thăng bằng, chỉ có bờ vai là hơi chuyển động. “Em để anh thay quần áo trước đã. Em cũng nên gọi điện về nhà, đừng để đi lo lắng. Bây giờ đã khuya lắm rồi”.

Triều Lộ ngược lên bắt gặp trong ánh mắt lấp lánh của anh một tia sáng nhỏ, gương mặt hơi ửng đỏ. Cô chợt nhớ tới ngày ấy, mẹ có nhắc đến hai từ “ngọn lửa”, trong lòng có phần giác ngộ. Cô khẽ cười, đứng lên bảo: “Em ra ngoài phòng khách gọi điện, anh cứ từ từ thay quần áo”.

Chữ Vân Hành nói: “Để lát nữa anh đánh xe đưa em về”.

Triều Lộ lắc đầu: “Em không đi”.

Chữ Vân Hành ngẫm nghĩ: “Muộn thế này, nếu anh có đưa em về cũng không an toàn... Như vậy cũng tốt”.

“Vân Hành”. Triều Lộ ngồi xổm nhìn anh: “Có chuyện này em nói cho anh biết. Em đã từng học về các phương pháp phòng thân của phụ nữ”.

Anh ngạc nhiên nhìn cô vài giây, sau đó chậm rãi nở nụ cười: “Ngốc nghếch”.

Cô cười theo: “Khi nào có thời gian rảnh, xem ra em cần học thêm về quyền thuật và các thứ khác nữa”.

“Anh đây được hẳn một nữ hiệp bảo vệ”.

“Nói quá, nói quá rồi”. Triều Lộ xua tay.

Ánh mắt Chữ Vân Hành lộ vẻ dịu dàng, ngữ khí rất trịnh trọng: “Triều Lộ, không nói đùa nữa, em hãy hứa với anh. Nếu đi cùng anh mà gặp người xấu, em phải chăm sóc bản thân mình trước. Em là phụ nữ, cho dù có học kỹ năng phòng thân thì cũng không thể mạnh bằng đàn ông, đừng lấy đá chọi đá biết không?”. Giọng anh càng lúc càng nhỏ xuống: “Anh... anh không thể bảo vệ được em”.

“Em nhớ rồi”. Cô gật đầu: “Em đi gọi điện cho mẹ đây”.

Triều Lộ gọi điện cho bà Hà Nhị Lan, chỉ nói là buổi tối có hẹn với Chữ Vân Hành nhưng anh thấy cơ thể không thoải mái nên cô muốn ở lại chăm sóc. Ban đầu nói dối, cô hơi e ngại. Không ngờ mẹ cô nghe xong thì một chút trách cứ hoặc lo lắng đều không có. Bà Hà Nhị Lan nói: “Chắc là Tiểu Chữ bị bệnh rồi, bên cạnh không có người sao được, con đừng về nữa. Nếu ngày mai vẫn chưa khỏe thì con ở lại thêm một hôm đi”.

Triều Lộ đang định cúp máy, ngay cả câu “chào mẹ” cũng chưa kịp nói thì bà Hà Nhị Lan “a lô, a lô” gọi lại. Cô lại đưa điện thoại lên sát tai nghe: “Mẹ, con đây. Còn việc gì sao?”.

Đầu dây bên kia bà Hà Nhị Lan úp úp mở mở, nghe tiếng Triều Lộ cuối cùng cũng thấp giọng, thần thần bí bí: “Mẹ nói này con gái, Tiểu Chữ đang ở bên cạnh à?”.

Triều Lộ nhìn cánh cửa phòng ngủ đang đóng, trả lời: “Không, anh ấy đang ở trong phòng thay quần áo”.

“Cái gì? Thay quần áo?”.

Triều Lộ biết lời mình nói đã dễ dàng khiến mẹ hiểu lầm. Cô vội vàng giải thích do anh mới từ ngoài về nên phải thay quần áo.

“Triều Lộ, mẹ không lo chuyện ấy... Mẹ đang lo lắng về những điều không giống như con nghĩ”. Giọng của bà Hà Nhị Lan càng trở nên nhỏ hơn: “Mẹ thực sự thích Tiểu Chữ, cậu ấy tàn tật không quan trọng. Chỉ là... Mẹ lo lắng về phương diện kia của cậu ấy... Tự con lưu ý nhé”.

Triều Lộ nhất thời xấu hổ đến nổi mặt đỏ bừng, không biết nên nói gì với mẹ, chỉ biết bấm bấm điện thoại. Vừa lúc Chữ Vân Hành mở cửa phòng đi ra. Cô nhìn anh, nhớ tới lời mẹ lại thấy ngượng ngùng không dám mở mắt khiến Chữ Vân Hành lo lắng, đi đến bên hỏi: “Di Hà nghe em nói sẽ ngủ ở đây nên không vui sao?”.

“Không phải, chỉ là... Em luôn khiến mẹ phải lo lắng thôi”. Cô sẽ không nói cho anh biết nguyên nhân khiến mẹ mình không yên tâm.

Cũng may Chữ Vân Hành không nghĩ nhiều: “Ngày mai em còn phải đi làm nên ngủ sớm đi. Trời nóng, em đi tắm rồi lấy áo ngủ của anh mà mặc, hơi rộng một chút đấy”.

Triều Lộ cảm thấy mặt mũi nóng bừng, có thể trốn vào phòng tắm để trấn tĩnh cũng tốt. Vì thế cô theo Chữ Vân Hành vào phòng ngủ, mang một bộ quần áo đi vào phòng tắm.

Ngón tay Triều Lộ vuốt ve chiếc tay vịn bằng kim loại mát lạnh lộ ra trong phòng tắm. Đây không phải lần đầu tiên cô nhìn thấy nó nhưng đây lại là lần đầu tiên cô tưởng tượng đến hình dáng của Chữ Vân Hành khi sử dụng tay vịn như thế nào. Cô nhắm mắt đứng trước gương, trong đầu dần dần phác họa ra hình ảnh của anh, mỗi nét bút đều được khắc sâu và rõ ràng.

Tắm rửa xong, cô mặc áo ngủ của Chữ Vân Hành, lấy máy sấy làm khô tóc, nhìn vào gương lần nữa rồi mới đi ra. Cô biết bây giờ mình rất đẹp cho dù phải mặc chiếc áo ngủ nam rộng thùng thình nhưng không che được những đường cong lá lút. Cô cũng không sợ Chữ Vân Hành đối với cô sẽ nảy sinh cảm xúc. Cô tin tưởng anh là một chí nhân quân tử. Về phương diện khác, cô thừa nhận hy vọng chính mình trong mắt anh thật hấp dẫn và mê người. Bởi vậy, cô rất vui khi để anh thưởng thức vẻ đẹp của mình. Cô muốn anh yêu con người cô hơn – cô không nghĩ đây là một việc đáng xấu hổ.

Bộ ngủ của anh quả thật quá dài, rõ ràng cô đã xắn ống quần lên tận đầu gối, để lộ bắp chân trắng nõn nà. Cô để ý thấy ánh mắt của Chữ Vân Hành đang ngồi ở bàn làm việc trước phòng ngủ lập tức dừng lại trên mắt cá chân mảnh mai của cô, ánh mắt ấy tràn ngập vẻ lưu luyến. Cô bĩu môi cười hài lòng – Cô biết ngày thường, gót chân của mình có đường cong rất đẹp. Như vậy, cô không có lý do gì không để người đàn ông của mình thưởng thức. Cô bước từng bước nhỏ tới bên cạnh Chữ Vân Hành, mang theo ý cười: “Hôm nay trời nóng, em sẽ tìm chiếc đệm mỏng trải ra đất để ngủ. Anh cũng ngủ sớm đi”.

Thần sắc Chữ Vân Hành khôi phục lại vẻ tự nhiên, chỉ chiếc giường rồi lại chỉ vào cô: “Để anh ra phòng khách”.

“Ở đây ngay cả một chiếc ghế dài cũng không có, anh định ngủ thế nào?”

“Anh không ngủ, vừa lúc cả đêm cần phải tìm ít tài liệu nhưng không sao, trước kia không phải anh chưa từng thức đêm”. Anh nói.

“Ở đây phòng ngủ cũng là thư phòng, anh mang các thứ ra kia sẽ không thuận tiện. Em không ngăn cản anh phải thức đêm tra cứu tài liệu. Anh cứ ở đây đi, còn em sẽ ngủ”. Triều Lộ nói xong liền không khách khí tới bên giường ngồi xuống, co hai chân ngả đầu xuống gối, khép mắt lại.

“Anh mở đèn em có ngủ được không?”.

“Ngủ được”.

“Còn tiếng đánh máy và giờ sách thì sao?”.

“Ngủ được”. Cô lẩm bẩm, dường như rất mệt mỏi.

Sau đó, cô cảm thấy cơ thể được bao phủ bởi một lớp chăn mỏng. Cô không thể không mở mắt ra bắt gặp ngay cái nhìn của anh.

Anh hơi khom lưng, chiếc nệm bị đặt qua một bên, vươn tay phải sờ vầng trán rộng của cô, sau đó mới cầm lấy nệm chống, lui một bước nhỏ, quay lại ngồi lên ghế.” Em yên tâm ngủ đi, anh sẽ cố gắng nhẹ nhàng”.

“Vâng”. Triều Lộ trở mình quay lưng, tìm đập mạnh, giả bộ ngủ tiếp.

Tới nửa đêm, Triều Lộ đang mơ màng ngủ thật sự, cô mơ hồ nghe thấy trong phòng có tiếng gì đó rơi xuống nền nhà, sau đó vang lên tiếng dếp lê đi đến quét trên mặt đất. Toàn bộ ý thức của cô vẫn chưa tỉnh táo, chỉ hơi nghiêng người, chậm rãi mở mắt.

“Vẫn khiến em thức giấc”. Chữ Vân Hành vịn mép giường, cúi xuống nhặt chiếc nệm rơi trên nền nhà. Lúc đứng dậy, anh chạm phải ánh mắt cô.

Giọng nói Chữ Vân Hành trong ý thức朦胧 lung của Triều Lộ nghe vô cùng mềm mại khiến cô tỉnh táo hơn tám phần, cô chống người ngồi dậy hỏi: “Anh sao vậy?”.

“Anh ngồi lâu nên muốn đứng lên vận động vài bước, duỗi tay ra không nắm được nệm làm nó rơi mất”.

“Người anh có việc gì không?”.

“Không sao, chỉ có chân hơi tê một chút”.

Cô vén chiếc chăn mỏng ra, đỡ anh ngồi lên giường: “Để em xoa bóp cho anh được không?”.

“Được”.

Cô để đầu gối đặt sau thắt lưng anh: “Em nhấn không mạnh, chỗ nào làm không tốt, anh nói cho em biết. Nhất định chỉ có anh mới biết rõ về cơ thể mình, đừng chịu đựng không nói ra”.

“Em đừng quá coi trọng như vậy, anh nghĩ em muốn xoa bóp thể nào thì xoa bóp”.

Triều Lộ cười khê: “Thật à?”. Cô đang quỳ trên giường, hai tay không vội mà chậm rãi xoa bóp đùi phải của anh, nhẹ nhàng nói: “Cái chân này của anh cả ngày mang nặng chịch chắc hẳn sẽ thấy mệt mỏi nhất”. Xoa bóp một lúc, cô cúi đầu hôn lên đầu gối phải của anh. “Quan trọng như vậy nên phải hết sức yêu quý”.

Toàn thân Chử Vân Hành run lên: “Triều Lộ...”.

Đôi mắt cô một lần nữa nhìn sang chân trái. Cô chưa từng tí mĩ nhìn qua chiếc chân này. Chử Vân Hành tuy mặc quần dài nhưng để lộ mắt cá chân lỏng lẻo, mặc dù không đáng kể nhưng mảnh mai hơn chân phải. Mu bàn chân hơi cong, lòng bàn chân có dấu hiệu vẹo nhẹ.

Tay cô nhẹ nhàng đặt lên bàn chân anh như sợ chạm phải một thứ đồ dễ vỡ. Xúc cảm nơi đó và chân trái của anh luôn lạnh lẽo giống nhau. Chiếc chân trái bại liệt hơi cử động một chút, cô nhận ra vẻ căng thẳng của Vân Hành.

“Anh có cảm giác đúng không?”.

“Đúng vậy, tuy rằng không quá nhạy cảm, cũng...không có lực. Chỉ là, anh không cảm thấy gì hết”.

“Hơn nữa, có lúc nó còn cho anh biết tay đúng không?”. Sau khi Triều Lộ kết giao với anh, cô đã tìm hiểu không ít tài liệu về chứng bệnh liệt nửa người. Cô biết anh bị liệt tứ chi như vậy sẽ thường xuyên phát sinh co rút, khiến anh vô cùng đau đớn.

“Thành thói quen rồi”. Chử Vân Hành nâng thẳng thắt lưng, kẻ sát mặt cô: “Triều Lộ, anh không yêu cầu em phải chấp nhận toàn bộ cơ thể này. Anh cũng phải mất một thời gian dài mới chấp nhận được nó thì làm sao có thể bắt em ngay lập tức đồng ý. Em không cần cảm thấy áp lực đâu”.

Triều Lộ lắc đầu: “Chấp nhận anh không có gì áp lực cả”. Cô nâng bàn chân anh rồi cúi xuống hôn lên đầu những ngón chân bị co rút. Đôi môi nóng mang theo cảm xúc khắc lên những ngón chân lạnh, càng kích thích sự thương tiếc sâu trong lòng cô. Thật lâu sau cô nhìn anh cười thành tâm: “Chiếc chân này phải chịu quá nhiều đau đớn, về sau càng phải chăm sóc nó nhiều hơn. Nếu anh xấu hổ vì nó thì đừng lo, đã có em yêu thương nó thay anh”.

Chử Vân Hành không nói gì, cô chỉ nghe thấy dường như trong mũi anh tiếng hít thở khe khẽ. Trong đêm hè tĩnh mịch, tiếng thở rất nhẹ và rõ ràng.

Cô nhẹ nhàng đặt chân trái của anh lên giường, tiếp tục xoa bóp đến mắt cá và bắp chân của anh. Dần dần chân anh trở nên cứng ngắc, cô phát giác ra điểm lạ liền ngẩng đầu nhìn thấy trán anh đang rịn đầy mồ hôi.

“Triều Lộ”. Cô hòng anh chuyển động, giọng nói mờ mịt. “Em dừng lại đi”. Anh với tay đặt lên chiếc nệm nhưng chiếc nệm lại bị rơi xuống nền nhà. Nét mặt anh lộ vẻ khó chịu và mất kiên nhẫn. Thậm chí anh còn nhắm mắt không nhìn vào cô, chỉ nặng nề buông một câu: “Lấy nệm cho anh”. Thanh âm trầm đầy áp lực và kiểm chế.

Bạn đang đọc truyện *Nửa Vòng Tròn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 25: Giường (Hạ)

Triều Lộ nhìn hàng mi anh run rẩy, không hiểu sao tim bỗng đập nhanh hơn. Cô giật mình hồi lâu mới hoàn hồn đến bên giường lấy chiếc nệm. Khi cầm chiếc nệm trên tay cô mới phát hiện ra nó nhẹ hơn tưởng tượng rất nhiều. Nhìn qua chỉ là một cây gậy nhỏ bé, vậy mà cùng với chiếc chân phải chúng đã cùng nhau chia sẻ sức nặng cơ thể anh. Cô sẽ không bao giờ quên được cách anh đi, gần như tất cả trọng lượng được đặt sang bên phải. Sự sống của chân trái được chiếc nệm và sức lực ở phần eo ném về phía trước. Nghĩ đến sự vất vả của anh, cô đau lòng không thôi. Cô không kiềm chế được dùng ngón cái vuốt nhẹ lên tay cầm của chiếc nệm. Theo bản năng cô cảm thấy làm vậy dường như có thể cung cấp cho chiếc nệm thêm ít sức mạnh thần kỳ, làm cho anh sử dụng nó được thuận buồm xuôi gió hơn.

“Đưa cho anh”. Anh mở mắt nắm lấy chiếc nệm nhưng lại chạm phải ngón tay mềm mại ấm áp của cô. Trong thoáng chốc, cô cảm thấy các đốt ngón tay di chuyển lung tung như được truyền sinh khí. Ngón tay buông lỏng, chiếc nệm lập tức rơi xuống đất. Cô ngắm nhìn đôi mắt đen láy của anh, giống như nước biển đêm thâm thúy và gọn sóng mãnh liệt. Mà cô tựa như con thuyền nhỏ trôi nổi vật lộn với sóng gió. Cô choáng váng nhưng không bối rối. Cô nhắm mắt lại, trong đầu hiện lên một mảnh trăng sáng, bên tai truyền đến tiếng gió ngấm nga khiến cô ý loạn tình mê.

“Triều Lộ! Triều Lộ! Triều Lộ!”. Anh dùng giọng nói nặng nề thì thầm gọi tên cô. Anh lấy tay bao bọc toàn bộ ngón tay Triều Lộ, cô vừa thuận theo thì bị anh kéo vào trong lòng, anh bị mất thăng bằng ngã nhào xuống giường.

Anh lưu luyến xương quai xanh của Triều Lộ hồi lâu. Cô hơi ngửa ngáy nhưng quên cả căng thẳng, bật tiếng cười to. Anh thở dốc, vươn tay phải mở hai cúc áo. Cô cúi đầu thẹn thùng nhìn thân thể của chính mình.

“Anh có thể tiếp tục được không?”. Anh ngây ngốc hỏi, có vẻ lo lắng và vụng về.

Triều Lộ nhắm mắt, gật gật đầu.

Anh hôn cô với biểu hiện gần như thiêng liêng, sau đó mở hết toàn bộ cúc áo.

Động tác của anh và của cô đều không thuận thực, mỗi bước dừng lại ở việc thăm dò và làm theo hướng dẫn của ham muốn. Nửa người Chữ Vân Hành gần như không thể vận động bởi sự bất lực của tay và chân bị tàn phế. Anh để lộ gương mặt như trẻ nhỏ nhìn Triều Lộ, đáy mắt vẫn còn vương đầy lửa. Triều Lộ sao có thể dừng lại? Lập tức cả người cô như tan chảy trong vòm ngực anh. Cuối cùng, họ ôm chặt lấy nhau, thân thể khăng khít tựa như sự kết hợp của những đứa trẻ sinh đôi. Mỗi tác da thịt đều trở nên ấm áp, mỗi tế bào như được hâm nóng, cơ thể dính mùi của nhau, ngay cả khi hít thở trong không khí đều là một mùi hương lan tỏa. Họ thở gấp, cơ thể mệt mỏi nhưng tinh thần lại chưa bao giờ hưng phấn như vậy.

Triều Lộ tham lam đưa tay tiến vào trong áo ngủ của anh, nơi đó có vài vết lõm nhô ra, khác hẳn với làn da bình thường.

“Em chạm vào vết sẹo của anh”. Cô điềm tĩnh nói: “Lúc ấy anh nhất định rất đau”.

“Không, khi ấy anh đã bất tỉnh nhân sự. Sau nghe kể lại, lúc đó cả nhà đã nghĩ anh sẽ không thể sống sót. Vết thương nặng nhất là ở não bộ...Sau gáy anh có một vết sẹo rất dài, cho nên anh không bao giờ để tóc ngắn, vì muốn che vết sẹo đó đi”.

“Em thấy kiểu tóc này rất hợp với anh”.

“Cảm ơn em”.

Trải qua một đêm thân mật, hai người có chút mới lạ.

“Triều Lộ, cảm ơn em”. Anh bỗng nhiên lấy tay nhấn đầu cô, hôn lên vành tai: “Anh...rất vui. Cơ thể của anh không giống với những người đàn ông khác. Cảm ơn em đã bằng lòng giúp anh”. Gương mặt anh đỏ bừng, nói năng lắp bắp.

Cô vô cùng đau khổ, miệng không tha: “Ồ, em biết cái gì? Đàn ông khác thế nào em làm sao biết được. Anh nói vậy là ý gì?...”

Anh dùng môi chặn lời cô nói. Cơ thể anh mới đầu căng thẳng, rất nhanh sau đó thả lỏng. Đó là một nụ hôn kéo dài khiến hai người dường như ngừng thở. Bọn họ giống như những đứa trẻ bình thường, nằm ngửa trên chiếc giường được bao phủ bởi tấm lụa trắng. Giường không đủ rộng, cô không thể duỗi người và tay phải nên đành quăn lấy tay trái anh, nằm hơi cuộn lại một cách mệt mỏi, yếu đuối, trong lòng vô cùng yên ả.

Trời hừng sáng, cô vẫn đang ngủ. Mãi cho đến khi tiếng chuông báo thức vang lên, cô mới dụi mắt phát hiện anh không ở trong phòng. Từ khe cửa lọt vào mùi bánh rán, mùi thơm của trứng gà chiên.

Cô xò dép bước ra khỏi phòng, không ngoài dự tính, Chữ Vân Hành đang ở trong bếp.

Anh đang đứng trước bếp gas, trên bếp là một chiếc chảo nóng, nạng chống để sang một bên, cạnh bàn là chiếc xe lăn.

Cô bước tới đằng sau, vòng tay ôm eo anh: “Anh đứng như vậy có ổn không?”.

Anh cười, lấy xẻng nấu trở mặt miếng trứng: “Có chứ”.

Cô nhìn thấy trên bàn đã để sẵn sandwich, bánh mì cắt và chân giò hun khói. Cô liền xung phong nhận làm sandwich. Cô biết Chữ Vân Hành có thể tự làm được nhưng cô không nỡ. Và lại, cô cũng muốn động tay động chân cùng anh làm bữa sáng.

Anh không từ chối, rán trứng xong còn đem cả phòng bếp tặng lại cho cô. Sandwich làm rất đơn giản, chỉ trong chốc lát Triều Lộ đã làm xong.

“Tiếc quá, hôm nay em vẫn phải đi làm”. Chữ Vân Hành cắn miếng sandwich nói: “Anh định dẫn em đi dạo ở trường anh, hoa sen trong trường vừa mới nở”.

“Không có cách nào khác, không làm thì không có ăn”. Triều Lộ le lưỡi.

Chữ Vân Hành cười: “Nếu em không phải theo chủ nghĩa nữ quyền, anh sẽ không ngại nuôi em”.

“Này, này. Lương hai đứa mình không biết ai cao hơn ai đâu”.

“Nếu thật sự phải nuôi em, anh có thể nhận thêm việc phiên dịch, bảng giá của anh không thấp đâu nhé”.

“Anh dịch sách gì vậy?”. Triều Lộ hỏi rồi bồi thêm một câu: “Nếu là sách về lĩnh vực triết học thì anh không cần phải nói. Sáng ra nghe xong em sẽ bị choáng váng đấy”.

Chữ Vân Hành nghiêm trang trả lời cô: “Không phải”.

Triều Lộ nghĩ lại những thuật ngữ ấy mà thấy đau đầu, để dịch được những thứ đó chắc phải là yếu nhân. Cô lập tức khoát tay: “Đừng, đừng. Anh sẽ rất vất vả khi tiếp nhận công việc khác, cơ thể lại suy sụp. Em có thể tự nuôi chính mình”.

“Triều Lộ, anh không đặc biệt nhiều tiền nhưng có thể mang lại cho em cơm ăn áo mặc là điều không khó. Chỉ cần em hạnh phúc, em có thể chọn cách

sống mà em muốn”.

Triều Lộ trả lời: “Em thích làm những công việc nữ tính”

“Tốt lắm. Em cứ yên tâm phát triển sự nghiệp của mình, anh sẽ hết sức ủng hộ. Sau này... em không cần phải lo lắng tới việc chăm sóc cho anh, anh có thể mời người tới làm việc nhà”.

“Sao lại khoa trương như vậy? Căn bản việc nhà em vẫn có thể làm được mà”. Cô nhìn anh, mang theo sự cô vũ nhẹ nhàng:

“Anh cũng có thể tự chăm sóc bản thân đúng không? Vân Hành của em là người rất có khả năng”.

Anh cảm động nói không nên lời.

Cô đột nhiên kịp phản ứng lại, vừa rồi nói vậy giống như tự mình muốn được gả cho Chử Vân Hành. Cô không khỏi xấu hổ, đứng lên véo mũi anh: “Đồ cáo già! Anh trăm phương nghìn kế là muốn dẫn dụ em, ai muốn anh phải nuôi chứ. Anh mời hay không mời người đầu liên quan gì đến em. Anh... anh đang lợi dụng em hả”.

Chử Vân Hành hồ to xin cứu mạng, cô mới buông tay ra. Anh yên lặng nhìn cô: “Em nói không sai, anh muốn dùng cánh tay kia vững vàng nắm lấy em, cả đời không buông”.

“Anh mà buông, em sẽ không tha cho anh”. Triều Lộ vừa cười vừa mắng, vòng eo lại mềm nhũn vì bị anh ôm. Cô nắm lấy tay trái anh, từng ngón từng ngón đan vào nhau, mang theo vẻ mặt hồn nhiên cổ chấp. “Anh xem, tay trái của anh đã bị em nắm lấy, anh không có cách nào gỡ ra được đâu”.

Anh cộng nhẹ lên trán cô: “Ừ, anh biết nó không đẹp nhưng nó thật sự muốn được người nào đó vuốt ve, được giữ và làm ấm. Nó không có lợi ích nào khác mà chỉ có một chút thôi— trừ khi em có suy nghĩ muốn buông nó ra, nó sẽ rời khỏi lòng bàn tay em mà đi. Bàn tay đó là một phần đã chết của anh. Một khi được em nắm lấy, nó thật sự như đã sống lại. Chỉ có gặp em, nó mới có thể ấm áp, mới có thể có ý nghĩa như thế. Em chấp nhận có nó sao?”.

“Trải qua tới hôm qua, đến giờ anh vẫn hỏi vấn đề này à? Vân Hành, anh có biết đáp án. Nếu anh không biết, thân thể chắc chắn sẽ biết, cơ thể sẽ không lừa gạt anh”.

Đúng vậy, thân thể sẽ không lừa gạt anh. Khi hai người giao hoan, họ tiếp nhận lẫn nhau một cách hòa hợp. Khi thì nóng bừng như lửa, khi thì run rẩy như trên đỉnh núi tuyết, khi thì bay bổng dập dềnh như trên mặt biển tĩnh lặng. Họ cùng nhau nhìn ánh sáng nhật nguyệt xoay tròn trên đỉnh đầu. Cô tin rằng trong nháy mắt, linh hồn bọn họ dường như xuyên qua nhau, ánh mắt hai người như được kết nối vào thế giới của nhau. Trong thế giới này, không còn cô hoặc anh cô độc tồn tại. Mỗi người trong bọn họ tuy vẫn phải đối mặt với từng góc của cuộc sống riêng nhưng đã có hai góc quan trọng trở thành khu vực giao nhau. Ở nơi nào đó tồn tại trong họ là sinh mệnh đẹp để không ai có thể đến gần. Chỉ có bọn họ mới có thể chia sẻ những điều tuyệt vời, những tâm sự và khát khao sâu kín nhất.

Chử Vân Hành đương nhiên hiểu được đáp án của cô: “Triều Lộ, em nói đúng, anh biết tối qua em làm như vậy... Khi em ôm anh, vuốt ve những vết sẹo đáng sợ, anh đã có đáp án, là em muốn anh. Em không cần tay chân của anh. Chỉ là anh sợ mình tự tin mù quáng, sợ cơ thể đã mất cảm giác quá lâu, ngay cả các giác quan cũng không chính xác. Triều Lộ, em hãy tha thứ cho sự ngốc nghếch của anh”.

Cô như con chim nhỏ hân hân lên hai bên sống mũi anh: “Tất nhiên ngốc nghếch cũng tốt. Nếu cả ngày anh chỉ biết làm việc như một nhà triết học gia thì không dễ thương chút nào...”.

“Không dám, anh không muốn kết hôn với triết học”.

“Coi như anh thông minh. Socrates, Hegel kết hợp với các triết gia nhiều kinh nghiệm của Trung Quốc không thể đối phó với vấn đề ngay trước mắt”. Triều Lộ biết rất ít tên của các nhà triết học.

“Vấn đề gì?”.

“Em”. Cô chỉ chỉ vào mặt mình.

Anh ngó nghiêng xung quanh, vừa nhìn vừa gật đầu: “Đúng vậy, một phiền toái rất lớn”.

Cô đấm anh bằng lực rất nhẹ. Tuy cái nhau ầm ĩ nhưng cô không nở xuồng tay quá nặng.

“Anh không sợ phiền toái”. Anh bắt được tay cô: “Cuộc sống của anh đầy sự phiền toái, anh đã quen với điều ấy... Chiến thắng được chúng mang lại cho anh cảm giác thành công”.

Triều Lộ tiến lại gần tai anh thì thầm câu gì đó. Anh vừa nghe xong liền nở nụ cười.

Lời cô nói chỉ có ba chữ:

“Anh đã thắng”.

Bạn đang đọc truyện *Nửa Vòng Tròn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 26: Dứt khoát

Ấn sáng xong, Triều Lộ và Chữ Vân Hành quay lại phòng ngủ, nhìn giường chiếu hỗn độn, không hẹn mà cả hai cùng cười phá lên, trên mặt tràn ngập sự ngọt ngào và ngượng ngùng. Triều Lộ ôm lấy cổ Chữ Vân Hành, nhìn sâu vào mắt anh, không nói câu gì. Cô từng nghĩ, con gái khi trải qua đêm đầu tiên dù sao vẫn có chút do dự, lo được lo mất. Khi anh tiến vào cơ thể cô, cô mới biết từ trước đến nay chưa có loại đau đớn nào lạ lẫm như vậy. Rõ ràng nỗi đau ấy nhắc nhở cô đang mất đi thứ gì nhưng trong lòng cô không một chút sợ hãi hay do dự, chỉ cảm thấy vinh quang và hạnh phúc. Cô làm cho anh càng khẳng khái chặt chẽ hơn, càng tham lam hưởng thụ nhau hơn, khi thì mon trớn thô bạo, khi thì mềm mại dịu dàng – Đem mình cho anh, đối với cô đây là một việc hết sức tự nhiên và đẹp đẽ, cũng không có gì đáng phải xấu hổ. Thời khắc ấy, cô chỉ muốn được yêu thương bởi người đàn ông mà mình mê đắm.

Anh rút cuộc không nhịn được, ném chiếc nệm và ôm cô mãnh liệt. Cánh tay phải của anh mạnh mẽ cường tráng, cánh tay trái tuy rằng vô lực nhưng cũng đỡ toàn sức ôm chặt hông cô. Triều Lộ ôm lấy anh, một tay kéo tay trái của Chữ Vân Hành, giúp anh dán sát vào eo mình. Nụ hôn như mưa dần dần ngừng lại và mềm mại nhẹ nhàng hơn.

Rất lâu sau, anh mới lưu luyến rời khỏi đôi môi cô, ánh mắt vẫn chưa phai mờ sức nóng. “Triều Lộ, anh có vật này muốn tặng cho em”.

Ánh mắt cô như đứa trẻ chờ mong được nhận quà. Một tay anh nắm chặt tay cô, một tay dò tìm chiếc nệm vừa bị ném xuống đất. Sau đó, anh đi đến chiếc tủ đầu giường, từ trong ngăn kéo lấy ra một chiếc hộp gỗ nhỏ, điều chỉnh tư thế đứng thẳng một chút. Chiếc hộp hình tứ phương, tuy anh có thể vừa chống nạng vừa cầm chiếc hộp. Nhưng làm vậy có vẻ khiến anh rất khó giữ nạng và sử dụng sức lực. Vì vậy, anh cẩn thận chống nạng xuống đất để có thể bỏ ít lực hơn. Ngày thường anh đi vốn rất chậm, phần eo bị ném khi đặc biệt dùng sức.

Triều Lộ thấy anh đi ba bước như vậy vội tới gần đỡ anh ngồi xuống: “Em đến đây, anh có biết là em rất lo cho anh không?”.

Anh cười: “Đừng sợ, lực thăng bằng của anh rất mạnh, không ngã được đâu”.

Triều Lộ không nói cho anh biết, cô không chỉ lo lắng anh bị ngã mà cô còn đau lòng đến cực điểm khi tận mắt nhìn thấy anh di chuyển vài bước ngắn ngủn rất vất vả.

Anh đem chiếc hộp đặt vào tay cô: “Hôm qua anh đã định đưa cho em...”.

Là gì vậy? Là cái gì cũng được, sau khi xác định mối quan hệ, đây là lần đầu tiên anh tặng quà cho cô. Cô trịnh trọng mở nắp hộp, bên trong là một chiếc vòng tay làm bằng ngọc lưu ly. Bộ phận chính là viên ngọc trai hình quả dưa trong suốt màu lục, đôi chỗ được ngăn cách bởi những viên ngọc màu hồng phấn. Trên dây còn rủ xuống một mảnh lá sen nhỏ bằng ngọc thạch cùng dải sen bằng bạc. Toàn bộ chiếc dây được phối màu tươi sáng nhưng không làm mất đi vẻ thanh nhã, làm cho người ta liên tưởng đến hồ sen tuyệt đẹp, rất thích hợp để đeo mùa này.

“Anh không dùng móc khóa mà sử dụng dây đàn hồi, bởi vì...” Anh đưa tay giữ chiếc vòng, ánh mắt chứa chan tình yêu ấm áp và vui vẻ. “Nếu dùng móc khóa anh sẽ không có cách nào đeo vào được cho em”.

Đợi một chút – Cô kịp phản ứng: “Anh nói chiếc vòng này do chính anh xỏ à?”.

“Ừ”.

“Rất khó đấy”.

“Không khó”. Anh thần nhiên nói: “Em đưa tay cho anh”.

Cô ngây ngốc giơ tay, anh nắm lấy chiếc vòng xỏ vào, bao phủ lấy cổ tay trắng nõn của cô. Anh cười hài lòng, giơ tay cô lên, hôn nhẹ vào cổ tay: “Em thật đẹp”.

“Vân Hành”...Hạnh phúc mau chóng qua đi. Vừa nghĩ tới lời anh nói, lẽ ra ngày hôm qua anh sẽ đưa chiếc vòng cho cô thì cô lại thấy đau lòng và hối hận không thôi. Nếu anh không thể thông cảm cho cô, nếu anh không độ lượng với cô như vậy thì cô đã suýt nữa làm mất đi tâm ý đáng quý của anh. Khi anh kích động đi từ ngoại ô đến trung tâm thành phố để tìm cô. Trên đường đi, khi mang theo món quà tự làm, nhất định anh đã tưởng tượng rất nhiều đến cảm xúc khi cô đeo nó. Nhưng cô đáp lại anh là sự che giấu thân phận. Trái tim anh đã bị cô làm tổn thương và phản bội. Anh còn an ủi cô và nói rằng: “Không sao”, “Xin lỗi?”, nói là do anh không tốt, là do anh không cho cô có đủ thời gian để tự chấp nhận bạn trai là người tàn tật – Vân Hành, Vân Hành. Cô kẻ sát mặt vào chiếc vòng ngọc hơi lạnh kia, nước mắt tuôn trào.

“Triều Lộ, đừng khóc. Anh có thể đoán được em đang nghĩ gì”. Anh kéo cô lại gần, lấy lòng bàn tay nhẹ nhàng lau nước mắt cho cô: “Anh không buồn, thật sự anh đã không buồn. Cho nên em đừng để tâm vào những chuyện vụn vặt ấy. Những ngày chúng ta sống cùng nhau còn rất dài, còn rất nhiều vấn đề cần phải đối mặt. Nếu chuyện này khiến em khóc, anh sẽ thấy đau lòng hơn. Đừng để anh cảm thấy tội lỗi, được chứ?”.

“Anh có lỗi gì đâu. Anh tốt như vậy mà”.

“Đúng, anh không có lỗi. Anh chỉ khuyết tật về thể chất nhưng có đủ điều kiện để yêu em. Tình yêu là quyền lợi tự nhiên, chỉ cần em tự nguyện, em có thể chọn lựa sự không hoàn hảo này. Em đồng ý đúng không? Cho dù anh chỉ vận động bằng một nửa cơ thể?”.

“Đúng vậy, là em nguyện ý”. Cô đương nhiên nguyện ý. Cô nên sớm biết mình đã nhặt được bảo bối. Dĩ nhiên, anh không được toàn mỹ, chỉ là bỏ qua cơ thể khuyết tật, cái gì ở anh cũng đều tốt đẹp. Không, không. Cô không có đủ khả năng để mơ ước đến một người bạn trai tốt hơn, cô không thể tham lam như vậy.

Anh khẳng khái muốn đem ra giường đem qua đi giặt, nét mặt tỏ ra không để cô thương lượng. Anh cầm chiếc ra giường ngăn ngor nhìn vệt máu nhỏ nhỏ rồi mới đem ngâm vào chậu.

Tuy là mùa hè nhưng anh không trải chiếu trúc hay chiếu cỏ mà trải một tấm lụa tơ tằm. Triều Lộ cố ý trêu anh: “ Phong cách tư bản chủ nghĩa rất thanh lịch”. Anh nghiêm túc trả lời: “ Cơ thể đã như vậy, không dám để nó trở nên mục nát”. Cô ngẫm nghĩ liền hiểu sở dĩ anh chọn ra giường bằng tơ lụa. Bỏ qua về bề ngoài nhẵn nhụi, bởi vì một nửa cơ thể anh đã mất cảm giác, nếu dùng chiếu bình thường sẽ làm tổn thương da, mà anh chưa chắc có thể cảm nhận được.

Người đàn ông của cô một bên cơ thể bị tê liệt, cần nạng chống mới có thể đi xa. Hệ hô hấp mắc cảm nên phải thay giặt ra giường thường xuyên. Dạ dày của anh hình như cũng không tốt lắm nên đồ ăn phải loãng và theo quy định, ban đầu cũng vì điều trị dạ dày nên mới thích uống trà trâm hương. Cuộc sống của anh quả thật có nhiều điểm phải lưu ý hơn người thường. Triều Lộ đã nghĩ đến những điều này và dĩ nhiên cô thốt lên một câu: “ Vân Hành, em muốn được yêu anh”.

Cô thích ôm anh từ phía sau. Anh cao lớn như vậy, trên người luôn mang theo hơi thở thoang thoang dễ chịu. Khi cô ôm anh cảm thấy rất yên tâm. Hơn nữa, cô cũng biết, với tư thế ấy có thể làm anh đứng vững vàng hơn, nhất là anh không cần phải buông tay ra khỏi nạng chống.

Anh đứng trước chậu nước, dùng một tay chà xát tấm ra giường ngâm trong đó. Không tồi, tắm ra giường bằng lụa rất mỏng, anh đứng giặt không cần mất nhiều sức. Đến khi vắt thì không thể thiếu sự hỗ trợ của cô. Anh hạ thanh phơi quần áo xuống rồi cùng cô đưa tấm ra giường trải lên.

Dấu vết màu hồng nhỏ bằng ngón tay kia đã không còn. Một giọt nước từ từ nhỏ xuống nền gạch thanh âm rất nhẹ.

Anh nhìn tấm ra giường sạch như mới, ánh mắt dịu dàng xúc động: “ Triều Lộ, cảm ơn em... Về tất cả”.

Trước khi đến công ty, Triều Lộ dự liệu Phương Uẩn Châu sẽ có phản ứng về chuyện ngày hôm qua. Cho nên khi cô tiến vào văn phòng đưa cà phê cho anh, anh đã dùng ánh mắt nghi hoặc và thương cảm lẫn lộn nhìn cô. Lúc đó cô không hề bất ngờ. Cho tới trưa, còn một số giấy tờ cần xử lý. Anh và cô vẫn bận rộn nhiều việc, mọi tiếp xúc đối đáp đều là việc công, chuyện hôm qua hai người không nhắc tới một chữ. Nhưng vài lần Triều Lộ vô ý nhìn gương mặt Phương Uẩn Châu như muốn nói xong lại thôi. Trong lòng cô hiểu rõ, sớm hay muộn thì Phương Uẩn Châu sẽ nói ra quan điểm của mình về việc cô và Chữ Vân Hành.

Những điều Phương Uẩn Châu sắp nói đối với cô không quan trọng. Cô hy vọng tình yêu của mình sẽ được khuyến khích, tán thưởng. Hoặc thấp nhất cô không muốn trở thành trò cười hoặc là chuyện đáng thương hại trong sự bàn tán của người khác. Chính cô cũng hiểu, được nghe lời chúc phúc từ miệng Phương Uẩn Châu là việc khó khăn. Anh đối với cô vẫn còn tồn tại một mối quan hệ thân thiết hơn cả đồng nghiệp và dụng ý hơn bạn cũ bình thường – Đối với cô tất cả không phải không có cảm giác, mặc dù bỏ qua một bên vấn đề đó thì đối với người bình thường cũng sẽ có thái độ không lạc quan về tình cảm của cô và Chữ Vân Hành. Chính vì thế mà lòng cô tràn ngập sự đau đớn mà không biết làm sao. Người đàn ông cô yêu vĩnh viễn không thể thoát khỏi sự tàn phế. Rõ ràng, anh có thể mang lại hạnh phúc cho cô nhưng không tránh khỏi bị ảnh hưởng – bởi mọi người không thể tin rằng một người bị liệt nửa người, chỉ bằng một tay sẽ tài cán như thế nào để xây dựng lên một tình yêu hoàn hảo.

Chính Triều Lộ còn tin rằng chẳng bao lâu sau cô sẽ giống những người phạm tục khác, hoặc ít hoặc nhiều, cố ý hay vô tình dùng ánh mắt nghi ngờ nhìn vào giá trị của anh. Bây giờ nhìn lại cô mới thấy mình trước kia như một kẻ ngốc đi qua kho báu mà không biết.

Những lúc rảnh rỗi, có vài lần nhện không được cô lại mân mê chiếc vòng trên tay, đáy mắt toàn ý cười.

Cô không đủ can đảm nói với Chữ Vân Hành, khi anh đeo chiếc vòng tay cho cô và anh nói với cô rằng anh đã dùng một tay để xâu chuỗi vòng ấy, cô đã có cảm giác như được đeo nhẫn đính hôn. Nếu lúc ấy anh cầu hôn cô, cô sẽ lập tức đồng ý. Cô kết giao với anh không lâu, nói đến hôn sự là quá sớm nhưng cô đã bị anh mê hoặc hoàn toàn, điều này không thể nghi ngờ.

“ Triều Lộ, buổi trưa cùng ăn cơm được không?”.

Cuối cùng đã đến lúc – đúng như dự đoán. Triều Lộ không một giây do dự liền gật đầu: “ Được”.

Cô chuẩn bị sẵn sàng cho việc tẩy não và cô cũng hạ quyết tâm chỉ một lần này thôi. Cô không nghĩ có nhiều vấn đề cần thảo luận với Phương Uẩn Châu về Chữ Vân Hành. Điều không cần thiết sẽ không tạo ra kết quả có ý nghĩa. Cô vốn dĩ không cần Phương Uẩn Châu khuyên nhủ. Cô biết mình sẵn sàng nói chuyện với anh là vì cô cảm thấy tâm trạng rối rắm và nghi ngờ của anh. Tốt hơn hết là cô sẽ đề cập đến vấn đề của Chữ Vân Hành một cách tự nhiên. Cô càng trốn tránh, Phương Uẩn Châu lại càng suy nghĩ lung tung, đối với ai cũng không có lợi.

Bạn đang đọc truyện *Nửa Vòng Tròn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 27: Chất vấn

“Triều Lộ, bạn trai của em khiến anh bất ngờ”. Ở nhà ăn, Phuong Uẩn Châu áp dụng phương pháp “đi thẳng vào vấn đề”. Suốt buổi sáng kìm nén nghỉ ngơi, có lẽ đối với anh đó là cực hạn: “Sau anh mới nhớ, ở hiện trường đi bộ lần trước anh đã từng gặp qua anh ấy đúng không? Hai người... Là sau lần ấy hai người mới biết nhau à?”.

“Duyên phận của em và anh ấy theo anh nghĩ là do trùng hợp?”. Triều Lộ trả lời: “Em biết cái mà anh gọi là bất ngờ ám chỉ điều gì. Thẳng thắn mà nói, em và anh ấy ở cùng một chỗ với nhau, đối với em đó không phải là điều không bất ngờ. Em cũng đâu biết trước mình sẽ yêu một người tàn tật”.

“Yêu? Từ này em nói dễ dàng như vậy sao?”.

“Đúng vậy, em yêu anh ấy”. Cô đón nhận ánh mắt của Phuong Uẩn Châu: “Nhưng để nói đến ‘dễ dàng’ thì không phải là toàn bộ sự thật. Với em, để yêu anh ấy thật dễ dàng, thừa nhận mình yêu anh ấy cũng là chuyện dễ dàng, em đã phải mất rất nhiều thời gian. Ý định của anh không phải em không nhìn ra nhưng sẽ không đủ làm cho em dao động trong việc quyết tâm ở bên anh ấy”. Giọng nói của cô nhẹ nhàng và nghiêm trang: “Em thực sự rất nghiêm túc”.

Phuong Uẩn Châu cười khẽ mang theo ý tứ hàm xúc: “Nếu em thật sự toàn tâm toàn ý đón nhận anh ấy thì ngày hôm qua khi gặp anh, em đã không hoảng hốt lo sợ như vậy”.

Triều Lộ thần nhiên đáp: “Vậy anh xem, bây giờ trước mặt anh, em còn hoảng sợ nữa không, còn che che giấu giấu gì nữa không?”

“Triều Lộ, anh ấy tàn phế không nhẹ, chăm sóc anh ấy sẽ trở thành gánh nặng lớn đối với em”.

“Ai nói nhất định em phải chăm sóc cho anh ấy? Em còn đang hi vọng được anh ấy chăm sóc cả đời”

Phuong Uẩn Châu mở to mắt: “Cả đời”.

Triều Lộ lúc này mới thấy hơi xấu hổ. Dù sao, cô và Chữ Vân Hành còn chưa trao đổi với nhau về vấn đề “cả đời” nhưng khi đối mặt với thái độ sắc bén của Phuong Uẩn Châu, cô đành miễn cưỡng đáp: “Đúng vậy, có gì mà không thể”.

Ngữ khí của Phuong Uẩn Châu chợt trở nên thay đổi: “Triều Lộ, căn bản do em chưa hiểu, trong gia đình có một thành viên bị tàn tật sẽ trở nên rất hoàn cảnh. Cuộc sống không đơn giản như em suy tính đâu”.

“Vậy sao?”. Cô nhún vai: “Nếu vậy, trước hết em phải thích nghi dần với việc bên mình có một người bạn trai bị tàn tật. Em không thể nói rằng em sẽ làm tốt nhưng chắc chắn em sẽ thích nghi được”.

Phuong Uẩn Châu nhìn cô bằng ánh mắt không thể tin: “Anh từng cảm thấy việc mình kết hôn rồi ly hôn có rất nhiều thiếu sót. Bây giờ anh đã không còn xứng đáng với em, cho nên anh thường khuyên chính mình chỉ nên đứng ở vị trí của một người bạn quan tâm đến em, không nên hy vọng xa vời nữa. Nếu em có thể tìm được một người xứng đáng, anh sẽ tự nguyện tránh xa, tán đồng và chúc phúc cho em. Nhưng Triều Lộ, em làm cho anh...”

“Anh muốn nói gì?”. Triều Lộ chặn lời Phuong Uẩn Châu, đồng thời làm động tác tay mang ý ‘dừng lại’. “Em đã làm anh quá thất vọng? Không cần thiết, anh không phải là người thân của em nên không cần báo cáo với em là anh đã kỳ vọng như thế nào. Cho dù chúng ta xem nhau như bằng hữu, em vẫn không thể đáp ứng hay phải chịu trách nhiệm trước sự kỳ vọng của anh. Em khiến anh ‘đau lòng’? Vậy thì càng không được. Anh không cần phải hàng ngày vui sướng hay lo lắng cho em. Nếu chúng ta nói rằng mọi người trên thế giới này không có thành kiến về bất hạnh của anh ấy thì em nghĩ, em và anh ấy yêu nhau sẽ càng thêm thú vị. Uẩn Châu, thẳng thắn ra thì lý do em muốn nói chuyện với anh về tình yêu của em đó là vấn đề hoàn toàn riêng tư. Lý do lớn nhất chỉ vì em thật sự không cam lòng – Em không cam lòng khi mối quan hệ giữa em và anh ấy bị cho là sai lầm, cho rằng em mê muội còn anh ấy thì có cảm giác như nhặt được món hời. Khi lựa chọn anh ấy, đầu óc em vô cùng tỉnh táo. Mà em gặp anh ấy không phải do số mệnh tùy tiện. Bọn em lúc ấy...”. Triều Lộ bỗng nhớ tới câu nói của Chữ Vân Hành: “Tình yêu đạt được nếu không dựa vào sự theo đuổi thì sẽ do sự hấp dẫn lẫn nhau”, cô liền nở nụ cười. “Đúng vậy, đó là sự hấp dẫn lẫn nhau, tự nhiên phát sinh nhưng có một chút cố tình. Bởi vì có ấn tượng tốt về nhau nên sau này càng cố gắng để bản thân đáng yêu hơn trong mắt của nhau. Và đây là mối quan hệ thực sự giữa em và anh ấy”.

Triều Lộ nắm hai tay, hơi nghiêng người về phía sau: “Vấn đề xứng hay không xứng với ai, em không hứng thú. Từ bé đến giờ em đã phải trải qua vấn đề đó tương đối nhiều. Anh hẳn biết đối với chuyện ấy em căm ghét đến tận xương tủy như thế nào. Bên này thêm vào, bên kia giảm đi... Hai bên phải cân đo đong đếm xem nhiều hay ít. Cái gì? Ba ngời tù à? Ba mang tội à? ...”. Cô lắc đầu: “Ha ha, cứ để họ tính toán đi, em không để ý. May mà em và Chữ Vân Hành không quan tâm đến mưu tính – Chung quy lại thì việc bọn em đến với nhau mới là yếu tố quan trọng nhất”.

Lúc này, nhân viên phục vụ mang thức ăn đặt lên bàn. Phuong Uẩn Châu dường như còn muốn nói gì đó, mà Triều Lộ đã cúi đầu xuống ăn. Anh đánh ngậm miệng, hồi lâu mới cảm thấy lên, về mặt không rõ cảm xúc.

“Anh là cấp trên của em. Bởi vậy mà trước kia anh chủ động trả tiền, em không từ chối. Nhưng thỉnh thoảng anh cũng nên nhường để em mời anh chứ. Trong lòng em sẽ cảm thấy thoải mái hơn”. Khi nhân viên phục vụ mang hóa đơn đến, Triều Lộ liền giành trả tiền. Món thịt nướng được cô ăn sạch sẽ. Hôm nay được nói hết những điều mình nghĩ, cô cảm thấy ăn uống ngon miệng hơn.

Phuong Uẩn Châu xấu hổ cười: “Không cần tính toán rõ ràng như vậy”.

Triều Lộ cho tiền thừa vào ví, không ngẩng đầu lên: “Em không có ý đẩy. Minh đi thôi”.

Trở về văn phòng, cô bỗng nhiên muốn được nghe giọng của Chữ Vân Hành. Nhìn thời gian hẳn anh vẫn đang trong giờ nghỉ trưa. Cô nhẹ nhàng “alo”, giọng nói êm ái đến chính cô cũng không nhận ra. Phương Uyên Châu nhìn cô chăm chú rồi xoay người vào phòng làm việc.

“Triều Lộ, em có ổn không? Em...em còn đau không?”.

Mặt cô nhất thời ửng hồng: “Em đang ở văn phòng”. Cô hạ giọng đến mức thấp nhất.

Đầu dây bên kia Chữ Vân Hành cười lớn.

“Vân Hành, chỉ là em nhớ anh”. Cô bắt đầu nhìn chiếc vòng trên tay.

Bên kia, Vân Hành bỗng trầm mặc: “Thật sự là không có chuyện gì xảy ra sao?”.

“Không có”. Cô không hiểu ý tứ trong lời anh.

“Anh đã lo lắng, lo rằng hôm qua sắp em biết được chuyện của chúng ta sẽ gây bất lợi. Anh ta...anh ta không nói gì chứ?”.

“Anh ấy không nói gì cả”. Cô tiện tay cầm chiếc bút lên xoay.

“Vậy thì tốt rồi”.

“Nếu có nói cũng không sao hết. Có lẽ ít người biết thì càng đỡ phức tạp, nếu đã biết cũng không sao. Những điều em nói có thể...làm tổn thương anh nhưng em vẫn muốn nói ra sự thật”.

“Anh thích em nói thật”. Anh chần chừ hỏi cô: “Triều Lộ, người kia...Tony thích em đúng không?”.

Cô dừng xoay bút: “Anh thực sự thẳng thắn khi hỏi em điều ấy, không giống anh chút nào”.

Anh cười: “Em nghĩ anh nên tỏ thái độ ghen tuông à?”.

“Nếu em đối tốt với người đàn ông khác, anh nên ghen. Còn nếu người khác có biểu hiện thật sự quan tâm đến bạn gái anh, anh nên thấy tự hào. Lúc đó chứng minh rằng mắt nhìn của anh rất tốt”.

“Tự hào đã bị sợ hãi đánh chay”. Giọng anh có chút tự trào: “Triều Lộ, anh sợ là bên cạnh em đầy những thanh niên trẻ tuổi tài cao”. Nửa câu sau anh nói mang theo ý trêu đùa và xem xét cận kề còn có ý không nghiêm túc.

Triều Lộ nghiêng đầu suy nghĩ, thay đổi tay cầm điện thoại: “Em sẽ giúp anh đánh bật ‘sợ hãi’, còn ‘tự hào’ thì có thể quay lại”.

“Có thể?”. Anh cười hài lòng: “Có bạn gái tốt như vậy không tự hào mới lạ”.

Anh chuyển sang nhiều chuyện khác, cô vui vẻ nghe theo: “Đúng rồi, sáng nay anh nói ở trường anh hoa sen đang nở. Thứ bảy em sẽ đến nhà anh, nấu com trưa xong anh đưa em đến trường đi dạo nhé”.

“Được, đúng rồi...Không bằng tuần này chúng ta không cần nấu com. Nếu em không ngại thì chúng ta đến thẳng căn tin trường, đơn giản để tiết kiệm thời gian”. Qua điện thoại có thể thấy vẻ mặt mang theo ý cười của anh: “Có thể có nhiều thời gian để cùng em nói chuyện, để được ngắm em nhiều hơn”.

“Được”. Rõ ràng câu nói nghe thực buồn nôn nhưng chỉ cần là lời trong miệng anh nói ra, Triều Lộ đều cảm thấy dễ nghe. Không có cách nào khác, cô đã bị anh mê hoặc.

“Anh phải lên lớp rồi, em cũng phải làm việc đúng không. Cúp máy nhé?”

“Vâng”.

Cô chờ anh gác máy trước nhưng điện thoại vẫn chưa ngắt. Cô và anh đồng thời cùng “a lô”, sau đó cả hai đều cười.

“Em cúp máy trước đi”. Quả nhiên anh chưa buông máy mà đang chờ cô chủ động tắt điện thoại.

Tuy chỉ là một câu nói đơn giản, lòng cô lại thấy thật sự ấm áp. Cho đến khi câu chuyện đã chấm dứt từ lâu, tâm trạng cô vẫn rất ngọt ngào.

Sau khi về đến nhà, không ngoài dự đoán, cô gặp phải sự tra hỏi của mẹ. Nghe xong nửa ngày cô mới hiểu ra vấn đề quan trọng mà mẹ cô úp mở lo lắng tới qua.

Bà Hạ Nhị Lan hỏi như thế này: “Con có phát hiện ra Tiểu Chữ có vấn đề gì khác không?”.

Triều Lộ tuy hiểu chính xác ý tứ trong câu hỏi của bà nhưng đương nhiên ngay từ đầu cô không muốn nói thẳng mình và Chữ Vân Hành đã tiến triển đến mức ấy, cho nên mới tránh nặng tìm nhẹ cộng thêm vuốt mông ngựa: “Ngoại trừ việc Vân Hành vận động không được thuận tiện thì không có gì là không tốt. Ánh mắt của mẹ thật lợi hại, con nên sớm tin tưởng cái nhìn rất tốt của mẹ mới phải”.

“Mất nhìn tốt lắm nếu có vấn đề vẫn không thể nhận ra”. Bà Hạ Nhị Lan thở dài.

Triều Lộ ghen cười nói: “Mẹ, tự con thấy tốt là được rồi”.

Không ai hiểu con gái bằng mẹ, bà Hạ Nhị Lan “hả” một tiếng, kịp thời phản ứng, cúi nhẹ vào eo cô mắng: “Được, con có tình trên mẹ phải không? Mẹ nói rồi mà, nhìn bộ dạng con vừa bước vào cửa... Khụ, khụ, rốt cục là như thế nào?”.

“Con không biết”. Cô cúi đầu, di chân xuống nền nhà.

“Con muốn mẹ chết vì sốt ruột à?”.

“Mẹ”. Triều Lộ biết không thể gạt được bà nên đành đầu hàng: “Mẹ không giận con à. Thường thì cha mẹ biết chuyện như vậy của con gái không thấy tức giận sao?”

“Nói vậy, con và cậu ấy thật sự đã...?”

“Vâng”.

“Không phải cậu ấy ép buộc con?”

“Sao anh ấy làm thế được”. Triều Lộ vừa nghe thế vội vàng biện hộ cho Chử Vân Hành: “Là con gần như câu dẫn anh ấy”. Bình tĩnh xem xét thì cô không cố ý muốn làm như thế. Kinh nghiệm của cô về phương diện này bằng không. Cô đâu biết một người đàn ông và một người đàn bà dưới một bầu không khí lại dễ dàng bốc cháy.

“Tốt lắm, chuyện xảy ra rồi cũng tốt. Nếu con và một người bình thường nói chuyện yêu đương, mẹ sẽ không ủng hộ nhanh đến thế. Chỉ vì mẹ không yên lòng về cơ thể của Tiểu Chử. Là một người mẹ, mẹ chỉ muốn con được hạnh phúc cả đời. Muốn suốt đời hạnh phúc thì cuộc sống hôn nhân rất quan trọng”. Câu nói khá rõ ràng, bà Hạ Nhị Lan vội vàng hỏi thêm: “Cho nên kết quả cuối cùng thế nào?”. Bà thận trọng chăm chú nhìn nét mặt con gái.

Nụ cười của Triều Lộ đã nói lên tất cả.

Bạn đang đọc truyện *Nửa Vòng Tròn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 28: Tiểu Hoa

Đến thứ bảy, sau khi ăn sáng xong, Triều Lộ trốn trong phòng thử quần áo mất nửa ngày: từ váy ngắn khêu gợi đến váy dài tha thướt, cơ hồ muốn đem cả tủ quần áo ra so sánh. Thậm chí có bộ cời ra mặc vào không dưới ba lần mà vẫn không đi đến kết luận. Làm đi làm lại hồi lâu, cuối cùng cô vẫn quyết định mặc cái gì đó thoải mái nên đổi lại bằng một chiếc quần bò, còn trên người là chiếc áo T – shirt mà lần trước đi chơi ở Mộng Chi Cốc Chử Vân Hành đã mua khiến cô cảm thấy rất có giá trị kỷ niệm. Sau khi xác định quan hệ, cô và anh chưa từng chính thức hẹn hò. Tuy ngày hôm qua chỉ nói đến nhà anh đi dạo loanh quanh nhưng cũng coi như hò hẹn. Cô cố ý mặc chiếc áo T – shirt này bao hàm ý nghĩa bên trong.

Bình thường đi làm, cô ăn mặc theo khuynh hướng quy củ, chỉ cần thoải mái, không cần nổi trội. Các loại váy ngắn quần bò tất nhiên không phù hợp với nơi làm việc. Cho dù ngày nghỉ, cô cũng không hay mặc chúng. Nhưng hôm nay cô muốn mặc cho Chử Vân Hành ngắm. Cô biết mình có đôi chân rất đẹp. Nhớ tới trong điện thoại, anh nửa đùa nửa thật nói xung quanh cô đều là “những thanh niên tài giỏi đẹp trai”. Còn bên cạnh anh chẳng phải đều là những nữ sinh trẻ trung bức người? Triều Lộ nhìn mình trong gương, so với hình dáng thường ngày trẻ hơn đến ba tuổi, trông cô rất giống một sinh viên đại học. Dù có nói cô là nghiên cứu sinh trong Học viện chắc sẽ không ai thấy hoài nghi. Cô đặt cây son trên tay xuống, cầm chiếc lược chải tóc cao lên. Tốt – cô quay lại hơi mỉm cười nhìn vào gương.

Bà Hạ Nhị Lan nhìn trang phục của cô, nói: “Đẹp, nếu trang điểm nữa nhận một chút nữa thì sẽ càng đẹp hơn”.

“Vẫn không nên trang điểm”. Triều Lộ không che đậy suy nghĩ trong đầu: “Trời nóng lại ra mồ hôi. Nếu trang điểm sẽ rất phí. Hơn nữa, hôm nay con và anh ấy đi dạo sân trường, quần áo thoải mái nhẹ nhàng là hơn cả”.

“Vậy thì tự con cân nhắc đi”. Bà Hạ Nhị Lan nói: “Triều Lộ nhà ta mặc cái gì cũng dễ nhìn. Ồ đúng rồi, có chuyện này mẹ phải nói với con. Con và Tiểu Chử đã có quan hệ như vậy, mẹ sẽ không đến nhà cậu ấy làm việc theo giờ nữa. Không chỉ một mình nhà Tiểu Chử mà ngay cả nhà ba cậu ấy, hết tuần này mẹ cũng chuẩn bị thôi luôn”.

“Sao mẹ lại đột nhiên nói không đến nhà ba anh ấy làm nữa?”.

“Con bé ngớ ngẩn này, bây giờ con là bạn gái của Tiểu Chử, tương lai có thể làm vợ cậu ấy. Mẹ mà đi làm thì con còn mặt mũi nào, đúng không?”.

Lời mẹ cô không khó lý giải. Ngày nào đó trở thành thông gia với nhà họ Chử, nếu mẹ cô vẫn đến làm cho nhà người ta thì thân phận sẽ có chút khó xử.

Mặc dù Chữ gia không quan tâm đến xuất thân của Triều Lộ. Bên này nhà Triều Lộ cũng phải có điểm mạnh riêng. Nếu tiếp tục làm công ở Chữ gia, bất kể là bà Hạ Nhị Lan hay bản thân Triều Lộ cũng không thể chấp nhận.

Triều Lộ ôm lấy vai mẹ làm nũng: “Mẹ, mẹ đúng là người mẹ hoàn hảo của con, thay con nghĩ chu đáo như vậy, con hạnh phúc chết đi được”.

Bà Hạ Nhị Lan xoay người tỏ vẻ không quen: “Trước đây chưa từng thấy con treo hai chữ ‘hạnh phúc’ trên miệng. Xem ra, khiến con hạnh phúc không phải công đầu của mẹ”.

Triều Lộ không biết nên gật hay nên lắc, chỉ biết cười khúc khích. Bà Hạ Nhị Lan đẩy cô ra: “Được rồi, được rồi. Đừng có lè mề làm mất thời gian nữa. Đi đâu thì đi đi không Tiểu Chữ lại chờ”.

Triều Lộ vui vẻ “vâng” một tiếng, thay giày đi ra cửa.

Thu nhập hiện nay của Triều Lộ tuy không thấp nhưng cô vẫn giữ thói quen cần kiệm được duy trì từ nhỏ. Nói đến phương diện sử dụng đồng tiền, cô sớm nhận ra giữa mình và Chữ Văn Hành có điểm khác nhau. Một đứa trẻ sinh ra trong một gia đình có hoàn cảnh như thế nào, sau này, sẽ có ảnh hưởng lớn đến thói quen tiêu tiền. Cô nhìn ra được, Chữ Văn Hành tuy không ăn chơi trác táng, cũng không xa hoa lãng phí nhưng đối với tiền bạc lại là một khái niệm vô cùng bình thường. Từ chi phí ăn mặc đến trang hoàng nhà cửa, vừa nhìn liền thấy ngay áo com không bị thiếu thốn, vật chất gia đình sung túc. Về chuyện tiền nong, anh không có thói quen tiêu xài như nước nhưng cũng không cố ý tiết kiệm, chỉ là tâm tính ít chú trọng đến vấn đề đó. Với các chi phí chung, đủ hưởng thụ là thấy thỏa mãn mà không quá mưu cầu. Giống như chiếc vòng đeo tay bằng ngọc anh tặng cô, không phải loại quý giá, chỉ cần đẹp mắt. Nhưng thật ra, có lần Triều Lộ đến phòng giải khát uống cà phê gặp một đồng nghiệp hiểu biết, trong lúc vô tình nhìn thấy chuỗi vòng ở cổ tay cô. Đối phương liền xem một lúc rồi nói cho cô biết, đây là chiếc vòng hạt ngọc cũ và các hạt sen xâu trên dây là bạc thủ công cuối đời Thanh. Mặc dù không phải là đồ cổ có giá trị nhưng khá hiếm, hơn nữa chất lượng vẫn còn rất tốt. Khi anh tặng cô không hề nói một chữ cũng không cố tình truyền bá. Triều Lộ nghĩ, có lẽ anh giữ giá trị của những chiếc hạt này ở trong lòng, chỉ đơn giản cho rằng chiếc vòng đó đeo vào chắc sẽ rất đẹp mà thôi.

Triều Lộ chưa từng đề cập với anh những hiểu biết của đồng nghiệp về chiếc vòng đó. Cô cũng không muốn làm căng, quan trọng là... Cô biết anh đã tốn rất nhiều tâm sức làm mọi thứ vì cô.

Đôi khi, những nỗ lực kiểu như vậy là điều không cần phải nói ra. Nếu đối phương có tâm thì tự khắc sẽ hiểu. Hiện tại, Triều Lộ đang đứng trước cửa nhà Chữ Văn Hành, nhìn anh mặc áo T – shirt giống y như mình, đồng thời để lộ ý cười, tâm trạng sáng tỏ. Anh và cô không hẹn cùng nghĩ tới chủ nhật vui vẻ dạo chơi ở công viên. Đối với anh thì đây là một bước ngoặt quan trọng, tình cảm mập mờ đã nhanh chóng phát sinh không còn chỗ ẩn nấp. Mà chiếc áo T – shirt này tuy không phải áo tình nhân nhưng lại như báo trước cuối cùng bọn họ sẽ trở thành người yêu.

Anh mở tay phải, chiếc nhẫn nằm trong tay. Triều Lộ cười nhìn anh đang từ từ gần cận thận ôm lấy cô hôn một cái: “Em có mệt lắm không?”.

“Em ớn, chỉ là hơi nóng một chút”. Cô trả lời.

“Trong tủ lạnh có nước trái cây đấy”.

Cô thay giày đi vào trong bếp, lúc ra cầm theo một cái cốc cho anh.

“Mình ngồi một lúc rồi đi luôn nhé?”

“Em không cần nghỉ thêm à?”. Chữ Văn Hành ngồi lên ghế rồi nhận lấy cốc nước cô đưa.

“Nếu anh cảm thấy cần phải nghỉ ngơi dưỡng sức để đi bộ thì em không có ý kiến”. Cô kéo một chiếc ghế lại gần anh và ngồi xuống bên cạnh.

“Anh có thể đi bất cứ lúc nào”. Anh nói.

“Không cần đợi lâu đâu. Em muốn nhanh được đi dạo sân trường cùng anh”. Sau đó, cô liền uống hai ngụm nước trái cây lớn.

Chữ Văn Hành cười cười xoa đầu mình, đặt cái cốc lên bàn.

Cô nhớ Chữ Văn Hành đã từng nói, ở trên đầu anh còn lưu lại vết sẹo của vụ tai nạn ô tô, cô nhìn không được sờ lên đầu anh. Anh hơi lo lắng nhìn cô nhưng không né tránh, trái lại còn hơi cúi đầu để cô thuận tay sờ.

“Đứng ở đây sao?”. Cô lần mò tìm vết sẹo kia.

Nụ cười của anh thoáng cứng đờ: “Ừ”.

Cô vén tóc của anh ra thấy rõ ràng hơn. Thời gian đã lâu, vết sẹo cũng không dữ tợn như trong tưởng tượng. Tuy nhiên chính vết thương bên trong này đã làm Chữ Văn Hành hôn mê rất lâu, đồng thời để lại di chứng nghiêm trọng. Cô bỗng rùng mình, tim như bị nhéo mạnh.

“Dọa em à?”. Anh ngẩng đầu hỏi.

“Không phải”. Cô thay anh lấy tay vuốt mấy sợi tóc dài che vết sẹo lại. Không có gì phải sợ, đây chẳng qua chỉ là vết sẹo cũ. Bây giờ, cô không còn quan tâm đến sự không trọn vẹn của anh thì sao phải sợ một vết sẹo đã bị tóc che đi?

“Chúng ta đi thôi”. Anh nhẹ nhàng nhấc rồi đứng lên đi ra cửa, ngồi xuống chiếc ghế dài thay giày. Giày của anh không có dây, anh dùng chiếc xỏ giày

nhét gót chân vào.

“Anh đi còn nhanh hơn em”. Triều Lộ vẫn đang buộc dây giày.

“Đừng cử động”. Anh cúi xuống cầm dây giày lên, nhắm đúng cái lỗ nhỏ rồi nói: “Chặt như vậy là vừa rồi”.

“Vâng, làm sao anh biết?”.

“Cái lỗ này rõ ràng to hơn hai lỗ bên cạnh, cho thấy em luôn xỏ dây qua lỗ này”. Anh thông thả xuyên đầu dây qua lỗ bé, rồi lại ngoắc dây giày vào mảnh da nhỏ có móc khóa. “Xong rồi”.

Sân trường rộng lớn rất đẹp, nó được mệnh danh là ngôi trường có khuôn viên đẹp nhất. Triều Lộ đi trên sân một lúc, quay lại nói với Chử Văn Hành: “Em học ở Đại học K, có lẽ anh biết sơ qua rồi đây, đại học K là một trường địa phương nên rất nhỏ. Anh không biết em đã từng ao ước được trở thành sinh viên học ở một ngôi trường như thế này, mỗi ngày đi dạo không biết chán”.

Chử Văn Hành nheo mắt nói: “Không biết chán chỉ là nói suông thôi. Một năm bốn mùa, sau khi xem mãi một cảnh, cảm giác chán ngắt sẽ không tránh khỏi. Chẳng qua trước đây là một người đàn ông lẻ loi đi dạo, bây giờ có thêm em, cảm giác cảnh sắc trong mắt không giống như xưa”.

Triều Lộ giả vờ giận dỗi: “Làm sao lại lẻ loi đi dạo được? Không phải còn có nữ sinh tặng anh tấm vé biểu lộ tình cảm đó sao?”

Chử Văn Hành không ngại mình tự đứng không vững, kẹp nạng đưa tay ra cù cô, cô không dám tránh, sợ tấn công sẽ làm anh bị ngã, không thể làm gì khác hơn đành ôm lấy eo anh xin tha: “Thỉnh thoảng em chịu ăn ít dấm, giống như anh lo lắng em chạy theo 'thanh niên tài giỏi đẹp trai'. Em cũng sợ ở đây anh gặp được nhiều tiểu hoa lắm chứ”.

“Thầy Chử”

Triều Lộ nghe thấy giọng nói phía sau liền quay lại, đó là một nữ sinh khoảng mười mấy tuổi, dung mạo thanh tú nhưng không có điểm gì đặc biệt chú ý. Ở tuổi này nếu không xấu, chỉ cần có khí chất thuần khiết rung động lòng người, đôi khi một điểm này cũng đủ tạo thành lực hấp dẫn.

Không lẽ là “tiểu hoa” trong truyền thuyết?

Trực giác đầu tiên trong lòng Triều Lộ chính là điều ấy nhưng nét mặt cô vẫn cố kìm nén, cười hỏi Chử Văn Hành: “Sinh viên của anh à?”.

Chử Văn Hành gật đầu, quay lại phía nữ sinh kia: “Chào em, Trang Kế Oánh... Em đi ăn cơm à?”.

“Vâng”. Nữ sinh đó gật đầu. Triều Lộ bắt gặp ánh mắt cô ấy đang chăm chú nhìn mình liền cúi đầu nhìn Chử Văn Hành, đoán hôm nay anh ăn mặc như vậy ra ngoài dẫn tới sự hiếu kỳ. Cô không ngại công khai thân phận nhưng không biết Chử Văn Hành nghĩ thế nào. Vì vậy, cô không lên tiếng.

“Trang Kế Oánh, chúng tôi cũng đang định đi ăn nên không thể nói chuyện”.

“Được thôi thưa thầy”. Cô ấy xoay người, đi được hai bước thì dừng lại: “Hay là, thầy đi cùng em?”.

Dựa vào đâu cơ chứ? Trực tiếp lướt qua cô còn sống sờ sờ đây. Triều Lộ nhất thời như bị kích động. Nếu đối phương không phải là học trò của bạn trai mình thì cô thật sự thấy mình có thể làm được. “Đóa hoa nhỏ” này có sùng đây nhé. Cô lăm bằm trong bụng.

“Thật ngại quá, Trang Kế Oánh, thầy khó có thời gian gặp gỡ bạn gái, e rằng ngồi cùng em sẽ không được tiện”.

Thuận tiện hay bất tiện thì tuyệt đối vẫn là không tiện – Triều Lộ hải lòng nghe Chử Văn Hành nói vậy. Cô khoác tay trái của anh, cười dịu dàng nhìn Trang “tiểu hoa”, ngực ưỡn thẳng như tấm bảng trên lớp ghi hai chữ to tướng: “THỊ UY”.

Lần này, Trang “tiểu hoa” cuối cùng đã hiểu, ừ ừ cúi đầu bước đi.

“Lần trước tấm vé đi chơi công viên là của cô ấy tặng anh à?”. Đợi cô ấy vừa đi khỏi, Triều Lộ bắt đầu thẩm vấn.

“Đúng”. Về mặt Văn Hành tỏ ra sợ sệt khi thấy cô tức giận, hoàn toàn không giống giả vờ mà thực sự sợ cô giận dỗi.

“Hừ!”. Cô phát ra tiếng hừ lạnh bằng giọng mũi, cánh tay vẫn ôm chặt lấy anh không tha.

“Anh không phải nhận suông, cuối cùng là anh bỏ tiền mua đấy chứ”. Chử Văn hành lên tiếng biện hộ.

“Vậy cũng được”. Triều Lộ đáp, tâm trạng đã tốt hơn: “Em hẳn phải cảm tạ người ta, nếu không có cô ấy đưa tới hai tấm vé, em và anh sẽ không có cơ hội đi chơi cao hứng như thế”.

Anh nở nụ cười âu yếm nhìn cô: “Triều Lộ, anh phát hiện ra, con người em một khi đã xấu xa thì thật sự là rất xấu đấy”.

“Nhân từ đối với tình địch hay tàn nhẫn với chính mình?”. Cô nhắm mắt, cố ý nghiêm trang.

“Nói ‘tình địch’ nghiêm trọng quá”.

Bạn đang đọc truyện *Nửa Vòng Tròn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 29: chụp ảnh chung

Chữ Vân Hành dẫn Triều Lộ đi sâu vào trong trường. Cho đến khi thấy một hồ sen, anh chỉ chỉ vào tòa nhà gạch màu đỏ bên cạnh nói với cô: “Căn tin ở đây. Trong trường không có đồ ăn ngon nhưng cảnh sắc thì tuyệt vời”.

Tòa nhà này không cao, chỉ có...một, hai...ba tầng. Triều Lộ đã từng ăn cơm nhà hàng nên hiển nhiên trước một căn tin lớn như vậy cô thấy không có gì khác lạ. Triều Lộ biết anh đi lại không được thuận tiện nên ngồi luôn ở dưới tầng một, ai ngờ anh nói: “Phạm vi nhìn trên tầng tốt hơn”. Cô định đi sang bên phải, đợi lên lầu rồi thì vòng sang bên trái nâng cánh tay anh lên.

“Cảm ơn em”. Anh nhìn cô dịu dàng: “Anh và em đành phải giữ khoảng cách một chút”.

“Vâng”. Triều Lộ biết, anh sợ chân trái của mình không nghe theo sự sai khiến sẽ chạm vào người cô.

Anh sử dụng chiếc nạng nhuần nhuyễn, kiểm soát nhịp điệu lên tầng rất tốt. Chỉ có phần eo vẫn chuyển động hơi vắt vả, chân trái mỗi khi bước lên một bậc lại run rẩy về nửa vòng tròn, nửa vòng tròn này so với khi đi bộ trên nền đất bằng phẳng càng thấy rõ ràng hơn. Triều Lộ hai lần muốn để anh mượn lực của cô nên không kìm chế được lại gần, bàn chân liền bị anh dẫm nhẹ. Cô thấy trong mắt anh hiện lên vẻ xin lỗi cực kỳ đau khổ.

“Triều Lộ, nghe lời đi, giữ khoảng cách với anh, đừng để bị anh làm tổn thương”. Lần thứ hai Chữ Vân Hành đá phải cô, anh mở miệng nhắc nhở.

“Em không đau mà”. Đúng là không đau, chân của anh không có lực, hướng chỉ chỉ chạm nhẹ một chút – Tuy nhiên, Triều Lộ vẫn thấy đau lòng. Cô thu lại cảm giác đau khổ ấy, nở nụ cười mạnh mẽ: “Anh nói chúng mình phải giữ khoảng cách, hay là mình đi chậm lại?”.

“Ngao nào”. Ngực khí của anh giống như dụ dỗ trẻ con.

Chân cô đang đi bên trái lui ra sau vài bước: “Được rồi, quay về với chính nghĩa, mặc kệ lùi bao xa thì tay em vẫn phải giữ lấy anh” – Trái tim của anh cũng sẽ ở đây, cô thì thâm trong lòng.

“Anh biết” – Ngón tay trái của anh hơi di chuyển, như thể nỗ lực cầm lấy tay cô.

Cô nắm tay anh thật chặt.

Vận khí của họ rất tốt, sát cửa sổ tầng hai vẫn còn chỗ trống. Vừa ngồi xuống, Triều Lộ hiểu ngay vì sao Chữ Vân Hành lại chọn ăn ở đây. Nơi này phạm vi nhìn rộng rãi, tòa nhà bên cạnh không có gì hiện đại. Trước mặt chỉ có hồ sen và phía xa là những dãy nhà cũ kỹ. Trường đại học này xây dựng đã gần trăm năm nhưng khu đất vẫn giữ được nét nguyên sơ từ khi trường bắt đầu thành lập. Còn chưa đến giữa hè, mặc dù hoa nở không nhiều nhưng lá sen dày đặc làm nổi bật những bông sen màu hồng nhạt, càng lộ ra vẻ đẹp kiêu diễm ướt át, không giống hoa sen ngoài ao, dồi dào sống động và không thiếu thanh nhã. Ở đây mùa hạ nóng bức, đừng nói đến hoa sen, ngay cả khi nhìn lá sen màu lục bích cũng cảm thấy thoải mái vui vẻ.

Nơi này không phải nhà hàng xa hoa, chỉ là một căn tin nhỏ, rất cục vẫn không thể so với nhà hàng cao cấp. Bên trong trang trí đơn giản nhưng phong cách lại gọn gàng, sạch sẽ và thoải mái. Trang phục của nhân viên phục vụ càng có cảm giác như căn tin của sinh viên. Chữ Vân Hành gọi to: “Ồ đây”.

Một nữ nhân viên phục vụ trung tuổi mang theo thực đơn, quay lại cười nói với Chữ Vân Hành: “Ồ, thầy Chữ đến rồi”.

“Chị Ngụy”. Chữ Vân Hành cũng khách khí cười cười: “Đã lâu không gặp”.

“Đúng vậy”. Chị Ngụy nhanh nhẩu rót nước vào chén trà đưa cho anh và Triều Lộ. “Do ở đây ngay cả một chiếc thang máy cũng không có, cậu chịu tới đây một tuần hai lần là nể tình lắm rồi”.

Triều Lộ nhìn nước trong chén trông không giống với trà lắm.

Dường như để ý đến hành động của cô, chị Ngụy nói: “Thầy Chữ không uống trà ở đây. Nếu tiểu thư muốn uống thì có đây”.

“Không cần, uống nước rất tốt mà”. Nghe đồn nước trà bên ngoài các nhà hàng phần lớn là bột trà thấp kém, hương hờ ở đây, Chữ Vân Hành đâu có thói quen uống. Nếu dạ dày bị tổn thương thì càng không dễ dàng.

“Được rồi, hai người cứ từ từ xem thực đơn đi, tôi đi làm trước, chọn xong thì gọi nhé”. Chị Ngụy xoay người sang bàn khác.

“Anh thường tới đây à?”.

“Một tuần hai lần”. Anh trả lời: “Chị Ngụy làm ở đây lâu rồi, từ khi anh vẫn còn đi học. Từ đó đến bây giờ, bọn anh cũng coi như biết nhau nhiều năm”.

“Hóa ra anh học ở đây à? Coi như anh dạy học ngay ở trường cũ?”. Triều Lộ lần đầu tiên biết, Chữ Vân Hành từng là cựu sinh viên trường này.

“Không chỉ đại học, thực tế anh còn trải qua một năm học nghiên cứu sinh. Chẳng qua...sau khi xảy ra chuyện anh không còn học nữa”.

“Thì ra là như vậy”. Triều Lộ không muốn đề cập đến chuyện tai nạn ô tô liền hỏi ngược lại: “Khi đó anh cũng học triết sao?”.

“Không, lúc đó gia đình anh nghĩ học triết đầu ra không tốt nên đề nghị anh học ngôn ngữ học hoặc khoa thương mại nhưng anh đã chọn tiếng Đức. Khi ấy anh đã giấu không nói cho bố mẹ biết, sau đó luôn nghĩ sẽ có ngày mình đi Đức du học để nghiên cứu về môn Triết yêu thích. Không ngờ...ngôn ngữ học lại thật sự có ích”.

Khả năng thực hiện lý tưởng của anh rất tốt. Chỉ là Chữ Vân Hành đi Đức sau khi trải qua tai nạn thảm khốc. Điều này làm cho nhiều người thấy đau lòng xúc động chứ không lấy gì làm vui mừng. Trái lại, tâm trạng Triều Lộ rất thoải mái, cô nói với anh: “Điều gì đã bỏ lỡ vẫn có thể đạt được”.

Anh cười: “Nếu có thể, anh nhất định không dùng cơ thể khỏe mạnh để hoán đổi. Nếu mất đi thứ gì đó không thể bù đắp thì không nên vứt bỏ sinh mệnh để đổi lại thứ cần thiết hơn”.

Triều Lộ kinh ngạc trước sự thẳng thắn của Chữ Vân Hành, cô ngồi yên đối diện với anh, lúc này không kìm được liền đứng dậy ngồi sang bên cạnh, kéo tay anh nói: “Vân Hành, sau này ăn cơm, em đều ngồi cạnh anh có được không? Khi đi, anh đã giữ khoảng cách với em rồi. Lúc ngồi, em muốn được gần anh hơn”.

Đầu anh dựa sát đỉnh đầu cô, cọ nhẹ hai cái rồi tiện tay đưa thực đơn cho cô.

Cô giờ từng trang: “Anh không ăn gì?”.

“Anh không ăn cay, hơi cay cũng không được”.

“Ồ, để em gọi”. Triều Lộ vẫy nhân viên phục vụ tới.

“Tôm nồn xào, cá chẻm hấp, khoai môn nấu súp gà bông cải”. Cô quay đầu hỏi Vân Hành: “Có nhiều quá không? Nhưng em đang đói chết đi được”. Cả ngày đi ngắm cảnh với giai đẹp, cô thật sự thèm ăn. Hơn nữa đồ ăn cô gọi đều là những món thanh đạm.

“Anh thích em gọi đồ ăn như vậy, anh sợ nhất là người nói ăn gì cũng được, lúc đó mới thật khó xử”. Anh trả thực đơn cho chị Ngụy. Chị Ngụy nhìn anh và Triều Lộ bĩu môi cười bỏ đi.

Chữ Vân Hành ăn uống điều độ, mỗi đĩa chỉ gấp vài miếng đã nói no rồi. Anh ăn uống rất nhã nhặn. Mặc dù một tay không nâng lên được nhưng tuyệt nhiên không để người khác thấy tư thế mất lịch sự. Triều Lộ sợ anh ăn nhiều thấy khó chịu nên cũng không khuyên anh ăn thêm. Sau khi buông đũa, anh ngồi bên híp mắt cười nhìn điệu bộ cô động đũa ăn nhiệt tình. Triều Lộ cũng không xấu hổ, một mình tiêu diệt hết hơn phân nửa.

Sau khi ăn xong, Chữ Vân Hành chậm rãi đi xuống cầu thang, quay lại nhìn Triều Lộ đang đi bên cạnh dịu dàng anh nói: “Em thực sự ăn rất tốt”.

“Thành thật mà nói thì có hơi nhiều nhưng không thể để lãng phí”.

“Một thói quen tốt. Nhưng sau này đừng ăn cổ, dạ dày đau nhức lại lợi bất cập hại”.

“Lần sau gọi món em sẽ không tham nữa. Ha ha”.

Trời giữa trưa hè nóng nực. Dù sao ở căn tin còn có điều hòa, giờ vừa bước ra ngoài, liền cảm nhận ngay hơi nóng phả vào người. Triều Lộ không hề gì, chỉ sợ Chữ Vân Hành bức bối đi lại sẽ mệt mỏi hơn. Cô bèn khuyên anh về nhà. Anh hăng hái nói: “Đi bộ cho tiêu cơm đã”.

“Em không muốn anh mệt quá”.

Anh dừng lại nghiêm túc nhìn cô: “Triều Lộ, anh phải thỏa thuận với em. Sau này đi đâu, dù lúc nào cũng sợ anh bị mệt, được không? Anh rất hiểu mình có thể làm được gì, phạm vi khả năng ra sao. Anh chỉ muốn mình giống như một người bạn trai bình thường mà em mơ ước...” Giọng nói của anh thấp hần xuống: “Không biết hy vọng ấy có quá xa xỉ không?”.

Triều Lộ nắm bàn tay phải đang cầm nặng của anh: “Ngoại trừ thừa ra chiếc nặng thì cuộc hẹn của chúng ta hoàn toàn giống người bình thường”.

Anh lộ vẻ xúc động nhìn cô: “Thừa nó thật bất tiện”.

“Có sao đâu, em không thấy ngại”. Cô đưa mắt nhìn anh.

Anh đang định nói thì phía sau có một vị cao tuổi đi tới, lên tiếng chào anh: “Vân Hành à”.

“Giáo sư Trịnh”. Nét mặt Chữ Vân Hành lộ vẻ kính trọng: “Thầy cũng đi dạo ạ”.

“Đúng vậy, ăn cơm xong đi dạo một lát, tiện thể chụp ảnh hoa sen”. Đinh xác trên tay ông đang cầm một chiếc máy ảnh SLR: “Cô là bạn gái của Vân Hành à?”. Ông mang theo ánh mắt hòa nhã nhìn về phía Triều Lộ. Không phải ông đường đột mà tư thế của Triều Lộ và Chữ Vân Hành thực sự rất thân

mặt, làm cho ông liếc mắt liền nhìn thấy ngay mối quan hệ không phải bình thường.

Triều Lộ nền nã trả lời: “Vâng ạ, xin chào giáo sư”.

“Ha ha, tốt lắm”. Giáo sư Trịnh để lộ nụ cười vui vẻ: “Hai đứa bọn cháu đều rất tinh mắt”.

Chữ Vân Hành cười xấu hổ.

“Ta có mang theo máy ảnh, để ta chụp các cháu xem sao? Quay lại đây để ta chụp cho nào”. Giáo sư Trịnh giờ giờ chiếc máy ảnh trong tay.

Triều Lộ nhớ Chữ Vân Hành không thích chụp ảnh, ngược thấy hơi bồn chồn, không ngờ anh lại vui vẻ đồng ý: “Hay quá, vậy thì làm phiền thầy rồi”.

Triều Lộ cao hứng, cô chưa từng cùng anh chụp ảnh chung. Cả hai đều rất phấn khích, vừa chọn bối cảnh vừa điều chỉnh tư thế, cười nói mất bốn năm phút mới xong. Cũng may giáo sư Trịnh rất kiên nhẫn, vui vẻ cười phục vụ họ. Chụp xong, hai người xem qua ảnh trong máy. Trước khi đi, giáo sư còn dặn Chữ Vân Hành thứ hai sẽ mang USB lưu ảnh đến phòng làm việc cho anh.

“Giáo sư Trịnh trước đây dạy anh à?”.

“Làm sao em biết?”.

“Nhìn ra được, anh đối với thầy ấy không giống đồng nghiệp mà giống như với trường bối”.

“Ừ, em đoán không sai. Thầy ấy vốn là thầy của anh”.

“Ở đây, không ít người đau xót cho anh”. Triều Lộ cúi đầu, với hình dạng của Chữ Vân Hành như bây giờ, với những gì anh đã trải qua thì những người biết anh làm thế nào có thể không đau lòng? Bọn họ đã quen nhìn anh bước đi như bay, tuổi trẻ tràn đầy nhiệt huyết. Sau vài năm vắng bóng, bọn họ nhìn thấy anh với chiếc nạng chống, bước đi tập tễnh. Từ một sinh viên trở thành giảng viên. Sau nhiều năm bị vận mệnh trêu đùa, rốt cục anh đã thắng nhưng in dấu lên cuộc đời anh lại là những vết thương.

“Làm cho họ tuyển dụng người tàn tật thật không có cách nào khác”. Anh khẽ cười nói.

“Được rồi, không phải anh không thích chụp ảnh sao?”.

“Ai đó đã nói muốn anh nhân lúc còn trẻ nên chụp nhiều ảnh, sau này lưu lại cho con cháu xem”. Về mặt anh cười rất xấu xa.

Triều Lộ nhớ trước đây mình đã nói như vậy với Chữ Vân Hành: “Sau này anh chụp nhiều ảnh đi. Tương lai muốn khoe với con cháu về thời thanh niên trẻ đẹp thì còn có bằng chứng”. Không nghĩ anh vẫn nhớ và giữ trong lòng.

“Nếu là chụp ảnh chung thì càng nên chụp. Tám này có cả ông cả bà, con cháu chúng ta không chỉ biết mình có một người ông đẹp trai mà còn có một người bà rất xinh đẹp”.

Triều Lộ nghe thấy mình lại bị lợi dụng liền không buông tha, nhằm hông anh cầu một cái, đầu đến nỗi anh phải kêu to: “Ồi, bà nội tương lai của các cháu, em đừng giận nữa”.

Triều Lộ vừa cầu vừa cào, Chữ Vân Hành đương nhiên không phải đối thủ của cô. Anh ném luôn chiếc nạng rồi ngồi lên bãi cỏ. Triều Lộ lại đau lòng, hơi quý xuống ân cần hỏi anh: “Không phải chân anh bị đau chỗ nào chứ?”.

Anh thừa dịp Triều Lộ không chú ý kéo cô vào trong lòng: “Triều Lộ, khi chụp ảnh chung, anh tuyệt đối không sợ hãi. Trước đây anh luôn có cảm giác cơ thể mình xấu xí nhưng vì có em bên cạnh, anh đã nghĩ rằng, các bức hình có em đều đẹp, khiến anh cũng trở nên đẹp để hơn. Anh muốn tất cả đều được lưu lại”.

Có con chuồn chuồn đậu trên nhụy hoa, có con gió nhẹ mang theo mùi hương thơm ngát của lá sen, có làn nước khẽ lay động. Triều Lộ ôm chặt lấy anh, ngẩng đầu nhìn bầu trời xanh thẳm, nghĩ thế giới này chưa lúc nào hoàn hảo như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Nửa Vòng Tròn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 30: Phiền toái

Một tuần tổng cộng chỉ có hai ngày nghỉ. Triều Lộ và Chữ Vân Hành một ngày đều không lãng phí. Vừa trở về họ đã bắt đầu thảo luận về cuộc hẹn của ngày hôm sau. Triều Lộ xót cho anh nên nói không bằng để cô đến tìm anh, hai người ở nhà ăn cơm, xem phim uống trà là hay nhất. Chữ Vân Hành không chịu, thuyết phục Triều Lộ ra ngoài chơi, muốn xem phim hay đi dạo công viên là tùy cô. Triều Lộ biết anh là người đàn ông có lòng tự trọng, nếu không đồng ý sẽ làm tổn thương đến anh. Cô cũng không muốn anh quá mệt mỏi nên hỏi anh hay là không đi xem phim nữa. Đương nhiên là anh bảo có.

Cô nói: “ Dù sao thì xem đâu cũng là xem, tìm một rạp chiếu phim gần đây là được. Chúng ta ăn cơm trưa xong rồi đi”.

Chữ Vân Hành lắc đầu: “ Không được, em đúng là đồ quỷ keo kiệt, ngay cả taxi cũng tiếc tiền không ngồi. Em cứ thiên vị anh như vậy, thời tiết thế này mà hai người chạy tới chạy lui, hôm sau đi làm sẽ rất mệt. Thế này nhé, anh sẽ qua nhà đón em. Tìm rạp chiếu phim gần nhà em hoặc ở trung tâm thành phố ấy – Em thấy khu Phú Hoa thế nào? Đó là khu bách hóa tổng hợp, xem phim xong mình đi mua sắm luôn”. Anh cười, dường như rất tâm đắc với kế hoạch của mình.

Anh vì cô mà chăm sóc chu đáo, ân cần, tất nhiên Triều Lộ vô cùng cảm động. Nhưng anh thương xót cho cô thì sao cô không thấy thương xót cho anh: “ Theo em hay là mình tìm một địa điểm nào ở giữa ấy, chúng ta tự đến đó, không cần anh phải đặc biệt đi đón em đâu”.

Ánh mắt Chữ Vân Hành chợt lóe lên, anh nói: “ Ừ, nếu không...Đừng tìm chỗ khác nữa, cứ gặp nhau ở cửa Phú Hoa đi”.

Triều Lộ nhạy cảm nhận ra vẻ mắt mát của Chữ Vân Hành, cô dùng ngón tay khẽ vuốt nhẹ viền môi anh: “ Anh mắt húng à?”.

“ Sao cơ?”.

“ Anh đúng là có”. Triều Lộ chắc chắn mình không nhìn lầm.

Anh không biết làm sao nên đành cười cười: “ Anh nghĩ mình thiếu chút nữa thì phạm tội khi đến công ty tìm em. Ở tiểu khu nhiều người nhiều miệng, anh xuất hiện ở đây, nhờ bị hàng xóm nhìn thấy, đối với em...”.

Triều Lộ lấy ngón tay chặn môi anh lại, ngăn không cho anh nói thêm gì nữa. Anh giấu vết thương cô gây ra tốt như vậy nhưng thực tế trong lòng anh vẫn còn rất đau. Cô nhìn vào mắt anh, nói rõ ràng: “ Vân Hành, anh nghĩ sai rồi”.

Lông mi anh khẽ run rẩy, cúi đầu hôn lên ngón tay trở của cô: “ Anh đã nghi ngờ, là anh không tốt”.

“ Không phải, là do biểu hiện của em khiến anh lo lắng”. Cô ghé sát người vào lồng ngực anh: “ Em chỉ sợ anh mệt, cũng như anh không nỡ để em vất vả. Vân Hành, anh không phải xấu hổ vì là bạn trai của em”.

Giọng nói của anh hơi chua chát: “ Nhưng bạn trai của em không giống người bình thường...”.

“ Em biết”. Cô bình tĩnh trả lời.

Im lặng một lúc, hình như anh hạ quyết tâm, mở miệng trịnh trọng nói từng chữ: “ Vậy ngày mai, anh phải đến nhà em”.

“ Được”. Cô không nghĩ ngợi đáp lời.

Anh nâng mặt cô, nhẹ nhàng hôn lên trán.

Bà Hạ Nhị Lan rất hưng phấn khi nghe nói Chữ Vân Hành muốn tới. Mặc dù anh đã đến một lần nhưng lúc ấy con gái bà và anh chưa có quan hệ yêu đương, ý nghĩa lần này tự nhiên cũng khác hẳn. Triều Lộ nói anh chỉ ngồi một chút rồi cùng cô đi ra ngoài, thậm chí ngay cả cơm không cần phải chuẩn bị. Bà Hạ Nhị Lan đâu có theo ý cô liền tự mình gọi điện cho Chữ Vân Hành, mời anh dù thế nào đi nữa phải ở lại ăn bữa cơm rau dưa. Chữ Vân Hành không từ chối mặc dù Triều Lộ nghĩ mẹ mình hơi vồn vã thái quá nhưng mặt khác cô lại thấy hạnh phúc. Dù sao mẹ cô cũng thật lòng quý mến Chữ Vân Hành, có thái độ ủng hộ mối quan hệ của bọn cô. Cô còn nhớ Lâm Thu Tiểu nhắc tới thời kỳ bọn họ ở bên Đức, Chữ Vân Hành đã từng gặp những khuôn mặt lạnh lùng ở nhà cô ấy. Lúc đó, anh và Lâm Thu Tiểu chưa chính thức bắt đầu nhưng đã bị phụ huynh của đối phương sắp đặt phòng tuyến. Cũng khó trách, cha mẹ của các cô gái thường giống nhau, thấy con gái mình và một người tàn tật ở cùng một chỗ, mười người thì chín người muốn tìm cách chia rẽ. Con người thường cố chấp và độc đoán như vậy, trước kia bản thân cô cũng thế.

Hơn mười giờ sáng chủ nhật, Chữ Vân Hành gọi điện cho Triều Lộ, nói cho cô biết anh đang chuẩn bị xuất phát và hỏi mười một giờ đến đó có được không. Triều Lộ trả lời là không phiền phức gì hết, còn căn dặn anh khi đi lên cầu thang phải nghìn vạn lần cẩn thận. Cầu thang ở đây vừa tối vừa hẹp, đầy rác rưởi chất đống, đi lại sẽ rất khó khăn. Triều Lộ định tự mình đi thẳng xuống dưới đỡ Chữ Vân Hành lên lầu nhưng lại sợ chạm vào lòng tự ái của anh. Nghĩ cơ thể anh mặc dù bất tiện nhưng đã quen với việc đi cầu thang, chỉ cần thông thả cẩn thận là không có gì phải sợ.

Chiếc đồng hồ treo tường chỉ mười giờ năm mươi tám phút, cuối cùng cô cũng hơi lo lắng, nhìn không được mở cửa ra xem. Cô nghe thấy tiếng nặng gõ xuống nền đất, sau đó là tiếng động nhẹ trên cầu thang xi măng, tiếp theo là tiếng chân bước nặng nề. Cô biết ngay là anh đã đến bèn vội vã chạy xuống.

Anh vốn đang chuyên tâm nhìn bậc thang, nghe có người đi xuống, theo bản năng đứng nhích sang bên phải. Cho đến khi cô gọi tên anh, anh mới biết người đó là cô: “ Triều Lộ, làm sao em biết anh tới?”.

“ Em mở rộng cửa chờ anh mà”. Cô đi hai ba bước tới bên cạnh, khéo léo đỡ tay anh: “ Cầu thang khu này đặc biệt cao, anh đi rất vất vả đúng không?”.

Anh thành thật thừa nhận: “ Có một chút. Hơn nữa, lúc ở cầu thang tầng hai anh làm đổ một cái sọt lẫn xuống tầng một. Anh lại phải đi xuống để nhặt lên, mệt muốn chết”. Trong giọng nói của anh có chút nũng nịu, mồ hôi lấm tấm đọng trên trán và chớp mắt, gương mặt hơi ửng đỏ. Một người đàn ông cao lớn như anh, nhìn qua giống với một đứa trẻ bảy tám tuổi.

Triều Lộ đau lòng, lấy mu bàn tay lau mồ hôi cho anh: “ Mấy thứ đồ vứt đi ấy, anh nhặt lên làm gì. Dù sao cũng không nên chần chừ ở hành lang như thế”.

“May mà có mấy bậc cầu thang thôi, đừng phải đóng đồ ấy coi như vận động”. Anh tỏ ra thờ ơ không sao cả.

Cô đỡ anh lên lầu, trên tay truyền tới trọng lực, cô tình tường nhận ra bên trái cơ thể anh ngày càng không nghe theo sự sai bảo. Lần đầu tiên cô hận nhà mình ở tầng năm cao như vậy làm chi.

“Ôi chào, Triều Lộ, lâu rồi không gặp cháu”.

Tới tầng bốn, cửa phòng 401 mở ra, bên trong là một phụ nữ trung tuổi tóc quăn, mái trước được uốn cao đi tới, cặp mắt đảo liên hồi quan sát Triều Lộ và Chữ Vân Hành.

“Di Lưu”. Cô lễ phép gật đầu. Trước đây, Lưu Thư Cẩm và mẹ cô đều là công nhân nhà máy, nay đã về hưu. Người này không phải xấu nhưng lắm điều. Bình thường, Triều Lộ không hay qua lại với bà ta, nếu gặp mặt chỉ chào một tiếng mà thôi.

Tất nhiên, Chữ Vân Hành không biết đôi phương là thế nào, chỉ cười theo và gật đầu chào hỏi. Triều Lộ ghé vào tai anh nói nhỏ: “Đồng nghiệp cùng xưởng với mẹ em”. Rồi đỡ anh tiếp tục đi lên.

Triều Lộ cảm thấy trọng lực trong tay giảm bớt liền hiểu Chữ Vân Hành muốn khoe sức, cố gắng điều chỉnh sức nặng bên chân phải để cô không phải đỡ nhiều. Cô biết lý do, cũng không nhiều lời, thăm nghĩ phải đi nhanh lên lầu để anh có thể bình tĩnh ngồi nghỉ.

Lưu Thư Cẩm trong tay mang theo túi rác, hai mắt vẫn không rời khỏi Triều Lộ và Chữ Vân Hành. Ánh mắt chói lóa như đèn pha, tuyệt đối không ngại ngần trước cảm xúc của người bị nhìn. Triều Lộ gần như muốn nổi điên nhưng vì Chữ Vân Hành nên đành kiềm chế. Chữ Vân Hành không nói một lời cho đến khi lên tới tầng năm, anh mới lên tiếng: “Triều Lộ, em giúp anh lau mồ hôi, chỉnh trang lại tóc...”.

Triều Lộ đứng bên cạnh thay anh xử lý: “Đâu phải lần đầu tiên đến gặp mẹ em, anh căng thẳng gì chứ”.

Anh cười: “Không giống như thế”.

Bà Hạ Nhị Lan rất nhiệt tình, vừa pha trà vừa chuẩn bị đồ ăn, hàn huyên xong còn xoa người bận bịu dưới bếp. Triều Lộ vắt khăn bông lau mặt cho anh. Trong phòng có duy nhất bộ sofa cũ, cô dìu Chữ Vân Hành ngồi xuống, sau đó ngồi xôm trước ghế xoa bóp tay chân cho anh.

“Triều Lộ, em đừng xoa nữa. Mẹ em nhìn thấy không hay đâu”. Giọng anh không hoàn toàn khách sáo nhưng có chút lo âu.

Triều Lộ tỏ ra không hiểu: “Sao vậy? Mẹ em không phải không biết anh đi cầu thang vất vả thế nào. Em giúp anh xoa bóp là điều rất bình thường mà”.

Anh cầm tay cô nói: “Anh không muốn mẹ em nghĩ anh vô dụng, bà sẽ thấy không yên tâm”.

Anh đang nói thì bà Hạ Nhị Lan bung đồ ăn từ trong bếp đi ra, bà sai Triều Lộ đi vào bệ com. Triều Lộ đứng lên, để tay anh như cũ, ánh mắt như muốn nói: “Yên tâm đi”.

Cô đặt nồi lên bàn, xới cơm ra ba cái bát. Thức ăn trên bàn tuy là những món thường ngày nhưng có thể nhìn ra mẹ cô đã rất tận tâm, đều là những món Chữ Vân Hành thích nhất. Chữ Vân Hành vẫn đợi bà Hạ Nhị Lan ngồi xuống. Bà Hạ Nhị Lan ngồi xuống sau anh, cười nói: “Tiểu Chữ đúng là một đứa bé có giáo dục”.

“Di à, cháu không tốt như vậy đâu”. Chữ Vân Hành cũng cười, có thể thấy, anh được bà Hạ Nhị Lan khen một câu trong lòng rất vui. “Đúng rồi di, lần đầu tiên tới đây cháu chưa kịp chọn quà. Đồ lớn... cháu không tiện cầm nên có mua thứ này...Di xem có thích không?”. Nói xong, anh lấy từ trong túi quần ra một chiếc hộp nhỏ, đưa trước mặt bà Hạ Nhị Lan.

Bà Hạ Nhị Lan mở ra, mắt sáng lên, mặt mày hớn hờ: “Cái này...Quý hóa quá, quý hóa quá”.

Triều Lộ nghiêng đầu nhìn thấy một chiếc vòng tay, bên ngoài nhẵn bóng, vòng tròn bên trong được làm rất công phu, khắc hoa văn phức tạp. Cô không kiềm chế được nói với Chữ Vân Hành: “Món quà này chính xác là quá nặng”.

Chữ Vân Hành nói: “Cái này cháu cầm cũng tiện. Với lại, cháu nghĩ, ngộ nhờ không đúng ý di, tốt xấu gì vẫn giữ được giá trị không thì có thể đánh vàng thay đổi kiểu dáng”.

Bà Hạ Nhị Lan đóng chiếc hộp lại, tình ý sâu xa nói với anh: “Tiểu Chữ, chiếc vòng này di sẽ nhận. Nhưng sau này nghìn vạn lần đừng tổn kém như thế nữa. Tốt hơn hết là tiết kiệm tiền, nếu có chuyện quan trọng thì còn có cái mà dùng. Hiểu không?”.

“Cháu hiểu rồi”.

Ăn trưa xong, Chữ Vân Hành dĩ nhiên khẳng khái muốn vào bếp rửa bát. Bà Hạ Nhị Lan bị mời ra ngoài, chỉ để Triều Lộ ở lại giúp. Triều Lộ đương nhiên biết dụng ý của anh, anh muốn khẳng định với phụ huynh, muốn chứng minh khả năng mình sẽ không mang lại phiền phức cho cuộc sống của cô.

Anh đặt chiếc nạng cạnh bồn rửa bát. Đổ đầy nước vào bồn, bỏ thêm dầu, để bát ngâm một lúc, sau đó mở vòi rửa sạch bọt. Triều Lộ thấy anh cầm chén đĩa hơi vất vả, nhin không được liền giúp một tay. Ngược lại, anh không tỏ thái độ cự tuyệt.

“Em không phải từng hỏi anh, lúc ở nhà rửa bát thế nào à?”.

Thật ra cô vẫn nhớ rõ.

“Thực tế ở nhà anh có chiếc bồn đặc chế cố định để bát đĩa. Như vậy mỗi lần rửa cũng dễ dàng hơn”.

“VẬY Ạ?”.

“Ừ”. Anh cúi đầu, cẩn thận lau khô những chiếc bát vừa rửa, đem cất vào trong tủ. “Triều Lộ, cuộc sống của anh không thể tách rời những công cụ sinh hoạt đặc biệt ấy...Anh muốn nói để em biết”.

Vòi nước chảy ào ào, cô nghiêng đầu nhìn sâu vào mắt anh: “Anh cứ từ từ nói cho em biết, không cần vội vàng đâu”.

“Anh muốn lật sách thì phải mở ngón tay”. Anh nói tiếp.

Cô suy đoán: Anh dùng tay phải cầm sách, muốn lật trang sách chỉ có thể hơi nhúc nhích tay trái.

“Vâng”. Cô giả bộ ung dung: “Điều này không quan trọng, anh không cần phải ngại để em giúp anh lật sách đâu”.

Anh tựa người vào chiếc bồn rửa, lấy mu bàn tay xoa mặt cô, ánh mắt thâm thúy: “Anh hứa, anh sẽ cố gắng hết sức để em không phải gặp rắc rối”.

Triều Lộ liếc anh một cái: “Anh tạo áp lực lớn như vậy mà dám nói cố gắng không gây phiền phức cho em. Nói vậy, hóa ra em là người tạo phiền phức cho anh à. Biết đâu em mới là một trong những phiền phức của anh đấy nhỉ?”.

Cô xoay người tiếp tục rửa bát, sau lưng bỗng bị cơ thể ấm áp của anh dính sát, tim cô đập thình thịch, cảm giác vừa ngọt ngào vừa đau đớn. Anh không cầm nặng, chỉ dùng một tay đặt lên hông cô, cả người mềm mại mà bất lực.

Cô đứng yên, tiếp nhận trọng lực của anh. Cả hai im lặng một lúc lâu. Cho đến khi cô rửa xong chén bát, đóng vòi nước, mới thấy anh dịu dàng nói bên tai: “Triều Lộ, xin lỗi...Anh không tốt, nhưng anh yêu em”.

Cô cẩn thận đưa tay anh rời khỏi người mình nhưng vẫn nắm chặt không buông, xoay người bốn mắt nhìn nhau. Ánh mắt tình táo nồng nhiệt, giống như giọng nói của cô lúc này: “Nếu sợ phiền toái thì em đã không chọn yêu anh”.

Bạn đang đọc truyện *Nửa Vòng Tròn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 31: khiêu khích

Triều Lộ và Chử Văn Hành đang dựa vào nhau thủ thi thân mật thì đột nhiên nghe thấy ai đó gõ cửa. Bà Hạ Nhị Lan ra mở, sau đấy có tiếng người chào hỏi: “Nhị Lan, nhà bà có khách à?...Không có chuyện gì đâu, buổi trưa tôi làm ít mì hoành thánh nhưng ăn không hết nên mang sang đưa cho mọi người”.

“Bà khách sáo quá, chúng tôi vừa mới ăn xong”.

“Ăn sớm vậy à?”.

“À, buổi chiều con gái tôi còn phải đi chơi”.

“Không sao, cứ cất trong tủ lạnh, đêm đói bụng thì bỏ ra ăn”.

...

Triều Lộ nghe giống giọng bà Lưu Thư Cầm ở tầng ba, bụng dạ có chút không được tự nhiên. Lúc ở hành lang, cô có quan sát Chử Văn Hành, nghĩ lại trong người bỗng thấy khó chịu. Chử Văn Hành cầm nặng bất giác ánh mắt của Triều Lộ, anh cười thần nhiên rồi ra khỏi phòng bếp. Triều Lộ theo bản năng nắm lấy tay trái anh lơ đãng đi theo.

“Cháu chào dì Lưu”. Chử Văn Hành tự nhiên thoải mái cùng Triều Lộ chào hỏi.

Anh là khách còn như vậy, Triều Lộ cũng không tiện lạnh nhạt với Lưu Thư Cầm. Dù sao thì bà ta là trưởng bối, lại có ý tốt mang đồ ăn sang. Vì vậy cô cũng cất tiếng chào theo.

Lưu Thư Cầm giả bộ đặt đĩa mì lên bàn nhưng chưa muốn đi, bà ta không nể nang gì quay lại quan sát Triều Lộ và Chử Văn Hành: “Ồ, Triều Lộ càng ngày càng xinh, cũng đến tuổi nói chuyện cưới hỏi rồi nhỉ? Bình Bình nhà dì hai năm trước đã sớm kết hôn. Nói về hình thức hay trình độ, Bình Bình từ nhỏ đã không bằng cháu. Không ngờ chuyện chung thân đại sự lại sáng láng như vậy. Đúng rồi, ở công ty, chồng Bình Bình dù sao cũng là quản lý nhỏ, công ty của nó lại là độc quyền, phúc lợi đãi ngộ đều rất tốt. Cháu có muốn đi tìm đối tượng cho không?”.

Triều Lộ bực mình. Cái bà Lưu Thư Cẩm này, rõ ràng trên dưới trái phải đều đem cô và Chử Vân Hành ra soi mói, mồm miệng lại sắc bén, nói những lời như thể nhằm làm trò trước mặt cô và Chử Vân Hành. Nói nghe như muốn tốt cho cô, thực ra là khoe khoang con gái mình lấy được chồng tốt. Theo như lời bà Thư Cẩm nói, Triều Lộ mọi thứ đều hơn Bình Bình, là mẹ nên bà ta hoàn toàn không phục. Hôm nay, chờ cơ hội đến để chế nhạo cô. Lòng người – thật sự lạnh lùng.

Cô muốn mĩa mai nhưng lại bị Chử Vân Hành giành mở miệng nói trước: “Dì Lưu, dì quan tâm đến Triều Lộ như vậy, cháu mừng thay cho cô ấy. Với một cô gái ưu tú như Triều Lộ, đương nhiên có rất nhiều người tranh nhau muốn giới thiệu đối tượng cho. Nhưng dì nói muộn mất rồi, cháu là bạn trai cô ấy, không thể làm gì khác hơn là thay cô ấy cảm ơn ý tốt của dì”. Lời anh nói không kiêu ngạo, không xiểm nịnh, cũng không nhanh không chậm. Nói xong còn liếc mắt nhìn Triều Lộ, khéo môi mangle theo ý cười.

Dường như Lưu Thư Cẩm không nghĩ anh có thể thần nhiên ứng đối như vậy. Mới đầu bà ta ngăn ra, bán thân bất toại: “Ồ, dì cũng định nói như thế. Chuyện này đúng là duyên số”.

Triều Lộ mỉm cười: “Đúng vậy, như dì Lưu vừa nói. Nếu nghiêm túc thì hai năm trước, khi Bình Bình vừa lấy chồng xong, sao dì không giới thiệu cho em? Vân Hành, anh đừng cho là thật đấy”.

Lưu Thư Cẩm không nén được tức giận thốt lên: “Triều Lộ, lương tâm không phải dì Lưu này không muốn giới thiệu cho cháu. Chỉ là nói đến chuyện cưới hỏi nam nữ cũng phải hợp điều kiện nữa. Cháu là đứa bé tốt, chỉ tiếc...”.

“Thư Cẩm, bà không cần phải nói thêm”. Bà Hạ Nhị Lan từ nãy vẫn im lặng, bỗng nhiên lên tiếng cắt lời: “Điều kiện của chúng tôi thế nào tự chúng tôi biết, cũng không muốn rước phiền vào người”.

Lưu Thư Cẩm lúc này quay ra mềm dẻo, đại khái cảm thấy khẩu khí của mình hơi quá phận: “Tôi không có ý đó, tôi cũng thấy hơi tiếc cho Triều Lộ...”.

Triều Lộ đang định dùng lời chặn bà ta, bỗng cô thoáng thấy vẻ mặt của Chử Vân Hành liền không có tâm trạng dây dưa với Lưu Thư Cẩm: Anh nghiêm mặt, giống như một gốc cây im lặng, gò má xiết chặt, ánh mắt sụp xuống mặt mũi như làn sương mỏng, để lộ tinh thần vừa kiên cường, vừa yếu ớt. Triều Lộ phát hiện, mỗi khi trong lòng anh căng thẳng hay khó chịu, tay phải của anh sẽ đặc biệt nắm chặt chiếc nạng, lộ ra khớp xương trắng toát, lưng anh kéo thẳng, toàn bộ xương cốt trên cơ thể trở nên cứng ngắc. Giờ phút này cô không muốn nói chuyện với bất kỳ ai, chỉ muốn mạnh mẽ được dựa vào anh.

Thực ra thì không cần cô mở miệng nói gì. Bởi bà Hạ Nhị Lan bỗng nhiên cười cười, cầm chiếc hộp gấm để trên bàn, lấy từ bên trong ra chiếc vòng mà Chử Vân Hành vừa tặng đeo lên. Sau đó, bà giờ cổ tay tới trước mặt Lưu Thư Cẩm hỏi: “Thư Cẩm, bà thấy chiếc vòng này có đẹp không?”.

Lưu Thư Cẩm hai mắt nhất thời tỏa sáng: “Ồ, xem ra phải nặng đến hơn hai mươi khắc (1) ấy nhỉ?”

Bà Hạ Nhị Lan hồ hững trả lời: “Tôi nào biết, mà cũng không phải tôi mua. Cái này là quà gặp mặt do lần đầu tiên Triều Lộ dẫn Tiểu Chử đến nhà. Tiểu Chử à, chiếc vòng này nặng lắm phải không?”.

Lưu Thư Cẩm ngóanh mặt nhìn Chử Vân Hành, anh nói: “Cháu không rõ lắm, cháu cảm thấy chiếc vòng này hình thức rất đẹp, lại thích hợp để người già đeo nên mua thôi”.

“Ôi chao, cậu thanh niên này ra tay thật rộng rãi”. Ánh mắt Lưu Thư Cẩm lộ vẻ ngưỡng mộ.

“Rộng rãi cũng không được, quan trọng là tấm lòng hiếu thảo”. Bà Hạ Nhị Lan híp mắt cười. “Phúc của con cháu, con cháu tự hưởng. Tôi là bề trên, không cần chúng nó quan tâm. Tôi vốn không mong đợi Triều Lộ có năng lực trèo cao, cũng không nghĩ nó là đứa trẻ may mắn. Con người đâu có thập toàn đại mỹ? Nếu có thì không phải do nhà tôi muốn với cao. Tiểu Chử nhà ta xem ra là người tốt, tính tình không cần phải nói, lại thông minh có trình độ, còn là thạc sĩ du học gì đó”.

Triều Lộ nghe xong cuộc đối thoại giữa mẹ và dì Lưu trong lòng dâng trào sóng ngầm, không biết cô đã vỗ tay khen hay biết bao nhiêu lần. Cô nghĩ thầm, mẹ cô nếu không đọc sách nhiều, nếu chỉ dựa vào những gì ông Trời phân phối, cộng thêm việc tự rèn luyện, ngay cả việc vào trường đại học luật cũng không thành vấn đề.

Không biết có phải công lực của bà Hạ Nhị Lan quá mạnh hay không, bà Lưu Thư Cẩm quay đầu hỏi Chử Vân Hành: “Ồ, thật đúng là nhìn không ra, Tiểu Chử lại có khả năng như thế. Hiện tại cháu đang làm việc ở đâu?”.

“Cháu đang giảng dạy cho một trường đại học”. Khuôn mặt Chử Vân Hành trở nên nhu hòa: “Tiếc là Bình Bình nhà dì đã lấy chồng. Nếu không, rất có thể cháu sẽ tìm trong trường cho cô ấy một đối tượng tốt”. Lời anh nói rất lịch sự, nếu người nghe không biết nguyên nhân và hậu quả, thoát đầu lại tưởng anh thành tâm thay người làm bà mối.

Trong bụng Triều Lộ hiểu rõ, vừa nghe thiếu chút nữa bật cười thành tiếng. Nụ cười được kìm lại, cô len lén đưa tay ra phía sau gõ anh một phát. Anh đương nhiên là biết, nghiêng mặt sang bên, mắt dí dỏm nhìn cô nháy hai cái, môi cười như không cười.

Lưu Thư Cẩm ngượng ngùng tán gẫu vài câu linh tinh rồi bỏ đi. Bà ta đi rồi, Chử Vân Hành hướng về phía bà Hạ Nhị Lan nói: “Dì à, cháu đã làm đi khó xử. Cảm ơn dì đã nói giúp cháu”.

Bà Hạ Nhị Lan trù mến đỡ anh ngồi xuống ghế sofa: “Dì đâu chỉ có đang giúp cháu. Từ nhỏ đến lớn Triều Lộ chịu áp lực còn thiếu sao? Nhìn xem cũng không còn cách nào khác. Sống là một người mẹ, trước những việc xảy ra, dĩ nhiên có thể giả bộ như không nhìn thấy. Gà mái còn biết che chở cho đàn gà con. Hơn nữa những gì dì vừa nói đều là sự thật, muốn cảm ơn thì cháu tự cảm ơn mình là một đứa trẻ không chịu thua kém ai”.

Từ lúc bà Luru Thư Cầm đến, thời gian như bị trì hoãn. Chờ bà ta vừa đi, một lát sau, Triều Lộ liền thay quần áo và cùng Chử Vân Hành ra ngoài. Lúc xuống lầu, đi qua cửa nhà bà Luru Thư Cầm ở tầng ba, hai người thoáng bốn mắt nhìn nhau, cúi đầu cười hiểu ý. Cô giữ tay trái anh, vừa đỡ vừa nói chuyện: “Thật ra, cũng không khó khăn lắm...”.

“Em muốn nói...”. Ánh mắt anh mang theo sự kỳ vọng và hoài nghi.

“Đúng, ý em là như thế”. Trong tích tắc cô dùng ánh mắt để giao tiếp với anh, cô biết anh hiểu được ý nghĩ trong đầu cô – đối mặt với những ánh mắt xung quanh không khó khăn như vậy. Những đánh giá của người khác cũng không phải là điều quan trọng cho lắm.

“Chắc em không nhận ra, vừa rồi anh đã cố tình thể hiện, cố ý khoe khoang, rất không được phong độ”. Đương nhiên, anh chỉ đề cập đến vấn đề nghề nghiệp và anh hận vì không thể giới thiệu đối tượng cho con gái của bà Luru Thư Cầm.

“Anh có thể hiện phải không?”.

“Anh có”. Anh vừa trả lời vừa cẩn thận nhắc chân dò tìm bậc thang.

“Rất tốt, lòng hư vinh của em đã được thỏa mãn”.

“Triều Lộ, anh không muốn khoe khoang gì cả, anh không chịu được khi thấy em bị người khác khinh miệt. Anh không thể để em mất mặt...”.

Trong lòng Triều Lộ rất đau nhưng ngoài miệng vẫn tươi cười: “Được rồi, lần này em có thêm sĩ diện. Chờ tương lai anh lên giáo sư, em không cần phải thông báo cho thiên hạ nữa”.

Chử Vân Hành dừng lại, dựa sát người cô: “Cầu thang này dốc thật, anh hơi mệt một chút, em có thể cho anh mượn ít lực được không?”.

Rõ ràng lúc này anh muốn dựa vào cô, Triều Lộ có cảm giác đặc biệt thoải mái. Anh nguyện ý dựa vào cô, sẵn lòng để cô biết nhược điểm của mình, không hẳn để cô thấy xúc động. Cô gật đầu: “Anh yên tâm dựa vào người em đi, em tuyệt đối sẽ không để anh ngã”.

Anh dựa vào cô, cười vui vẻ. Cô giúp anh đi xuống bậc thang cuối cùng. Đi đến chỗ đất bằng, anh đứng thẳng lưng, nói với Triều Lộ: “Anh tự đi được rồi, em sang bên phải đi”.

Triều Lộ nghe lời anh đi sang bên phải.

Bỗng dưng anh nói: “Triều Lộ, anh chỉ hy vọng một ngày nào đó mình có thể đi lại tiến bộ. Một chút là được rồi, chân trái của anh lúc ấy cũng có thể kiểm soát được tốt hơn. Khi em đứng sát bên trái, anh đảm bảo sẽ không dẫm vào em”.

“Rất khó phải không?”. Triều Lộ hỏi xong liền thấy hối hận. Thật sự cô cũng muốn gần gũi đi bộ cùng anh nhưng tay phải của anh còn phải cầm nặng, chỉ có tay trái mới có thể để cô ôm nhưng biên độ dao động di chuyển của chân trái khá lớn, chỉ có thể duy trì khoảng cách nhất định và đỡ anh. Thời gian giữ vững khoảng cách này khá lâu, cô quả thực thấy mệt mỏi.

“Rất khó”. Tay cầm nặng kéo cơ thể anh tiến lên phía trước, vừa nói vừa bước, di chuyển tương đối nhanh, mỗi bước đi đều đúng đưa kịch liệt. “Em biết đấy, căn bản không phải do chân mà là ở đây này”. Anh dừng lại, chỉ chỉ lên đầu mình: “Thật xin lỗi em, Triều Lộ”.

Trên tay Triều Lộ truyền đến xúc cảm khi sờ vào vết sẹo trên đầu anh, vành mắt thoáng đỏ ửng: “Anh không nên tham lam quá, em một chút cũng không thêm, mặc kệ bên trái hay bên phải, mặc kệ có thể dắt anh đi hay không, em đều không quan tâm. Dù sao tay anh cũng là tay em, chân anh cũng là chân em – Hai tay, hai chân, cho dù em không dắt anh đi được thì chúng vẫn là của em. Anh chỉ cần nhớ kỹ em là mục tiêu để anh đi tới”.

Chử Vân Hành ném chiếc nặng trong tay xuống, ngón tay chậm rãi phủ lên trán cô rồi từ từ trượt xuống lông mi và khóe mắt. Cô ngoan ngoãn khép hai mắt, cảm nhận hơi ấm từ ngón tay anh đang mòn mỏi hàng mi. Cuối cùng, làn môi ẩm ướt và mềm mại rơi lên mắt cô.

“Đừng nói là đi, nếu như phải bò thì anh cũng muốn bò đến với em”. Anh thì thầm, hơi thở trở nên cuồng loạn, không ngừng lặp đi lặp lại tên cô: “Triều Lộ, Triều Lộ”.

Bạn đang đọc truyện *Nửa Vòng Tròn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 32: Dững cảm

Bộ phim kết thúc, Triều Lộ sợ Chử Vân Hành bị đám người xô đẩy, cô dứt khoát để anh ngồi xem nốt đoạn cuối đội họ chuẩn bị giải tán. Triều Lộ lấy hạt bông ngô còn lại nhét vào miệng Chử Vân Hành, sau đó đỡ anh đứng lên. Đi ra khỏi rạp chiếu phim, không đợi Triều Lộ lên tiếng, Chử Vân Hành liền tranh nói trước: “Chúng ta xuống tầng dưới đi mua sắm nhé”.

Triều Lộ trả lời: “ Không đi”.

“ Sao lại không đi?”. Hàng lông mày của Chử Văn Hành nhíu lại, anh không hài lòng với quyết định của cô.

“ Đắt lắm”. Câu trả lời của cô đầy vẻ tiếc rẻ.

Chử Văn Hành mỉm cười: “ Thứ nhất, chi ngắm không nhất thiết phải mua. Thứ hai, muốn mua thì không nhất định là em bỏ tiền. Thứ ba, lâu rồi anh không có thời gian đi mua sắm, coi như theo anh tiêu khiển đi. Thứ tư...”.

“ Còn thứ tư nữa cơ à?”. Triều Lộ mở to hai mắt nhìn anh.

“ Thứ tư, anh thích em mặc đẹp. Mùa hè là mùa rất tốt với phụ nữ. Anh muốn em mặc váy đẹp lúc ăn lúc hiện trước mặt anh”.

“ Thầy Chử, anh có thể giải thích định nghĩa ‘ váy đẹp’ được không? Trong sáng hay nữ tính? Giới hạn kiểm chế như thế nào? Váy dài hay váy ngắn?”. Triều Lộ cố ý trêu chọc anh.

Anh ho khan trả lời: “ Dài ngắn gì cũng được”.

Triều Lộ thấy bộ dạng khó xử của anh, cười rung cả vai: “ Được rồi, nghe lời anh”.

“ Anh đoán, lý do cuối cùng đã thuyết phục em”. Anh cười híp mắt nhìn cô.

Triều Lộ giơ tay trái anh lên, làm động tác giả vờ cắn.

Hai người cười ha hả rồi bắt thang máy đi thẳng xuống tầng trang phục nữ. Rốt cục, Triều Lộ cũng chọn được hai chiếc váy liền dài tới đầu gối, không phải thương hiệu sang trọng nhưng kiểu dáng rất đẹp, được thiết kế phù hợp với dáng người, màu xanh và màu vàng làm tôn làn da trắng mịn của cô. Chử Văn Hành nhìn mà mắt sáng lấp lánh. Lúc anh mở ví thanh toán tiền, Triều Lộ không tranh giành, chỉ đứng lặng lẽ suy nghĩ, sau này cô sẽ tìm cơ hội chọn cho anh một món quà thực tế để đáp lễ.

“ Người đàn ông bị tật ở chân vừa mới ngồi kia...- Oa, thật là đẹp trai. Dáng đi hơi sọc, giống như từng bị đột quỵ”.

“ Tuổi còn trẻ sao lại bị đột quỵ?”.

“ Biết sao được, chẳng lẽ là bị bệnh Parkinson? Bạn gái cũng xinh nữa. Cô nói xem, hay là cô ấy coi trọng anh ta có tiền?”.

...

Bọn họ còn chưa ra khỏi cửa hàng, chợt nghe thấy tiếng bàn tán xì xào phía sau.

“ Đây”. Triều Lộ đẩy đẩy khuỷu tay Chử Văn Hành: “ Bọn họ nói em đẹp kìa”.

Anh ngẩn người đáp lời: “ Đúng vậy, bọn họ cũng khen anh rất đẹp trai”.

Hai người nhìn nhau cười.

Nghe người khác bàn tán về bạn trai tàn tật, trong lòng cô không phải không đau đớn. Chỉ là trước mặt anh, cô không thể tỏ ra để ý, càng những chuyện như vậy cô càng phải coi như không có việc gì. Che đậy những từ ngữ gây tổn thương, lựa chọn những câu nói khiến ta vui vẻ. Việc ở cùng một chỗ với Chử Văn Hành, cô đã học được điều ấy và lần này cô càng hiểu rõ ràng hơn.

Bọn họ còn tới nhà hàng Quảng Đông ngay gần đây để ăn tối. Lúc từ nhà hàng đi ra mới được vài bước chợt nghe sau lưng có tiếng người gọi tên cô: “ Triều Lộ!”.

Triều Lộ quay lại nhìn thấy Nhượng Chi đang cầm hai chiếc túi mua sắm lớn đi tới. Cô hơi bất ngờ, không nghĩ có thể gặp bạn thân ở đây.

“ Nhượng Chi!”. Đối mặt với sự xuất hiện đột ngột của Nhượng Chi, cô hoặc nhiều hoặc ít có chút mất tự nhiên.

Trong lần tán gẫu cách đây không lâu, Nhượng Chi từng nói cô gần đây có số đào hoa. Khi ấy, cô và Chử Văn Hành còn chưa xác định quan hệ. Cô cũng chưa có cơ hội nói với cô ấy về việc qua lại với Chử Văn Hành. Lúc này, đóa hoa đào trong truyền thuyết đột nhiên đứng ngay trước mặt Nhượng Chi, không cần đoán cũng biết Chử Văn Hành khiến Nhượng Chi ngạc nhiên thế nào.

Tình huống này so với dự tính của Triều Lộ có phần hơi khoa trương. Nhượng Chi mở miệng nhìn Chử Văn Hành một lúc lâu không nói nên lời. May mà sau khi lấy lại tinh thần, cô rất lễ phép hướng về phía anh gật đầu: “ Xin chào, tôi... là bạn học cùng phổ thông với Triều Lộ, là bạn tốt của cô ấy”.

“ Xin chào”. Giọng nói của Chử Văn Hành vừa bình tĩnh vừa nho nhã lịch sự. Chỉ có Triều Lộ mới có khả năng nghe ra trong đó có sự khẩn trương: “ Tôi là bạn trai của Triều Lộ”.

“ ...Vâng”. Nhượng Chi do dự hồi lâu rồi im lặng.

Chữ Vân Hành hơi điều chỉnh tay cầm nặng đưa về phía Nhược Chi cười cười. Triều Lộ nhận ra nụ cười của anh mang theo sự lo lắng mất tự nhiên.

Lúc này, Triều Lộ cảm thấy trí thông minh của mình như bị chậm lại – cô không thể để Chữ Vân Hành một mình đối mặt với “tình huống bất ngờ”, về chuyện gặp mặt bạn của cô, cô phải thay anh trở thành lá chắn. Biện pháp khác không có nhưng thay đổi chủ đề thì cô có thể: “Nhược Chi, Tiểu Bằng nhà cậu không cần người trông à?”.

“Ba thằng bé dẫn nó sang nhà nội rồi. Tại mình ở nhà buồn quá, lại tìm không được cậu, không thể làm gì khác hơn là ra ngoài đi dạo một chút”.

“Cậu tìm mình?”. Triều Lộ theo bản năng giờ điện thoại ra xem. Quả nhiên, có cuộc gọi nhớ của Nhược Chi: “Ngại quá, mình vừa ở rạp chiếu phim nên để điện thoại chế độ im lặng”.

“Hai người các cậu... cùng nhau đi xem phim à?”. Nhược Chi sùng sốt, coi đây như một việc không tin nổi.

“Đúng vậy, bọn mình vừa xem một bộ phim hài rất buồn cười, cười đến đau cả quai hàm”. Những chuyện ấy hoàn toàn không phải cường điệu. Có một cảnh khiến Triều Lộ cười phun cả bông ngô ra ngoài. Lúc ấy, trong đầu cô còn lóe lên một ý nghĩ: “May mà đèn trong rạp tối om”, điều này làm cô không quá xấu hổ khi ở trước mặt Chữ Vân Hành. Hình tượng ư, những người đang yêu làm thế nào để không quan tâm đến hình ảnh của mình trong mắt đối phương.

Nhược Chi trầm ngâm nhìn cô: “Triều Lộ, cậu đúng là phụ nữ đang yêu?”.

“Trăm phần trăm, không thể giả được”. Triều Lộ kéo Chữ Vân Hành, ý tứ trả lời: “Chứng cứ rõ ràng ở đây, lẽ nào cậu không nhìn thấy”.

Chữ Vân Hành nói: “Hay là, chúng ta tìm chỗ nào đó ngồi uống nước đi”.

“Không được, con trai mình sắp về, mình cũng phải về đây”. Nhược Chi mỉm cười: “Hai người đi dạo tiếp đi”.

Triều Lộ biết Chữ Vân Hành đang cố gắng nhưng trên mặt lộ ra vẻ mệt mỏi không che giấu được. Vì vậy, cô bảo: “Bọn mình cũng chuẩn bị về đây”.

Nhược Chi nói: “Để mình đưa hai người về”.

“Nếu cậu vội thì không cần đưa bọn mình về đâu, nơi ở của Vân Hành xa lắm”.

“Không cần, tôi sẽ bắt taxi. Nếu tiện thì cô có thể đưa Triều Lộ về nhà được không?”. Chữ Vân Hành hỏi.

Nhược Chi liếc nhìn Chữ Vân Hành: “Tôi sẽ đưa anh về trước rồi tiễn cô ấy. Anh đừng khách khí”.

Nhược Chi im lặng lái xe. Triều Lộ định nói chuyện với cô ấy nhưng lại lo lắng không cẩn thận nhắc tới những điều không nên và sẽ động chạm đến Chữ Vân Hành. Nhưng trên đường đi, Chữ Vân Hành tìm đủ đề tài để nói, hai người cứ như thể câu được câu chăng. Triều Lộ đoán tâm trạng anh đang thấp thỏm nhưng cô không biểu lộ, chỉ nắm chặt tay anh. Lúc xuống xe, anh cảm ơn Nhược Chi nhiều lần, nhìn thoáng qua Triều Lộ rồi đẩy cửa đi ra. Từ gương chiếu hậu, Triều Lộ thấy anh vẫn đứng ở hành lang nhìn xe của cô rồi đi. Trong bóng đêm mênh mông, bóng dáng của anh nhìn so với ban ngày dường như yếu ớt gầy còm hơn.

“Triều Lộ, bạn trai của cậu rất đáng ngạc nhiên”. Trong lúc lái xe, Nhược Chi đột nhiên mở miệng.

Triều Lộ vô thức ngẩng lên: “Ngày ấy mọi người đều nghĩ Phương Uẩn Châu là ‘thiên chi kiều tử’ nên mình không xứng với anh ấy. Còn bây giờ, cậu không đồng ý vì nghĩ Vân Hành là người tàn tật, anh ấy không xứng đáng với mình?”.

Nhược Chi không nói lời nào.

Triều Lộ chậm rãi tiếp tục: “Khi mình và Phương Uẩn Châu bên nhau, cậu đã nói bọn mình không có kết quả. Những lời ấy có thể không hay nhưng mình biết cậu chỉ vì muốn tốt cho mình nên mới nhấn tâm nói sự thật. Giờ đây cậu thấy Chữ Vân Hành, mình có thể đoán được trong lòng cậu nghĩ gì, cậu hiểu được bao nhiêu. Cậu có biết – mình cảm kích cậu nhất ở điều gì không? Mình vô cùng cảm ơn cậu vì hôm nay ở trước mặt anh ấy đã kiềm chế không nói ra suy nghĩ trong lòng, không làm tổn thương anh ấy. Điều này với mình hết sức quan trọng. Cảm ơn cậu”.

Nhược Chi thờ dãi lắc đầu: “Ôi, cậu đúng là đứa con gái ngu ngốc. Mình chán chả muốn mắng”.

Triều Lộ cười đùa: “Muốn mắng thì mắng đi. Cậu có ở đây mắng chửi chỉ thêm tức mà thôi, mình không quan tâm đâu nhé. Mình cam đoan, từ từ cậu sẽ phát hiện ra Vân Hành là một người đàn ông thực sự rất đáng yêu”.

“Người đàn ông đáng yêu? Đây người đáng yêu hơn mà”. Về mặt Nhược Chi trở nên tức giận: “Cậu có cần phải tìm người như vậy không?”.

Triều Lộ trả lời: “Cậu chỉ thấy anh ấy tàn tật? Nói thật, mình cũng không muốn tìm kiếm người như anh ấy nhưng anh ấy chính là như vậy đấy, không thể không được sao”.

Nhược Chi trầm ngâm suy nghĩ: “Cậu chắc chắn? Cậu chắc chắn không phải vì ngày ấy bị đá kích quá lớn nên không hồi phục được?”.

“Đá kích cái gì? Cậu muốn nói tới Phương Uẩn Châu?”.

“Cậu còn có người đàn ông khác hay sao?”.

“Không có”.

Nhược Chi lái xe rất chậm: “Triều Lộ, suốt ngày cậu nhìn Phuong Uẩn Châu. Suy nghĩ lại một chút thì bạn trai của cậu bây giờ, cậu không thấy thất vọng và so sánh sao?”.

Triều Lộ đang hoảng trả lời: “Thứ nhất, mình không suốt ngày nhìn Phuong Uẩn Châu. Mình chỉ là đồng nghiệp của anh ấy, mình bận rộn nhiều việc, anh ấy còn bận rộn hơn, bọn mình không rảnh rỗi để liếc mắt đưa tình. Thứ hai, mình không thấy buồn, không vì chuyện quá khứ mà đau khổ, càng không vì chuyện tình cảm hiện tại mà thất vọng. Lần trước cậu đã nói gì với mình ‘thần thái sáng láng’, nhớ không? Thứ ba, cũng là điều quan trọng nhất, mình căn bản không so sánh Chữ Văn Hành và Phuong Uẩn Châu. Anh ấy không cần phải so sánh với Phuong Uẩn Châu, bọn họ đều có những điểm tốt riêng, chỉ là, điều thứ tư – là điều cực kỳ quan trọng, hiện tại người mình yêu là Chữ Văn Hành”. Cô vô tình áp dụng cách nói chuyện của Chữ Văn Hành, một...hai...liệt kê ba bốn điều rất rõ ràng.

Nhược Chi đánh tay lái sang phải: “Quên đi, không nói chuyện này nữa...Thứ bảy tới là sinh nhật mình, cậu nhớ không?”.

“Mình vẫn nhớ, quà tặng mua xong rồi, không nói trước cho cậu biết là cái gì đâu, đến lúc ấy để cậu ngạc nhiên”.

“Mình phát hiện ra, cậu đã làm cho mình thấy ‘ngạc nhiên’ và ‘sốc’ là hai khái niệm khác nhau rất lớn”. Nhược Chi ý tứ nói.

Triều Lộ không hề tức giận, cô đối với Nhược Chi luôn luôn khoan dung, cho dù miệng lưỡi cô ấy sắc bén hay gây chuyện thế nào, cô đều tìm được cái cơ khả dĩ để thông cảm cho Nhược Chi. Cô ấy vẫn giữ chặt thái độ đó đối với Chữ Văn hành, cô có thể lý giải đầy đủ. Chính cô phải mất rất nhiều thời gian mới hoàn toàn chấp nhận anh, nói gì đến người khác?

“Được rồi, nếu cậu muốn thì hôm ấy nhớ dẫn theo bạn trai đến nhà mình ăn cơm”.

“Không thành vấn đề, thứ bảy chắc anh ấy cũng rảnh rồi”. Triều Lộ đồng ý. “Đúng rồi, mình còn chưa hỏi cậu, cậu và Phan Hải gần đây thế nào rồi?”.

“Đừng hỏi nữa, cứ như vậy đi. Có nhiều việc không thể nói hết”. Tâm trạng Nhược Chi có phần chán nản: “Tối qua anh ấy còn nói cuối tuần phải đi Thái Lan vì công việc. Ai mà biết được – mình cũng không muốn quản”.

“Hôm đó là sinh nhật cậu mà...”.

“À”. Cô ấy bật cười mỉa mai: “Thật ra anh ấy có quà cho mình, là một chiếc nhẫn ru bi và một chiếc thẻ. Nói là hôm sinh nhật tùy mình sắp xếp, thoải mái vui chơi. Đúng rồi, mình nên cảm động vì anh ấy vẫn nhớ đến sinh nhật mình, bất kể là đặt điện thoại ghi nhớ hay gì đi nữa. Ít ra...chứng minh hình như anh ấy vẫn rất quan tâm đến mình”.

Triều Lộ không biết khuyên lơn thế nào, không thể làm gì khác hơn là nói với Nhược Chi: “Vậy cậu cứ chơi vui vẻ đi, đừng suy nghĩ nhiều”.

Nhược Chi liếc nhìn gương chiếu hậu: “Triều Lộ, nhiều lúc mình ước được như cậu”.

“Vừa mới khuyên nhủ mình, giờ lại ước được như mình”. Triều Lộ cười.

Nhược Chi dừng xe, ánh mắt mang theo lớp sương mù: “Mình ngưỡng mộ cậu vì cậu rất dũng cảm”.

Bạn đang đọc truyện *Nửa Vòng Tròn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 33: Lấy lòng

Nhà của Chu Nhược Chi tọa lạc trong khu vực cao cấp nhất thành phố. Nơi đây, toàn bộ cơ sở vật chất dành cho sinh hoạt đều rất đầy đủ, vừa nhộn nhịp vừa yên tĩnh. Nhà Nhược Chi vốn ở tiểu khu với các căn biệt thự. Đoạn đường này tuy không phải đất đỏ nhất nhưng giá nhà đất cũng đủ để đại đa số người dân ngắm nhìn than thở.

Triều Lộ và Chữ Văn Hành bắt taxi đến trước cửa nhà Nhược Chi thì dừng lại. Chữ Văn Hành theo bản năng lấy tay vuốt nhẹ hai nếp nhăn trên áo sơ mi. Triều Lộ thấy vậy liền nói: “Hôm nay anh không phải tới đây để phỏng vấn mà chỉ là ăn bữa cơm thôi”.

Mặc dù anh gật đầu nhưng mặt mũi lại chăm chú như trước. Triều Lộ lắc đầu cười gượng, biết anh lúc này không được thoải mái nên cô đành thuận theo. Vừa nhấn chuông cửa xong thì người giúp việc ra mở. Nhược Chi cũng chạy ra đón, lôi kéo Triều Lộ vào phòng khách.

“Triều Lộ, Chữ tiên sinh”.

Triều Lộ ngây người. Từ trên ghế salon đứng lên dĩ nhiên là Phuong Uẩn Châu. Hơn nữa anh còn tới đây một mình. Cô quay đầu nhìn về phía Nhược

Chi.

“Triều Lộ, đừng trách mình mời anh ấy”. Giọng nói của Nhược Chi hơi áy náy và căng thẳng.

Lúc này, trách hay không trách không phải là điều quan trọng nhất. Cô nhìn Phương Uẩn Châu đưa tay phải ra trước mặt Chử Vân Hành. Cô gần như tưởng rằng mình sẽ trực tiếp thay Chử Vân Hành nắm bàn tay ấy. Nhưng Chử Vân Hành lại rất bình tĩnh cẩn thận dùng khuỷu tay trái để khoác nặng tay phải đưa ra bắt: “Xin chào”.

Sau khi bắt tay Phương Uẩn Châu, Chử Vân Hành một lần nữa nhuần nhuyễn cảm lấy nặng, cùng Triều Lộ đi tới ngồi xuống ghế sofa. Lúc lại gần chiếc ghế, Chử Vân Hành không biết đâm phải thứ gì suýt ngã lao đảo. Triều Lộ còn chưa kịp căng thẳng, chợt nghe thấy tiếng trẻ con khóc “oa oa”. Tiểu Băng, con trai của Nhược Chi lúc này vừa từ nhà vệ sinh đi ra, chỉ vào con vịt nhựa màu vàng trên nền nhà: “Vịt con, đau... đau... oa... oa”.

Chử Vân Hành gắng sức ngồi xồm, nhặt con vịt dưới nền đất lên, trên đó còn vết rách do chiếc nặng đâm phải. Anh thậm chí không đứng lên ngay mà vừa quỳ vừa di chuyển hai bước tới trước mặt Tiểu Băng, mang theo nét mặt áy náy nói: “Do chú không tốt, do chú đi đứng không cẩn thận, ngoan nào, đừng khóc nữa. Chú sẽ mua cho cháu cái khác, được chứ?”.

“Cháu thích cái này. Cái khác đều không phải vịt con”.

“Tiểu Băng, con đừng có làm loạn, chú không phải cố ý mà. Ngày mai mẹ sẽ mua cho một bầy vịt con khác, được không?”.

“Con chỉ thích vịt con thôi. Vịt con đang bị đau đấy”. Tiểu Băng vẽ mặt mắt hứm.

Chử Vân Hành vịn vào nặng, vát và nửa ngồi nửa quỳ ở đó, dáng dấp như thỉnh cầu. Thấy vậy, Triều Lộ đau lòng muốn chết. Cô đỡ anh từ dưới đất đứng lên, lại không thể không đề ý Tiểu Băng đang ồn ào, cô ôm lấy đứa bé nói: “Đề ngày mai đi mua cho cháu thật nhiều vịt con khác được không? Hay là đề đi đi mua ngay nhé?”.

“Triều Lộ...” Chử Vân Hành nhìn cô lắc đầu: “Suy nghĩ của trẻ con và của chúng ta không giống nhau, thằng bé thương tiếc cho sinh mệnh của người bạn nhỏ chứ không phải chỉ là một thứ đồ chơi vô hồn”. Anh quay lại nói tiếp với Tiểu Băng: “Hôm nay, chú sẽ đưa vịt con về nhà, mang nó đi khám bác sĩ. Chờ đến khi nó khỏe, chú sẽ đến trả lại cho cháu”.

Tiểu Băng nước mắt lưng tròng nhìn anh, giọng nức nở: “Thật... thật không ạ?”.

Chử Vân Hành trả lời: “Đương nhiên là thật, chú có biết một bác sĩ rất giỏi”.

Rốt cục, Tiểu Băng cũng ngừng khóc nhưng cậu bé vẫn nheo mắt tỏ vẻ ngờ vực: “Chú biết bác sĩ giỏi nhưng sao họ lại bó tay trước chân của chú?”.

Triều Lộ hồi hộp nhìn Chử Vân Hành, không nghĩ thần thái của anh lại bình tĩnh như vậy: “Vết thương của chú quá nặng, lúc đầu không thể cử động được, giờ đã tốt hơn nhiều rồi, biết đâu vài năm nữa có thể khỏi hẳn ấy chứ”.

Tiểu Băng không yên tâm hỏi tới: “Vịt con cũng phải mất một thời gian dài như vậy đúng không ạ?”.

“Sẽ không lâu đâu, chú hứa đấy”. Chử Vân Hành cười cười, anh ngắm nghía con vịt đồ chơi rồi đưa cho Triều Lộ bỏ vào túi, nhẹ nhàng thì thầm vào tai cô: “Hỏi bạn em giúp anh xem mua cái này ở đâu”.

Triều Lộ gật đầu. Dĩ nhiên là cô hiểu chất lượng của loại đồ chơi này khi bị hỏng sẽ rất khó phục hồi như cũ, chỉ có thể nói dối để dỗ trẻ con.

Cũng may cuối cùng Tiểu Băng đem chuyện của vịt con gác lại, chạy đến chơi bên chiếc tàu nhỏ. Triều Lộ thở phào nhẹ nhõm, đỡ Chử Vân Hành ngồi lại trên chiếc sofa.

“Thật ngại quá, Triều Lộ và Chử tiên sinh”. Nhược Chi tự mình bùng cả phê đi ra, nét mặt hối lỗi.

“Tôi là người phải xin lỗi mới đúng”. Chử Vân Hành đáp: “Vừa mới tới đã gây ra bão táp”. Anh bê cả phê lên nhấp một ngụm: “Ồ, thơm quá, lâu rồi tôi không uống loại cà phê nào ngon như vậy”.

Nhược Chi rất vui khi nghe được lời khen ngợi: “Cà phê Lam Sơn đích thực đấy. Hiện tại, loại vẫn được gọi là cà phê Lam Sơn, phần lớn được trồng ở gần Lam Sơn thôi”.

Chử Vân Hành nói: “Cô thật sự rất sành ăn uống. Đúng rồi, Triều Lộ, quà tặng đâu rồi?”.

Triều Lộ lấy từ trong túi ra một chiếc hộp trang sức tinh xảo đưa cho Nhược Chi: “Biết cậu không thiếu thứ gì, món quà này coi như tâm ý”.

Nhược Chi mở hộp, bên trong là một đôi khuyên tai ngọc trai bằng vàng, cô liền đeo ngay tại chỗ.

“Buổi trưa không có nhiều thời gian, tôi chỉ làm ít đồ ăn đơn giản mừng sinh nhật. Buổi tối mời mọi người đến dự bữa tiệc lớn”. Nhược Chi nói.

“Bạn tốt, chuyện này sao phải khách khỡ”. Triều Lộ lên tiếng.

“Xin lỗi, xin hỏi toilet ở đâu?”. Chử Vân Hành hỏi

Nhược Chi chỉ phụng hương.

“Có cần tôi giúp một tay không?”. Phương Uẩn Châu bỗng cất tiếng.

Triều Lộ mở to mắt nhìn Phương Uẩn Châu. Không ngờ Phương Uẩn Châu vẫn tỏ ra vô tội: “Tôi chỉ lo ở đây không có nhà vệ sinh chuyên dụng”.

Phương Uẩn Châu không nói đến ba chữ “người tàn tật” nhưng ý tứ đã rất rõ ràng.

“Nhà vệ sinh thông thường tôi cũng có thể sử dụng”. Chữ Vân Hành đứng lên: “Cảm ơn anh”.

Khi anh đi vào toilet, Triều Lộ thấp giọng nói với Phương Uẩn Châu: “Tôi vẫn nghĩ anh là người có phong độ”.

Phương Uẩn Châu im lặng một lúc mới trả lời: “Xin lỗi, vừa rồi anh có hơi quá phận. Anh chỉ...”.

“Tôi không có hứng thú để nghe”. Triều Lộ lạnh lùng ngắt lời Phương Uẩn Châu.

“Triều Lộ, mình chỉ muốn giúp cậu mạnh mẽ hơn. Có lẽ, mình đã sai rồi”. Về mặt Nhược Chi trở nên trầm mặc.

Triều Lộ thở dài, Nhược Chi là bạn tốt của cô, là chủ nhân nơi này, hôm nay lại là sinh nhật của cô ấy nên cô không tiện tức giận. Huống hồ, Chữ Vân Hành đã từ trong nhà vệ sinh đi ra, cô càng không muốn tình huống này khiến anh không thể chịu đựng nổi.

Bữa trưa là món thịt cay, Triều Lộ vừa nhìn thấy, đầu óc liền lo lắng. Làm sao cô lại quên mất Nhược Chi là người Tứ Xuyên, không có cay sẽ không thấy ngon.

“Vân Hành, có phải anh không thể ăn được cay dù một chút không?”. Cô kéo Chữ Vân Hành, nhẹ nhàng nói khẽ vào tai anh.

Anh hơi do dự: “Không phải...cũng không đến mức ấy”.

Cô lo lắng hỏi: “Hay là, để em bảo giúp việc của Nhược Chi làm riêng cho anh ít thức ăn nhẹ?”.

Anh kiên quyết lắc đầu: “Không được, chúng ta là khách, không thể bất lịch sự”.

“Vậy anh chịu khó uống ít nước canh”.

Anh vẫn lắc đầu: “Một chút thịt có gia vị cũng không sao, em đừng lo. Có khi anh ăn lại thành quen. Người ta đã nhiệt tình khoản đãi, anh là đàn ông, không được chọn lựa. Triều Lộ, anh rất coi trọng bạn tốt của em, bởi vì anh vô cùng coi trọng em”.

Triều Lộ nhìn anh, mắt hơi cay cay.

“Xin lỗi, có thể cho mình xin cốc nước lạnh được không? Mình cay chết mất”. Không phải Chữ Vân Hành nói ra yêu cầu này, mà là Triều Lộ nhìn anh ăn uống khó khăn nhưng vẫn cố gắng chịu đựng, cô không nhịn được đành nói với Nhược Chi.

Nhược Chi bảo người giúp việc cầm tới một cốc đầy nước lạnh: “Mình nhớ trước đây cậu có thể ăn cay cơ mà”.

Phương Uẩn Châu tiếp lời: “Đúng vậy, anh cũng nhớ là thế”.

Triều Lộ trả lời: “Có lẽ khẩu vị đã đổi”. Nói xong, cô uống một ngụm nước lạnh, cầm chiếc cốc đẩy tới trước mặt Chữ Vân Hành: “Anh có muốn uống không?”.

Anh cảm kích nhìn cô, uống hai hớp lớn. Hình như Nhược Chi cũng nhìn ra anh không thể ăn cay, vội bảo giúp việc mang tới thêm một cốc nước lạnh nữa.

Nhược Chi nhìn Chữ Vân Hành: “Chữ tiên sinh, ở nhà tôi không cần phải câu nệ, tất cả đều là bạn bè”.

Trên mặt anh lộ vẻ tươi cười: “Nếu là bạn bè thì mọi người nên gọi tên nhau. Tôi là Chữ Vân Hành, tôi nhớ Triều Lộ gọi cô là Nhược Chi đúng không?”.

Ăn cơm xong, Tiểu Bàng cao hứng lôi kéo Chữ Vân Hành đòi kể chuyện. Sau khi trải qua sự cố “vịt con”, Tiểu Bàng đối với anh trở nên thân mật hơn. Giọng nói của Chữ Vân Hành ôn nhu mềm mỏng, anh ôm Tiểu Bàng hỏi: “Chúng ta kể chuyện gì được nhỉ? Cháu đã nghe truyện cổ Grimm bao giờ chưa?”.

“À, anh em nhà Grimm, cháu đã nghe ‘Cô bé quàng khăn đỏ’ rồi”. Tiểu Bàng ngay thơ đáp.

“Đúng rồi, ‘Cô bé quàng khăn đỏ’ là một trong những truyện của anh em họ...Vậy cháu đã nghe truyện ‘Cái bàn có thể sắp thức ăn, con lừa phun ra vàng và cây gậy từ trong bao ra’ chưa?”.

“Tên dài vậy à?”. Cậu bé cảm thán: “Cháu chưa được nghe”.

“Ừ, sự kỳ diệu của câu truyện là về chiếc bàn thần. Chỉ cần đọc câu thần chú: ‘ Sắp bàn đi thôi’ là hiện ra một bàn đầy thức ăn thơm ngon. Ngày bé khi còn là một đứa trẻ tham ăn, chủ đã nghĩ khi nào mình mới có chiếc bàn như vậy. Vì thế, đây là câu chuyện mà chú thích nhất. Cháu có muốn nghe không nào?”.

“Cháu muốn”. Về mặt Tiểu Bàng nhất thời chờ mong.

“Vậy chú bắt đầu nhé – Ngày xưa ngày xưa, có một bác thợ may, bác có ba cậu con trai và một con lừa...”

“Ngày xưa ngày xưa là gì ạ?”.

“Là thời kỳ rất lâu rồi ấy”. Chữ Vân Hành nghiêng đầu tựa như suy nghĩ điều gì: “Để chú nghĩ xem nên kể như thế nào để Tiểu Bàng có thể hiểu được nhé?”.

Sau đó, anh dùng từ ngữ rõ ràng dễ hiểu để kể lại câu chuyện cổ tích.

“Chú Chữ, chú kể truyện cổ tích còn hay hơn cô giáo của cháu”.

Phương Uẩn Châu đột nhiên lên tiếng: “Tiểu Bàng, cháu có muốn cùng chú ra ngoài sân cỏ chơi không?”.

Tiểu Bàng vừa gật vừa lắc đầu.

Phương Uẩn Châu không hiểu hỏi lại: “Rất cục là thế nào đây?”.

“Cháu và chú Phương ra ngoài chơi, chú Chữ ở trong phòng sẽ rất buồn”.

Chữ Vân Hành mỉm cười, ánh mắt tràn ngập dịu dàng yêu thương, anh nhéo nhẹ lên mặt Tiểu Bàng: “Tiểu Bàng ngoan, chú có thể ra ngoài nhìn bọn cháu chơi đùa mà”.

“Chú Chữ, chú đi lại mệt lắm phải không?”.

“Ai bảo vậy?”. Chữ Vân Hành đứng lên: “Chú Chữ có nặng nên bước đi không mệt đâu. Cháu có muốn thử không?”.

Tiểu Bàng hơi do dự nhận lấy chiếc nạng, thử đi mấy bước: “Ồ, đúng là không mệt thật”. Cậu bé cầm chiếc nạng trả lại cho Chữ Vân Hành: “Vậy bình thường lúc nào chú cũng phải mang theo nạng à?”.

Chữ Vân Hành ngăn người, nói tiếp: “Mặc dù, Tiểu Bàng cầm nạng đi dễ dàng nhưng có nạng trên tay sẽ không tiện để cầm chơi thứ khác”.

“Vậy ạ? Lúc cầm đồ khó khăn như vậy thì chú Chữ phải làm sao?”.

Chữ Vân Hành nhìn sang phía Triều Lộ, khoe miệng hiện lên ý cười: “Chú đã có đi Triều Lộ, đồ của chú, đi ấy đều có thể cầm giúp”.

“Ồ, sở dĩ đi Triều Lộ và chú cùng đến nhà cháu bởi vì đi ấy muốn giúp chú cầm đồ phải không?”.

Chữ Vân Hành trả lời: “Tiểu Bàng thật thông minh”.

...

Nhược Chi nhìn ba người đàn ông bên ngoài cửa sổ rồi quay sang nói với Triều Lộ: “Có lẽ, mình nên bỏ phiếu cho anh ấy. Bởi vì...anh ấy thật sự là một người rất đặc biệt”.

Bạn đang đọc truyện *Nửa Vòng Tròn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 34: giá phải trả

Triều Lộ và Nhược Chi ngồi uống trà ở trong phòng, thỉnh thoảng lại dõi mắt theo đám người bên ngoài vườn hoa. Khi cô vô tình ngẩng đầu nhìn ra ngoài cửa sổ, bất gặp Chữ Vân Hành đang đi đến chiếc ghế bên cạnh hoa viên. Cô nghĩ, chắc anh đứng đã lâu nên thấy mệt mỏi. Trải qua một thời gian sống chung với nhau, cô có thể phân biệt được những thay đổi dù nhỏ nhất để biết mức độ mệt mỏi của anh. Cô nhìn ra chiếc chân tàn tật của Chữ Vân Hành so với bình thường đang đau đớn nghiêm trọng, xải bước rất nhỏ, lưng cũng rõ ràng còng xuống. Mi tâm cô nhíu lại, lập tức chạy ra khỏi phòng khách, đi xuống cầu thang tới bên Chữ Vân Hành, dìu anh ngồi lên ghế.

Sắc mặt anh tái nhợt, ngay cả môi cũng trắng bệch, mồ hôi nhỏ giọt từ trán xuống tới cổ, ngồi trên ghế mà anh vẫn thờ sâu, mệt mỏi khép chặt hai mắt.

Chữ Vân Hành buông nạng, nhắm mắt lần tìm tay cô. Cô chưa kịp hỏi tình trạng của anh thì anh đã mở miệng: “Đừng lo, anh ít khi ra ngoài, đứng dưới mặt trời lâu nên bị cảm nắng ấy mà”.

Chiếc ghế ở hoa viên tuy có mái che nhưng vẫn rất nắng. Triều Lộ không yên tâm hỏi: “Em đỡ anh về phòng nghỉ ngơi một chút nhé?”.

Anh mở mắt, yếu ớt nhìn cô, thấp giọng nói: “Được, nhưng em để anh ngồi lấy lại sức đã...”.

Triều Lộ nghe vậy càng lo lắng hơn nhưng cô hiểu do Chữ Vân Hành không muốn chạm mặt Phương Uẩn Châu nên hạ giọng hỏi: “Vân Hành, anh nói thật cho em biết đi, anh...Hiện tại không thể đứng nổi, không thể di chuyển đúng không?”.

Ánh mắt anh ôn nhu buồn bã trả lời: “Ừ, anh ngồi một chút là sẽ khỏe ngay”.

“Anh muốn uống nước không?”.

“Có”.

“Em sẽ đi lấy ngay”.

Triều Lộ chạy về phòng, lập tức rót một cốc nước ấm từ trong bếp đi ra.

Chữ Vân Hành uống vài ngụm, sắc mặt hơi tỉnh táo lại.

Triều Lộ ngồi xuống bên cạnh Chữ Vân Hành, thấy anh đang nhìn Phương Uẩn Châu và Tiểu Bằng chơi đá bóng với vẻ mặt hâm mộ, trong lòng có chút chua xót khổ sở.

Chữ Vân Hành nói: “Đôi khi anh nghĩ, sau này các con mình sẽ cho rằng anh là một người cha nhàm chán”.

“Ít ra...anh kể chuyện khá hay”.

“Nhưng trẻ con rất hiếu động, ngoài việc thích nghe kể chuyện ra, chúng rất thích nô đùa. Ví dụ như đá cầu, ví dụ như được ba bế lên cao xoay vòng vòng...Khi còn bé anh đặc biệt thích được ba ôm quay vòng”. Giọng nói của anh chìm xuống, giống như viên đá nhỏ rơi xuống mặt hồ: “Anh không đáp ứng được mong muốn nhỏ bé ấy của một đứa trẻ”.

Triều Lộ ngẫm nghĩ hồi lâu, đột nhiên từ trên ghế đứng lên, hướng Tiểu Bằng đi tới.

“Tiểu Bằng, dì chơi ngồi máy bay với cháu được không?”.

“Vâng ạ”. Tiểu Bằng vui vẻ trả lời.

Triều Lộ không thèm đếm xỉa, cắn răng dùng hết sức lực ôm Tiểu Bằng bằng hai tay, nhấc cậu bé xoay tròn tại chỗ. Tiểu Bằng năm nay đã bốn tuổi, người hơi nặng. Triều Lộ biết thể lực của mình từ trước đến nay không phải yếu, tuy nhiên kiểu ôm Tiểu Bằng xoay quanh thế này khiến cánh tay cô rất mỏi. Nhưng cô không có sự lựa chọn, cô phải cho Chữ Vân Hành biết rằng nếu anh không có khả năng hoàn thành trách nhiệm thì cô sẽ đem hết sức mình thay anh làm tốt.

Tiểu Bằng thích thú cười khanh khách. Triều Lộ cố gắng đến lúc không thể gắng gượng nổi mới đặt cậu bé xuống. Cô vừa quay đầu lại thấy Chữ Vân Hành đang đi tới bên cạnh, anh vươn cánh tay phải ôm cô thật chặt, trán cọ lên tóc không nói câu gì. Triều Lộ biết anh đã hiểu ra dụng tâm của cô. Mặc dù im lặng, họ vẫn có thể nghe được nhịp tim của nhau.

Phương Uẩn Châu dẫn Tiểu Bằng từ hoa viên vào trong phòng. Dưới ánh mặt trời chỉ còn lại Triều Lộ đang ôm chặt lấy Chữ Vân Hành, một lúc sau mới buông ra. Triều Lộ chợt nhớ cơ thể anh vẫn đang khó chịu, liền dìu anh đi vào.

“Anh đi vệ sinh đã”. Bước vào phòng, việc đầu tiên là Chữ Vân Hành đi toilet.

Triều Lộ không hỏi, trong đầu mơ hồ có dự cảm không ổn. Cô lặng lẽ đứng bên ngoài nhà vệ sinh, chú ý động tĩnh bên trong. Mới đầu không có gì, sau đó truyền tới tiếng nôn bị anh đè nén. Anh kiểm chế rất tốt nếu không phải Triều Lộ đứng cạnh để tâm theo dõi thì e rằng chưa chắc đã phát hiện anh bị nôn. Cô định chạy vội vào xem, lại sợ anh không hài lòng. Cô nghĩ chắc do buổi trưa anh ăn phải đồ cay. Chữ Vân Hành từng nói, anh không thể ăn cay, cô cũng chỉ cho rằng anh không chịu nổi vị ấy. Xem ra hôm nay, nguyên nhân chủ yếu sợ là do dạ dày không thích ứng được. Trời ạ, đã thế cô còn cho anh uống nước lạnh, chỉ sợ lửa cháy đổ thêm dầu. Cô thầm hối hận không thôi.

Từ trong phòng vệ sinh đi ra, sắc mặt Chữ Vân Hành vô cùng khó coi, trên môi còn lưu lại dấu vết ẩm ướt.

Cô bất động chăm chú nhìn anh. Anh hiển nhiên cũng chú ý tới ánh mắt của cô, có ý cười cười che giấu, đi tới bên cạnh.

“Vân Hành, có việc này anh phải nghe em”. Cô tiến lên đỡ lấy anh, khẩu khí kiên quyết.

“Việc gì vậy?”.

“Tìm lý do về nhà ngay”.

“Không được, bánh sinh nhật của bạn em còn chưa ăn thì sao có thể về?”. Giọng điệu của anh mang theo ý trêu đùa.

Triều Lộ mặc kệ lý do anh đưa ra là gì: “Bánh ga tô? Anh có thể ăn được bánh ga tô à? Anh có hai lựa chọn: Một là em đi – anh ở lại, hai là anh đi – em tiếp tục ở lại”.

Chữ Vân Hành chăm chăm nhìn vào mặt cô mấy giây, dường như xác định lại lời cô nói có đúng không để còn thương lượng. Cuối cùng, anh đầu hàng: “Được rồi, anh về, em ở lại. Cô ấy là bạn em, em phải ở đây”.

“Chúng ta đi chào Nhượng Chi, sau đó em sẽ giúp anh bắt xe”.

“Ừ. Xin lỗi em, ngay cả việc tham dự lễ sinh nhật của bạn em cũng bị anh phá hỏng”.

Cô biết anh không tránh khỏi tâm trạng chán nản nên an ủi: “Vân Hành, anh biết không? Nhượng Chi nói với em, anh là người tốt, anh không phá hỏng bất cứ chuyện gì. Biểu hiện của anh không thể chèn vào đâu được, ngoại trừ việc tự ngược đãi chính mình”.

Sắc mặt anh vẫn tái nhợt không chút máu nhưng ánh mắt ngập tràn niềm vui: “Đáng giá”. Anh rút lại sự im lặng, thốt lên hai chữ.

Chữ Vân Hành nói với Nhượng Chi gia đình có việc phải trở về ngay. Nhượng Chi cũng là người hiểu chuyện không truy tới cùng, còn hỏi hay là để cô ấy đưa anh về. Chữ Vân Hành từ chối. Triều Lộ đang định cầm điện thoại chuẩn bị gọi taxi, không nghĩ Nhượng Chi cho người mang bánh ga tô ra: “Chữ Vân Hành, hôm nay anh có thể đến tham gia, tôi rất vui. Thế nào đi nữa thì anh cũng phải ăn miếng bánh rồi hãy về, nán lại không lâu đâu”.

Triều Lộ vội vàng lên tiếng: “Bánh ga tô không phải để buổi tối mới ăn sao? Ban ngày ăn uống gì?”.

“Dù sao cũng chỉ là bữa tiệc sinh nhật nhỏ, đều là người một nhà, không cần quan tâm nhiều như vậy”. Nhượng Chi đành đặc đáp: “Mình nghĩ, ngay cả nến cũng không cần thắp. Qua hai lần tuổi, thấy nến sinh nhật khiến mình đau lòng, không cảm vẫn là hay nhất”.

Triều Lộ trong lòng than khổ. Cô không phải không nhìn ra Chữ Vân Hành đang mạnh mẽ kiềm chế chiếc dạ dày không ngừng đòi sông lấp biển. Thế nhưng Chữ Vân Hành lại kéo cổ tay không cho cô lên tiếng mà nói với Nhượng Chi: “Vậy thì cảm ơn, tôi nhất định sẽ ăn miếng bánh nhỏ ý nghĩa này”.

Nhượng Chi chia bánh cho mọi người. Chữ Vân Hành dùng chiếc thìa nhỏ nhất cho miếng bánh vào miệng.

Ăn bánh xong, Triều Lộ dùng điện thoại gọi taxi, nào ngờ mấy dãy số đều đang bận. Chữ Vân Hành bảo cô: “Không sao, để anh tự ra bắt xe vậy”.

Nhượng Chi không yên tâm: “Ở khu vực này mọi người đều có xe riêng, taxi qua lại rất ít. Hay là để chú Triệu đưa anh về nhà”.

Triều Lộ đồng ý việc này lại thoáng thấy Chữ Vân Hành nhìn cô lắc đầu, tay phải che dạ dày, sau đó nhẹ nhàng tiến tới, nói một chữ vào tai cô: “Nôn”.

Cô hiểu ý anh, liền bảo Nhượng Chi: “Không cần, để mình đưa anh ấy ra ngoài. Nếu một lúc mà không bắt được xe, bọn mình sẽ quay lại làm phiền cậu”.

Triều Lộ thậm chí không đỡ Chữ Vân Hành, mặc kệ anh chống nạng đi một mình ra khỏi biệt thự của Nhượng Chi. Đi được một hai trăm mét, cô mới khom người dìu anh. Toàn thân anh như mềm oặt xuống, đột nhiên dốc sức vùng khỏi tay cô, quỵ sang một bên.

“Đừng nhìn, bản”. Giữa lúc nôn, anh gắng gượng nói một câu rồi tiếp tục nôn mửa.

Nước mắt cô rào rào chảy xuống: “Được, được, em không nhìn, anh... Anh cứ từ từ nôn đi, nôn hết sẽ thấy thoải mái”. Cô sợ đến gần sẽ khiến anh bối rối, nếu một lần không nôn hết cơ thể sẽ càng đau đớn hơn. Vì vậy, nghe xong lời anh nói, cô lùi lại đứng im bất động.

Anh nôn ước chừng năm phút đồng hồ, Triều Lộ chờ anh dùng khăn mới đi tới, thấy trong tay anh có một chiếc khăn. Đương nhiên là anh muốn dùng chiếc khăn đỡ bãi nôn nhưng anh nôn mạnh như vậy làm sao có thể đỡ được. Hôn phân nửa rơi trên mặt đất.

Anh chống nạng run rẩy đứng lên, cơ thể mệt là không chút cử động.

“Em đỡ anh đi thôi, Triều Lộ”. Anh nói: “Làm phiền em rồi”.

Cô nhanh tay đỡ anh: “Đối với người khác có thể nói ba từ ấy. Nhưng đối với em thì anh không cần”.

“Ừ”. Đầu anh hơi cúi, dáng vẻ yếu đuối vô lực. Ngày thường, tuy anh cử động bất tiện, lông mày vẫn như núi xa, mắt như sao sớm, tinh thần sáng láng, giờ phút này trông anh khác hẳn. “Em đây...”. Anh không nói hết, chỉ dùng ánh mắt chứa đầy sương mù nhìn cô: “Triều Lộ, em quá tốt. Cũng bởi em quá tốt, anh càng không nỡ buông tay”.

Triều Lộ biết trong lòng anh trước mặt cô có chút xấu hổ và đa cảm, nếu lúc này chính trực đáp lại anh càng khiến anh trở nên tâm trạng. Cô liền trêu chọc: “Dạ dạ dạ, anh không nỡ buông tay. Vậy thì cố gắng học cách cam đảm đi. Không phải em từng nói, nếu anh không mạnh mẽ thì sẽ dễ thương hơn, sao anh lại không tin cơ chứ”.

Anh dùng bước, một lát sau dường như rất chật vật khó khăn để mở lời: “Bởi vì anh không đủ mạnh mẽ nên mới phải cố gắng để can đảm. Triều Lộ,

một ngày nào đó, mọi người xung quanh đều sẽ biết...Bạn trai em là một người tàn phế”.

“Vân Hành”.

“Bình tĩnh nghe anh nói hết”. Anh muốn dùng ngón tay sờ mặt cô nhưng lại dừng giữa chừng: “Ngoài thực tế không cách nào trốn tránh, anh luôn nghĩ rằng, chỉ ít ở những phương diện khác, anh không thể mất điểm. Anh là bạn trai em, có lẽ điều này không phải tốt nhất nhưng anh sẵn sàng cố gắng hết sức”.

“Nếu em và anh gặp nhau chỉ khiến anh đau khổ hơn thì với em còn có ý nghĩa gì”. Trái tim Triều Lộ quặn đau. Trước khi Chữ Vân Hành biết cô, hẳn là anh rất ít khi tự ti vì sự tàn tật của mình. Nếu cùng cô qua lại chỉ khiến anh thêm tổn thương thì cô thật sự hoài nghi ý nghĩa của mình đối với anh là tốt hay xấu.

Vân Hành không trả lời ngay, anh và cô chậm rãi đi về phía đoạn đường ngắn đằng trước, lúc này Chữ Vân Hành mới lên tiếng: “Em có biết Sartre không?”.

Triều Lộ ngẫm nghĩ: “Nhà triết học người Pháp với học thuyết ‘Anh ấy chính là địa ngục’ đúng không?”.

“Đúng vậy. Sartre cho rằng, bất kể đứng trước tình huống nào, mọi người đều có quyền lựa chọn. Ông cho rằng tuy tồn tại điều kiện khách quan nhưng tiếp nhận hay không không ảnh hưởng, tất cả đều do mình tính toán. Con người dù làm bất kỳ chuyện gì thì đều phải tự mình chịu trách nhiệm. ‘Tự do tuyệt đối’ là cái giá phải trả cho ‘Trách nhiệm tuyệt đối’. Em hiểu không?”.

Triều Lộ không hiểu lắm về triết học nhưng cô hiểu ý của anh: “Ý anh là, khi anh đã lựa chọn và cũng đã biết sự lựa chọn này sẽ đối mặt với những tình huống như thế nào, cho dù là trở ngại của bản thân hay áp lực của những người xung quanh nhưng vẫn quyết định chấp nhận đúng không?”.

Ánh mắt Chữ Vân Hành ôn nhu và kiên định: “Triều Lộ, yêu một người không chỉ bao gồm hạnh phúc và vui sướng. Đi cùng với nó còn là những buồn phiền và thị phi. Trước tình huống như vậy thì làm thế nào để trải qua? Chỉ cần em nguyên ý tin tưởng – anhchính là chi phí hợp lý”.

Cô ngước mắt nhìn anh: “Em cũng nghĩ như vậy”.

Bạn đang đọc truyện *Nửa Vòng Tròn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 35: Khó xử

Như Nhược Chi nói khu vực này có rất ít taxi đi qua, Triều Lộ đỡ Chữ Vân Hành nửa tiếng đồng hồ mới gọi được một chiếc. Chữ Vân Hành lúc này đã mệt lả, ngay cả việc tự mình bước vào trong xe cũng có vẻ chật vật. Triều Lộ suýt nữa đòi đưa anh về nhà nhưng bị anh ngăn lại.

“Tự anh đi về thật sự có được không?”. Cô nhìn dáng anh ngồi xiêu vẹo, quả thực không thấy yên tâm.

“Được mà”. Anh vươn thẳng lưng, gật đầu trả lời.

“Tiểu thư yên tâm đi, nếu cần thì tôi có thể diu vị tiên sinh này lên lầu”. Tài xế là một bác có vẻ mặt hiền hậu, nói chuyện hết sức nhiệt tình.

Triều Lộ vội nói: “Cảm ơn bác”.

“Vậy bây giờ đã đi được chưa?”. Bác tài xế mỉm cười chất vấn.

“Bác chờ một chút”. Chữ Vân Hành lấy từ trong túi quần ra một vật gì đó, nhét vào tay Triều Lộ.

Triều Lộ vừa nắm lấy liền cảm nhận được miếng kim loại lạnh như băng, hình như là chiếc chìa khóa. Mở tay ra quả nhiên là một chiếc chìa khóa được xuyên vào móc.

“Mật mã cửa tầng dưới là 0621”. Chữ Vân Hành quay đầu nói với bác tài xế: “Bác ơi, đi thôi”.

Bác tài xế nhún lông mày cười ha ha, quay lại bảo Chữ Vân Hành và Triều Lộ: “Có cần nói gì với bạn gái nữa không?”.

Chữ Vân Hành lắc đầu: “Không ạ”.

Triều Lộ nhìn theo chiếc xe rời đi, nắm ngón tay co lại nắm chặt móc chìa khóa.

Ở cửa nhà Nhược Chi, Triều Lộ đụng phải Phương Uẩn Châu, anh nhìn cô im lặng, ánh mắt suy sụp và tràn ngập sự nghi ngờ.

Cô lặng lẽ đi tới bên cạnh anh.

Nhược Chi nhú mảy, gắng nặn ra nụ cười, kéo cô ngồi xuống ghế sa lông rồi gọi Phương Uẩn Châu cùng ngồi, sau đó dặn dò người giúp việc đưa Tiểu Bằng vào trong phòng nghỉ ngơi.

“Nhược Chi”. Có lẽ nghĩ tình cảnh của ba người lúc này không nói năng gì thật không hay, Phương Uẩn Châu ngồi chưa được một phút liền đứng lên: “Ngại quá, đột nhiên anh nhớ ra có một việc cần làm nên phải đi trước... Chúc em sinh nhật vui vẻ!”.

Nhược Chi nhìn anh, nhẹ nhàng “vâng” một tiếng. Cô chần chừ vài giây rồi nói: “Để em tiễn anh”.

Triều Lộ thấy anh ra đến cửa, cũng không tiện ngồi im, đành theo Nhược Chi đi ra. Phương Uẩn Châu thay xong giày, chăm chú nhìn Triều Lộ, cô bỏ qua ánh mắt anh, lạnh lùng chào: “Tạm biệt”.

Anh không nói gì, xoay người rời đi.

“Nhược Chi”. Cô nhìn bạn mình sắc mặt không tốt: “Đều tại mình, làm cho sinh nhật của cậu bị phá hỏng”.

Nhược Chi cười gượng: “Do mình nhiều chuyện, không nên gọi Phương Uẩn Châu đến đây. Nếu không cậu sẽ không khó xử như thế. Cậu phải trách mình mới đúng”.

“Thôi nào, hôm nay là sinh nhật cậu, bọn mình sao phải tính toán”.

“Chi có cậu là tốt nhất, ở bên mình trong ngày sinh nhật, cuối cùng mình không phải cô đơn”. Nhược Chi nói: “Nếu đồng ý thì uống cùng mình chút rượu nhé, như vậy sẽ tốt hơn”.

Triều Lộ biết cô ấy gần đây vì chuyện của Phan Hải mà đau khổ. Bữa tiệc sinh nhật ngày hôm nay lại đặc biệt buồn tẻ, tuy tửu lượng của cô không tốt, cũng không thể từ chối bạn thân uống vài ly giải sầu nên cô đã nói: “Đi nào. Nhất định mình sẽ uống cùng cậu”.

Hai người ăn chưa được bao nhiêu nhưng vẫn làm vài ly rượu vang. Triều Lộ uống rượu, trong lòng còn băn khoăn về Chữ Vân Hành nên hạn chế mức độ, không dám để mình say mềm, cảm giác không được tỉnh táo liền dừng lại không uống nữa. Nhược Chi thì không hề tiết chế, Triều Lộ nghĩ cô ấy đang ở nhà mình, có say cũng không phải vấn đề lớn nên không có ý khuyên bảo. Cô chỉ dặn người giúp việc đưa Tiểu Bằng đi tắm trước khi đi ngủ. Sau đó đến bên Nhược Chi đang say bí tỉ đỡ cô ấy vào trong phòng.

“Uẩn Châu! Uẩn Châu...”.

Cầm chiếc khăn mặt từ phòng tắm bước vào phòng ngủ, Triều Lộ nghe Nhược Chi mơ màng gọi tên “Uẩn Châu” thì không khỏi ngẩn ra.

Cô lại gần, dùng khăn lau mặt cho cô ấy. Nhược Chi bỗng nhiên vươn tay kéo cánh tay cô, giọng nói mơ hồ như muốn khóc: “Uẩn Châu, vì sao anh không ở lại sinh nhật cùng em?”. Nói xong cô ấy buông tay ra, nhắm mắt nhìn về phía Triều Lộ một lúc, vừa cười vừa nói: “Ồ, Triều Lộ, cậu vẫn ở đây à? Cậu đến, Uẩn Châu mới đến. Cậu không đến, anh ấy sẽ biến mất... Cậu biết không? Ha ha ha”.

Trong lòng Triều Lộ khẽ lay động. Rất nhiều mảnh nhỏ trong nháy mắt được ghép lại, khâu thành một sự thực hoàn chỉnh.

Trái tim cô đau đớn – nhưng không phải vì Phương Uẩn Châu mà vì Nhược Chi. Khi các cô còn trẻ, có vài ba lần cô đã kể trước mặt Nhược Chi chuyện mình và Phương Uẩn Châu. Cô còn nhấn mạnh anh ấy đối xử với cô thật tốt, vô tình hay cố ý phô trương hạnh phúc về tình yêu của hai người. Cô hoàn toàn không biết, thực ra, bạn tốt của cô cũng yêu Phương Uẩn Châu. Nhưng Nhược Chi lại đem những bí mật cất sâu trong lòng, từ đầu tới cuối chỉ mỉm cười và lắng nghe cô kể chuyện của mình và Phương Uẩn Châu. Cho đến bây giờ, cô ấy còn cố gắng nỗ lực giúp bọn họ tái hợp – Trời ơi! Triều Lộ nhìn Nhược Chi khóe mắt rung rung, trong lòng áy náy không gì sánh được.

Nhược Chi vừa khóc vừa cười, giằng co hồi lâu rồi ngủ thiếp đi. Triều Lộ nhìn cô ấy đã ngủ yên mới chịu ra về.

Cô thay đổi gọi đi gọi lại vài số điện thoại, may mà taxi tới khá nhanh, mất năm sáu phút liền dừng trước cửa. Ban đầu khi gọi xe, cô định nói ra địa chỉ nhà Chữ Vân Hành, chỉ là bây giờ nhìn đồng hồ đã gần mười một giờ nên có hơi do dự. Muốn thế này, không biết anh ngủ hay chưa. Nếu cô đến liệu có quấy rầy anh nghỉ ngơi? Nhưng vừa nghĩ tới hình dạng ban ngày bị nồm mưa không khô của anh, cuối cùng cô vẫn quyết định đến nhìn anh một lát. Hôm nay dù sao cô cũng có chìa khóa nhà Chữ Vân Hành. Mặc dù anh ngủ rồi, cô vẫn có thể tự mình mở cửa, không cần làm phiền anh xuống giường bất tiện.

Xe đến dưới lầu nhà Chữ Vân Hành, cô đưa mắt nhìn thoáng qua cửa sổ tầng bảy. Đèn còn sáng – anh chưa ngủ. Cô nhấn mặt mã cửa – vừa suy nghĩ “0621” có phải sinh nhật của anh không vừa đi về phía thang máy.

Đến cửa phòng, cô hơi do dự không biết có nên tiếp tục dùng chìa khóa mở cửa hay không, nếu là người khác ở bên trong thì nhấn chuông cửa là tốt nhất. Nghĩ vậy, cô liền nhấn chuông: “Vân Hành, là em! Anh ngủ đấy à? Anh đừng dậy, em tự mở cửa được rồi”.

“Triều Lộ?”. Giọng anh nghe có vẻ lúng túng: “Triều Lộ, em đừng vào. Anh... ngủ rồi, vào không tiện”.

Anh nói vậy, trái lại cô càng không yên lòng. Theo sự hiểu biết của cô về anh, thể trạng của anh không được tốt, lại sợ cô nhìn thấy nên mới ngăn không cho cô vào. Cô nói: “Vân Hành, anh để em xem qua một chút rồi đi, nếu không em sẽ rất lo lắng”.

“Được rồi, được rồi”. Thanh âm của anh bất đắc dĩ và ẻo ỏi: “Em chờ một chút, anh ra mở cửa”.

Triều Lộ đợi một lúc lâu, lại nghe thấy tiếng thờ dòn dập, sau đó là tiếng rên kim nén của anh. Cô biết nhất định anh đã bị ngã, cô không quan tâm quá nhiều, dùng chìa khóa mở cửa xông vào. Quả nhiên, Chữ Vân Hành đang nằm úp sấp trên mặt đất, chiếc nạng cũng rời khỏi tay.

“Anh không sao”. Không kịp để cô hoảng hốt lo sợ chạy tới đỡ anh, anh liền dùng tay phải cố gắng đỡ nửa người trên: “Do buổi chiều đầu có hơi choáng”.

Cô gấp đến độ nước mắt chảy ào ra ngoài: “Rõ ràng anh đưa em chìa khóa, em nói cứ để em tự mở cửa, anh lại làm thế...”. Triều Lộ bỗng đứng im bật.

Chữ Vân Hành theo tầm mắt của cô nhìn ra phía sau, sắc mặt trắng bệch: “Không ngờ bị em nhìn thấy”.

Từ trong chiếc quần ngủ, để lộ ra một đoạn vải lụa trắng chói mắt, có lẽ nó bị rơi ra khi anh ngã. Hơn nữa do anh chống cơ thể yếu ớt hơi mạnh nên chiếc quần bím bị kéo căng.

“Có thể...đưa nạng cho anh được không?”. Giọng anh đầy vẻ u buồn.

“Tất nhiên”. Cô cầm nạng đưa cho Chữ Vân Hành, dịu anh ngồi trở lại giường.

Gương mặt trắng bệch của anh dần dần hồng hào, tay không được tự nhiên kéo chiếc quần bím lên.

“Đề em”. Triều Lộ nhẹ giọng nói, dùng tay giúp đỡ. Cô cảm nhận được cơ thể anh né tránh, trong lòng không khỏi đau xót.

“Bình thường anh không cần đến thứ này”. Giọng anh rất nhỏ: “Anh từng nói anh không thể ăn cay. Một mặt vì dạ dày không quen với đồ cay, nhưng quan trọng nhất là do...Mỗi lần ăn cay dạ dày sẽ đau nhức và bị tiêu chảy. Anh di chuyển chậm chạp, sợ đêm không kịp đi tiêu, cho nên mới...Em nhìn thấy cũng tốt, anh nên để em biết rằng, em có thể phải đối mặt với rất nhiều phiền toái”.

Hai cánh tay mềm mại của cô vòng qua người Chữ Vân Hành, còn cầm thi đặt trên vai anh: “Hóa ra là như vậy, không tồi”.

“Như vậy còn chưa đủ xấu sao?”.

“Vẫn khá hơn so với tưởng tượng của em”.

“Nếu không phải vì tình huống gay go, anh thật sự không đủ dũng cảm làm liên lụy đến em”. Anh vuốt ve mái tóc của cô.

Cô rời khỏi vai Chữ Vân Hành, ngược mắt nhìn anh: “Ông Trời đối xử với chúng ta coi như không tệ”. Cô thật tình cảm kích trời xanh để cho cô gặp được Chữ Vân Hành. Tuy rằng anh không trọn vẹn nhưng không làm ảnh hưởng đến việc họ yêu nhau.

Anh vươn tay gắng sức ôm và hôn lên mi tâm của cô.

“Đêm nay em ở đây chăm sóc anh được không?”. Triều Lộ hỏi.

Lồng ngực anh rõ ràng hơi cứng lại: “Không được”.

“Em đều nhìn thấy hết rồi, anh còn trốn cái gì. Em không quan tâm đâu”.

“Không được”. Anh rút tay nói: “Anh sẽ không ngủ ngon”.

“Anh bệnh nên cơ thể không thoải mái, anh làm thế nào để em tin rằng anh có thể tự chăm sóc tốt bản thân? Vân Hành, không có gì là không được, em là bạn gái của anh, anh ngại gì chứ?”.

Anh cười đau khổ: “Có người đàn ông nào không ngại bị bạn gái nhìn mình thay bím?”.

Ngực cô quặn đau nhưng trên mặt vẫn nở nụ cười ngọt ngào. Cô ôm cổ anh nói: “Cùng lắm em không nhìn là được chứ gì”.

Chữ Vân Hành thở dài: “Mấy năm trước, anh như một kẻ vô dụng mặc mọi người định đoạt. Ăn uống tại chỗ hoàn toàn không biết gì. Anh thực sự không thể tưởng tượng nổi, những người thân của anh, còn có...Bạn gái anh không biết khi ấy phải đối mặt với một kẻ vô dụng như thế nào – Cho ăn qua đường mũi, truyền dịch, cả thay bím nữa. Cuộc sống như thế, ngẫm lại không phải dồn ép người ta sao? Mặc dù sau khi tỉnh lại, suốt một thời gian dài, anh đã không còn tồn nghiệm dưới sự giúp đỡ của người khác để hoàn thành nhu cầu sinh lý cơ bản nhất. Anh cố gắng phục hồi chức năng, cho dù biết mình khó có khả năng đi lại bình thường. Triều Lộ, không phải anh muốn từ chối em, mà do anh không thể chịu đựng được việc này. Anh...anh không muốn trước mặt em giống một phế nhân”.

Triều Lộ chỉ cảm thấy mát lạnh sau gáy, có giọt nước từ cổ lăn xuống lưng cô. Cô biết, đó là nước mắt của Chữ Vân Hành.

Bạn đang đọc truyện *Nửa Vòng Tròn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 36: Mật mã

“Em sẽ không giúp bởi vì anh không cần em hỗ trợ. Em biết anh có thể tự chăm sóc tốt cho bản thân”. Cô theo bản năng ôm chặt lấy Chử Vân Hành: “Nhưng đêm nay em muốn ở lại cùng vì anh”.

Anh thờ dài hỏi: “Em kiên quyết như vậy sao?”.

“Đúng, em quyết định rồi”.

“Được, có lẽ như vậy lại tốt”.

Cô nhẹ nhàng nói khi anh ở phía sau cắn vào tai cô: “Cảm ơn anh đã thỏa hiệp”. Nói xong, cô nhảy xuống giường mở tủ quần áo, lấy từ bên trong ra một bộ áo ngủ của Chử Vân Hành: “Em đi tắm đây. Anh nằm trước đi”.

Anh cười buồn, đáy mắt mờ hồ ẩm ướt, mang theo ý đùa giỡn: “Được rồi, anh nằm xuống đây. Chỉ sợ đêm nay sẽ phụ lòng tốt của người lương thiện nào đó thôi”.

Cô cầm chiếc áo ngủ ném lên người anh, cố ý không nể mặt: “Thầy Chử, thân là một nhà giáo của nhân dân, sao anh lại có những suy nghĩ không trong sáng như vậy?”.

Anh sửa chiếc áo ngủ rơi trên người đưa lại cho cô: “Nếu tất cả chuyện yêu đương không vì mục đích kết hôn thì đều là giờ trò lưu manh – Triều Lộ, anh không phải là thánh nhân nhưng cũng không phải loại người thủ đoạn”. Anh nhìn cô, ánh mắt trong suốt, giọng nói hoàn toàn tự nhiên không giống đùa cợt, mà tựa như một lời tuyên bố không chút nghi ngờ về sự chân thật.

Tim Triều Lộ đập dồn dập, sừng sốt một lúc lâu mới cầm chiếc áo từ tay anh, cúi đầu buông một câu: “Em... em cũng sẽ không như vậy”. Nói xong cô lén nhìn nét mặt Chử Vân Hành, thấy đôi mắt anh sáng như sao đang nhìn chăm chú. Cô nhất thời đỏ mặt ôm quần áo chạy thẳng vào phòng tắm.

Từ phòng tắm đi ra, Triều Lộ thấy Chử Vân Hành đã ngoan ngoãn nằm trên giường. Trong phòng chỉ có duy nhất ngọn đèn ngủ chiếu ánh sáng xuyên qua đầu tới mặt anh, tỏa sự mệt mỏi. Vài sợi tóc rũ xuống trán, ánh mắt mờ to không che giấu vẻ uể oải. Dưới người anh lộ ra tấm đệm lót bằng lụa. Cô đoán, anh sợ ngủ say không kiềm chế được sẽ làm bẩn giường. Cho nên trong nhà không chỉ có một tấm đệm mà còn có đồ tích trữ, có lẽ đây không phải lần đầu tiên anh đối mặt với tình huống như vậy. Một người sống lâu như thế, đúng là anh đã học xong các phương pháp đề ứng phó với mọi tình huống của cơ thể. Nhìn thấy điều đó, cô cảm thấy nhẹ nhõm, không còn đau khổ nữa.

“Anh uống thuốc chưa?”. Cô leo lên giường, nắm lấy tay trái của anh nhẹ nhàng hỏi. Càng ngày cô càng có thói quen nắm cánh tay này của anh, nắm ngón tay luôn co quắp, lộ vẻ vô lực và yếu ớt, khiến cô nảy sinh sự thương cảm.

Chử Vân Hành dùng tay phải cầm ngược lại tay cô: “Anh uống lâu rồi. Anh đã nói anh biết chăm sóc tốt bản thân mà”. Thấy Triều Lộ vẫn liếc mắt nhìn mình, anh tiếp tục: “Em đừng có không tin tưởng anh thế. Hàng năm anh đều đi kiểm tra sức khỏe, hơn nữa nửa năm lại đi khám nha sĩ một lần”.

Cô nghiêm mặt bảo: “Nghe giống như một người có lối sống lành mạnh nhưng em không chấp nhận được việc anh ý sức lung tung. Vân Hành, đừng bao giờ... Hứa với em, đừng để mình bị bệnh. Nếu như... nếu như anh thật sự tốt với em, không tăng thêm phiền toái cho em thì phải mạnh khỏe biết không?”.

“Em nói rất đúng”. Tròng mắt anh trở nên âm u: “Anh không nên làm chuyện lợi bất cập hại. Làm vậy sẽ khiến em mệt mỏi”.

Bệnh tình thần của con người là sự miễn cưỡng, Triều Lộ sợ anh xúc động dẫn đến tổn thương liền vội vàng nói: “Anh đâu có làm phiền em, cuối cùng người chịu khổ lại chính là anh. Anh muốn ý mạnh thì nên tự học cách giữ gìn sức khỏe đi”.

“Ừ. Anh sẽ đi ngủ sớm. Ngày mai chờ anh khỏe lại, chúng ta có thể ra ngoài mua sắm”.

“Ngày mai không đi đâu hết, em sẽ làm com thanh đạm cho anh ăn. Chúng ta sẽ ở nhà một hôm”.

Anh có vẻ không cam lòng: “Đến lúc đó hầy hay”. Anh kéo chiếc xe lăn tới cạnh giường rồi ngồi lên: “Anh đi vệ sinh trước đã”.

Cô không yên tâm nhìn anh nhưng không nói câu gì. Cô đã nói sẽ không giúp đỡ vì cô tin tưởng anh có khả năng tự chăm sóc bản thân. Vì vậy, cô không thể nhúng tay... ít nhất... là đêm nay sẽ không thể.

Anh một mình trong phòng tắm rất lâu mới đẩy xe ra. Mang theo nét mặt ngưng ngững, một tay anh chống đỡ cơ thể di chuyển lên giường, quay đầu nhìn lướt qua Triều Lộ: “Trong ngăn kéo có chăn bông đây”.

Triều Lộ đáp: “Đắp chung cũng được mà”.

“Không được, anh sợ nóng”.

Cô biết anh ngại điều gì nên không khẳng khái nữa mà mở tủ lấy một chiếc chăn sạch.

Trong bóng tối, cô luồn tay vào chăn của Chử Văn Hành, lần tìm tay anh, dùng đầu ngón tay nhẹ nhàng ôm lấy.

“Anh khá hơn rồi phải không?”. Cô hỏi.

“Ừ”.

“Đề em giúp anh xoa dạ dày xem có thoải mái hơn không nhé?”.

“Được”.

Tay cô dịu dàng xoa vòng vòng trên bụng anh: “Văn Hành, anh có tin không? Nếu không phải sợ anh buồn thì em rất muốn được hưởng thụ cảm giác chăm sóc cho anh. Điều này làm em nghĩ, anh có yêu em thì mới cần em”.

“Anh cần em”. Giọng anh hơi run rẩy: “Nhưng anh không cần em chăm sóc, chỉ cần tình yêu của em thôi. Lúc vừa mở cửa, khoảnh khắc ngã trước mặt em, em không thể nào tưởng tượng được cảm giác của anh, anh thật sự sợ, sợ em sẽ quay đầu chạy mất...”.

Triều Lộ trả lời: “Người có thể đoán trước sự việc xảy ra đâu có thoát được sinh lão bệnh tử. Văn Hành, anh có đảm bảo được cả đời bình yên, không biết gì đến già yếu, bệnh tật? Một ngày nào đó, cũng sẽ tới lúc em không thể cử động, có khi sẽ bị bệnh không thể rời giường. Lúc ấy, em sẽ không để anh nhìn thấy, không cần đến sự chăm sóc của anh hay sao? Anh đừng ngu ngốc thế, nếu đã quyết định sống cùng nhau thì vô luận là khó khăn cỡ nào cũng sớm muộn phải đối mặt thôi”.

Chử Văn Hành nói: “Em nghĩ rất thấu đáo. Nhưng anh nghĩ em trẻ trung như vậy, tốt đẹp như vậy, anh cảm thấy... Cơ thể mình như thế này, quả thực xấu hổ với em”.

Triều Lộ suy nghĩ, bình tĩnh đáp: “Như vậy là như thế nào? Cho dù như thế thì em cũng sẽ không buông tay, nếu có thua thiệt, em sẵn sàng chấp nhận”.

Anh cười thành tiếng, giữa đêm khuya yên tĩnh, Triều Lộ nghe rất rõ ràng – tiếng cười phát ra từ nội tâm, ngay sau đó anh mở lời: “Có vẻ như em thật sự thừa nhận”.

“Vì vậy, sau này anh đừng có vờ vĩnh nói ‘áy náy’ nhé”.

“Không nói”. Anh nắm lấy bàn tay của cô đang đặt trên bụng mình, đem cô trở vào trong chăn: “Ngủ đi, em cũng đủ mệt rồi. Ngủ sớm một chút, ngày mai đi với nhau còn cảm thấy khỏe”.

Cô à lên một tiếng, định xoay người ngủ nhưng nghĩ đến một chuyện quan trọng liền reo lên: “Trời ạ, em quên chưa gọi điện về nhà, phải nói chuyện điện thoại xong rồi mới đi ngủ được”.

Chử Văn Hành cũng lo lắng: “Nhanh gọi điện đi, em không nói vì sao đêm nay không về, đi sẽ sốt ruột lắm đấy”.

Ở tủ đầu giường có điện thoại không dây, cô cầm lên gọi số điện của nhà: “Mẹ, hôm nay sinh nhật Nhượng Chi... Cô ấy uống nhiều, chồng không có nhà, chỉ có Tiểu Bằng thôi, con phải ở lại để chăm sóc cô ấy”.

“Nói dối tron chu nhĩ?”. Chử Văn Hành chờ cô cúp máy, ở bên cạnh trêu chọc.

Cô chui vào trong chăn hỏi: “Anh muốn em nói thật à?”.

Anh hô to: “Không, trước mẹ vợ tương lai phải để anh có chút mặt mũi chứ”. Thời điểm này, tâm trạng của anh so với lúc trước đã tốt hơn nhiều.

“Xời, anh còn dám nói à?”. Triều Lộ thấy tinh thần của Chử Văn Hành chuyển biến tốt, tâm tình cũng vui vẻ hơn, cô còn nhéo cánh tay phải của anh một cái.

“Úi chà, ai vừa mới nói sẽ không giờ trò lưu manh đấy? Nhớ lại đi, chưa muộn đâu”.

“Chử Văn Hành, em thật sự nghi ngờ anh sẽ giờ trò khổ nhục kế mà. Hừ!”. Cô xoay người ngủ, làm bộ không thèm đếm xỉa đến phản ứng của anh.

Cô cảm giác chiếc đệm kê động đậy, có tiếng kêu nho nhỏ truyền tới. Cách một tấm chăn mỏng, Chử Văn Hành từ sau lưng vươn một tay ôm cô, nhiệt độ ấm áp của cơ thể anh áp sát vào người cô. Giọng nói mềm mỏng vang lên, so với bình thường có hơi khàn khàn, cô nghe càng thấy thêm mỉa mai: “Một người đàn ông chỉ có thể dùng một tay để ôm lấy người con gái của mình, phải cần đến nạng mới có thể bước đi, vài ba lần ngã sấp trước mặt người con gái ấy, ăn một chút là kích thích dạ dày nôn mửa, có lúc phải mặc bím để phòng ngừa việc đi tiểu không kiểm chế. Toàn bộ những điều đó không thể coi là ‘khổ nhục kế’. Trên đời này chỉ có người con gái ngốc nghếch mới chấp nhận một người như vậy. Triều Lộ, em không ngốc. Sờ đi, anh không muốn phiêu lưu mạo hiểm tới địa ngục, để em thấy một người bất kham, chỉ vì thực tế cơ thể... nó xấu như thế đấy. Nhưng hết lần này đến lần khác, chỉ có em ngu ngốc mới thấy những điều đó là dễ chịu”.

“Có thể khiến anh yêu mến sao?”. Cô xoay người hướng về phía anh, ánh đèn đường mờ ảo ngoài cửa sổ mang ánh sáng chiếu vào trong phòng, cô nhắm mắt nhìn từng đường nét trên mặt anh, nhìn không được đưa tay chạm vào.

“Có thể”. Anh kẻ sát hồn lên chớp mũi rồi đưa môi lướt xuống môi cô.

“Em thật sự không phải kẻ ngốc”. Cô bắt đầu hé môi, mang sự nhiệt tình nỗ lực hòa theo Chữ Vân Hành, vừa tùy ý để đầu lưỡi anh lưu luyến trong miệng, vừa càn quét tiến sâu vào bên trong.

Cô bị Chữ Vân Hành trêu chọc, một tay ôm cổ anh, một tay kéo chân của hai người. Khi tay cô tìm được eo anh, đang lúc tham lam muốn tiếp tục thì bị anh ngăn lại.

“Triều Lộ, đêm nay không được”. Anh khó khăn lấy tay đỡ cô ra. Lần thứ hai nằm duỗi thẳng, hơi thở gấp gáp và nặng nề.

Cô cũng không muốn ép buộc Chữ Vân Hành. Một mặt do lo lắng cho anh, cô cũng hiểu cơ thể anh vốn đang không được khỏe, quả thực không thích hợp với việc tiêu hao năng lượng lớn. Vì vậy, cô thu hồi tâm trạng, cẩn thận giúp anh đắp kín chăn.

Yên tĩnh, không hiểu sao cô lại bắt đầu suy nghĩ miên man, trong lòng có một nỗi nghi ngờ không lái đi được. Vì vậy, càng khiến cô không tài nào ngủ, cứ ở trên giường lăn qua lăn lại. Một lúc sau, Chữ Vân Hành hỏi: “Có phải em lo cho anh nên không ngủ được? Em yên tâm đi, tự anh... Đã chuẩn bị sẵn sàng, sẽ không vấn đề gì đâu”.

“Không phải như thế”. Cô nhin nửa ngày, cuối cùng vẫn đem lời trong lòng nói ra: “Có một vấn đề chưa có đáp án nên không thấy thoải mái thôi”.

“Em nói xem nào”.

Triều Lộ hơi xấu hổ khi mở miệng: “Cái này... nếu anh biết chắc chắn sẽ cười em”.

“Cười cũng không sao”.

“Em chỉ muốn biết, mật mã cửa lớn dưới tầng có phải sinh nhật anh không?”

“Không phải”.

“Tuy nhiên không giống với mật mã ban đầu”.

“Mới đầu, mật mã cửa là 0000, sau đó thì sửa lại”. Giọng nói của Chữ Vân Hành có vẻ khó hiểu: “Em nghĩ xem nên đề là gì thì tốt nhất?”.

“Chẳng lẽ là sinh nhật của bạn gái cũ hay gì đó?”. Triều Lộ thấy khinh bỉ chính giọng nói của mình.

“Phù...”. Chữ Vân Hành bật cười: “Triều Lộ, em đúng là chiếc bình dấm chua nhỏ. Cái đầu nhỏ này khéo tưởng tượng thật đấy”.

Triều Lộ nghe ra trong giọng Chữ Vân Hành có sự cười nhạo, chỉ muốn đá anh một phát nhưng cô kiềm chế, oán hận nói: “Nhìn điệu bộ anh kia, dường như rất đắc ý”.

“Anh cần phải kể rõ ràng mọi việc cho em nghe, không sẽ khiến hai ta đều không ngủ được. Trước tiên nói về cái mật mã: 0621 chính xác là ngày sinh nhật của một người”.

“Ai vậy?”. Triều Lộ bất chấp bị ai đó gọi là “bình dấm chua nhỏ”, lập tức cảnh giác hỏi dò.

“Jean Paul Sartre”.

“Là Jean Paul Sartre?”.

“Chính là Jean Paul Sartre”.

“Anh đúng là nhàm chán”. Triều Lộ nhỏ giọng mắng, thanh âm cũng mềm mại hơn.

“Em không thể buộc tội anh. Tòa nhà này, anh và một phó giáo sư cùng khoa là hai người đầu tiên được dọn đến đây. Người đấy khá cẩn thận, nghĩ mật mã 0000 không an toàn nên đã bố trí cùng anh thương lượng sửa lại. Bản thân ông ấy cũng rất ngưỡng mộ Jean Paul Sartre nên đã dựa vào nghề nghiệp xin sửa lại mật mã, nói là để mật mã như vậy đề phòng người xa lạ ngóc ngách ẩn loạn, lại nói lên tính cách đặc biệt của chủ nhà”.

“À, có phải người học triết đều đặc biệt bị điên vậy không?”.

“Em sợ à?”.

“Tuyên ngôn đặc biệt của em là: Biết rõ núi có hổ nhưng vẫn chọn núi có hổ để đi”. Triều Lộ mỉm cười.

“Em nên giữ vững tinh thần can đảm ấy”.

“Nhất định rồi”. Cô cười, trong lòng nhắc lại lần nữa: “Nhất định là như thế”.

Bạn đang đọc truyện *Nửa Vòng Tròn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 37: Nằm tay

Nửa đêm gần sáng, Triều Lộ mơ hồ cảm thấy giường chuyển động, đôi mắt buồn ngủ liền mở ra. Trời còn mờ tối, ánh đèn mờ nhạt, tiếng kêu kiềm chế của Chữ Vân Hành truyền đến. Cô theo bản năng tìm kiếm chiếc đèn bàn, bật công tắc lên. Ánh sáng kích thích khiến cô ngay lập tức tỉnh táo, cô vội vàng xoay người nhìn Chữ Vân Hành. Vùng xung quanh lông mày anh cau lại, trên cánh mũi lấm tấm mồ hôi, hai chân khó chịu co quắp, tay phải ấn lên chân trái nắn bóp từng chút một. Mà chiếc chăn của anh đã rơi tuột xuống nền nhà.

Cô đoán nhất định chân của anh đang bị co giật. Cô không nói gì, chỉ lập tức dịch chuyển lại gần, thay anh xoa bóp chân trái.

Tay cô cảm nhận độ co dãn ở chân trái anh có sự thay đổi, ngay cả đầu ngón chân cũng kéo căng hướng vào bên trong, loại đau đớn này khó có thể tưởng tượng ra. Không biết trước khi cô tỉnh ngủ, anh đã một mình cố nén bao lâu. Thậm chí đôi môi còn run rẩy nhưng anh vẫn như trước không chịu kêu đau.

“Triều Lộ, anh tốt hơn nhiều rồi”. Một lúc lâu anh mới lên tiếng.

Triều Lộ cảm thấy lúc này chân anh đã thực sự khôi phục như bình thường, cô thay anh sửa sang lại ống quần, vừa nhặt chiếc chăn rơi dưới thảm vừa cẩn thận đắp kín cho anh.

“Anh thường xuyên bị co giật à?”.

“Không thường xuyên”. Anh trả lời: “Chẳng qua cơ thể bị hồng này thường có phản ứng dây chuyền. Anh nghĩ sau này sẽ càng phải cẩn thận hơn”.

“Coi như tự mình biết mình. Vân Hành, anh phải nhớ kỹ lời anh nói”.

“Ừ”. Anh vươn tay, nhẹ nhàng nắm lấy cổ tay cô đang chống ở trên giường: “Nằm xuống ngủ tiếp đi, trời sắp sáng rồi”.

Cô lui về phía sau nằm xuống, đang định tắt đèn thì thấy anh ngồi dậy, di chuyển ngồi lên xe lăn.

Triều Lộ vốn quyết tâm bất luận thế nào chẳng nữa cũng không nhúng tay vào mà để anh tự lo liệu nhưng vừa thấy cơ thể anh trải qua cơn co giật, giờ phải tự đi, cô rốt cục thấy lo lắng. Vì vậy, Triều Lộ thử hỏi dò: “Để em đưa anh đi nhé?”.

Tay anh chuyển động chiếc xe lăn, vòng qua đầu giường: “Được, chờ đến khi anh bảy mươi tuổi đã”. Anh nói xong hướng về phía cô mỉm cười.

Người này nhìn qua rất ôn nhu nhưng kỳ thực có chết cũng cố chấp. Triều Lộ tức giận, cầm chiếc gối ném về phía anh với lực rất nhẹ nên chỉ đập trúng bánh xe lăn. Thấy anh khom người sang bên cạnh định nhặt lên, cô sợ xe lăn sẽ bị lật nên vội vàng nhảy xuống giường giành nhặt gối, ôm trước ngực, bấu môi thể hiện chống đối về cố chấp của anh.

Anh cười đẩy xe lăn vào toilet. Chờ đến khi anh quay lại phòng ngủ, Triều Lộ vẫn ngồi ở mép giường, vẻ mặt thờ phào nhẹ nhõm. Cuối cùng, cô vẫn thuận theo mong muốn của anh, mặc dù không qua đó nhưng trái tim cô như bị treo lơ lửng, chỉ sợ anh ở trong phòng tắm xảy ra chuyện gì.

Anh đi tới mép giường, tay phải chống đỡ, bắt đầu di chuyển.

“Anh nói có phải em có khuynh hướng bạo lực đứng không?”. Anh liếc nhìn cô, ánh mắt đầy yêu thương.

“Anh yên tâm, em sẽ không bắt nạt bệnh nhân”.

“Vậy chờ đến lúc anh khỏi bệnh chắc sẽ rất thảm”.

“Đúng thế”. Cô đỡ anh nằm xuống, mạnh miệng nói: “Anh có thể đánh trả, em không phải là người không nói lý lẽ”.

“Một tay đối phó với hai tay thì không công bằng”.

“Vậy anh muốn thế nào?”.

Anh nhấc tay Triều Lộ đặt lên tay trái mình còn tay phải như trước khoác trên lưng cô: “Anh thầm nghĩ được nắm tay em rồi được em nắm lại, mãi mãi như vậy thì tốt quá. Chúng ra sẽ không bao giờ cãi nhau, cũng không đánh nhau. Hai việc ấy anh đều không am hiểu nên em tha cho anh đi”.

“Được”. Bàn tay anh ấm áp, toàn bộ tâm trí của cô trở nên mềm mại: “Em yêu anh như vậy nên sẽ không bắt nạt anh”. Cô thành thật trả lời.

Anh mỉm cười: “Một cánh tay của em, nắm trọn một anh toàn vẹn. Con người đó của anh, có mặt tốt đẹp, cũng có mặt khiếm khuyết. Triều Lộ, cánh tay em đang ở giữa tay trái và tay phải của anh, em có cảm nhận được sự khác nhau của chúng không?”.

“Vâng”. Cô nắm chặt cánh tay trái vô lực ở phía dưới.

“Nếu em bằng lòng nắm tay anh cùng đi, có nghĩa là phải đồng thời nắm lấy những khuyết điểm. Đây không phải việc dễ dàng, mà em... lại chấp nhận như vậy. Triều Lộ, em đối với anh rất bao dung, khiến anh cảm thấy may mắn”.

Triều Lộ mỉm cười, nhẹ nhàng rút tay khỏi hai bàn tay của anh: “Nhìn xem, nếu em vì cánh tay thiếu sót kia của anh, mà dễ dàng buông tay mình ra, thì cùng lúc ấy em cũng đã không còn nắm bắt được con người tốt đẹp của anh nữa”. Cô vươn tay tắt đèn bàn: “Vân Hành, hôm nay anh nói nhiều thế”.

Anh bật cười ha hả: “Người bị bệnh thường suy nghĩ lung tung, em thông cảm nhé”.

Triều Lộ đánh đá ngánh mặt đi rồi chui vào trong chăn: “Ôm em đi, không em không thông cảm đâu”.

Thân thể anh cứng đờ, mấy giây sau mới vươn tay phải ôm lấy cô: “Đồ ngốc, làm thế bần lâm”.

Ánh mắt cô có vị chất, dù thế nào vẫn đem nước mắt kìm nén lại sau đó mới mở miệng: “Rõ ràng anh vừa mới đi thay, bần đâu mà bần”.

“Ừ”. Anh hít sâu, cọ cằm vào tóc cô: “Ôm em vẫn không tiện”.

“Vân Hành?”.

“Sao?”.

“Được anh ôm đi ngủ, em rất yên tâm”.

Anh hôn lên trán cô: “Ngoan nào, em sẽ ngủ ngon thôi”.

Quả nhiên, Triều Lộ ngủ rất ngon. Cho đến khi trời đã sáng choang, tia sáng ngoài cửa sổ chiếu vào, cô mới mở mắt ra. Chừ Vân Hành đã dậy, xe lăn còn trong phòng, chiếc nệm không thấy để đầu giường. Ngay cả tấm đệm lót nước tiểu cũng đã được mang đi.

Cô nghe thấy tiếng nước chảy trong phòng tắm, đoán anh đang ở bên trong. Cô xoay người đứng lên thay quần áo rồi lấy tay chải tóc.

Cửa phòng tắm mở, Chừ Vân Hành chống nạng từ bên trong đi ra, trên người mặc áo choàng tắm. Triều Lộ bất giác mỉm cười, nhớ tới lần đầu tiên nhìn thấy dáng dấp anh mặc áo choàng tắm. Chính đêm ấy, cô mang theo tâm trạng mơ mộng của tình yêu nên mới nếm thử trái cấm, một loại đau đớn rất ngọt ngào, mãi mãi cô không thể nào quên.

“Hi, anh tốt hơn nhiều rồi”. Cô chưa kịp hỏi tình trạng cơ thể anh bây giờ thì anh đã chủ động lên tiếng.

“Có vẻ như vậy”. Quả thật, sắc mặt anh đã khá hơn nhiều: “Em đi đánh răng rửa mặt, sau đó làm bữa sáng cho anh”.

“Em thích màu tím nhạt à?”.

“Sao cơ?”. Cô bị câu hỏi không đầu không cuối của anh làm cho sững sờ.

“Mấy hôm trước anh đi siêu thị mua cho em bàn chải đánh răng, cốc và khăn mặt”. Anh hơi ngượng ngùng nói: “Tất cả đều màu tím, anh nghĩ, có lẽ em sẽ thích”.

Cô vừa đi vào phòng tắm thì nhìn thấy bàn chải đánh răng có chuôi màu tím, khăn mặt cũng màu tím nhạt, còn lại chiếc cốc sứ trên nền trắng có in mấy nhánh cỏ kiểu sơn đã màu tím. Thật khó cho một người đàn ông như anh có thể lo nghĩ chu đáo hết vậy.

“Thầy Chừ, tâm tư của anh đã bị vạch trần chân tướng”. Triều Lộ vừa thích thú nặn kem đánh răng lên bàn chải vừa thò đầu ra ngoài cửa nói to.

“Nếu không làm thì từ ‘vạch trần chân tướng’ này bao hàm nghĩa không tốt?”. Anh ho khan một tiếng.

“Hi hi”. Triều Lộ cười xấu xa: “Cái đó chắc không cần phải nói nhiều?”.

“Em chỉ cần nói có thích hay không thôi”.

“... Thích”.

Triều Lộ rửa mặt xong, nhìn Chừ Vân Hành đã vào bếp, bỏ một ly sữa tươi vào lò vi sóng. Cô vội vàng vào theo: “Anh ngồi xuống đi”.

“Không được thương lượng à?”.

Cô lắc đầu.

Trong phòng bếp có hai chiếc ghế và một chiếc bàn nhỏ đơn giản. Triều Lộ kéo một chiếc ghế, ánh mắt yêu cầu phục tùng mệnh lệnh bắt Chừ Vân Hành phải ngồi xuống.

“Đinh” một tiếng, cốc sữa tươi đã được làm nóng. Triều Lộ bung ra, đưa tới trước mặt anh: “Anh uống đi”.

“Đây là cốc sữa nóng cho em”.

“Em thích uống sữa lạnh”. Cô cầm hộp sữa tươi, đổ ra nửa cốc thủy tinh một giọt cũng không thừa.

Chữ Vân Hành nói: “Anh vẫn chưa phục hồi ăn uống, em rót nửa cốc thôi”.

Triều Lộ nheo mắt đáp: “Nói như vậy, anh vẫn chưa khỏi bệnh đúng không? Thế thì hôm nay không được theo em ra ngoài, em đang định cho anh đi theo để mua thức ăn”.

Cô vừa dứt lời, Chữ Vân Hành liền bung cốc lên uống một ngụm lớn: “Ai bảo, anh thật sự khỏe hoàn toàn rồi”.

Triều Lộ cười, tay cầm chiếc cốc của anh: “A, đừng để bụng đói uống sữa tươi, anh ăn trước miếng bánh mỳ này đi không bụng lại khó chịu”. Trong nhà Chữ Vân Hành luôn có bánh mỳ dự phòng. Không chỉ vì thuận tiện mà theo Chữ Vân Hành nói, anh cũng rất thích ăn bánh mỳ, từ bánh mỳ cắt lát đến bánh mỳ tròn, bánh mỳ kẹp pate kiểu Pháp, chẳng có thứ gì anh không thích. Vừa hay ở gần nhà có một tiệm làm bánh mỳ khá ngon. Chiều nào tan làm đi qua đó, anh đều tiện thể mua về làm bữa sáng cho ngày hôm sau. Hôm nay là món bánh mỳ cắt lát phổ thông. Thường thì chỉ có thứ sáu tan tầm anh mới có thể mua được, bởi hai ngày nghỉ anh không ra ngoài, thời hạn bảo quản của bánh mỳ cắt lát tương đối dài.

Ăn sáng xong, Chữ Vân Hành thay đổi trang phục, ngồi lên xe lăn: “Đi thôi”.

Triều Lộ thấy anh ngồi xe lăn liền hỏi: “Anh vẫn một không đi được đường xa đúng không? Hay để mình em đi có lẽ sẽ tốt hơn”.

“Không phải nguyên nhân ấy. Ngồi xe lăn dễ dễ cảm đồ”.

“Có hai tay em cầm là được rồi. Cùng lắm chúng ta không nên mua nhiều đồ nữa”.

Chữ Vân Hành cười tí mắt: “Thêm một chiếc xe lăn để có thể chia sẻ giúp em, có gì là không tốt?”

“Được rồi”. Triều Lộ nghĩ, dù sao ở các siêu thị lớn đa dạng về hàng hóa dịch vụ đều có thang máy lên xuống, hẳn không phải vấn đề gì to tát. Huống hồ Chữ Vân Hành nói đúng, nếu mua nhiều thứ thì có thêm một chiếc xe lăn phân chia sức nặng cũng tốt hơn.

Đi ra khỏi tiểu khu, Triều Lộ muốn đẩy Chữ Vân Hành đi về hướng siêu thị nhưng bị anh gọi lại: “Triều Lộ, chúng ta không đi bên kia, đi hướng ngược lại ấy”.

Triều Lộ đã đến khu phố này nhiều lần, vị trí các siêu thị gần nhất xung quanh đây cô biết rõ. Rõ ràng, ra khỏi cửa tiểu khu phải rẽ trái, sao cô có thể nhớ lầm? Không ngờ Chữ Vân Hành nói: “Đồ ăn ở siêu thị ít lại không tươi nên chúng ta sẽ đi chợ mua đồ”.

“Đi chợ mua thức ăn?”. Cô kêu to ngạc nhiên: “Anh có đi được không?”.

Anh trả lời: “Rất tiện, có một thời gian anh thỉnh thoảng tự đi một mình”.

“Ngồi xe lăn à?”.

“Bây giờ ngoài chợ bán nhiều đồ ăn nên sữa chữa lại rất tốt, gần giống như ở nhà mình: có cửa lên xuống dốc cho xe lăn, lại không sợ bị bẩn”. Nói xong anh bình tĩnh tiếp lời: “Vì đông người nên khi đẩy xe anh phải cẩn thận không sẽ đụng vào người khác”.

“Anh để em đẩy xe cho”. Triều Lộ quyết định lần này phải đề xuất với anh. Dù sao đã có cô, sẽ không thể xảy ra chuyện gì.

“Đi nào”.

Bạn đang đọc truyện *Nửa Vòng Tròn* được tải miễn phí tại vWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 38: Mua cá

Ấn tượng của Triều Lộ về chợ được lưu lại khi còn bé cùng mẹ đi chợ gần nhà. Thậm chí, đó không phải là một tòa nhà được bao quanh bởi bốn bức tường mà là một nhà kho nửa lộ thiên – mái nhà màu xanh lá cây với các quầy hàng lộn xộn, nước bẩn chảy xuống mặt đất, lá khô cùng thức ăn và vấy cá xộc vào khoang mũi thành một mùi hỗn tạp. Triều Lộ mỗi lần đi qua đều phải nhón đầu ngón chân, che mũi, khung cảnh này khiến việc đi chợ đối với cô như đi vào bóng tối.

Nhà của họ nằm trong thành phố có tên là “Hạ chi giác”, đoạn đường này mặc dù được xem như gần với khu vực nội thành nhưng đều là tiểu khu của

những công nhân già có tuổi nghề. Đã có ý kiến với quản lý thành phố về việc phá bỏ để dời đi nơi khác nhưng vẫn chưa tới phiên họ. Rồi bàn luận về việc ở lại để cải tạo thành công trình hoàn chỉnh nhưng cũng không đến lượt. Nói ngay như cái chợ này, môi trường vẫn như trước dù chênh lệch không biết đã bao nhiêu năm.

May mà chợ Chử Văn Hành dẫn cô đi là “chợ tiêu chuẩn” được đề xướng những năm gần đây. Các quầy hàng tương đối ngăn nắp sạch sẽ, thông thoáng và quan trọng nhất là lối đi đủ rộng, xe lăn cũng thuận tiện để đi qua. Đúng như lời Chử Văn Hành nói, có nhiều người đi chợ mua đồ nên xe lăn đi lại phải hết sức cẩn thận. Thấy Chử Văn Hành dùng một tay có thể điều khiển chiếc xe, nếu bình thường không quen với việc đẩy xe thì việc không chế nó sẽ không được thành thạo. Chử Văn Hành thấy cô đẩy khó nhọc, anh liền chậm rãi điều khiển bánh xe để giảm bớt gánh nặng cho cô.

“Anh nặng lắm à?”. Anh quay đầu nhìn cô cười cười.

“Không đâu, vóc người anh rất hoàn hảo”. Cô trả lời: “Thật ra chân có hơi gầy một chút nhưng không sao, em thích đàn ông cao gầy”. Bỗng nhiên cô ngừng lại, nhận ra mình vừa nói sai.

Chử Văn Hành không để bụng, đáp: “Vậy à? Sau này anh sẽ cố gắng chống nạng nhiều hơn”.

Triều Lộ biết anh không để ý câu nói lỡ miệng nhỏ của mình nên khẽ cười: “Thật ra, em cũng thích đáng đáp anh khi ngồi”.

“Nghe em nói vậy, anh có cảm giác bây giờ mình không phải đang ngồi xe lăn mà là đang ngồi trên đám mây”.

Triều Lộ cười, đến trước một gian hàng bán củ từ thì dừng lại. Cô mơ hồ nhớ ngày bé bị tiêu chảy, mẹ cô từng nấu cháo củ này cho cô ăn, hiệu quả chữa bệnh đi ngoài rất tốt. Mua củ từ xong lại vòng sang chỗ bán thịt lợn, trứng gà và rau củ. Triều Lộ không khách khí với Chử Văn Hành, mua hết đồ liền để túi vào lòng anh. Chử Văn Hành mặt mũi tươi cười hơn hờ lấy tay che chở đồng túi.

“Triều Lộ, đừng mua nhiều quá, căn bản một mình anh không nấu cơm. Hơn nữa, hôm nay ăn không hết, trời nóng thế này nhanh hỏng rất lãng phí”.

“Mua con cá nữa là xong. Em không định nấu ăn ngay. Sợ cơ thể anh chưa nhanh hồi phục như cũ, điều trị phải cẩn thận, ngày mai tan làm em sẽ lại đến nấu cho anh ăn”.

“Không cần phiền toái như vậy đâu”.

“Vậy anh tới nhà em, em sẽ bảo mẹ nấu xong chờ chúng ta về ăn”.

“Được”. Chử Văn Hành đáp.

“Này, anh đúng là không khách khí gì cả”.

“Mẹ em nấu ăn rất ngon. Đã lâu không ăn, anh thật sự thấy nhớ”.

“Này này”. Triều Lộ về mặt chống đối: “Anh chê khả năng nấu nướng của em phải không?”.

“Không dám, chỉ là anh đang từ từ thích ứng thôi. Anh vẫn còn nhiều năm để ăn mà”.

Triều Lộ không tiếp tục cùng Chử Văn Hành huyền thuyên nữa mà cười cười đẩy anh đến trước gian hàng bán cá, nhìn ngó xung quanh, sau đó chỉ vào con cá lư: “Ông chủ, cân xem bao nhiêu”.

“Được”. Ông chủ cười hi hi cầm lên nói: “Nửa cân, cá lư nhỏ- thịt nhiều ăn là ngon nhất, tiểu thư đúng là biết chọn”.

Triều Lộ quay đầu, hướng về phía Chử Văn Hành nháy mắt đáng yêu, tìm kiếm biểu cảm khen ngợi. Chử Văn Hành rất “thức thời”, anh giơ ngón tay cái bên phải lên, thể hiện sự tán thưởng.

“ Bao nhiêu tiền đây?”

“15 đồng một cân, một cân rưỡi là 22,5 tệ” (1). Ông chủ liếc mắt nhìn Chử Văn Hành: “Người tàn tật thật không dễ dàng, tính cho cậu 20 đi, tôi cho thêm nhánh hành nữa”.

Triều Lộ thấy ông chủ này rất hào tâm, chỉ là Chử Văn Hành nghe được câu nói ấy không biết có suy nghĩ gì, tay cô tìm ví tiền ngừng lại một lúc.

“Cảm ơn”. Chử Văn Hành cười quay sang phía ông chủ: “Ông kinh doanh cũng không dễ dàng”.

“Không có gì là dễ dàng cả”.

“Triều Lộ, trả tiền đi”. Chử Văn Hành từ lúc ra khỏi cửa liền cầm ví tiền đưa cho Triều Lộ. Lúc đó Triều Lộ không chịu nhận, bất luận thế nào anh cũng bắt cô phải cầm lấy, cô đành nghe theo. Nói cho cùng, dựa vào mức độ thân mật giữa cô và anh bây giờ, cô không cần giả bộ dè dặt đến vấn đề kinh tế. Nếu bọn họ không để tâm đến chuyện này thì cần gì cô phải nói đến việc AA (2), trái lại, việc ấy nghe có vẻ xa lạ.

“Vâng, gửi ông”. Triều Lộ cầm tiền đưa cho ông chủ.

Ông chủ cầm tiền, nháy mắt nhìn Chữ Vân Hành: “Vợ cậu đối với cậu rất tốt, cậu thật là may mắn”.

“Ông chủ, ông đúng là có mắt nhìn, liếc một cái có thể đoán ra, tương lai tôi rất muốn lấy cô ấy đấy”. Chữ Vân Hành cười rạng rỡ.

Ông chủ bán cá mới đầu ngạc nhiên, sau đó cười phá lên: “Chàng trai, cậu rất thú vị, lần sau quay lại quầy của tôi, tôi sẽ bán rẻ cho”.

“Được”.

“Bà xã, mang con cá này làm sạch sẽ đi”. Nói xong, ông chủ cầm con cá lư đưa cho một người phụ nữ trung tuổi.

Triều Lộ lúc này mới phát hiện chân bên phải của ông chủ hơi bị khập khiễng.

Mà người phụ nữ ông gọi kia dùng cây trâm gỗ cài tóc, da hơi thô ráp, ngón tay to màu đỏ, gương mặt thanh mảnh, nhìn kỹ có phần thanh tú, khoe miệng mang theo dáng vẻ tươi cười vừa kiên nghị vừa hiền lành. Bàn tay nhanh nhẹn, động tác giết cá liền mạch và dứt khoát.

“Bà xã của tôi đẹp đấy chứ?”. Nét mặt ông chủ hiện lên vẻ tự hào và hài lòng: “Cuộc đời này tôi có bà ấy cũng đáng. Chú em, người khác coi thường không quan trọng, tự bản thân mình không chịu thua kém, có cuộc sống tốt đẹp qua ngày là được rồi, đúng không?”.

“Ông anh nói quá đúng”. Chữ Vân Hành gật đầu nói phải. Triều Lộ đứng bên thân người ra nhìn – chỉ trong chốc lát, hai người đàn ông này đã nảy sinh cảm xúc “tương hổ”.

“Ông anh, tôi đi đây”. Rời khỏi quầy bán cá, Chữ Vân Hành hướng về phía ông chủ vẫy tay.

“Chú em, tới nữa nhé”. Giọng ông chủ bán cá vang như chuông đồng.

Triều Lộ sợ mùi cá tanh vừa giết còn mang theo ít máu loãng nên không đặt cái túi to tướng ấy lên người Chữ Vân Hành mà trực tiếp cầm trên tay.

“Hồng rồi”. Triều Lộ chợt nhớ tới chuyện quan trọng: “E là nhà anh không có đủ gia vị, em đang định hấp cá lư cho anh ăn”.

“Hấp cá lư? Không phải chỉ cần cá, hành, gừng, rượu, gia vị là được rồi sao?”.

“Nói như anh cũng được nhưng em muốn nghĩ đến phương pháp làm ngon nhất cho anh ăn thôi”.

“Em cần gì? Chúng ta đi mua nữa là được”.

“Ít nhất cần đến nước tương để hấp, tốt nhất là có thêm một chút thịt chân giò hun khói”.

“Vậy thì đi siêu thị mua”.

Triều Lộ lắc đầu, mặc dù đoạn đường này Chữ Vân Hành chưa kêu mệt, cuối cùng bệnh cũng vừa mới lành, siêu thị lại ở hướng khác, đi đến đó vừa lâu vừa xa, cô không muốn làm anh thấy mệt mỏi.

“Được rồi, anh sẽ dẫn em tới một nơi, chỉ sợ thứ em cần ở đó không có”. Vừa vặn có chiếc taxi bật đèn chờ đi qua, Chữ Vân Hành chưa kịp để cô phản ứng liền vẫy xe.

Triều Lộ mơ hồ nhìn anh lên xe, cùng tài xế bỏ chiếc xe lặn vào cốp sau. Chờ tới lúc ngồi vào bên trong, cô mới kịp lên tiếng hỏi: “Mình đi đâu vậy?”.

“Nhà anh”. Anh cầm ngón tay cô: “Ý anh là nhà ba của anh. Ông coi trọng việc ăn uống hơn anh. Những thứ em cần, trong nhà chắc có dự phòng”.

Triều Lộ căng thẳng rút tay lại: “Anh đùa cái quái gì thế?”.

“Chọn ngày không bằng gặp ngày. Với lại, anh hay qua nhà em, em qua nhà anh là chuyện bình thường”

“Em...em chưa chuẩn bị gì cả”.

“Em muốn chuẩn bị cái gì?”.

“Trang phục, quà tặng...Em đều...”.

Chữ Vân Hành nói: “Anh thấy bộ quần áo này rất ổn. Về phần quà tặng, không có gì tốt hơn được con dâu tương lai vui vẻ nấu cho bữa cơm. Triều Lộ, kỳ thực anh đã nghĩ đến việc dẫn em đến gặp ba anh nhưng sợ vội vàng quá sẽ dọa em. Hôm nay anh lấy hết dũng khí để nói ra, tuy không phải thời cơ đặc biệt thích hợp đối với em...Nhưng anh rất nghiêm túc”.

Triều Lộ chậm rãi dựa người vào anh: “Vâng”.

“Em đồng ý?”.

“Đáng nhẽ...Em không phải từ chối không đi. Chỉ là do em căng thẳng, sợ bác không thích”.

“Anh hiểu. Khi anh đến nhà em, so với em, anh còn lo lắng hơn. Đến tận bây giờ, anh vẫn rất hồi hộp”. Mặt anh cọ cọ vào tóc cô: “Nhưng em không cần phải thế... bởi em rất tốt”.

Triều Lộ trả lời: “Vân Hành, em mong anh hiểu, về vấn đề tình cảm, giám khảo của anh chỉ có một, đó chính là em”.

Chỉ Vân Hành mỉm cười: “Đồ ngốc, em đã hiểu đạo lý ấy thì càng không cần phải khẩn trương. Giám khảo của em ngoại trừ anh ra thì còn có ai nữa? Anh coi trọng em, ngay cả khi trên cơ thể anh có nhiều khiếm khuyết thì không có pháp luật nào được phép ngăn cản. Em nghĩ xem, còn có sức mạnh bên ngoài nào có thể thay đổi tâm ý của anh?”.

Bạn đang đọc truyện *Nửa Vòng Tròn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 39: Nhà bếp

Xe rẽ vào một con phố nhỏ. Mặt đường không rộng, hai bên trồng nhiều cây ngô đồng lâu năm, lá xanh xum xuê nổi thành tán xanh biếc. Cỏ tươi dưới tầng cây kéo dài như một tấm thảm lớn tới tận cuối đường. Dọc con phố này nhà cửa không nhiều lắm, tất cả đều là những căn nhà lớn cũ kỹ. Thời gian mãi rũa khiến tường nhà trở nên loang lổ, càng thêm lằng nhằng về phong trần theo năm tháng.

Xe taxi chạy đến trước một ngôi nhà, Chỉ Vân Hành liền kêu tài xế dừng lại.

“Đến nhà anh rồi à?”. Triều Lộ nhìn ra ngoài cửa xe. Đây là một ngôi nhà ba tầng, mái lợp ngói đỏ, tường xi măng theo kiểu phương Tây, cửa chớp bằng gỗ màu đỏ và cửa nhà theo kiểu vòm cuốn cũng màu đỏ, lộ sự đơn giản nhưng khí thế. Trước cửa có một đám cỏ nhỏ trồng mấy cây cỏ thụ. Lá xanh cùng với khung cửa sổ sơn đỏ thấp thoáng cạnh nhau đẹp vô cùng.

“Đến rồi, xuống xe thôi”. Chỉ Vân Hành nhẹ nhàng bóp ngón tay cô, ôn nhu nói.

“Đây là nhà anh à?”.

“Ừ, nhưng bây giờ chỉ ở hai tầng trên, còn tầng dưới đã cho người khác thuê. Không phải vì tiền thuê nhà, chủ yếu là sau khi mẹ anh qua đời, ngôi nhà lớn như vậy chỉ có ba và anh sống, ông nghĩ như thế thì rộng quá nên để tầng dưới cho một họa sĩ thuê. Cậu ấy thường tuyển học trò để dạy vẽ, nhà có thêm người có thêm chút không khí”.

Triều Lộ thở mạnh, cô thực sự rất ngạc nhiên. Cô biết hoàn cảnh gia đình nhà họ Chỉ nhưng cô luôn nghĩ đây là một gia đình thanh quý. Bây giờ tận mắt nhìn thấy ngôi nhà, quả thực to hơn tưởng tượng của cô.

Triều Lộ đẩy xe lăn vào cửa taxi, Chỉ Vân Hành thanh toán tiền, động tác thuần thục di chuyển ngồi lên. Trước sân có một cái cổng sắt, cô đẩy anh tới bên cạnh chuông cửa. Vừa định nhấn chuông thì đã thấy một người đàn ông trong nhà đi ra. Tuổi xấp xỉ Chỉ Vân Hành, mặc áo T-shirt không rõ màu sắc, tóc hơi dài buộc gọn, phong cách rất nghệ sĩ.

“Anh Chỉ đã về”. Người này vừa nói chuyện vừa kéo cửa.

“Tiểu Tô, cảm ơn cậu đã ra mở cửa giúp tôi”. Chỉ Vân Hành ngửa đầu nhìn Triều Lộ, chỉ vào người đàn ông gọi là Tiểu Tô nói: “Triều Lộ, đây là Tiểu Tô, cậu ấy ở dưới tầng 1 nhà chúng ta. Đây là Triều Lộ, bạn gái tôi”.

Triều Lộ cười gật đầu lễ phép: “Xin chào”.

“Ồ, xin chào, xin chào. Mời cô vào”. Tiểu Tô cất tiếng cười sang sảng, mang theo vẻ thích thú không kiềm chế được.

Triều Lộ theo Chỉ Vân Hành và Tiểu Tô vào trong nhà. Lối vào có một chiếc tủ âm tường màu đen, Chỉ Vân Hành chuyển động xe lăn, đẩy cửa tủ, lấy từ bên trong ra một chiếc nệm, cầm theo hai đôi dép, cùng Triều Lộ thay giày, hàn huyên vài câu với Tiểu Tô rồi đi lên cầu thang.

Mới đi được hai bậc, có người ở cầu thang tầng hai lên tiếng: “Vân Hành, con về đây à?”.

“Ba, tui ba thính thật”. Chỉ Vân Hành vừa đi vừa nói.

Sàn cầu thang nhà này làm bằng gỗ, cần bàn khi dẫm lên sẽ tạo ra tiếng vang hơn nền xi măng. Chỉ Vân Hành bước đi nghiêng ngả so với người bình thường, thêm nữa chiếc nệm phát ra tiếng động lớn. Thân là ba anh nên đối với thanh âm của con trai tự nhiên cũng nhạy cảm hơn hẳn. Căn phòng này vốn yên tĩnh như thế, nghe sao không nhận ra được?

Vì ngược sáng, Triều Lộ không nhìn rõ gương mặt ba Chỉ, chỉ nghe thấy tiếng cười của ông. Giọng của ông và Chỉ Vân Hành hơi giống nhau, nhẹ nhàng trầm thấp mà không mất đi cảm giác mềm mại ấm áp, nghe hoàn toàn không giống với giọng nói của một người lớn tuổi, tràn đầy thiện cảm. Cô nhất thời cảm giác không căng thẳng như trước khi mới bước vào cửa.

Nhưng sự thoải mái này chỉ kéo dài một lúc. Lên tới tầng hai, khi Triều Lộ gặp mặt với ba Chữ ở khoảng cách gần, tâm trạng cô lại bắt đầu bất ổn, khẩn trương đến mức đứng ngậy người nhìn về phía ông cười. May mà có Chữ Văn Hành ở bên giới thiệu hai người với nhau: “Ba, đây là Triều Lộ, là...con gái của dì Đồng. Triều Lộ, đây là ba anh”.

Ánh mắt ba Chữ rơi xuống tay bọn họ. Mặt Triều Lộ đỏ bừng nhưng vẫn duy trì động tác vừa rồi, cầm tay trái của Chữ Văn Hành không buông. Nụ cười trên mặt ba Chữ càng thêm sâu: “Triều Lộ à, đến đây, mau ngồi đi cháu”.

“Vâng, bác Chữ”. Triều Lộ đỡ Văn Hành ngồi lên ghế sa lông xong, chờ ba Chữ cũng ngồi xuống, lúc ấy cô mới ngồi xuống theo.

“Văn Hành, con dẫn Triều Lộ đến đây sao không nói trước với ba một tiếng. Ở đây không có người giúp việc, cái gì cũng chưa chuẩn bị”.

Chữ Văn Hành mỉm cười: “Ba à, hôm nay con mới quyết định dẫn Triều Lộ tới. Cô ấy cũng nói mình chưa chuẩn bị gì hết”.

Triều Lộ vội vàng tiếp lời: “Bác Chữ, cháu vội vàng tới đây, thật sự thất lễ”.

Chữ Văn Hành cười, khoe môi dâng lên thành hình cung: “Em thất lễ chỗ nào? Biết anh không tiện mua sắm nên trước khi tới đã mua rất nhiều đồ còn gì”. Anh vừa nói vừa quay lại nhìn ba: “Ba, cô ấy nói, cô ấy sợ đến bây giờ nhà mình vẫn chưa tìm được người giúp việc vừa ý. Để bồi thường, cô ấy sẽ làm một bữa cơm thật ngon”.

Lại nói, nếu cô không trở thành bạn gái của Chữ Văn Hành, mẹ cô không vì thân phận của con gái sẽ không có mặt mũi nào cố ý nghi việc, có lẽ sẽ còn tiếp tục làm công cho nhà họ Chữ. Bà làm cho Chữ gia đã nhiều năm, hai ba con nhà họ Chữ đều đã quen được bà chăm sóc nên nhất thời chưa tìm được người giúp việc vừa ý cũng là lẽ tự nhiên. Mặc dù, cách hai ngày vẫn có người đến làm, nhưng rốt cục không chăm sóc cẩn thận tí mĩ như bà Hạ Nhị Lan. Nghĩ tới đây, Triều Lộ có chút xấu hổ.

“Hãy, con này, cô ấy lần đầu tiên đến nhà, chúng ta tiếp đãi không chu đáo còn chưa tính, sao lại làm phiền cô ấy vào bếp? Cũng chỉ có con mới nghĩ ra thôi. Thế này nhé, để ta ra ngoài mua ít thức ăn chín lát nữa quay về rồi ăn cơm”.

Triều Lộ vội ngăn: “Bác Chữ, cháu nấu ăn nhanh lắm. Bây giờ trưa rồi, bên ngoài rất nắng, bác đừng đi. Hơn nữa, anh Văn Hành...” Nhận được ánh mắt âm thầm của Chữ Văn Hành đưa tới, cô lập tức hiểu ý ngừng lại, đem lời định nói: “anh ấy mới đau dạ dày, ăn đồ nấu sẵn không tốt” nuốt xuống.

Chữ Văn Hành không nhanh không chậm nói tiếp: “Ba, con không thích ăn đồ nấu sẵn. Hơn nữa, ăn nhiều thực phẩm chín cũng không tốt. Trước đây, khi không có dì, hai người đàn ông chúng ta không có cách nào khác mới phải ăn bên ngoài. Con biết, thật ra ba không thích ăn như thế. Hiếm có ngày như hôm nay, thức ăn đều đã chuẩn bị sẵn, đầu bếp cũng không phải người ngoài. Ba, người hà tất phải khách khí với tiểu bối. Triều Lộ, em nói xem có đúng không?”.

Triều Lộ nhắc túi thức ăn trên sàn nhà lên: “Anh Văn Hành nói đúng đấy. Bác Chữ, nhà bếp ở đâu ạ? Cháu sẽ đi nấu cơm ngay bây giờ”.

“À, nhà bếp dưới tầng một. Để bác dẫn cháu đi”. Ba Chữ tươi cười đứng lên định dẫn Triều Lộ xuống lầu.

“Ba, để con đi cùng cô ấy”. Chữ Văn Hành đứng lên, chống nạng đi tới.

Triều Lộ thấy vậy liền dừng lại: “Anh đi theo làm gì?”.

“Giúp một tay”.

“Con không thấy mệt thì giúp Triều Lộ một tay cũng được”. Ba Chữ nét mặt yên tâm: “Triều Lộ, cháu đừng đau lòng cho nó. Con trai bác một mình bên nước ngoài tự chăm sóc bản thân rất tốt, có gì thì cứ để nó làm, không cần phải khách sáo đâu”.

Trong lòng Triều Lộ biết, ba Chữ trá hình khoe khả năng của con trai. Là ba, tất nhiên ông không muốn con mình bị người khác xem thường. Cô đương nhiên cũng biết Chữ Văn Hành có năng lực tự gánh vác – Đó là một trong những nguyên nhân khiến trước đây cô bị anh hấp dẫn. Sau này, cô có thể tưởng tượng ra trên người anh ẩn chứa sự kiên trì tuyệt vời, năng lực ấy đủ để người khác phải vỗ tay tán thưởng. Cô yêu anh vì điểm đó, cũng vì điểm ấy mà cô càng thấy đau lòng hơn.

Ba Chữ tuy nói vậy nhưng vừa vào bếp, Triều Lộ lại thấy không cam lòng trước vẻ mệt mỏi của Chữ Văn Hành. Mắt cô thấy anh đau dạ dày cả đêm, gần sáng một lần nữa cơ thể lại bị co giật, tối qua chất lượng giấc ngủ của anh nhất định không tốt. Nhìn kỹ gương mặt anh lúc này rất nhợt nhạt. Cô xót còn không kịp sao nữa để anh yếu ớt nhờ nọ nhờ kia. Chữ Văn Hành vài lần chủ động nói muốn giúp cô nhưng đều bị cô từ chối. Chữ Văn Hành cười bảo: “Em có nghe người ta nói đàn ông không nên được nuông chiều quá. Em phải cẩn thận không làm hư anh, đến lúc ấy người vất vả sẽ chính là em”.

Triều Lộ đứng bên cạnh gọt vỏ khoai luộc mắt nhìn anh, ánh mắt ngập tràn ý cười: “Vâng vâng vâng, số mệnh thiếu gia của anh là trời sinh, còn em xin nhận mình là nha hoàn”.

Chữ Văn Hành vin luôn ý đó: “Xem ra em có số làm thiếu phụ nhân”.

Triều Lộ nghiêm túc nói: “Văn Hành, em không nghĩ anh lại là người giàu có”.

“Gia cảnh của anh chỉ gọi là chấp nhận được thôi”.

“Chấp nhận được? Tuy em không hiểu gì về các loại bất động sản nhưng ngôi nhà này kẻ có tiền chưa chắc đã mua nổi. Giá cả của nó so với khu nhà cao cấp còn đắt hơn nhiều”.

Chữ Vân Hành không cho là đúng: “Căn nhà này do ông nội anh để lại, bố mẹ và anh chỉ là người gìn giữ cái đã có mà thôi”. Anh cúi đầu cười: “Chẳng qua từ nhỏ đến lớn, anh chưa từng để tâm đến việc sử dụng tiền bạc, điều này thực sự may mắn”.

Triều Lộ dùng ngón tay chấm lên mũi anh, nói đùa: “May quá, bố mẹ không nuông chiều đến mức làm hư anh, anh vẫn là một thanh niên đáng yêu đầy hứa hẹn”.

“Nuông chiều? Em không biết đấy, từ bé đến lớn, ba mẹ rất nghiêm khắc với anh. Hồi nhỏ, anh cũng bị mắng rất thê thảm”. Chữ Vân Hành buông tay khỏi nạng, mỉm cười giờ tay lên khoa trương làm động tác gạt lệ.

Triều Lộ không tin hỏi: “Thảm như thế nào?”

“Yêu cầu chắc chắn là thành tích hàng năm phải nằm trong top ba của lớp. Ngoài ra thì đàn dương cầm, hội họa, toán học, tiếng Anh cũng không được kém. Mãi đến khi vào trung học anh mới được buông lỏng quản lý”.

“Như vậy mà không bị tàn phá thành một con mọt sách quả không dễ”. Triều Lộ tươi cười xoa xoa mái tóc của anh.

“Lại còn không? Chẳng qua khi lớn hơn một chút anh đã hiểu ra nỗi vất vả của họ. Những thứ ấy mặc dù anh không hoàn toàn muốn học nhưng vẫn cần răn kiên trì, sau đó thấy cũng hay, không hẳn là thích nhưng cũng không thấy ghét, từ đó có thể tìm ra một chút hứng thú”.

“Vân Hành, tính cách của anh thật tốt”. Triều Lộ chân thành khen ngợi. Có lẽ, tính cách của anh từ nhỏ tới lớn đã như vậy nên mới có thể giúp anh bước ra khỏi cuộc sống khiếm khuyết mù mịt đen tối.

“Em chưa từng thấy anh khi có tâm trạng cực đoan”. Trong mắt anh hiện lên nỗi đau thầm kín: “Đừng nghĩ anh quá tốt, anh đã từng gây tổn thương cho rất nhiều người, bao gồm cả người thân của anh”.

“Nhất định anh không phải cố ý”.

“Có một số việc anh thực sự không chủ ý nhưng một số chuyện là do anh cố ý...”. Anh thì thầm.

Triều Lộ nhẹ nhàng ngắt lời anh: “Tất cả qua rồi, em không muốn nghe nữa”. Cô suy nghĩ rồi nói: “Vân Hành, em yêu anh nhưng anh đừng lo lắng, em sẽ không nghĩ anh là thánh thần, em thích anh sống như một con người có cảm xúc thăng trầm mà không phải tượng tượng ra sự tồn tại của anh là một người hoàn mỹ”.

“Triều Lộ, nếu em vẫn là học sinh, quả thực anh muốn thuyết phục em ghi danh vào khoa triết, em rất có tố chất đấy”.

Triều Lộ cười láu cá: “Thầy Chữ, mặc dù là học sinh ngoài biên chế, sau này có thể may mắn được thầy chỉ giáo không?”.

Chữ Vân Hành khiêu khích: “À há, anh sẽ ‘ngày đêm chỉ giáo’”.

Triều Lộ phùng mồm làm bộ tức giận: “Anh anh anh – thật là thô bỉ”.

Chữ Vân Hành đáp: “Là em nghĩ sai rồi. Ai mới là người thô bỉ? Anh nói ngày đêm làm cho em ‘hồng tỵ thêm hương’ (1) cùng nhau đọc sách mà, khụ khụ”.

Bạn đang đọc truyện *Nửa Vòng Tròn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 40: Sáng suốt

Triều Lộ tắt bếp, cuối cùng đã nấu ăn xong. Cô quay lại đằng sau nói với Chữ Vân Hành: “Anh ngồi đi, để em bung đồ ăn”.

“Ừ”. Anh cười nhìn cô nhưng không rời khỏi phòng ngay, trong mắt hàm chứa sự áy náy: “Không giúp được em bê đồ, vậy lát nữa để anh rửa bát nhé”.

“Vâng”. Cô gạt đầu, bê mâm thức ăn theo anh ra ngoài.

Nhìn Triều Lộ mang ra toàn những món ăn đẹp mắt thơm lừng, ba Chữ không hết lời khen ngợi. Sau cùng, đặt lên bàn là món cá lư hấp tương, nhìn màu sắc dễ thấy mùi vị không tồi – thịt cá trắng như tuyết, lớp dầu bóng bóng, hương thơm xông lên mũi, xem nét mặt ba Chữ thật rạng rỡ.

“Trời nóng khó ăn uống nên cháu không nấu cơm mà quyết định nấu cháo củ từ, hi vọng bác Chữ ăn quen”. Triều Lộ ở trong bếp đổ cháo vào ba cái

bát, dùng khay bưng ra.

“Củ từ rất ngon, vừa tốt cho sức khỏe lại thanh đạm, cháu nghĩ chu đáo quá”.

Triều Lộ nấu cháo củ từ còn có dụng ý khác... Vì Chử Văn Hành nhất định phải uống thuốc, cô biết anh chắc chắn không muốn để ba lo lắng cho cơ thể của mình. Đó là nguyên nhân cô không dám nói ra mà lấy lý do trời nóng nên mới nấu cháo.

Chử Văn Hành nói: “Ba, Triều Lộ nấu ăn rất ngon, ba mau nếm thử xem”.

“Ồ, củ từ may mắn hơn ta rồi, nó đã sớm được Triều Lộ nấu ăn cho”. Nói xong, ông gấp miếng cá bỏ vào miệng, ý cười dần dần lan trên mặt: “Quả nhiên không sai, nước tương rất ngon”.

Triều Lộ cúi đầu cười ngượng ngùng: “Văn Hành không thích ăn cay. Nếu không cháu nghĩ món cá này rắc thêm chút ớt sẽ dậy mùi hơn”.

“Anh không ăn cay, em và ba thích thì lần sau không cần để ý đến anh, em cứ cho ít ớt vào thức ăn là được”.

“Xem con nói kìa, làm phiền Triều Lộ một lần là đủ rồi, sao lại để con bé suốt ngày vào bếp như thế? Khi mẹ con còn sống, ba cũng không để bà ấy vào bếp nhiều. Con không thấy thương Triều Lộ sao?” Giữa lòng mày ba Chử hiện lên nỗi buồn gợn sóng.

Nét mặt Chử Văn Hành cũng bị ngưng trệ. Triều Lộ sợ anh đau lòng khi nghe ba nhắc đến mẹ, cô liền đẩy đẩy anh, ngắt lời: “Sao anh lại biết em thích ăn cay?”.

“Lúc ăn cơm ở nhà bạn em, anh thấy em ăn cay rất tốt”.

Ngày bé, Triều Lộ không thể ăn cay, vì nhiều năm làm bạn với Nhượng Chi, tính cách giống nhau, khẩu vị cũng tương tự. Ít thấy Chử Văn Hành thận trọng như thế, chỉ một bữa cơm ở nhà Nhượng Chi, anh có thể nhìn ra sở thích ăn uống của cô.

Ba Chử hỏi: “Sao Văn Hành và cháu lại đến nhà bạn à?”.

“Vâng, hôm qua là sinh nhật bạn cháu, cháu có dẫn anh Văn Hành đi cùng”.

Ba Chử ý tứ nhìn Triều Lộ: “Văn Hành có sơ suất gì không?”.

Triều Lộ trả lời: “Không ạ, anh Văn Hành thể hiện rất tốt. Bạn cháu rất thích anh ấy”.

“Vậy thì bác yên tâm rồi”. Nét mặt ba Chử lộ vẻ thoải mái.

Ăn cơm xong, ba Chử giao nhiệm vụ cho con trai đi rửa bát. Ông chỉ giúp Triều Lộ mang bát đĩa trên bàn vào bếp, sau đó bảo Triều Lộ không phải nhúng tay vào nữa. Triều Lộ nói: “Để cháu đi giúp anh ấy”.

Ba Chử kéo cô ra ngoài: “Không cần, trong nhà này nó quen hết các thiết bị gia dụng rồi, rửa bát không có gì khó khăn hết. Trước đây một mình nó về nhà, bác cũng bắt nó rửa bát. Không phải vì cháu đến mà khách sáo đâu”.

Chử Văn Hành quay đầu bảo: “Triều Lộ, em ngồi nói chuyện với ba anh đi, anh xong ngay đây”.

Hai ba con anh đều nói như vậy, Triều Lộ đành quay lại ngồi ở phòng khách. Ba Chử mang ra hai chén nước trà, Triều Lộ đứng lên nhận lấy.

“Cháu ngồi đi”. Ba Chử nhẹ nhàng ấn cô ngồi xuống, rồi tự mình cũng ngồi xuống chiếc ghế sa lông bằng da thật: “Triều Lộ, thấy cháu tới đây, bác không biết đã vui mừng như thế nào. Bác không coi cháu như người ngoài nên cháu cũng đừng câu nệ nhé”.

Triều Lộ có thể tưởng tượng ra, con trai duy nhất bị tàn tật, ba Chử sẽ như những người cha người mẹ khác, vì tương lai của con trai mà quan tâm đến hôn nhân đại sự. Ngay cả khi con trai mình có nổi bật hơn người nhưng cuối cùng, tình trạng thể chất lại không giống người bình thường. Điều này, thân là cha mẹ sao lại không hiểu cơ chứ? Từ lúc đi học tới lúc đi làm, cho đến khi tìm bạn đời, mọi thứ xung quanh gặp phải trắc trở là điều có thể tưởng tượng ra. Nói vậy cũng xuất phát từ lo lắng mà ba Chử đã giao anh cho mẹ cô để sắp xếp chuyện gặp mặt. Triều Lộ nghĩ tới việc mình từng từ chối không muốn gặp gỡ Chử Văn Hành, chuyện này chỉ e ba Chử cũng biết, nhất thời trong lòng cô nảy sinh sự xấu hổ.

“Bác Chử, cháu không làm khách”. Cô thật thà đáp lời: “Vì là lần đầu tiên cháu theo anh Văn Hành tới đây. Lúc này, trước khi chào hỏi cho đến lúc bắt đầu, cháu...khó tránh khỏi căng thẳng. Nhất là cháu lại không biết gia cảnh anh Văn Hành lớn như thế. Trong lòng cháu có chút luống cuống, sợ bác không thích”. Cô cúi đầu nói tiếp: “Hơn nữa, chắc mẹ cháu đã nói qua với bác, cháu đã từng từ chối anh Văn Hành, bác đối với cháu...”.

“Đưa bé ngọc ngà này, việc ấy sao có thể trách cháu? Con trai bác, bác thấy nó là người tốt nhưng sao bác có thể yêu cầu người khác cũng nhìn thấy được điều ấy. Khi mẹ cháu nói với bác rằng cháu không đồng ý, bác đương nhiên vì yêu thương Chử Văn Hành, vì nó mà buồn, vì nó mà thương xót, vì nó mà lo nghĩ đến chuyện hôn nhân. Bác có thể hiểu được lý do cháu từ chối gặp mặt Chử Văn Hành”. Ba Chử thở dài, nhẹ giọng nói tiếp: “Trước khi Văn Hành bị tai nạn ô tô, có lẽ cho đến tận bây giờ, nó chưa từng biết đến sự “nhìn xuống” của người khác. Bác không khiếm tốn để nói, con trai bác, ở phương diện nào cũng là người nổi bật. Từ nhỏ tới lớn, nó đều là đối tượng được mọi người ngưỡng mộ nhưng nội tâm nó lại không kiêu căng giống kẻ khác. Chỉ là, bây giờ...Rất cực không giống nhau. Về ý nghĩa nào đó, nó chấp nhận mình như vậy là vì bị ép buộc. Còn đối với bác mà nói, bác sao có thể vội vàng chấp nhận hiện thực ấy? Triều Lộ à, cháu tiếp nhận Văn Hành, đó cũng là một lựa chọn. Cháu không phải người thân của nó, căn bản hai đứa không có bất kỳ quan hệ gì, cháu hoàn toàn có thể lựa chọn đối tượng khác tốt hơn. Thế nhưng, cháu lại chọn Văn Hành. Là ba của nó, bác

vô cùng cảm động và biết ơn”.

Ánh mắt Triều Lộ đột nhiên bị nước mắt làm cho cay cay. Cô không muốn bị ba của Chữ Vân Hành nhìn thấy vẻ bối rối của mình, cô bưng chén trà lên, ngửa cổ uống. Khi để chén xuống, cô đã nén được nước mắt, chỉ có vành mắt hơi ửng đỏ là không thể giấu được.

“Bác Chữ”. Cô nhìn sâu vào mắt ba Chữ: “Cháu có thể hiểu lời bác nói. Muốn mọi người không có cái nhìn 편견 đối với Chữ Vân Hành là điều không thể, anh ấy đã rất nhiều lần phải chấp nhận điều đó. Một số việc chúng ta có thể hiểu được, một số vấn đề e rằng ngay bản thân chúng ta cũng không hiểu hết. Cháu đã từng cự tuyệt và nảy sinh thành kiến với anh Vân Hành bởi anh ấy là một người tàn tật. Nhưng bây giờ, cháu rất yêu Vân Hành, yêu vô cùng, điều này...Chuyện anh ấy khiếm khuyết đã không còn quan trọng nữa..”. Cô hơi dừng lại, cơ thể vô tình nghiêng về phía trước, mang theo vẻ mặt hết sức nghiêm túc: “Bác Chữ, bác yên tâm”.

Ba Chữ mỉm cười: “Triều Lộ, cháu là một người con gái tốt, nếu Vân Hành cư xử với cháu không tốt, bác sẽ không tha cho nó”.

“Ba vừa nói gì thế?”. Chữ Vân Hành từ trong bếp đi ra, anh cười bước khắp khiêng lại gần chiếc ghế sofa: “Con cư xử với Triều Lộ có tốt hay không, cô ấy biết”.

Ba Chữ cười cười: “Ha ha, hai đứa ngồi đi, lão già này nên nhường chỗ, ta về phòng đọc báo đây. Vân Hành, con tiếp Triều Lộ chu đáo nhé”.

“Về phòng anh ngồi một lúc đi”. Chữ Vân Hành hơi ngửa đầu về phía cô nói.

Triều Lộ ngồi trên tay vịn của ghế sofa nên cao hơn anh một chút. Không hiểu sao cô bỗng nhiên liên tưởng đến lời ba anh vừa nói: “Trước khi Vân Hành bị tai nạn ô tô, có lẽ cho đến tận bây giờ, nó chưa từng biết đến sự nhìn xuống của người khác. Bác không khiếm tốn để nói, con trai bác, ở phương diện nào cũng là người nổi bật. Từ nhỏ tới lớn, nó đều là đối tượng được mọi người ngưỡng mộ nhưng nội tâm nó lại không kiêu căng giống kẻ khác. Chỉ là, bây giờ...Rất cục không giống nhau”.

Không giống nhau – Phần lớn thời gian này anh đã có thể chống nạng để đi lại mà không cần dùng đến xe lăn nhưng ánh mắt của người khác nhìn anh, vẫn như trước xen lẫn ý “nhìn xuống”. Trước mặt người tàn tật, con người thì thoảng lại tỏ ra “cảm giác ưu việt”, nhạy cảm thông minh như anh, nhất định có thể cảm nhận được.

Trái tim cô nhói đau, nhìn không được cúi xuống hôn mi tâm của anh. Chữ Vân Hành dường như bị vẻ nhiệt tình đột ngột của cô làm cho bối rối, anh cười khúc khích: “Triều Lộ, em không sợ ba anh bất ngờ đi tới sao. Tốt xấu gì thì vào phòng ngủ của anh cũng được”.

Cô đỏ mặt, di chuyển đôi môi, ánh mắt vẫn cố định trên mặt anh. Hai gương mặt gần nhau như vậy, bàn tay cô nhẹ nhàng mon trón khoe mắt lờ mờ nếp nhăn khi cười của Chữ Vân Hành, nói giọng trẻ con: “Em không sợ bị nhìn thấy, anh là của em. Em vừa nói chuyện với bác Chữ, em bảo em thích con trai bác”.

“Hả?”. Mới đầu Chữ Vân Hành ngẩn ra, sau đó liền đem cả khuôn mặt vui vào ngực cô, lưu luyến ngửi: “Triều Lộ, ông trời đối với anh thật tốt”.

Triều Lộ vuốt tóc anh trả lời: “Không, ông ấy đối với anh còn chưa đủ tốt nhưng em sẽ đối tốt với anh”.

“Tiểu nha đầu ngốc, không giống lời nói của một cô gái với một chàng trai gì cả”. Một tay anh ôm lấy eo cô: “Thật ra anh mới bắt đầu nghĩ em có phải là một cô gái thông minh hay không. Bây giờ nhìn em, càng ngày càng thấy ngốc đi, vì vậy anh sẽ thu lại câu nói ấy”.

“Vân Hành”. Nghe anh nói cô ngốc, cô không hề tức giận, trái lại còn cười thật ngọt ngào: “Nói thêm vài câu ngớ ngẩn nữa anh có muốn nghe không?”.

“Có”.

“Cùng anh ở một chỗ, đây là quyết định sáng suốt nhất đời em”.

Bạn đang đọc truyện *Nửa Vòng Tròn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 41: Lâu đài

Căn phòng của Chữ Vân Hành có ban công hướng về phía nam, phong cảnh xung quanh nhìn lên rất đẹp. Tiếng ve sầu kêu to trái ngược với âm thanh xe cộ thỉnh thoảng qua lại khiến con phố có vẻ tĩnh lặng. Những tòa nhà kiểu cũ màu trắng kem, gạch màu đỏ hay màu xám tro nhợt nhạt thoáng trong những tán cây xanh, khiến người ta hoảng hốt nghĩ mình đã đi nhầm thời đại. Xa xa là những đám mây nhàn nhạt bay, gió thổi qua đỉnh đầu Triều Lộ.

Cô đứng sát Chữ Vân Hành, một tay ôm cánh tay phải, tay kia nắm lấy cánh tay trái của anh, nhẹ nhàng đỡ anh bên hông mình. Lúc sắp đi lên ban công, Chữ Vân Hành liền bỏ nạng qua một bên, đứng tựa sát vào người cô. Bỗng nhiên Triều Lộ lên tiếng: “Vân Hành, ở đây đẹp thật, giống như căn nhà ngày bé em hằng mơ ước. Nói thật nhưng anh không được cười, ngôi nhà như thế này, với em mà nói giống như một lâu đài cổ tích không hề tồn tại. Vừa rồi em chợt nghĩ, người cao tuổi sống một mình ở đây thì rợn quá”

“Em có nghĩ anh một mình dọn ra ngoài ở là bất hiếu?” Giọng anh hơi nghẹn, mang theo sự bất đắc dĩ và đau thương.

Triều Lộ cầm ngón tay anh: “Không phải, em chỉ nghĩ hai người hai thế hệ khác nhau ở riêng sẽ dễ dàng hơn. Anh nhất định là đã có suy tính, em cũng chỉ xúc động một chút thôi”.

Chữ Vân Hành hơi cúi đầu: “Triều Lộ, em biết không. Ba anh mãi đến khi ba mươi sáu – ba mươi bảy tuổi mới có anh. Anh không chỉ là con trai độc nhất của ông mà còn là đứa con đến cận kề tuổi trung niên ông mới có được. Anh không thể biết, trong lần tai nạn ô tô ấy, anh hôn mê mất vài năm, ông đã mạnh mẽ chịu đựng như thế nào. Sau khi anh tỉnh lại, ông thấy hình dạng anh biến thành... tàn phế, thấy anh đánh mất tinh thần, ông đã vô cùng đau khổ”.

“Vân Hành...” Triều Lộ xoay người, nhất thời vì chăm chú mà quên mất một nửa trọng tâm của anh đang đặt trên người mình. Cô đột nhiên quay đầu, làm hại Chữ Vân Hành lảo đảo, cô vội vàng giữ anh, sau đó mới tiếp tục: “Xin lỗi, anh đừng nói nữa, đây không phải đề tài hay” – tất cả lời anh nói đều dẫn đến những câu chuyện thương tâm, không phải chủ đề thú vị.

Anh nhẹ nhàng lắc đầu, tỏ ý không quan trọng, anh muốn tiếp tục đề tài này, khoe miệng thậm chí mang theo ý cười nhưng ánh mắt lại sâu xa phức tạp: “Ông chưa bao giờ nói cho anh biết, đã có lúc, thậm chí ông thấy sợ hình dáng của anh bây giờ. Sợ dĩ, anh dọn ra ở bên ngoài, một nửa để tiện cho anh, một nửa do muốn tránh. Tuổi ba anh đã cao, anh không muốn ông đau khổ nhìn anh biến thành một đứa con tàn tật. Có người nói, người đầu bạc tiền người đầu xanh là bất hiếu. Nhưng một người cha già suốt ngày nhìn con trai đi lại phải chống nạng sớm hơn mình, chẳng phải rất tàn nhẫn sao?”.

Triều Lộ vững vàng đỡ lấy Chữ Vân Hành, tay kia nhẹ nhàng mon trón gương mặt anh, dừng lại giữa hai chân mày: “Vân Hành, nhìn em, không nên nhíu như thế”. Cô ôn nhu nói, dời chân mày của anh dần ra, sau khi bốn mắt nhìn nhau, cô nói tiếp: “Vân Hành, cho tới bây giờ, em rất đau lòng mỗi khi thấy anh vất vả bước đi hoặc lúc anh dùng một tay để làm những việc mà người khác có hai tay không dễ dàng làm được. Em nghĩ, ba anh nhất định rất yêu thương anh. Vì thế mà tâm trạng đau đớn khổ sở sẽ càng sâu đậm hơn. Dù vậy, bác và em vẫn luôn hi vọng mãi mãi được thấy anh bên cạnh, được thường xuyên chăm sóc cho anh, nghe thấy anh, để cho anh biết anh quan trọng như thế nào. Bởi vì, anh không chỉ khiến bác và em đau lòng, mà anh còn mang đến niềm hạnh phúc cho bác và em”.

Chữ Vân Hành lặng lẽ nhìn cô, nét mặt khẽ run, yết hầu chuyển động. Một lúc sau, anh gắng sức ôm cô: “Triều Lộ, anh vẫn có thể mang lại hạnh phúc cho người khác, cảm ơn em đã nhắc nhở anh điều đó”.

“Anh đương nhiên có thể mà”. Cô hoàn toàn thật lòng. Lúc này, trong lồng ngực anh, cô hạnh phúc nhắm hai mắt, trái tim như được đổ đầy khoáng đường mật.

Hai người say sưa hôn nhau trên ban công, cho đến khi Triều Lộ vô tình mở mắt thấy trên ban công nhà đối diện có người đang rình xem trò hay, cô mới ngượng ngùng đẩy anh ra.

“Này, bên kia có người kia”. Cô hát cầm chỉ sang phía trước rồi bừa bãi nhìn Chữ Vân Hành.

Chữ Vân Hành rất nhanh nhìn theo hướng cầm Triều Lộ chỉ, mặt đỏ bừng nhưng ngoài miệng vẫn cười ha hả: “Sợ gì, cứ để hán ta thêm đi”.

Triều Lộ giả vờ quắc mắt đứng trên ban công cầm chiếc nạng đặt vào tay Chữ Vân Hành, kéo tay trái đỡ anh vào trong nhà.

Căn phòng rộng chừng hai mươi mét vuông, đồ nội thất mang phong cách phương Tây cổ điển. Sát bàn làm việc có treo chiếc giá sách.

Cô liếc mắt nhìn qua những quyển sách trên giá, phần lớn là sách văn học, các loại tiểu thuyết đại chúng, ngoài ra còn có mấy quyển từ điển tiếng Đức, cô thuận miệng trêu đùa: “Giảng viên triết học cũng thích xem mấy quyển sách bình thường này à?”.

Anh cười, ngồi bên mép giường: “Anh không bao giờ nghĩ giảng viên triết học là những người khó hiểu. Anh cũng cần phải nghỉ ngơi, không thể cả ngày đọc sách chuyên môn. Hơn nữa, ở trong nước anh đã học chuyên ngành tiếng Đức, khi sang Đức mới đổi thành triết học. Không lâu sau khi về nước, anh lại dọn ra ngoài ở. Còn nữa, căn bản ở đây chỉ là phòng ngủ, phần lớn sách vở đều ở thư phòng của ba anh. Nếu em thích thì để anh dẫn qua đó xem”.

“Không, em không muốn tham quan ‘thư viện tư nhân’ đâu”. Triều Lộ đi tới ngồi xuống bên cạnh anh, rung chân, cố ý khoa trương: “Nhà của người có tiền lớn đến nỗi dọa người, cái gì mà phòng ngủ, phòng ăn, nhà bếp, phòng khách, thư phòng, phòng sinh hoạt... Xem ra em càng lúc càng tự ti rồi”.

“Triều Lộ...” Anh mỉm cười: “Em vừa nói, ngôi nhà này rất đẹp, giống ngôi nhà mơ ước của em ngày bé, giống lâu đài cổ tích đúng không?”.

“Vâng, đúng thế”.

Anh yên lặng nhìn cô, bỗng dưng giơ tay lên, nhẹ nhàng xoa đỉnh đầu cô: “Cửa tòa lâu đài này đã mở ra cho em, công chúa của anh”.

Triều Lộ ngẩn người, giống như bị pháp sư làm phép, cô tưởng tượng mình như đang ngồi trên một chiếc xe ngựa, vui sướng rong ruổi trên đồng quê xanh biếc mà trên đầu vẫn còn lưu hơi ấm bàn tay anh khi chạm vào.

“Vân Hành”. Cô phục hồi lại tinh thần, cười ngớ ngẩn như kẻ ngốc, vừa nhẹ nhàng đắp lên đầu gối anh, vừa nói: “Em hạnh phúc chết mất”.

Trên mặt Chữ Vân Hành hiện lên sự vui vẻ thỏa mãn, kéo cô nằm lên chân mình.

Cô nằm xuống, gần như sùng bái ngửa mặt nhìn người đàn ông trước mắt, không nói nên lời, trái tim thuần túy bị yêu thương và cảm giác hài lòng đóng

chiếm. Cho đến khi anh điều chỉnh tư thế ngồi, cô mới nhận ra ở vị trí lâu như vậy đối với anh có thể là một gánh nặng liên vợi vàng ngồi lên. Cô sợ anh cày mạnh nên cố ý bảo: “Vân Hành, anh gây quá, làm em nhức hết người”.

Anh bật cười: “Vị thế mà anh cảm thấy kiểu gối đầu lên tay nằm cả đêm là tình tiết vô lý trong phim truyền hình. Ngay cả chân còn không chịu nổi chứ đừng nói đến tay. Bất kể là nằm ngủ gối đầu lên cái gì e rằng đều là chịu đựng”.

“Hình như anh rất có kinh nghiệm”. Cô bấu môi nói.

“Cái này...nếu em muốn thí nghiệm chân, lần sau chúng ta sẽ thử”. Anh cười xấu xa.

“Này”. Triều Lộ lúng túng: “Em không cần”.

“Không sao, em có thể nằm lên tay trái anh”. Dáng vẻ anh tỏ ra thờ ơ: “Anh có thể sử dụng được một tay”.

Trái tim Triều Lộ khẽ nhói đau, cô vuốt ve cánh tay trái của anh, nói lỏng tay cầm, cúi đầu nói: “Không được, ngộ nhờ em đè hông nó thì sao?”.

“Vốn đã không tốt nên không quan trọng”. Anh nuông chiều nhìn cô.

“Vì vậy, phải hết sức cẩn thận đối xử với nó”. Ánh mắt cô hiện lên nhu hòa: “Có khi phải chăm sóc nó thật tốt, ngày nào đó, biết đâu nó lại có cơ hội khỏe lại. Cũng không phải không có khả năng đúng không?”.

Anh thở dài: “Về lý thuyết, anh không phủ nhận sự tiến bộ của y học hay...kỳ tích xuất hiện. Tuy nhiên phép lạ này, từ lâu anh đã không tin. Mà tiến bộ của y học, cuộc đời anh sẽ không thể thấy được. Triều Lộ, nếu anh mãi mãi như vậy, em có thất vọng không?”.

Cô lập tức lắc đầu: “Không. Vân Hành, từ sau khi biết anh, anh chưa từng làm em thất vọng”.

Trên mặt anh lộ vẻ yên tâm: “Có thể, lời anh vừa nói cũng không đúng hoàn toàn”. Ngón tay anh lướt nhẹ qua chân tóc cô, anh nhắm mắt, cơ thể hơi nghiêng về phía trước, in lên nơi đó một nụ hôn. “Có lẽ vẫn có phép lạ - anh đã nhiều lần thoát chết, từ hôn mê sâu tỉnh lại và biến thành một người khác. Con người không nên quá tham lam, ông Trời đã tạo ra nhiều phép lạ như vậy, anh không có khả năng để mơ nhiều hơn nữa”.

Triều Lộ nói: “Thực tế, anh đối với em mà nói cũng là sự xuất hiện bất ngờ”.

Anh đáp: “Sao em lại khẳng định như vậy?”.

“Em từng cho rằng cuộc đời mình sẽ rất khó được gả ra ngoài”.

Anh nhướn mày: “Nghiêm túc nhắc nhở ai đó chú ý đến cách chọn lựa từ ngữ, em đang ám chỉ...Khụ khụ...công khai với anh chuyện gì?”.

Triều Lộ lập tức nhận ra mình đã nói sai. Mới đầu cô bối rối cắn môi xoay người, sau đó quay lại vừa giận vừa mừng đánh anh, miệng không biện giải mà chỉ dẫu môi lên cười.

“Được rồi, được rồi, em biết là anh không đánh trả được nên đừng có ra tay tàn nhẫn nhé”. Chử Vân Hành một tay chống lại song giường, dứt khoát không tránh không nấp, cười hi hi mặc cô phát tiết.

Triều Lộ nói: “Em còn đang chuẩn bị dùng chân đây”. Nói xong cô giơ chân lên tung chưởng, nhẹ nhàng đá vào lòng bàn chân Chử Vân Hành, cười như một đứa bé.

“Anh cầu xin em tha thứ. Nói tiếp cho anh biết vì sao em đã từng nghĩ rằng...khụ khụ”. Nhận được sự “quyết liệt” của cô, anh ho khan một tiếng rồi sửa lời: “Không phải anh nói, dù sao thì chính ý em là thế mà”.

Cô trả lời một cách nghiêm túc: “Rất đơn giản: Người tốt thì không dám trèo cao, người kém quá thì không chấp nhận, người tầm thường lại không có cảm giác”.

“Ồ, anh được coi là loại thứ mấy trong ba loại đó?”.

“Anh là loại thứ nhất. Vì thế em mới nói anh là người bất ngờ xuất hiện”.

Chử Vân Hành lắc đầu: “Anh tuyệt đối không phải loại thứ nhất. Trước kia khi thiết lập ra ba thể loại ấy, em chắc chắn không biết anh lại là người như vậy”.

Cô thần nhiên đáp: “Có lẽ đúng như anh nói nhưng Vân Hành, với em thì, anh không phải là loại thứ hai hay loại người thứ ba. Anh là kiểu đặc biệt bên ngoài bộ quy tắc nghiêm ngặt em đã đặt ra”.

Bạn đang đọc truyện *Nửa Vòng Tròn* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 42: Ký Họa

Triều Lộ nán lại nhà Chử gia gần ba giờ mới chuẩn bị ra về. Chử Vân Hành nói muốn đưa cô về, cô biết tính tình của anh nên không từ chối mà nghĩ thăm đến lúc đó không bằng giữ anh lại nhà mình ăn cơm cũng hay. Cô đỡ Chử Vân Hành xuống dưới tầng một, vừa vặn gặp Tiểu Tô ở phòng khách liền lên tiếng chào hỏi.

Tiểu Tô mặc bộ bảo hộ lao động đang dựng giá vẽ.

Ngày bé, Triều Lộ từng có hứng thú với việc vẽ tranh, chỉ vì kinh tế gia đình không cho phép nên cô không thiết tha với việc học vẽ, cho đến bây giờ trong lòng vẫn có cảm giác hối hận. Thấy Tiểu Tô dựng giá vẽ, cô liền không nhịn được nhìn chăm chú.

"Tiểu Tô, không ngại để chúng tôi đến xem tranh của cậu được chứ?". Chử Vân Hành bỗng nhiên nói.

"Không ngại". Tiểu Tô tỏ ra rất thoải mái và hào phóng.

Triều Lộ ngược lại cảm thấy mạo muội nên có hơi chần chừ. Chử Vân Hành cười cười bảo cô: "Không sao".

Triều Lộ lúc này mới theo anh lại gần giá vẽ của Tiểu Tô. Trên giá là một tấm vải dày nhỏ dùng để vẽ tranh sơn dầu, bức tranh vẽ ruộng cải dầu đang nở hoa. Đây hẳn là một bức tranh nhưng trước mắt mới hoàn thiện xong việc phác họa bộ phận.

Tiểu Tô vừa dùng nhựa thông điều phối màu sắc vừa nói: "Hay là anh Chử ký họa bạn gái một bức đi. Ở đây em đều có sẵn giấy bút. Còn giá vẽ thì anh dùng của học trò em cũng được".

Triều Lộ ngạc nhiên hỏi: "Vân Hành, có phải anh từng nói ngày bé anh đã học qua vẽ tranh đúng không?".

Chử Vân Hành trả lời: "Em thật đúng là làm khó anh. Trong tất cả những thứ anh học, vẽ tranh vốn là việc anh không am hiểu nhất. Hơn nữa... nhiều năm rồi anh không đụng vào".

Tiểu Tô quay đầu cười: "Anh Chử, không phải trước đây anh thường đến đây vẽ vài bức hay sao? Vẽ vui thôi, không phải tham gia triển lãm. Em nghĩ, bạn gái anh nhất định sẽ rất vui". Nói xong, Tiểu Tô hướng về phía Chử Vân Hành nháy mắt vài cái.

"Được rồi". Chử Vân Hành cười cười.

"Muốn em chuyển giúp giá vẽ không?". Triều Lộ chủ động hỏi.

Chử Vân Hành lắc đầu, quay lại hỏi Tiểu Tô: "Tiểu Tô, có thể cho anh mượn kẹp vẽ được không?".

"Đương nhiên có thể". Tiểu Tô đứng lên lấy từ góc nhà ra bộ kẹp vẽ, kẹp giấy và hai chiếc bút chì đưa cho Chử Vân Hành.

Chử Vân Hành nhận lấy, Triều Lộ thấy thế không nói gì, nhanh chóng cầm chiếc kẹp từ tay anh.

Chử Vân Hành nhìn ánh sáng trong phòng, bảo Triều Lộ xác định vị trí chiếc ghế rồi ngồi xuống. Còn mình đi đến chỗ xe lăn, vừa ngồi lại lên đó vừa nhận chiếc kẹp giấy và bút trong tay Triều Lộ. Anh lùi xe lăn về phía sau mấy bước, tay phải hỗ trợ tay trái điều chỉnh vị trí, cơ thể hơi nghiêng sang phải. Anh nhìn cô, xem xét một phút sau đó bắt đầu vẽ.

Triều Lộ quan sát thấy việc vẽ tranh đối với anh là chuyện hết sức vất vả. Anh phải thường xuyên dùng khuỷu tay để đỡ tay vịn, còn chân phải bám chặt mặt đất, đề phòng cơ thể bị trượt ngã. Trong lúc vẽ, có một hai lần chiếc chân trái của anh co quắp sang một bên khiến tư thế ngồi bị mất thăng bằng. Khi ấy, anh buông bút xuống, thản nhiên dùng tay nâng chân trái lên, điều chỉnh tư thế ngồi lần nữa, tiếp tục vẽ tranh.

Triều Lộ đau lòng, không kiềm chế được lên tiếng: "Vân Hành, còn lâu nữa không? Xem ra em không hợp làm người mẫu rồi, cảm thấy ngồi yên một chỗ mệt mỏi quá. Hay là thôi đi, không vẽ nữa".

Anh đưa tay lên môi, làm động tác dừng lên tiếng, mỉm cười: "Kiên nhẫn một chút. Chỉ là ký họa nên rất nhanh sẽ xong thôi".

Chử Vân Hành dùng bút, lắc đầu không hài lòng: "Em xem đi, đừng mắng anh nhé".

Triều Lộ gần như vui mừng chạy tới.

Khách quan mà nói, Chử Vân Hành ký họa không chuyên nghiệp nhưng đã nắm được những đặc điểm khuôn mặt cô khiến bức tranh thật sự sinh động. Nhất là nụ cười nhàn nhạt nơi khóe miệng, lộ ra chiếc cổ trắng ngần, cao ngạo lạnh lùng, nhưng không làm mất đi sự ấm áp và dịu dàng.

Triều Lộ gỡ kẹp bỏ bức tranh xuống, cẩn thận cuộn lại: "Vân Hành, em rất thích".

Chử Vân Hành nheo mắt: "Ừ, anh biết rồi. Em không cần phải nói thẳng ra".

Lúc này, Triều Lộ mới kịp phản ứng bản thân vừa rồi đã "nói sai". Cô ngượng ngùng cảm bức ký họa đã được cuộn lại gõ nhẹ lên đầu anh: "Anh ngồi xuống đi, em sẽ vẽ một bức tặng anh".

"Sao? Em cũng biết vẽ tranh?"

"Anh xem thường em à?". Triều Lộ cười giảo hoạt: "Lúc đi nhà trẻ, em đã vẽ tranh đấy".

Triều Lộ kẹp giấy lần nữa rồi ngồi đối diện với Chữ Vân Hành, nâng quai hàm cười hì hì. Chỉ lát sau, cô ngẩng đầu lên cảm bức ký họa đến trước mặt anh: "Đây, không giống thì phải".

Không chỉ Chữ Vân Hành mà ngay cả Tiểu Tô cũng không nén nổi lòng hiếu kỳ đi qua nhìn. Vừa thấy, hai người liền phì ra cười vui vẻ.

- Trên bức tranh sao có thể là Chữ Vân Hành, rõ ràng đây là một con cáo.

Bạn đang đọc truyện *Nửa Vòng Tròn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 43: Đại kết cục (Thượng)

Tiếng cười của bọn họ làm ba Chữ đang ngủ trưa trong phòng cũng phải đi xuống tầng. Chữ Vân Hành bảo ba đến xem bức tranh của Triều Lộ, anh chỉ vào và nói: "Ba, ba lại xem, đây là bức tranh Triều Lộ vẽ giống con này".

Ba Chữ nhìn một lúc cuối cùng không nhịn được cười, nói với Triều Lộ: "Bức tranh vẽ...thật không tệ".

Dù sao, trước mặt người lớn, Triều Lộ không khỏi có chút thẹn thùng, cô vội đứng chắn phía trước, che khuất bức tranh: "Bác Chữ, cháu vẽ chơi ấy mà".

"Con cáo này...khiến người khác yêu thích". Ba Chữ gắng nín cười rồi làm bộ nghiêm túc: "Quả nhiên không giống con bác".

Chữ Vân Hành nói: "Ba, không ngờ ba lại khen người như vậy".

Triều Lộ liếc nhìn anh, nhìn không được cũng bật cười theo.

"Ba, con và Triều Lộ phải đi trước". Chữ Vân Hành dừng một chút, bước một bước lại gần ba: "Sau này con sẽ thường xuyên dẫn Triều Lộ về thăm ba".

Triều Lộ quay đầu nhìn gương mặt nghiêng nghiêng anh tuần của Chữ Vân Hành, không kiềm chế được khoác lấy khuỷu tay anh.

Trong mắt ba Chữ chợt lóe lên ánh sáng nhật óng ánh, nháy mắt biến thành ý cười dịu dàng: "Được, lại nói, ba cũng nên thừa dịp bây giờ còn đi lại được đến chỗ con ngồi nhiều hơn. Vân Hành, tuy con là đứa con khiến người khác yên tâm nhưng ba không nên lơ là. Chẳng qua mấy năm nay, ba già đi, sức khỏe không được tốt, hơn nữa...Ba càng thương con, càng muốn quan tâm đến con, trong lòng lại càng...Là do ba, quá yếu đuối". Ánh mắt của ông chuyển từ Chữ Vân Hành sang Triều Lộ: "Không bằng Triều Lộ, một cô gái tuổi còn trẻ nhưng kiên cường và dũng cảm".

"Ba, con biết cả". Chữ Vân Hành chống nạng, đến gần một bước rồi dừng lại, dang tay ôm lấy ba: "Con sẽ sống tốt. Ba phải tin con trai ba chứ".

Nước mắt Triều Lộ tuôn như suối nhưng khóe miệng vẫn mỉm cười.

Đi tới cửa trước, Triều Lộ định lúi chúi xe lăn được gấp lúc nãy ra, Chữ Vân Hành khẽ nâng cổ tay phải huych vào người cô, cúi đầu nói: "Anh sẽ chống nạng".

Triều Lộ ngẫm nghĩ, cầu thang nhà cô không có thang máy, nếu ngồi xe lăn, e rằng Chữ Vân Hành chỉ có thể để cô cõng lên. Vì thế, cô nói: "Nếu không mang theo thì xe lăn của anh phải làm sao bây giờ?".

Chữ Vân Hành khẽ lắc đầu: "Không việc gì, dù sao anh rất ít khi dùng xe lăn". Triều Lộ đang định nói câu gì thì bị anh chặn lại: "Nếu không, đưa em về xong anh sẽ bắt xe đến nhà ba lấy lại xe lăn. Hơn nữa, chống nạng so với ngồi xe lăn gọi taxi cũng dễ dàng hơn".

Triều Lộ yên lặng cúi đầu, không đưa ra ý kiến khác.

Triều Lộ nói: "Vân Hành, thật ra em thấy, tự mình có xe sẽ tiện hơn. Cho nên, trước đó em đã ghi tên học lái xe, cuối tuần sau bắt đầu mở lớp".

"Ừ, tốt rồi".

Cô kéo Chữ Vân Hành đứng lại, tựa đầu lên vai anh: "Vâng, như vậy cho dù chúng ta đi đến đâu cũng sẽ tiện lợi hơn nhiều".

“Đúng vậy, sẽ tiện hơn rất nhiều”. Anh cười cười: “Nói thật, anh rất nhớ cảm giác được chạy như bay”.

Mi tâm Triều Lộ nhú lại, theo bản năng gầm nhẹ: “Vân Hành, chạy như bay rất nguy hiểm. Anh...”.

Anh buồn cười nhìn cô: “Đồ ngốc, bây giờ cho dù anh có nghĩ thì cũng không thể. Xe nhà anh đã bán mấy năm trước rồi, không chỉ có anh không thể lái mà ba anh cũng không còn chạm vào xe nữa”.

Triều Lộ nhận ra mình đã lỡ lời nhưng không nhịn được liền hỏi: “Vân Hành, tai nạn ô tô năm đó là vì đi nhanh à?”.

Anh sững sốt lắc đầu: “Không phải”.

Cô đặt bàn tay trái của anh lên lưng mình, nắm ngón tay hơi siết lại, ngược mắt hỏi: “Vậy chuyện xảy ra như thế nào?”.

Anh nhìn cô, trầm mặc hồi lâu: “Em đồng ý với anh, nếu nói cho em biết sự thật, dù thế nào đi nữa em phải giữ bình tĩnh nhé”. Huyết thái dương của Triều Lộ đập thình thịch nhưng cô vẫn đáp: “Được, em sẽ giữ bình tĩnh”.

Chỉ Vân Hành nhìn cô chăm chú trong chốc lát rồi dùng tay phải bao phủ lấy tay cô: “Khi ấy, anh đang định mua một món quà chuẩn bị tặng bạn gái lúc đó. Vừa hay anh nhìn thấy cô ấy trên phố, anh vui quá... Vì thế, đèn xanh vừa sáng, anh liền đi lên phía trước... Nhưng đúng lúc đó có một chiếc xe...”

Bả vai của Triều Lộ không tự chủ được dựng thẳng lên, đầu rời khỏi vai anh, cô kinh ngạc nhìn Chỉ Vân Hành: “Anh vì cô ấy nên mới...”.

Cô có cảm giác bàn tay bị Chỉ Vân Hành nắm thật chặt, trái tim run rẩy từng hồi, không nói là ghen tuông, nhưng đau khổ vẫn là đau khổ. Cô quay lưng sững sờ, ánh mắt mờ mịt.

Anh nhẹ nhàng nói: “Triều Lộ, nói vậy cũng không công bằng”.

Thái độ nóng lòng giải thích cho bạn gái cũ đã vén lên sự tức giận che giấu của Triều Lộ. Có lẽ, Chỉ Vân Hành nói đúng, đây chỉ là nỗi bất hạnh ngoài ý muốn, cũng không ai muốn bị kịch xảy ra. Nhưng, giờ phút này, cô không thể nghe được lời giải thích của anh.

Trong lòng dù hiểu – tức giận như vậy là không đúng nhưng cô vẫn thấy không vui đành buồn bực không nói câu gì.

“Triều Lộ”. Anh nhìn cô, giọng nói tìm mọi cách lấy lòng: “Dù thế nào đi nữa, không ai có cách thay đổi chuyện đã xảy ra. Nếu chuyện này khiến em khó chịu, anh chỉ có thể xin em tha thứ. Anh biết, em không thích nghe chuyện cũ như vậy. Đó cũng là nguyên nhân từ trước đến nay anh không nói tường tận với em. Triều Lộ, nói cho cùng, chuyện đó không còn quan trọng. Quan trọng là... hiện tại anh đang nắm tay ai”.

Con người Triều Lộ chậm rãi chuyển động, rơi xuống tay cô và Chỉ Vân Hành, tay cô vẫn đang cầm tay trái của anh, mà tay phải anh vẫn đang bao phủ lấy cô, trái tim u buồn của cô khẽ động, liếc nhìn Chỉ Vân Hành: “Nếu chuyện kia không xảy ra thì tay anh nắm bây giờ sẽ là tay người khác rồi”.

Chỉ Vân Hành nói rất chân thành: “Anh từng nhiều lần tưởng tượng, nếu thời gian có thể quay lại thì tốt biết bao nhiêu. Nhưng từ khi ở bên em, anh không còn suy nghĩ ấy trong đầu. Thậm chí anh cảm thấy thật sự như bây giờ cũng không tồi. Triều Lộ, mấy năm nay, anh đã bỏ mặc rất nhiều chuyện, có nhiều người không biết, thậm chí bản thân anh cũng không dám đối mặt – Trong lòng anh vẫn còn vết thương, một sự nuối tiếc sâu sắc. Sự tiếc nuối ấy chính là tai nạn ô tô không chỉ làm mất đi sức khỏe của anh mà còn đánh mất cả tình yêu của anh. Cho dù anh có yêu lại lần nữa, cũng không thể yêu một người nhập tâm như vậy được, là em khiến anh thay đổi tư tưởng. Nếu anh nói, anh chưa từng nghiêm túc yêu em thì không những lừa dối em mà không thành thật với chính mình. Chỉ có tình yêu chân thành mới là liều thuốc tiên chữa được vết thương. Triều Lộ - em chính là liều thuốc của anh”. Anh mỉm cười, liếc nhìn cô: “Em trị khỏi bệnh cho anh”.

Ánh mặt trời khiến ánh mắt anh tỏa sáng, đôi môi anh hơi nhếch lên tạo độ cong mê người. Triều Lộ nhìn đến ngây ngốc.

“Vân Hành... Có lúc, em sẽ vô cùng nhỏ mọn”. Cô giống như con mèo nhỏ lấy tay chọc chọc cúc áo thứ hai trên chiếc áo Polo của anh, làm nũng nói.

“Lĩnh giáo”. Anh để mặc cô hơi dựa vào người mình: “Thực ra, có đôi khi anh cũng rất nhỏ mọn”.

“Ví dụ như?”.

“Ví dụ như lúc nhìn thấy Phương Uẩn Châu. Thành thực mà nói, có hai lần anh rất muốn đánh nhau một trận với anh ta”.

Triều Lộ ngẩng mặt nhìn dáng vẻ nửa cười nửa trầm tư của anh. Sau khi ngồi thẳng, cô lên tiếng: “Có cần em giải thích không?”.

“Không cần”. Anh nói: “Lòng của em anh hiểu. Nhưng nhìn đối thủ cạnh tranh hơn mình về mọi mặt, anh khó tránh khỏi sự bất an”.

“Anh ấy làm sao mạnh hơn anh về mọi mặt được?”.

“Ít nhất không bị tàn tật”. Lời anh nói thật nhẹ nhàng, ngữ khí không mang theo sự thương cảm hay nuối tiếc, cứ như thuận miệng nói chơi.

Triều Lộ ngơ ngẩn, suy nghĩ một chút mới mở miệng: “Cho nên, hai người mà đánh nhau, anh nhất định sẽ thua”.

Cô thấy trong mắt anh hiện lên làn khói mờ nhạt nhưng ngoài miệng anh vẫn làm bộ nhẹ nhàng: “Đúng vậy, vì thế anh mới chịu đựng không nổi giận. Rất

sáng suốt phải không?”.

Triều Lộ nâng mặt Chữ Vân Hành lên, làm anh nhìn về phía mình rồi nói tiếp: “Nhưng ai bảo em nhất định sẽ chọn người thắng? Em chỉ chọn người mình thích thôi”.

Cô nhìn ánh mắt Chữ Vân Hành thoáng ửng đỏ nhưng dường như anh cố gắng kiềm chế tâm trạng của mình, đôi mắt trong hốc chuyển động vài vòng mới khiến những vết đỏ ấy biến mất. Anh dùng giọng nói dịu dàng như thói quen: “Anh biết”.

Xe dừng dưới nhà Triều Lộ, trước đó Chữ Vân Hành đã lấy trong túi quần ra chiếc thẻ giao thông. Bởi vì ngồi phía bên phải xe, biên độ chuyển động cơ thể sang bên trái đưa thẻ khá lớn, đối với người bị liệt bên trái như anh có chút hơi bất tiện. Thấy vậy Triều Lộ liền cầm lấy tấm thẻ đưa cho lái xe.

Có rất nhiều việc tương tự như vậy sau khi bọn họ gặp gỡ. Bởi sự tàn tật của Chữ Vân Hành đã tạo nên những bất tiện lặt vặt trong cuộc sống hàng ngày không thể nào che giấu. Có khi là việc đi lên những bậc thang rất cao, có khi là việc mở chiếc nắp bình, có lúc là việc nghiêng người vốn rất dễ dàng đối với người bình thường. . . Triều Lộ càng đến gần cuộc sống của anh, càng cảm nhận được sự khó khăn của anh. Vì vậy, cô càng thấy thương anh hơn. Cô từng có thành kiến ghét bỏ anh. Sau khi biết anh, cô chỉ nhìn thấy một người đàn ông có phẩm chất với cuộc sống rất tôn nghiêm. Xe lăn và nạng có thể làm tổn hại đến hình tượng hoàn mỹ của anh nhưng sẽ không làm giảm bớt một chút nào sự yêu thương của cô đối với anh.

Chữ Vân Hành đẩy cửa xe bước xuống, Triều Lộ theo sát đằng sau. Cô theo bản năng quay đầu nhìn thoáng qua. Trước mắt, một chiếc xe lái tới khiến cô có chút mê hoặc.

Đó là xe của Phương Uẩn Châu, cô thường xuyên cùng Phương Uẩn Châu ra ngoài làm việc cho nên nhận ra được.

Từ xa cô đã nhìn thấy chiếc xe, trên ghế lái phụ là mẹ cô đang ngồi.

Đương nhiên, Chữ Vân Hành cũng nhìn thấy, anh dừng bước, đứng sững vai cùng cô.

Xe dừng hẳn dưới lầu nhà cô. Phương Uẩn Châu bước xuống xe trước rồi quay sang ghế lái phụ mở cửa xe, anh nhìn về phía Triều Lộ đang đứng bên cạnh nói: “Lưng của di bị thương, không cẩn thận vừa bị tọc ở nhà anh. Anh đã đưa đi khám bác sĩ, hơi bị nghiêm trọng đấy. Để anh công đi lên lầu...”.

Triều Lộ nghe thấy có chút mơ hồ nhưng bây giờ chuyện gì cũng không quan trọng bằng mẹ cô. Phương Uẩn Châu ngồi xổm để Triều Lộ đỡ bà Hạ Nhị Lan nằm úp lên lưng mình.

Phương Uẩn Châu công bà Hạ Nhị Lan vào trong cửa. Triều Lộ sợ sức khỏe của Phương Uẩn Châu không chống đỡ nổi nên ở sau lưng nâng lấy bà. Lúc đi qua Chữ Vân Hành, cô nói với anh: “Em đỡ mẹ lên trước, anh...”.

Chữ Vân Hành trả lời: “Không sao, anh sẽ đi lên từ từ”.

Giọng điệu của anh nhàn nhạt, nghe không ra cảm xúc. Nhưng khi ở trên lầu, Triều Lộ vô tình quay đầu lại, thấy anh vẫn đứng yên một chỗ mang theo vẻ mặt phức tạp khó nói, anh hơi ngửa đầu nhìn ba người bọn họ đi lên lầu, trong lòng rất đau.

Anh nhất định rất nuối tiếc và áy náy, lúc này là lúc cần một người đàn ông ra sức, trước mặt người con gái anh yêu thương, trước mặt bề trên mà anh coi trọng – anh lại tỏ ra hữu tâm vô lực. Thậm chí anh chỉ có thể nhìn tình địch dễ dàng công mẹ của bạn gái lên lầu, còn anh chỉ có thể vất vả đi đằng sau.

Triều Lộ nghiêng đầu sang chỗ khác, cố nén nỗi lo lắng đối với Chữ Vân Hành, nâng mẹ tiếp tục lên trên.

Cô nghe phía sau truyền đến tiếng gậy chạm nền đất cùng tiếng động của gậy ma sát với sàn nhà, chậm chạp mà đình trệ.

Bạn đang đọc truyện *Nửa Vòng Tròn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 44: Đại kết cục (hạ) Điểm số cao nhất

Lúc lên lầu, Triều Lộ lên tiếng hỏi Phương Uẩn Châu nguyên nhân anh đưa mẹ của cô về nhà. Thì ra là, công ty của Hạ Nhụy Lan tuần này kêu gọi lao vụ, các nhân viên nhận thêm giờ làm, mà người chủ thuê chính là Phương Uẩn Châu. Do quy định cường độ làm việc không lớn, một tuần chỉ đi hai lần, mỗi lần làm hai giờ. Hôm nay là lần đầu tiên tới cửa, không nghĩ tới lúc chà lau cửa sổ thì phần lưng của bà bị bệnh cũ tái phát. Phương Uẩn Châu không yên lòng, dẫn bà đi xem bác sĩ, sau khi cẩn thận kiểm tra cùng dán thuốc, lại tự mình đưa bà trở về.

Triều Lộ đối với chuyện này cảm kích từ đáy lòng. Nhất là, Phương Uẩn Châu cũng không biết quan hệ của cô cùng với Hạ Nhụy Lan, lại có thể nhiệt tình như vậy, càng khó có được so với việc muốn lấy lòng cô mới chịu bày tỏ nhiệt tình của mình. Mà Hạ Nhụy Lan cũng cảm thấy trùng hợp đến kinh ngạc việc ông chủ thuê mình cũng là ông chủ của con gái của mình.

Cho dù Phương Uẩn Châu là một người đàn ông cường tráng khỏe mạnh như vậy, công một người trên dưới 50kg leo năm tầng, cũng đã cố hết sức rồi.

Trong lúc Hạ Nhụy Lan lo lắng anh cảm thấy mệt mỏi, nói rằng để bà xuống, Phuong Uẩn Châu vẫn kiên trì không chịu, còn trấn an bà “Đừng nói cháu và Triều Lộ là bạn học cũ, cho dù không biết đi, nhưng việc đi ở chỗ cháu mà bị thương, cháu cũng cảm thấy nên chịu trách nhiệm. Không chăm sóc tốt đi, đã đủ cảm thấy có lỗi với đi.”

“Nói gì vậy, là do đi khiến cháu thêm phiền toái.” Hạ Nhụy Lan nói, “Tiểu Phuong, cháu thật là một người nhiệt tình.”

Phuong Uẩn Châu: “Nên làm ạ.”

Phuong Uẩn Châu cùng Triều Lộ một người công, một người đỡ bà lên lầu, cuối cùng cũng đưa Hạ Nhụy Lan lên lầu. Triều Lộ cầm cái chìa khóa mở cửa. Chờ Phuong Uẩn Châu công Hạ Nhụy Lan vào trong phòng, cô vẫn đứng ở cửa, đôi mắt nhìn quanh đầu hành lang. Nhìn thấy trên lầu trống rỗng, không có một người. Lắng nghe phía dưới, từ dưới truyền đến âm thanh tiếng bước chân kéo dài. Cô biết, người đàn ông của cô còn đang phải đau khổ tác chiến cùng mấy bậc thang.

“Triều Lộ, con trước xuống nhìn tiểu Chử như thế nào.” Hạ Nhụy Lan được công vào phòng ngủ trước, nghiêng đầu sang chỗ khác nói với Triều Lộ, “Chỗ này của mẹ không còn việc gì lớn, đừng để nó lo lắng vô ích. Cầu thang ở lầu của chúng ta cũng không phải để đi, nói với nó không cần đi nhanh đâu.”

Triều Lộ nói: “Mẹ, ở đây mẹ không sao đó chứ?”

Hạ Nhụy Lan nói: “Mẹ không sao, ngược lại có lẽ trong lòng tiểu Chử sợ là sẽ cảm thấy không dễ chịu.”

Có một người mẹ tí mĩ, có thể nghĩ như vậy. Trong lòng Triều Lộ đối với bà tràn đầy cảm kích cùng cảm động —— nói thật, cô rất sợ hôm nay bà cho rằng Vân Hành “không thể ra sức” sẽ đối với anh sinh ra ấn tượng xấu! Nhưng bên trong lời nói của bà lại xuất hiện sự yêu thương đối với Vân Hành như vậy, người cô yêu nhất trên thế giới, cũng là hai người người yêu cô nhất, bọn họ quý trọng lẫn nhau như vậy, đây là việc may mắn đến như thế nào!

Cô nhờ Phuong Uẩn Châu thay cô chiếu cô mẹ của mình một chút, sau đó liền chạy xuống lầu.

Nhìn thấy Chử Vân Hành, hơn nửa người anh đang cúi xuống tại khúc quanh trên lan can lầu bốn, tay trái đang cố hết sức vắt ngang mượn lực trên phần kim loại trên lan can, tay phải nắm lấy gậy chống đỡ lấy phần đuôi phải đang run lẩy bẩy của anh. Đôi con ngươi của anh thoáng nhìn lại, chú ý đến cô, cùng cô bốn mắt nhìn nhau, anh lập tức dùng hết sức đứng thẳng lên, thắt lưng cùng hông đồng thời đứng thẳng lên, kéo phần chân trái đang xụi lơ kia thu vào một chút. Tiếp theo, anh làm như không có chuyện gì xảy ra: “Này, anh sẽ nhanh đến thôi.” Bên trong giọng nói của anh vẫn duy trì nhẹ nhõm, nhưng rõ ràng lại lộ ra sức lực suy yếu đã chống đỡ hết nổi.

Cô chạy xuống bậc thang cuối cùng, nâng khuỷu tay của anh nói: “Mẹ nói không có chuyện gì, bảo anh từ từ rồi lên, không cần phải gấp.”

Anh bắt đầu chống gậy, vừa xoay hông hướng lên trên bậc thang, vừa thở dài nói: “Cũng không biết đi nghĩ anh như thế nào nữa.”

“Bà cũng giống em đều cảm thấy đau lòng vì anh.”

Anh do dự một chút, sắc mặt tối tăm, khóe môi run rẩy, nhẹ nhàng nói: “Di thông cảm cho anh, anh hiểu, nhưng nếu đứng ở trên lập trường của một người mẹ, việc đi quan tâm nhất, thủy chung vẫn là con gái của đi. Tất cả mọi người đều sẽ trở nên già, không chỉ có lúc trưởng bối của chúng ta cũng trở nên bất tiện, mà ngay ta chúng ta đến cuối cùng cũng sẽ đến lúc bất tiện. Mẹ của em cũng sẽ nghĩ rằng: chờ có một ngày em già rồi, bị bệnh, mà anh lại chỉ có thể ngồi trên xe lăn, trở mặt nhìn em nhưng không có cách nào ra sức giúp đỡ, chúng ta nên làm cái gì bây giờ? Triều Lộ, anh là một người đàn ông, nhưng lúc này, anh lại là một người vô dụng Nếu như anh có con gái, anh cũng không yên tâm giao con bé cho một” Anh dừng bước lại, sự mờ mịt trong ánh mắt lại sâu như vậy, trong tay nắm thật chặt gậy chống của anh, giống như đang nắm vào điểm tựa duy nhất của mình.

Một hồi lâu, anh nâng gậy đi lên một bậc phía trên cầu thang, lại bị Triều Lộ cầm lấy gậy của anh, nhẹ nhàng đỡ xuống. Anh mang theo ánh mắt không biết phải làm như thế nào nhìn cô.

Triều Lộ thật bình thản nói: “Anh nói những thứ này, cũng không phải đến ngày hôm nay chúng ta mới hiểu rõ ràng, không phải sao?”

“Một vấn đề cứ nghĩ trong tưởng tượng, nhưng lúc nó trở thành hiện thực xảy ra trước mắt, sự chấn động này cũng không phải là nhỏ.”

“Vân Hành, anh không đánh giá thấp năng lực của mình, bởi vì đó cũng chính là đang trốn tránh trách nhiệm của anh. Em không tin anh là một người không có trách nhiệm như vậy. Em và anh ở cùng một chỗ, chỉ ít chúng ta có thể làm được ba việc là: chú ý giữ sức khỏe tốt, cố gắng làm công việc, có thể đạt được hưu bổng hằng năm, còn có. Nuôi dạy tốt một đứa con! Nếu như chúng ta có thể làm được những việc này, thì những việc kia không còn gì là đáng sợ nữa.”

Trong ánh mắt của anh xuất hiện sương mù mờ mịt, những hạt ngân quang vỡ vụn trên khóe mắt. Nhưng là anh rất nhanh nở nụ cười, giống như được thấm vào gió xuân, đem sương mù trên cả khuôn mặt dần dần xóa bỏ.

Triều Lộ nhìn anh, tình yêu khó có thể tự kiềm chế ôm lấy eo của anh, ngửa mặt lên nhìn anh. Long mi trước đôi mắt ánh vào hai hình bóng nhỏ nhàn nhạt, hai hình bóng nhỏ ấy khiến cho đôi mắt của anh trở nên mê người, mang theo loại u buồn có thể làm say lòng người. Cô vươn ra một cánh tay, tìm kiếm tới sau ót của anh.

Anh thuận theo lực đạo từ trên tay của cô, từ từ cúi đầu, ở trên ánh mắt của cô nhẹ nhàng mà hôn lên.

“Triều Lộ, đây là lần thứ mấy em ra dấu hiệu như vậy cho anh rồi?”

Triều Lộ cũng không tức giận, trong đầu ngược lại dâng lên ý niệm: Chữ Văn Hành, anh người ngốc này, nếu như lúc này anh cầu hôn em, em sẽ lập tức đồng ý.

Không có bó hoa tươi cũng có thể.

Không có chiếc nhẫn cũng có thể.

Lại càng không cần dùng đến phương thức quỳ xuống.

Chỉ cần là anh, em sẽ ngay lập tức không chút do dự gật đầu đồng ý.

Cuối cùng anh cũng không nói lên lời mà cô mong đợi. Có lẽ, tình hình hôm nay không phải thời cơ tốt nhất. Cho nên, cô cũng không thất vọng, chỉ cần anh không cần nghĩ bản thân tàn tật mà cảm thấy mất mát, như vậy sẽ khiến cô đau lòng.

Đi vào phòng nhỏ trong nhà Triều Lộ, Triều Lộ vừa định để cho Chữ Văn Hành đang thờ hốt hốt ngồi nghỉ ngơi một lát, lại bị ánh mắt của anh ngăn lại. Anh nói: “Anh nghĩ trước nên đến thăm đi đã.”

Triều Lộ nói: “Trong phòng ngủ, em cùng anh đi.”

Cô đỡ anh vào phòng của Hạ Nhụy Lan. Nhìn thấy Phương Uẩn Châu đứng cạnh cửa sổ, lặng yên nhìn bọn họ, chốc lát, cứng ngắc hướng anh gật đầu: “Hai người đã lên đến rồi, anh cũng cần phải đi đây.”

“Tiểu Phương, hôm nay cũng không có chuẩn bị, không có gì để chiêu đãi cháu, lần tới hoan nghênh cháu tới nhà chơi. Hôm nay thật sự thật cảm ơn cháu.” Hạ Nhụy Lan dựa vào gối trên giường nằm hướng về phía Phương Uẩn Châu nói.

“Vâng, dì.” Phương Uẩn Châu trả lời ngắn gọn.

Triều Lộ nói: “Uẩn Châu, hôm nào em cùng Văn Hành sẽ mời anh ăn cơm.”

Chữ Văn Hành nhìn cô một chút, có một loại không cần lời nói cũng có thể truyền đạt sự ăn ý giữa ánh mắt của bọn họ.

Cô biết thân thể của anh bất tiện, cho nên, cô chủ động ngoắt ngón tay út của anh lại, liền cảm cả ngón tay của anh.

Tầm mắt của Chữ Văn Hành rơi vào ngón út của mình, bỗng nhiên, trên mặt của anh giống như bị ma pháp điếm qua, xuất hiện một loại tự tin khó có thể nào diễn tả được. Tiếp lời Triều Lộ, Anh lại nói: “Đúng vậy, Phương tiên sinh, như anh đã thấy, hành động của tôi cũng không dễ dàng gì, hôm nay thật sự nhờ có cô anh chiếu cố dì, tôi thay Triều Lộ cảm ơn anh.” Trong lời của anh mặc dù nhắc tới do bản thân mình hành động bất tiện, nhưng trong ánh mắt lại lóe lên, cảm giác tự tin đã giảm xuống. Anh đứng đối diện Phương Uẩn Châu, thần thái tự nhiên.

Phương Uẩn Châu không nóng không lạnh nói: “Khách sáo rồi. Tạm biệt.”

Triều Lộ nói với Chữ Văn Hành: “Anh ngồi một lát với mẹ đi, em tiễn anh ấy tới cửa.”

Chữ Văn Hành gật đầu, đem cái ghế bên cạnh giường kéo lại gần phía đầu giường một chút rồi mới ngồi xuống.

Triều Lộ đưa Phương Uẩn Châu tới cửa. Phương Uẩn Châu trầm mặc, một câu cũng không nói, cho đến khi Triều Lộ đóng cửa, anh mới dùng sức chặn cửa, giảm thấp thanh âm xuống, mang theo ngữ khí khàn khàn đè ép sự thống khổ: “Triều Lộ, anh hi vọng em suy nghĩ thêm một chút, thử nghĩ xem rõ ràng mọi chuyện! Nếu như em biết mọi chuyện của anh, em sẽ hiểu, không phải là anh không cần nên mới không xem trọng tình cảm của em. Em có thể không ở bên anh nữa, bởi vì anh là người không tốt; nhưng là, em không nên cùng anh ta —— bản thân anh ta tàn phế như vậy ngay cả lên ba tầng lầu cũng không chịu nổi, nếu như đi già rồi, em già đi, thì nên làm cái gì bây giờ? Em đều đã nghĩ qua sao?”

Lời của anh ta chọc giận Triều Lộ. Cô đứng ở ngoài cửa, đem cửa khép hờ, hướng về phía anh ta nghiêm túc nói: “Anh làm sao biết được, chúng tôi không thật nghĩ tới điều này chứ? Anh thân là một người khỏe mạnh, anh có cần nhắc khi hỏi đến vấn đề này không, từ miệng của anh.” “Tàn phế” hai chữ này khiến cô không thể nói nên lời, cô nghẹn ngào một chút mới nói tiếp, “Một người mang theo tàn tật trên người, anh ấy càng muốn hoàn thiện hơn so với anh không phải sao?”

“Cuối cùng là vì cái gì? Anh ta vẫn ích kỉ muốn chiếm lấy em sao? Từng bước từng bước cho em hạnh phúc sao?” Tâm tình của Phương Uẩn Châu bỗng chốc không thể nào kìm chế được, trở nên một người không biết lựa lời nói.

“Là do em giống như cao dán trên da chó mà ở bên cạnh anh ấy, là em nguyện ý từng chút từng chút xây dựng hạnh phúc của hai người chúng em!” Triều Lộ bị làm cho tức giận mặt đỏ đến tận mang tai, “Phương Uẩn Châu, nếu anh còn tiếp tục hạ nhục bạn trai của tôi, tôi tuyệt không tha thứ cho anh!”

Phương Uẩn Châu giống như một quả khí cầu phát tiết, từ từ rũ xuống. Xoay người, ánh mắt phức tạp của anh nhìn cô một chút, dùng thanh âm không thể nghe thấy được nói: “Triều Lộ, có lẽ em không tin, cho rằng anh có lòng riêng, muốn phá hư tình cảm mà em theo đuổi, nhưng anh không phải là người như vậy. Em có nhớ không? —— ngay từ lúc ban đầu em gặp gỡ bạn trai, anh đã nói, em vốn không hiểu, trong nhà có một thành viên tàn tật, sẽ là tình cảnh như thế nào chứ. Em cũng biết vì sao anh nói như vậy chứ?”

Triều Lộ bị lời nói ưu thương hiếm thấy của anh khiến cho xúc động. Ánh mắt ngơ ngẩn bất an của cô rơi vào ánh mắt của anh.

Anh khép lại ánh mắt của mình, hít một hơi thật sâu, nói: “Bởi vì anh có một đứa con gái bị tàn tật.”

Cô đột nhiên bị một sự thật như vậy làm cho lờ mờ rồi. Còn không kịp phản ứng, liền mất thấy Phương Uẩn Châu đã đi xuống bậc thang.

Phương Uẩn Châu từng đề cập đến một đoạn hôn nhân thất bại ngắn ngủi, nhưng trước đó, anh chưa từng đề cập đến, anh có một đứa con gái bị tàn tật.

Cuộc đời thì ra có nhiều bất hạnh như vậy, cho dù là giống như Phương Uẩn Châu, bề ngoài muốn gió được gió muốn mưa được mưa là đứa con được trời cao sủng ái, vậy mà cũng không có người ngoài nào có thể hiểu được sự bất đắc dĩ này.

Cô có một chút thấu hiểu, vì sao Phương Uẩn Châu lại có thái độ phản đối kiên quyết như vậy đối với việc cô cùng Chữ Vân Hành qua lại. Có lẽ, chân tướng cũng như anh nói, cũng không phải xuất phát từ trong lòng, mà là thân là một bạn cũ như anh, xuất phát từ chân tâm không thể nào đồng ý nhìn thấy tương lai không tốt của cô cùng một người tàn tật. Anh không nhắc đến việc đứa con gái của mình tàn tật nghiêm trọng như thế nào, nhưng mà, không thể nào có chút hoài nghi, đối với việc anh đã niếm trải sự chua xót trong lòng khi trong gia đình có một thành viên bị tàn tật. Vì vậy, anh mới càng kiên quyết không tin nhiệm Chữ Vân Hành—— một người thân thể tàn tật lại có thể mang đến hạnh phúc cho cô.

Nhưng mà, Chữ Vân Hành không phải là người bình thường. Cái mà anh cho cô, so sánh với bất kì người nào cũng đều hoàn mỹ hơn nhiều. Điểm này, người khác có lẽ rất khó có thể hiểu, nhưng như vậy thì như thế nào? Ở trong thế giới tình cảm, cô mới là người cho anh biết kết quả người cô lựa chọn duy nhất.

—— Anh là người có số điểm cao nhất.

Triều Lộ quay trở lại phòng của mẹ mình, thấy Chữ Vân Hành dùng tay phải của mình để xoa bóp cho Hạ Nhụy Lan.

Cô bỏ qua những lời nói của Phương Uẩn Châu khiến cho cô cảm thấy rung động kia, đi về phía đầu giường của bà, ngồi chồm hổm nâng quai hàm, nghiêng đầu trên ghẹo Chữ Vân Hành: “Anh rốt cuộc có thể hay không đây? Thất lung mẹ em vừa mới bị thương, đứng ần khiến nó hông luôn đấy nha.”

Chữ Vân Hành cười cười, còn chưa kịp nói chuyện liền bị Hạ Nhụy Lan cướp lời: “Tiểu Chữ ần thật thoải mái, mẹ xem, ít nhất so với con còn mạnh hơn.”

“Ôi mẹ, Vân Hành chỉ còn lại một cánh tay thôi, vậy mà mẹ cũng nhẫn tâm bóc lột anh ấy. Một chút nữa anh còn phải chống gậy đi xuống lầu nha.” Triều Lộ làm nũng nói.

“Nhìn đi, lời thật lòng của con không phải vậy đúng không?” Hạ Nhụy Lan vui tươi hơn hờ chỉ chỉ vào Chữ Vân Hành, “Thì ra là không phải lo cho mẹ bị thương, mà là đau lòng vì con.”

Triều Lộ mỗi tay cầm một tay của từng người, nắm tay Chữ Vân Hành cùng tay mẹ, cười nói: “Hai người chính là hai người quan trọng nhất trong lòng con, con đều đau lòng.”

Hạ Nhụy Lan nhìn cô thật sau một cái, lại đem ánh mắt rơi lên trên người Chữ Vân Hành, bà hơi ngồi thẳng lưng, giọng nói trở nên có chút nghiêm túc, mở miệng nói: “Tiểu Chữ, hoặc là, đi giống như Triều Lộ, gọi tên của con —— Vân Hành. Như vậy sẽ thân thiết hơn một chút. Vân Hành, lúc đi vừa tới nhà con, con mới vừa lên nghiên cứu sinh, lần đầu tiên đi nhìn thấy con, đã cảm thấy trên đời này làm sao lại có một đứa con vừa tài giỏi vừa hiểu biết như vậy. Một chớp mắt, con đã hơn ba mươi tuổi rồi. Đó là việc đi không bao giờ nghĩ đến, con cùng con gái của đi sẽ phát triển thành mối quan hệ gì. Bởi vì con là một người quá xuất sắc, rất có tài, cho nên đi không nghĩ tới. Hơn nữa rất nhanh con lại có bạn gái của mình. Ai, nhìn xem đi đang nói cái gì.”

Triều Lộ lạnh nhạt nói: “Mẹ, không có chuyện gì, chuyện bạn gái của anh ấy, con cũng biết.”

Chữ Vân Hành nói: “Đi, không bao lâu sau khi đi đến, con liền gặp tai nạn xe cộ, mấy năm kia, phiền toái đi rồi. Hiện tại thân thể của con như vậy, khó có được đi không chê bai con, một lòng tác hợp con với Triều Lộ, trong lòng của con thật sự có lời cảm động nói không thành lời. Đừng bảo là con hiện tại, ngay cả lúc trước xảy ra tai nạn có một cô gái tốt như Triều Lộ, tất cả đều là phúc khí lớn của con. Con không dám nói rằng, nếu để Triều Lộ đi theo con, sẽ không có nửa điểm ủy khuất, sự thật là, cô ấy là một người tốt như vậy, vốn không nên kết hôn cùng với một người tàn tật như con, đi theo con, ủy khuất nhất định sẽ có, cho dù nơi đâu cũng khó mà tránh khỏi. Con chỉ có thể dùng hết khả năng, để làm một chuyện —— chính là để cho Triều Lộ cảm thấy hạnh phúc gấp ngàn lần so với lúc cô ấy phải chịu sự ủy khuất.”

Hạ Nhụy Lan trầm ngâm nói: “Có đôi khi, làm mẹ cũng có những phút không yên lòng. Mới vừa rồi mà nói, không dối gạt các con, đi cũng không sợ làm cho con cảm thấy buồn, đã từng có lúc, trong đầu của đi toát ra một ý niệm, đi không yên tâm giao Triều Lộ cho con. Bởi vì đôi khi, đàn bà dù thế nào cũng cần có một cánh tay mạnh mẽ. Vân Hành, con sẽ không trách đi nói thẳng ra như vậy chứ.”

“Đi, con hiểu. Lúc này khi con nhìn người khác công đi lên lầu, con cơ hồ vô cùng cảm thấy xấu hổ. Một khác kia, chính bản thân cũng hoài nghi mình, cuối cùng con cũng không có năng lực, đảm nhiệm hạnh phúc của Triều Lộ. Nhưng mà, “Ánh mắt ôn nhu của anh hướng về phía Triều Lộ bên cạnh, thần thái nhu hòa giống như ánh hào quang cõi mộng, “Triều Lộ đã thuyết phục con.”

Hạ Nhụy Lan khẽ cười cười, không hỏi tận tình chi tiết “thuyết phục” kia, chẳng qua là thở phào một cái nói: “Cuộc sống của các con cuối cùng cũng sẽ là của các con, hãy sống thật tốt.”

Sau buổi cơm tối đơn giản, Triều Lộ tiễn Vân Hành xuống lầu.

Sau đó, cô bắt tri bắt gác đưa anh đi đến cửa tiểu khu.

Vân Hành không ngăn cản cô bắt taxi cho anh.

Đợi anh lên xe, cô vẫn đứng nguyên tại chỗ, thật lâu không đi.

Tài xế hỏi: “Tiên sinh đi đâu?”

Triều Lộ lưu luyến nhìn anh ngồi bên trong xe.

Cô có chút mong đợi, rồi lại không nói rõ rốt cuộc là cô đang chờ đợi cái gì.

Cho đến anh quay cửa xe xuống, nói với cô một câu: “Hắc, có muốn ngồi với anh, theo anh đi hóng gió được không?”

Cô bung mặt, mỉm cười như đứa trẻ, lập tức ngốc nghếch không hỏi bất kì câu hỏi nào liền kéo cửa xe phía sau ra ngồi xuống.

“Hai vị muốn đi nơi nào?”

Tài xế lại hỏi.

Chừ Vân Hành suy nghĩ một chút: “Xin hỏi, tiệm vàng gần nhất là ở đâu?”

Hoàn

Bạn đang đọc truyện *Nửa Vòng Tròn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.